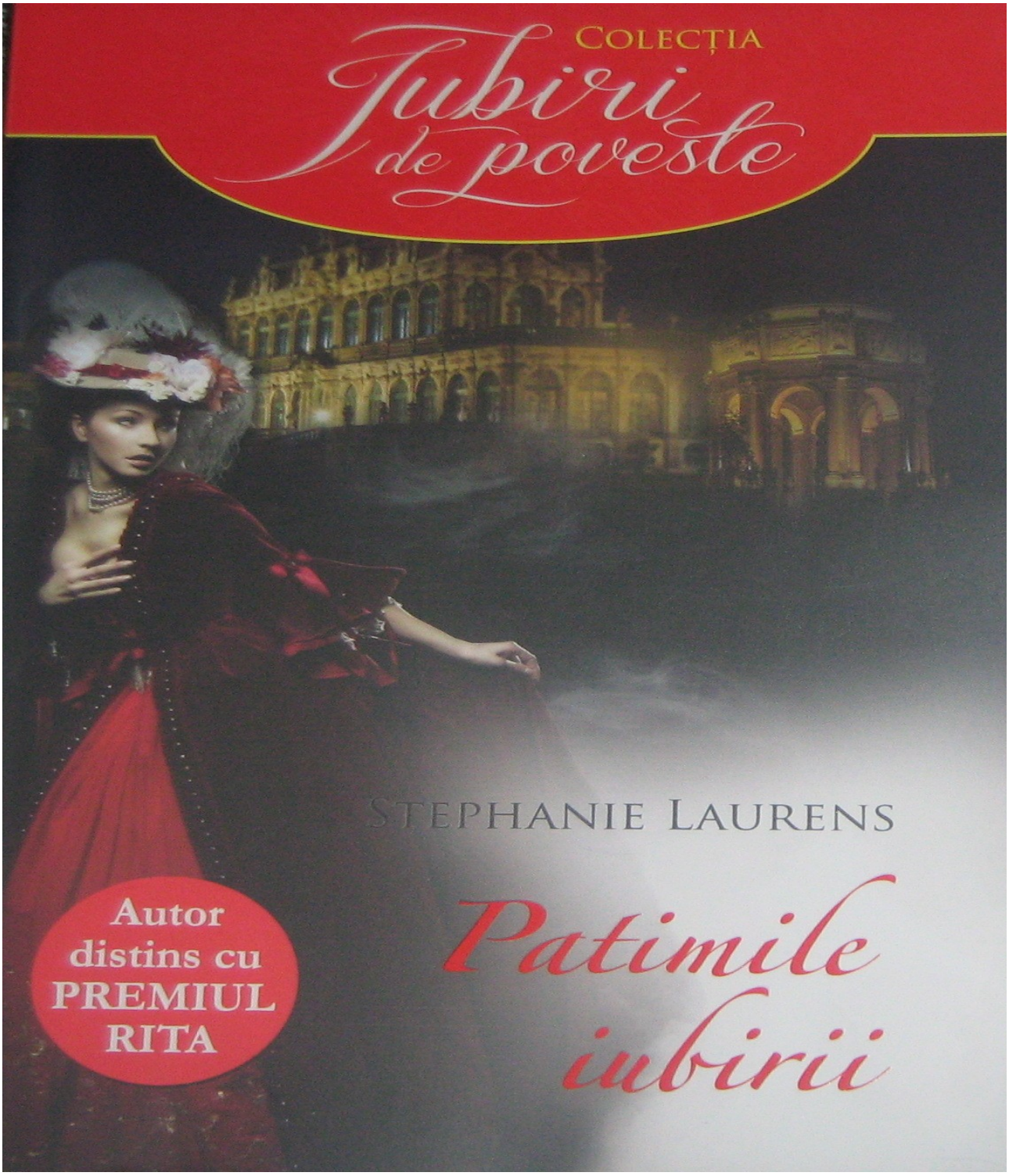

STEPHANIE LAURENS

Patimile Iubirii

Traducere din limba engleză Alexandru Macovescu

Prolog

Februarie 1829

Castelul era încremenit și cufundat în tăcere. Peste ținut se așternuse un strat gros de zăpadă, o pătură albă ce acoperea deal și vale, lac și pădure.

Bărbatul stătea în sala armelor, unul dintre refugiile sale. Cu capul plecat, se concentra asupra curățării puștilor folosite mai devreme în acea zi, când vremea mai blândă le permisese lui și unui mic grup să se aventureze afară. Găsiseră destul vânat proaspăt cât să ajungă o săptămână pentru cei din castel. Poate mai mult. Acesta fusese pentru el un prilej de oarecare satisfacție.

Măcar carne putea să le ofere.

Auzi zgomot de pași hotărâți. Toată satisfacția i se risipi. Fu înlocuită de... Nu reușea să denumească acel amestec tulburător de furie, frustrare și groaza.

Mama lui intră furioasă în încăpere. El ramase tot cu capul în jos. Ea se opri la capătul mesei din mijloc la care stătea el. Îi simți privirea aspra, dar continuă cu stoicism să asambleze la loc pușca pe care o curățase.

Ea rupse tăcerea. Bătu cu palma în masă, se aplecă în față și șuieră printre dinți:

- Jură-mi! Jură c-o vei face - că te vei duce în sud, vei pune mâna pe una dintre surorie Cynster și o vei aduce aici să-mi pot împlini răzbunarea.

El nu se grăbi să reacționeze, fidel încetinelii de care se folosea de obicei pentru a-și ascunde adevărata fire și a-i controla mai bine pe alții. Totuși, de această dată, mama lui reușise să nu se lase controlată, ba, mai mult, ajunsese să-l controleze ea pe el.

Asta îl durea.

Toți acei „dacă“ îi răsunau în cap. Dacă ar fi dat mai multă atenție divagațiilor ei, oare ar fi observat mai devreme vreun indiciu despre planurile ei? Oare suficient de devreme cât să pună piciorul în prag și s-o oprească? Dar așa fusese ea de când el ajunsese suficient de mare încât să-și dea seama: o femeie cu gânduri sumbre și cu inima pârjolită de răzbunare.

Tatăl lui n-o văzuse niciodată așa cum era cu adevărat; în fața lui se prefăcea întotdeauna că era o femeie blândă, își punea o mască impenetrabilă, care să-i ascundă amărăciunea din suflet. În ceea ce-l privește, se așteptase ca moartea tatălui său să-i stingă femeii focul urii din

inimă. Însă otrava o intoxica și mai tare.

Cu timpul, se obișnuise așa mult să-i audă aiurelile, că nu le mai băga în seamă de multă vreme.

Din câte se părea, în dauna lui și a altora.

Dar era prea târziu pentru regrete, cu atât mai puțin pentru acuzații reciproce.

Ridicându-și capul suficient cât să se uite în ochii ei, fără a lăsa să i se citească pe față nimic din ce simțea, îi înfruntă o clipă privirea, apoi dădu scurt din cap aprobator.

- Da, am s-o fac. Se forță să rostească vorbele pe care ea voia să le audă. Am s-o aduc aici pe una dintre surorile Cynster, ca să te poți răzbuna.

Capitolul 1

Martie 1829
Wadham Gardens, Londra

Heather Cynster înțelese că ultimul ei plan de a-și găsi un soț era sortit eșecului din clipa în care puse piciorul în salonul lui Lady Herford.

Într-un colț îndepărtat, se ridică un cap cu păr negru, perfect aranjat, cu îndrăzneală, după ultima modă. Doi ochi căprui pătrunzători se ațintiră asupra ei, în locul unde stătea.

- Fir-ar! Păstrându-și neclintit zâmbetul pe buzele strânse involuntar, de parcă nu ar fi observat că bărbatul cel mai uimitor de chipeș din încăpere o privea cu atâta insistență, își luă ochii de la el.

Breckenridge nu era împresurat doar de una, ci de trei doamne impetuoase, toate întrecându-se vizibil să-i capteze atenția. Ea le ură din suflet succes și se rugă ca el să acționeze rațional și să pretindă că nu o văzuse.

În orice caz, ea avea să se comporte de parcă nu-l văzuse.

Concentrându-se din nou asupra numărului surprinzător de mare de oameni pe care îi atrăsese Lady Herford la serata ei, Heather și-l alungă cu hotărâre din minte pe Breckenridge și se gândi la perspectivele ei.

Majoritatea invitaților erau mai în vârstă ca ea – cel puțin toate femeile. Pe unele le recunoscu, pe altele nu, dar ar fi fost de mirare să existe printre ele una nemăritată. Sau văduvă. Sau cu mai puține șanse de măritiș decât

Heather. Seratele date de Lady Herford erau mai ales pentru matroanele manierate, dar plictisite, acelea care căutau o companie mai veselă decât cea oferită de soții lor, de obicei mai în vârstă și mai serioși. Nu erau chiar frivole, dar nici inocente. Totuși, de parcă s-ar fi înțeles, aceste doamne le dăruiseră deja soților lor un moștenitor, dacă nu doi, și majoritatea trecuseră cu mult de cei 25 de ani al lui Heather.

Din evaluarea ei inițială, chiar dacă sumară, fata trase concluzia că majoritatea domnilor veniți aici erau, în chip încurajator, mai în vârstă ca ea. Cei mai mulți trecuseră de 30 de ani, iar, după felul în care arătau - la modă, prezentabili, scump îmbrăcați, rafinați –, fata alesese bine serata lui Lady Herford ca întâiul port al călătoriei sale, prima ei expediție în afara aerului rarefiat din sălile de bal, saloanele și sufrageriile eșalonului superior al înaltei societăți.

Ani la rând își căutase în acest mediu rafinat alesul – bărbatul care s-o dea gata și să facă din ea o mireasă fericită – , doar ca să ajungă la concluzia că el nu se învârtea în asemenea cercuri. Mulși domni din lumea bună, deși perfect eligibili ca soți, preferau să le evite pe tinerele frumoase etalate pe „piața“ căsătoriei. În schimb, își petreceau serile la evenimente ca serata lui Lady Herford, iar nopțile și le umpleau cu alte activități – alergatul după femei și dezmățul fiind doar două dintre acestea.

Alesul ei – trebuia să creadă că exista pe undeva – făcea cel mai probabil parte din această categorie mai aparte de bărbați. Așadar, dat fiind că era mai puțin probabil să o caute el pe ea, se hotărâse – după îndelungi discuții însuflețite cu surorile ei, Angelica și Elizabeth – că era de datoria ei să vină după el.

Să-l găsească și, dacă era necesar, să se țină după el până în pânzele albe.

Zâmbind amabil, coborî treptele nu prea înalte înspre salon. Vila lui Lady Herford era recent construită, o reședință luxoasă aflată la nord de Primrose Hill – destul de aproape de Mayfair ca să ajungi ușor cu trăsura, lucru important pentru Heather, care trebuise să vină singură. Ar fi preferat să o însoțească cineva care să-i țină companie, dar sora ei Eliza, cu doar un an mai mică decât ea și la fel de dezgustată de lipsa de potențiali soți în cercul lor restrâns, cu care complota cel mai bine și care era în stare să se plângă de o migrenă în același timp cu ea, fără ca mama lor să-și dea seama de prefăcătorie, așadar, Eliza onora acum cu prezența sala de bal a lui Lady Montague, iar Heather se presupunea că era în patul ei din Dover Street, teafără și nevătămată.

Lăsând impresia de siguranță calmă, se amestecă în mulțime. Deși mima indiferența, atrăsese atenția multora, simțea priviri admirative ațintite

asupra rochiei sale lucioase de mătase chihlimbarie, care îi punea în valoare formele. Această creație aparte avea un decolteu în formă de inimă și mânecuțe bufante; întrucât seara era neobișnuit de caldă și o aștepta afară trăsura, alesese să poarte doar un șal subțire galben cu chihlimbariu din mătase făcută la Norwich, care îi acoperea brațele goale și o parte din rochia de mătase. Vârsta ei mai avansată îi acorda o mai mare libertate de a alege rochii care, deși nu lăsau la vedere atât de mult ca altele din jurul ei, atrăgeau totuși privirile bărbaților.

Un domn, destul de zvelt și un pic mai îndrăzneț decât ceilalți, ieși dintre cele două doamne care îl înconjurau și îi tăie calea cu nonșalanță.

Se opri surprinsă și se uită la el cu un aer superior.

El zâmbi ți se înclină cu grație în fața ei.

- Sunteți domnișoara Cynster, nu?

- În persoană, domnule. Dar dumneavoastră?

- Miles Furlough, draga mea. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei după ce se îndreptă de spate. Ești pentru prima dată aici?

- Da. Ea se uită în jur, afișând multă siguranță. Voia să-și aleagă ea bărbatul, nu s-o aleagă el pe ea. Atmosfera părea destul de animată. Zarva conversațiilor intime sporea constant. Privindu-l la rândul ei pe Miles Furlough, Heather îl întrebă: Seratele organizate aici sunt de fiecare dată la fel de însuflețite?

Buzele lui Furlough se arcuiră într-un zâmbet pe care Heather nu știa dacă să-l considere plăcut.

- Cred că ai să-ți dai seama și singură.

Furlough se opri, uitându-se dincolo de ea.

Ea avu senzația instinctivă că o amenința ceva – simți un junghi în ceafă –, apoi niște degete lungi, tari ca oțelul, o strânseră de braț.

O năpădi un val de căldură emanat de acea atingere, căruia îi luă imediat locul o amețeală ce o dezorienta. Își ținu răsuflarea. Nu avea nevoie să se uite ca să știe că Timothy Danvers, viconte de Breckenridge – inamicul ei dintotdeauna – hotărâse de această dată să nu fie rațional.

- Furlough.

Vocea profundă ce venea de deasupra capului ei și dintr-o parte avu asupra ei obișnuitul efect tulburător.

Ignorând fiorul ce o trecu pe șira spinării – o slăbiciune pe care o disprețuia din tot sufletul –, își întoarse încet capul și se uită cu prudență la cauza acestuia.

- Breckenridge.

În tonul ei nu era nimic care să sugereze că se bucura de prezența lui —

dimpotrivă.

El îi ignoră încercarea de a-l descuraja; de fapt, ea nici nu era sigură că o observase.

Ochii îi rămaseseră ațintiți asupra lui Furlough.

- Te rog să mă scuzi, amice, am ceva de vorbit cu domnișoara Cynster. Breckenridge îi susținu privirea lui Furlough. Sunt sigur că înțelegi.

Expresia de pe fața lui Furlough sugera că acesta își dorea totuși să nu se fi simțit obligat să cedeze. Dar, în această casă, Breckenridge – favoritul gazdei și al femeilor – era imposibil de refuzat. Fără tragere de inimă, își înclină capul aprobator.

- Desigur.

Mutându-și privirea la Heather, Furlough zâmbi – mai sincer, dar și cu puțină tristețe.

- Domnișoară Cynster. Dacă ne-am fi întâlnit într-un loc mai puțin aglomerat... Poate data viitoare.

Salutând-o cu o înclinare a capului, se făcu nevăzut.

Heather oftă exasperată. Dar, înainte de a reuși să-și formuleze în minte niște argumente pentru a-l combate pe Breckenridge, el o strânse mai tare de braț și începu s-o împingă printre oameni.

Uluită, încercă să se oprească.

- Ce...

- Dacă ai vreo brumă de instinct de conservare, mergi până la ușa din față fără să faci scandal.

El o conduse, împingând-o pe furiș în acea direcție, spre ușa aflată la mică depărtare.

- Lasă-mă. Pleacă! îi porunci ea încet, cu multă ură, printre dinții încleștați.

El o împinse spre scara salonului. Se folosi de momentul când ea era cu o treaptă mai sus de el ca să-și încline capul și să-i șuiere în ureche:

- *Ce naiba cauți aici?*

Dinții lui erau la fel de încleștați ca ai ei. Vorbele, tonul lui o săgetară, trezindu-i – așa cum intenționase el, fără umbră de îndoială – o teamă vagă, pur instinctivă.

Până să și-o alunge, el o conducea cu grijă, aparent fără grabă, printre invitații îngrămădiți în hol.

- Nu... Nu te osteni să răspunzi. El nu se uita în jos, ci avea privirea ațintită la ușa din față. Nu mă interesează ce idei ți-ai băgat în cap. Pleci. Acum.

„Slăvită fii, fecioară neprihănită.“ Breckenridge se mai îmblânzi puțin.

- N-ai nici un drept să te amesteci în viața mea, zise ea, și vocea îi vibra de furie abia reținută.

El îi recunoscu dispoziția – cea obișnuită de câte ori era în preajma ei. În mod normal, reacția lui ar fi fost s-o evite, dar aici și acum era imposibil.

- Ai idee ce mi-ar face verii tăi – ca să nu mai vorbim despre frații tăi – dacă ar afla că te-am întâlnit în locul ăsta infam și m-am făcut că nu te văd?

Ea pufni și încercă pe furiș să-și elibereze brațul.

- Ești la fel de autoritar ca oricare dintre ei – și, din câte se pare, tot așa tiran ca ei. I-ai putea trimite la plimbare.

- Pe unul, poate, dar pe toți șase? Nu cred. Ca să nu mai vorbim despre Luc și Martin sau despre Gyles Chillingworth. Sau Michael? Sau poate Caro și mătușile tale? Și lista continuă. Este preferabil să te iau acum la rost – te-ar scuti de multă suferință.

- Exagerezi. Casa lui Lady Herford cu greu poate fi numită un loc infam. Aruncă o privire în urma ei. Nu există nici un motiv serios să nu rămân în acest salon.

- În salon e acceptabil – cel puțin acum. Dar nu ai intrat în alte camere din casă – crede-mă, e un adevărat loc al pierzaniei.

- Dar...

- Nu. Când ajunse pe terasa din față – din fericire, pustie –, Breckenridge se opri, îi dădu drumul fetei și se uită în sfârșit la ea. Își permise să-i privească chipul, un oval perfect cu trăsături delicate și doi ochi furioși de un albastru-cenușiu, tiviți de gene dese, aproape negre. Chiar dacă în acei ochi se citeau acum asprimea și neînduplecarea, iar buzele ei pline erau atât de strânse, că ajunseseră doar o linie subțire, avea un chip ca acela pentru care se bătuseră multe oști în războaie crâncene încă din zorii omenirii. Era un chip plin de viață. Plin de promisiunea voluptății și de o vitalitate năvalnică.

Iar la acest chip minunat se adăuga un trup zvelt, mai degrabă mlădios decât voluptuos, dăruit totuși cu atâta grație, încât, la fiecare mișcare a sa, îți veneau gânduri pe care, cel puțin în cazul lui, era mai bine să le alunge.

Singurul motiv pentru care nu fusese asaltată în salon fusese că nimeni în afară de Furlough nu reușise să se dez meticească din vraja pe care ea o arunca asupra celor care o vedeau pentru prima oara suficient de repede cât să ajungă la ea înaintea lui.

Își simți trăsăturile împietrindu-i-se, așa că se strădui să nu-și încleștеze pumnii și să o domine, încercând, mai mult ca sigur zadarnic, s-o

intimideze.

- Te duci acasă, și cu asta, basta.

Ochii ei se îngustară până ajunseră două fante tăioase.

- Dacă încerci să mă sileşti, țip.

El pierduse lupta; pumnii i se încleștară pe lângă corp. Susținându-i privirea, îi spuse pe un ton măsurat:

- Dacă faci asta, îți trag una în bărbia ta drăguță de te las lată, spun tuturor că ai leșinat, te bag într-o trăsură și te trimit acasă.

Ea făcu ochii mari. Îl măsură încet cu privirea, dar nu dădu înapoi.

- N-ai să faci așa ceva.

El nu clipi.

- Pune-mă la încercare!

De fapt, Heather tremura înlăuntrul ei. Asta era problema cu Breckenridge – nu puteai să-ți dai seama ce gândea. Chipul lui – cel al unui zeu grec, doar suprafețe netede și unghiuri ascuțite, obraji supți, pomeți înalți și bărbie pătrată, puternică – rămânea impasibil și complet enigmatic, indiferent ce îi trecea prin minte. Nici în ochii lui căprui cu pleoape grele de oboseală nu puteai citi nimic; expresia îi era mereu aceea a unui gentleman de o îndrăzneală elegantă, căruia nu-i păsa de nimic în afară de plăcerea lui de moment.

Fiecare element al aspectului său, de la vestimentația de un rafinament discret, la croiala rigidă a hainelor, care-i punea în evidență corpul zvelt și vânjos, și până la vorbirea tărăgănată și lascivă pe care o folosea de obicei, venea în sprijinul unei imagini – despre care ea avea convingerea că nu reprezenta decât o mască.

Îi căută privirea – și nu detectă nici cel mai mic indiciu că nu avea să facă exact ce spusese. Ceea ce ar fi mult prea jenant.

- Cum ai ajuns aici?

Fără tragere de inimă, ea făcu semn spre un șir de trăsuri parcate de-a lungul trotuarului sinuos al Wadham Gardens, lung cât vedeai cu ochii.

- Cu trăsura părinților, și – înainte să-mi ții o predică despre indecența de a merge singură prin Londra noaptea – trebuie să-ți spun că vizitiul și rândașul sunt slujitorii familiei mele de zeci de ani.

Cu buzele strânse, el dădu din cap aprobator.

- Te conduc la trăsură.

Încercă s-o ia din nou de braț. Ea se dădu înapoi.

- Nu te mai osteni. Se simțea brusc frustrată; era sigură că avea să le spună fraților ei că o găsise la Lady Herford, iar asta avea să pună capăt planului ei – care, până să se amestece el, păruse foarte promițător. Își

manifestă iritarea aruncându-i o privire mânioasă.

- Pot să merg și singură douăzeci de metri. Chiar și pentru urechile ei, cuvintele pe care le rostise erau o dovadă de irascibilitate. Le puse capac adăugând: Lasă-mă în pace!

Își ridică sfidător bărbia, se întoarse pe călcâie și coborî treptele. Ținându-și mândră capul în sus, o luă la stânga pe trotuar, spre locul unde aștepta trăsura părinților ei. Fierbea în sinea ei. Se simțea ca un copil furios – și neajutorat. Așe cum se simțea întotdeauna când ea și Breckenridge își încrucișau spadele.

Reținându-și lacrimile de mânie reprimată, conștientă că el o privea, merse mai departe cu semeție.

Din penumbra terasei lui Lady Herford, Breckenridge se uita la blestemul vieții lui, care se îndrepta din nou spre un loc sigur. Oare de ce, dintre toate doamnele din lumea lui, fix Heather Cynster fusese cea care să-l ferece în lanțuri pe care nu le cunoștea – tot ce știa era că nu putea să facă absolut nimic să se elibereze. Ea avea 25 de ani, iar el era cu zece ani și cu un milion de nopți mai mare ca ea; era sigur că, în cel mai bun caz, îl considera un văr băgăreț mai în vârstă, iar, în cel mai rău, un unchi băgăreț.

- Minunat, murmură el când o văzu pășind agale, neînfricată. De îndată ce avea s-o știe în siguranță, avea să pornească și el spre casă pe jos. Poate că aerul rece al nopții avea să-i limpezească mintea de sentimentul tulburător, neliniștitor căruia îi cădea pradă de câte ori o vedea – o senzație de singurătate, pustietate și de trecere a timpului.

Avea impresia că viața – viața lui – era cumva lipsită de valoare sau, mai degrabă, valora mai puțin decât ar fi trebuit.

Sincer, nu voia să se gândească la ea. Erau multe femei în acea casă care s-ar fi bătut să-i ofere o aventură, dar știa de mult cât valorau zâmbetele lor, suspinele lor de plăcere.

Relații trecătoare, fără sens, iluzorii.

Îl făceau să se simtă din ce în ce mai întinat, folosit. Neîmplinit.

Urmări cu privirea strălucirea lunii în părul lui Heather, auriu ca spicele de grâu. O întâlnise cu patru ani în urmă, la nunta mamei sale vitrege, Caroline, cu Michael Anstruther-Wetherby, fratele Honoriei, ducesă de St. Ives și regina clanului Cynster. Soțul Honoriei, Devil Cynster, era vărul cel mai în vârstă al lui Heather.

Deși Breckenridge o întâlnise pentru prima dată pe Heather atunci, în însoritul Hamshire, îi cunoștea bine pe verii Cynster de peste zece ani – se învârteau în aceleași cercuri și, înainte ca ei să se însoare, avuseseră cam

aceleaşi gusturi.

O trăsură din stânga casei ieşi din rând. Breckenridge se uită în acea direcţie, îl văzu pe vizitiu îndemnând caii la drum, apoi privi în dreapta, unde Heather continua să plutească pe trotuar.

- Pe dracu' douăzeci de metri! Mai degrabă vreo cincizeci. Unde naiba e trăsura ei?

Abia rosti aceste cuvinte, că şi văzu o altă trăsură în dreptul lui Heather, una mai mare. Care încetini.

Uşa trăsurii se deschise, şi un bărbat coborî, iar un altul sări de lângă vizitiu.

Cât ai clipi, cei doi trecură în fugă de trăsurile înşiruite lângă trotuar şi o înşfăcară pe Heather. Înăbuşindu-i ţipătul disperat, o luară pe sus, o duseră la trăsură şi o băgară înăuntru.

- Hei!

Strigătului lui Breckenridge i se alătură şi cel al unui vizitiu dintr-o trăsură aflată la mică distanţă în şir.

Dar bărbaţii săriseră deja în trăsura cea mare, şi vizitiul dădea bice cailor.

Breckenridge coborâse treptele şi alerga pe trotuar, înainte de a se gândi să-i urmărească.

Trăsura cea mare dispăru după colţul semilunii formate de Wadham Gardens.

După huruitul roţilor, trăsura părea s-o fi luat la dreapta, pe prima stradă laterală.

Ajungând la trăsură unde vizitiul care strigase la ei stătea acum uluit, uitându-se după răpitori, Breckenridge se sui şi luă frâiele din mâinile acestuia.

- Lasă-mă pe mine. Sunt un prieten de familie. Ne luăm după ei.

Vizitiul, mut de mirare, dădu drumul frâielor.

Breckenridge porni repede şi, blestemând spaţiul îngust de manevră, scoase trăsura în mijlocul străzii. În clipa în care vehiculul ieşi din şir, biciui caii.

- Cască bine ochii – n-am idee pe unde au luat-o.

- Da, sir – domnul meu...

Întâlnind o clipă privirea furişă a vizitiului, Breckenridge spuse:

- Sunt vicontele Breckenridge. Îi cunosc pe Devil şi pe Gabriel! Şi pe alţii, dar numele lor nu erau importante.

Vizitiul dădu din cap aprobator.

- Da, domnul meu. Se întoarse şi îl strigă pe rândaşul cocoţat în spatele trăsurii. James – tu te uiţi la stânga, eu la dreapta. Dacă nu-i vedem, trebuie

să cobori la colțul următor și să te uiți cu atenție.

Breckenridge se concentra asupra mânatului. Din fericire, nu prea era trafic. Coti pe aceeași stradă ca vizitiul celeilalte trăsuri. Toți trei se uitară imediat drept înainte. Lumina numeroaselor felinare de pe stradă se răspândea cu generozitate în intersecția din fața lor, de unde se făceau, în unghiuri ciudate, patru drumuri.

- Acolo! se auzi un strigăt din spate. Ei sunt – o iau la stânga pe o stradă mai mare.

Breckenridge mulțumi cerului pentru privirea ageră a lui James; el doar zărise partea din spate a trăsurii. Mânând caii cât de repede se putea, ajunseră în intersecție și cotiră – exact la timp ca să vadă trăsura făcând la dreapta în următoarea intersecție.

- Ah! exclamă vizitiul.

Breckenridge aruncă o privire în direcția lui.

- Ce?

- Tocmai au intrat pe Avenue Road – dă în Finchley Road un pic mai încolo.

Iar Finchley Road devenea Great North Road, ceea ce însemna că trăsura se îndrepta spre nord.

- Poate se duc la o casă de pe drumul ăsta, adăugă vizitiul.

Breckenridge își spuse că era posibil. Dar ei urmăreau o trăsură destinată călătoriilor lungi, nu drumurilor prin oraș.

Mână cei doi cai negri pe Avenue Road. Atât vizitiul, cât și James se uitau drept înainte.

- Da, ei sunt, spuse vizitiul. Dar sunt cu mult înaintea noastră.

Dat fiind că perechea de cai negri aparținea familiei Cynster, Breckenridge nu-și făcea griji că n-au să-i ajungă din urmă pe răpitori.

- Doar să nu-i pierdem din ochi.

După cum se dovedi, era ușor de spus, dar mai greu de făcut. Nu caii cei negri îi încetiniră, ci animalele lente care trăgeau cele șapte vehicule care se interpuseseră între ei și trăsura urmărită. Cât timp străbătură străduțele înguste de la periferia metropolei, de la Cricklewood la Golders Green, Breckenridge n-avu loc să le depășească. Reușiră totuși să nu piardă din vedere trăsura cea mare suficient cât să fie siguri că se îndrepta spre Great North Road, dar, când ajunseră la High Barnet, cu zona întinsă a Barnet Hill dincolo de ea, nu o mai văzură.

Înjurând în sinea sa, Breckenridge trase în curtea hanului Barnet Arms, un popas important pentru poștalioane, unde era bine cunoscut.
Oprind trăsura, le spuse vizitiului și rândașului:

- Întrebați oamenii de pe drum – poate găsiți pe cineva care a văzut trăsura, dacă au schimbat caii, orice informație.

Cei doi bărbați se dădură jos și plecară. Breckenridge se întoarse spre grăjdarii care veniseră în grabă să țină caii de căpăstru.

- Am nevoie de o cabrioletă și de cea mai bună pereche de cai – unde-i stăpânul vostru?

După o jumătate de oră, se despărți de vizitiu și de James. Găsiseră câțiva oameni care văzuseră trăsura, care se oprise pentru scurt timp să schimbe caii la Scepter and Crown. Trăsura se îndreptase spre nord pe drumul cel mare.

- Ia asta! Breckenridge îi dădu vizitiului un bilet pe care îl scrisese în grabă cât îi așteptase să se întoarcă. Dă-i asta lui Lord Martin cât mai repede posibil. Lord Martin Cynster era tatăl lui Heather. Dacă nu-l găsești, dă-i-l unuia dintre frații domnișoarei Cynster, sau, dacă nu dai nici de ei, lui St. Ives.

Breckenridge știa că Devil era în oraș, dar nu avea habar pe unde umblau ceilalți.

- Da, domnul meu. Vizitiul luă biletul și ridică mâna în chip de salut. Vă doresc mult noroc, sir. Sper să-i ajungeți repede din urmă pe ticăloșii ăia.

Și Breckenridge spera același lucru. Se uită la cei doi cum se suiau pe capra trăsurii de oraș. În clipa când ieșiră din curte, întorcându-se la Londra, se duse la cabrioleta elegantă care îl aștepta trasă la margine.

O pereche de cai suri, pe care hangiul îi punea rareori la dispoziția călătorilor, se agitau în harnașament. Doi grăjdari emoționați îi țineau de căpestre.

- Sunt plini de neastâmpăr, domnul meu. Apăru și șeful grăjdarilor. N-au mai ieșit din grajd de secole. Îi tot zic șefului să-i lase să mai alerge din când în când.

- Mă descurc eu. Breckenridge se sui pe capra înaltă a cabrioletei. Avea nevoie de viteză, iar cabrioleta trasă de cai de rasă i-o promitea. Luând frâiele, trase de ele, se uită în gura cailor, apoi le făcu grăjdarilor un semn din cap. Dați-le drumul!

Așa și făcură, dându-se înapoi când caii o luaseră la galop.

Breckenridge struni armăsarii până ieșiră din curte, apoi îi lăsă în voia lor în direcția Barnet Hill și mai departe pe Great North Road.

Pentru o vreme, își concentră toată atenția asupra mânatului cailor, dar, odată ce se potoliră și ajunseră să înainteze kilometru după kilometru, în ritm constant, prin traficul lejer, își permise să se gândească și la altele.

Slavă cerului că noaptea nu era geroasă, căci rămăsese în hainele de seară.

Începu să se frământe când își dădu seama că, dacă n-ar fi insistat ca Heather să părăsească vila lui Lady Herford – n-ar fi lăsat-o să facă singură pe jos cei douăzeci sau cincizeci de metri până la trăsură –, tânăra nu ar fi acum în mâinile unor răpitori necunoscuți și nu ar trebui să îndure cine știe ce mârșăvii.

Aveau să plătească, bineînțeles, pentru fapta lor; avea să se asigure de asta. Dar pedepsirea lor nu-i atenua sentimentul copleșitor de groază amestecată cu vină pe care îl încerca, pentru că, din cauza nesăbuinței lui, ea era acum în primejdie.

Voise s-o protejeze, în schimb...

Cu maxilarul încleștat, scrâșnind din dinți, își aținti ochii la drum și goni mai departe.

*

Răpitorii o lăsară pe Heather legată fedeleș și cu un căluș în gură până se îndepărtară de Barnet și ajunseră pe o porțiune de drum pustie.

Imediat ce o băgaseră în trăsură, în dreptul casei lui Lady Herford, îi înfășuraseră în jurul capului, peste gură, o fâșie de pânză, un căluș eficient, iar, când încercase să-i lovească, o legaseră repede de mâini și de picioare.

În trăsură nu fuseseră doar cei doi bărbați. O femeie, corpolentă și puternică, așteptase acolo, cu acel căluș pregătit. Odată ce Heather fusese redusă la tăcere și legată, o puseseră pe bancheta din direcția mersului, lângă femeie, iar cei doi bărbați se așezaseră în fața lor. Unul îi spusese să se liniștească și să aștepte fără să se agite, că avea să afle în curând totul.

Acea promisiune și faptul că nu-i făceau nici un rău – într-adevăr, nici măcar n-o amenințaseră – îi dădură un răgaz. Suficient cât să-și dea seama că nu avea de ales, așa că era mai bine să se comporte cum îi ceruseră.

Dar asta nu o oprise să gândească. Sau să-și imagineze. Însă nici una din aceste activități mintale nu o dusese prea departe. Știa atât de puțin. Nimic în afară că erau trei, plus vizitiul de pe capră, și că o duceau spre nord, departe de Londra. Zărise destule repere pe drum, recunoscuse suficiente cât să fie sigură că se îndreptau spre nord.

Erau pe Great North Road, când unul dintre bărbați, cel mai slab din cei doi, de o înălțime cu puțin peste medie și categoric musculos, cu părul cârlionțat, șaten-cenușiu, ca un șoarece, și cu trăsături colțuroase, îi spuse:

- Dacă ești rezonabilă și te porți frumos, te dezlegăm. Suntem pe o

porțiune lungă de drum pustie și nu vom încetini o bună bucată de vreme – nu e nimeni prin preajmă să te audă în caz că strigi, iar dacă vrei să sari din trăsură la viteza asta, probabil ai să-ți rupi un picior. Așa că, dacă ești cuminte și doar stai aici și asculți, putem să te dezlegăm și să-ți spunem ce se întâmplă – cum stau lucrurile și cum vor fi mai departe. Omul o privi întrebător, ridicând din sprâncene. Ei, ce alegi?

În lumina slabă din trăsură, nu-i putea vedea prea bine ochii, dar se uită în direcția de unde venise vocea și dădu din cap aprobator.

- Deșteaptă fată! spuse omul cel vânjos. Remarca nu era deloc sarcastică. Ne-a spus el că ești isteață.

„Care el?“ Se uită la omul cel vânjos, așezat în fața ei, care se aplecă spre picioarele ei, apoi se opri.

Îi aruncă o privire femeii de lângă ea.

- Mai bine îi dezlegi tu picioarele.

Îndreptându-se de spate, el întinse mâna spre frânghia cu care erau legate încheieturile mâinilor lui Heather.

Nedumerită, se uită la femeie, care pufăi, se dădu de pe locul ei și se ghemui între banchete. Își băgă mâna pe sub fustele de mătase ale lui Heather până la fâșia de pânză care îi lega gleznele.

În vreme ce îi slăbeau legăturile, Heather își dădu seama că voiau să-i menajeze pudoarea – pe cât le îngăduia ea. Nu își imaginase niciodată niște răpitori atât de gentili.

După ce îi eliberă picioarele, femeia se așeză din nou lângă ea.

- Și căluțul? îl întrebă ea pe bărbatul cel musculos.

Privind-o pe Heather, el încuviință din cap.

- O vom lăsa să se simtă cât mai confortabil cu putință, așa că, dacă nu face pe nebuna, i-l putem scoate.

Heather întoarse capul pentru ca femeia să poate ajunge la nodul din spate. Când îi căzu pânza de pe față, își umezi buzele, deschise și închise gura de mai multe ori și se simți mult mai bine. Se uită la omul cel vânjos.

- Cine ești și cine te-a trimis?

El zâmbi – dinții albi îi străluciră o clipă în penumbră.

- A, acum ne-o iei un pic înainte, domnișorică. Cred că-i mai bine să-ți spun întâi că am fost trimiși s-o răpim pe una dintre surorile Cynster – pe tine sau una din celelalte. Vă ținem sub supraveghere de peste o săptămână, dar nici una dintre voi nu mergea nicăieri fără celelalte. Până în seara asta. Așa s-a nimerit. Să fii dumneata. Vânjosul – așa îl numi Heather – făcu un soi de plecăciune. Îți suntem îndatorați pentru asta. Credeam că aveam să fim nevoiți să luăm măsuri drastice ca să prindem pe

vreuna dintre voi singură. În orice caz, acum, că te avem pe tine, ar fi cel mai bine să-ți dai seama că orice încercare de a scăpa din mâinile noastre nu va reuși – nimeni nu te va ajuta, pentru că avem o poveste care explică de ce te-am răpit, așa că, orice ai face sau ai spune, oricât ai protesta, nu vei reuși decât să ne faci povestea și mai ușor de crezut pentru alții.

- Și care-i povestea asta? întrebă ea.

Vânjosul părea un om destoinic și sigur pe sine, nu era genul care să facă afirmații aiurea.

Norocul ei că fusese răpită de oameni inteligenți.

De parcă ar fi vrut să-i confirme bănuiala, Vânjosul zâmbi. Satisfacția i se simți în voce.

- E o poveste destul de simplă. Am fost trimiși de tutorele tău să i te aducem înapoi. Ai fugit la Londra, acel oraș al pierzaniei, din casa lui cu reguli stricte. Așa că ne-a trimis să te căutăm și să te aducem înapoi, și – se opri pentru a realiza un efect teatral, apoi scoase din buzunar o foaie de hârtie pe care i-o flutură în fața ochilor – asta ne autorizează să facem tot ce e necesar pentru a te duce înapoi la el.

Ea se încruntă la vederea foii.

- Tatăl meu mi-e tutore, și el sigur nu v-a dat o astfel de permisiune.

- Ah, dar dumneata nu ești domnișoara Cynster, așa-i? Ești domnișoara Wallace, iar tutorele dumitale, Sir Humphrey, abia așteaptă să te întorci acasă, unde e locul tău.

- Și unde e casa mea?

Ea spera să afle astfel locul unde o duceau, dar Vânjosul doar zâmbi.

- Sunt sigur că știi foarte bine – nu-i nevoie să-ți spunem noi.

Heather rămase tăcută, repetându-și în minte planul lor, căutând orice posibilitate de a li-l dejuca, dar nu avea la ea nici o dovadă a identității ei. Singura ei speranță – pe care nu avea de gând să le-o dezvăluie – era o întâlnire întâmplătoare cu o persoană care o cunoștea. Din păcate, șansa de a se întâmpla așa ceva în provincie era infimă, mai ales la sfârșitul lui martie, când tocmai începea sezonul în Londra.

Se uită la femeia de lângă ea.

De parcă știa la ce se gândea, Vânjosul îi explică:

- Martha – făcu un semn din cap spre femeie – este, desigur, camerista trimisă de Sir Humphrey ca să te slujească în timpul călătoriei. Vânjosul schiță un zâmbet. Martha va fi mereu cu dumneata. Mai ales când ar fi nepotrivit ca unul din noi – eu sau Cobbins, aici de față – să ne aflăm în preajma dumitale.

Hotărând că sosise momentul să se poarte frumos, așa cum îi ceruse

Vânjosul, Heather înclină din cap întâi spre femeia de lângă ea, zicând „Martha“, apoi spre bărbatul lat în umeri, mai scund decât Vânjosul, dar mai solid, care rămase tăcut în colțul îndepărtat al trăsurii, spunând „Cobbins“.

Pe urmă îl privi pe Vânjos.

- Iar dumneata ești...?

- Poți să-mi spui Fletcher, domnișoară Wallace.

Heather se gândi la alte epitete pentru el, dar se mulțumi să încline din cap. Se rezemă de perne și nu mai îndrăzni să spună nimic. Simțea că Fletcher se aștepta să protesteze, poate să ceară îndurare sau să încerce să-i abată pe el și ceilalți de la obiectivul lor, dar ea nu vedea de ce s-ar umili într-atât.

N-avea nici un rost.

Cu cât se gândea mai mult la ce îi spusese Fletcher, cu atât era mai convinsă că asta era cea mai ciudată răpire de care auzise vreodată... Desigur, nu cunoscuse niciodată detaliile vreunei tentative de răpire, dar părea tare ciudat că o tratau cu atâta considerație, atât de... frumos. Erau calmi și siguri pe ei.

Fletcher, Cobbins și Martha nu corespundeau deloc imaginii obișnuite a unor răpitori. Deși nu erau nobili, nu erau nici oameni din pătura cea mai de jos. Erau îmbrăcați corect și discret. Cu toate că era corpolentă și solidă, Martha putea trece drept camerista unei doamne care trăia la țară aproape tot timpul. Cobbins părea rezervat și, în hainele sale cenușii, nu ieșea cu nimic în evidență, dar nici el nu părea genul de om pe care l-ai putea întâlni într-o cârciumă deocheată. Atât el, cât și Fletcher păreau exact ceea ce pretindeau că erau – genul de oameni pe care un nobil bogat de la țară i-ar angaja ca agenți.

Oricine i-ar fi trimis la Londra, îi pregătise bine. Planul lor era simplu și imposibil de dejucat în situația în care se afla ea acum.

Asta nu însemna că nu putea evada – avea s-o facă la un moment dat –, dar nu înainte de a afla mai mult despre cel mai enigmatic aspect al acestei răpiri ciudate.

Nu fuseseră trimiși s-o răpească pe ea anume, ci pe una dintre surorile Cynster – ea, Eliza sau Angelica – sau poate pe una dintre verișoarele ei, Henrietta sau Mary, cărora li se spunea tot „surorile Cynster“.

Nu-și putea imagina ce motiv ar fi avut cineva să facă așa ceva, în afară de răscumpărare, dar, dacă așa era, de ce o duceau departe de Londra? De ce o duceau altui om? Se gândi din nou la situație, o evaluă, dar nu putu să-și alunge impresia că tot ce spusese Fletcher era adevărat – cei trei o

duceau cuiva care îi angajase.

Să angajeze cineva trei oameni de genul lor, un vizitiu cu o trăsură cu patru cai, ca să nu mai spunem că le urmăriseră pe ea și pe celelalte mai bine de o săptămână... era o treabă care nu prea semăna cu o răpire obișnuită, oportunistă, pentru răscumpărare.

Dar, dacă nu răscumpărarea era scopul, atunci care? Și, dacă evada fără să afle despre ce era vorba, oare ea și celelalte nu aveau să fie în pericol și după aceea?

Schimbaseră caii la High Barnet, iar acum înaintau mai repede prin Welham Green si Welwyn.

În cele din urmă, trăsura încetini, și intrară într-un orășel. Fletcher se ridică și se uită pe geam.

- Knebworth. Așezându-se la loc, o studie pe Heather cu privirea. Vom rămâne aici peste noapte. Ai de gând să fii cuminte și să-ți ții gura sau trebuie să te legăm din nou și să-i spunem hangiului povestea noastră?

Dacă o făceau... dacă familia sa pornea în căutarea ei, cum era sigură c-aveau să facă – Henry, bătrânul vizitiu, probabil că îi alertase pe toți până acum –, atunci, auzind că ea era domnișoara Wallace, hangiul și personalul său s-ar putea să nici nu pomenească despre ea.

Cu ochii ațintiți la Fletcher, își ridică mândră bărbia.

- O să fiu cuminte.

El îi zâmbi, mai mult încurajator decât triumfător.

- Asta-i bine.

Heather oftă în sinea ei. Lipsa de aroganță a lui Fletcher dovedea faptul că omul era inteligent. În pofida poveștii lui, dacă ea ar fi început să facă scandal, poate hangiul l-ar fi chemat pe polițistul din localitate – poate l-ar fi convins s-o rețină până verifica povestea ei și pe cea a răpitorilor. Din păcate, reputația ei nu va rezista prea ușor dacă era găsită în văzul tuturor în mâinile unor răpitori, deși era și Martha cu ea. Mai ales că în acea seară făcuse o declarație mută intrând în lumea dezmățată din salonul lui Lady Herford.

Dar, mai presus de toate, cât timp își ținea gura și își juca rolul pe care i-l atribuiseră ei, nu era, din câte își dădea seama, în nici un pericol real și nici nu avea să fie până când ajungeau la reședința celui care îi angajase. Până atunci, avea să încerce să descopere dedesubturile acestei răpiri foarte ciudate.

Și *pe urmă* intenționa să-și folosească inteligența pentru a evada.

Capitolul 2

După trei ore, Heather stătea întinsă pe spate în patul nu prea confortabil dintr-o cameră de la etajul doi al hanului Red Garter din Knebworth, cu ochii în tavan. Afară, luna, în sfârșit neacoperită de nori, își continua drumul pe boltă, razele ei argintii pătrunzând prin fereastra fără perdele; lumina astrului nopții îi permitea să vadă destul de bine tavanul, nu că ar fi avut vreo intenție de a-l studia.

- Ce naiba mă fac? își șopti ea întrebarea în direcția tavanului, dar nu primi nici un răspuns.

Avusese dreptate să nu facă scandal și să nu încerce să obțină sprijinul hangiului și al slujitorilor de la han. După ce își studiase răpitorii la lumina lămpii, înțelesese că erau mai pricepuți decât îi crezuse mai devreme, îndeosebi Fletcher părea destul de arătos cât să facă lumea să se întrebe dacă ea plecase cu el din Londra de bunăvoie sau nu. Când îi întâlnise privirea în lumina suficient de puternică încât să-i poată vedea ochii, i se confirmase mai presus de orice îndoială faptul că nu era doar inteligent, ci și ager la minte și abil. Dacă ar încerca să-i convingă pe alții s-o ajute în detrimentul lui, omul ar folosi orice argument posibil pentru a le contracara pe ale ei. Iar el știa foarte bine ce însemna „orice argument posibil“. Dacă ar insista prea mult pe lângă el, reputația ei ar rămâne pătată și poate tot nu și-ar redobândi libertatea.

Asta era destul de rău, dar renunță pe dată la alt plan de evadare, inclusiv la unul mai inteligent, fiindcă deocamdată nu era așa departe de Londra, iar familia ei nu aflase mai multe despre motivele răpirii.

Pe deasupra, îi luaseră hainele.

În trăsură, cu mult timp înainte s-o dezlege, Martha scosese o mantie neagră de stofă pe care o pusese îndatoritoare pe ea. Acesta fusese primul semn că intenționau să aibă grijă de ea, iar Heather le fusese recunoscătoare pentru veșmântul gros care îi ținea cald, mai ales că noaptea se făcea din ce în ce mai rece. La îdemnul lui Fletcher, se înfășurase bine în mantie când intraseră în han. După ce ea și Martha urcaseră în această cameră și închiseseră ușa, Martha o rugase totuși să-i dea înapoi mantia. Apoi îi sugerase să-și scoată rochia înainte să se bage în pat. Heather făcuse întocmai, fără să se gândească prea mult – nu avea obiceiul să-și pună o cămașă de noapte când se culca, însă era obișnuită să poarte ceva mai gros decât o cămășuță de mătase care, pe lângă ciorapii

din cea mai fină mătase, era tot ce avea acum pe ea.

Și nu văzu alte haine, ale ei sau ale Marthei, pe care să le îmbrace dacă își punea în cap să tragă zăvorul de la ușă – Martha avea cheia în buzunarul unui combinezon larg în care hotărâse să se culce – și să se ducă jos să dea alarma. În cămășuță și ciorapi de mătase? Heather pufăise nemulțumită în sinea ei. Apoi se uită prin cameră la celălalt pat de o persoană în care sforăia Martha.

Tare.

Hainele Marthei, toate, inclusiv cele pe care le împachetase într-o geantă voluminoasă, împreună cu rochia de seară și cu șalul lui Heather, precum și o rochie simplă pe care Martha o adusese pentru ca Heather să o poarte a doua zi, erau vârâte sub silueta voinică a Marthei. „Camerista“ aranjase frumos hainele sub cearșaful de pe patul ei, apoi se întinsese acolo.

În noaptea asta, Heather n-avea cum să scape de răpitorii ei.

Pe de o parte, intrase în panică, deoarece răpitorii se dovediseră în stare să intuiască tot ce ar fi putut ea să facă și luaseră măsuri pentru a o împiedica. Pe de altă parte, se gândea că situația grea în care se afla era poate mijlocul prin care soarta se asigura că avea să stea cu răpitorii ei destulă vreme cât să afle motivul adevărat al primejdiei care le pândea pe ea, și pe surorile Cynster.

Tocmai se gândea ce să aleagă – panica sau pragmatismul fatalist –, când o zgârietură în geam îi trimise fiori de gheață pe șira spinării.

Încruntându-se, se uită la fereastră și zări o umbră dincolo de geam.

O umbră de mărimea unui bărbat – capul și umerii. Umeri lați.

Dându-se jos din pat, luă pătura, se înfășură în ea și făcu repede câțiva pași pe podeaua fără covor. Ajungând la fereastră, se uită afară...

Și în fața ochilor îi apăru chipul lui Breckenridge.

Pentru o clipă, încremeni din cauza șocului. El era ultima persoană pe care se aștepta s-o vadă. Apoi...

Expresia exasperată de pe fața lui și mâna care îi făcea semn să ridice fereastra cu cercevele o îndemnară să acționeze. Părea să se țină de un burlan.

Întinzând mâna, Heather se chinui cu zăvorul de la fereastră. Poate ar fi trebuit să-și dea seama că el avea să își facă apariția. O urmărise cu privirea în vreme ce se îndrepta spre trăsura părinților ei și probabil văzuse cum fusese înșfăcată și băgată în trăsura lui Fletcher. În cele din urmă, forțând încuietoarea, ridică geamul, uitându-se peste umăr la movila pe care o făcea Martha în pat, când lemnul tocului scârțâi.

Sforăitul Marthei continuă netulburat, în același ritm.

Breckenridge o văzuse privindu-l.

- E cineva aici?

Întrebarea ajunse la ea ca o șoaptă slabă. Încuviință din cap și se aplecă peste pervaz până îi ajunse capul la același nivel cu al lui.

- Da. O cameristă corpolentă și puternică, dar care doarme profund. Ăsta pe care îl auzi e sforăitul ei.

El ascultă puțin, apoi dădu din cap.

- Bine. Apoi se încruntă. De unde ai făcut rost de... camerista asta?

- Răpitorii mei – Fletcher și Cobbins – lucrează pentru cineva care i-a angajat să mă ducă la el, însă tipul respectiv le-a cerut să-mi ofere tot confortul pe drum. Așa a apărut Martha. Era în trăsură când m-au înhățat.

Indiferent ce spuneau sau gândeau alții despre el, Breckenridge nu era nici tâmpit, nici încet la minte.

- Așadar, răpitorii ți-au dat o cameristă.

Ea încuviință din cap.

- Să aibă grijă de mine și să-mi țină companie. Fletcher, cel slab și vânjos – care pare să fie șeful – chiar a spus asta când ne-a prezentat hangiului pe mine și pe Martha. Îmi zic „domnișoara Wallace“.

Breckenridge ezită o clipă, apoi o întrebă:

- Ai avut vreun motiv să nu-i spui hangiului adevăratul tău nume și să-i ceri ajutorul pentru a scăpa de Fletcher și de ai lui?

Ea zâmbi forțat.

- Există, într-adevăr, un motiv. Îi spuse povestea lui Fletcher despre tutorele ei, Sir Humphrey, așa-zisa ei fugă în acea rău famată Londra și scrisoarea de autorizare pe Fletcher probabil o falsificase.

După ce termina de vorbit, Breckenridge rămase o vreme îndelungată tăcut.

Heather aruncă o privire pe fereastră și constată că bărbatul se agăța într-adevăr de un burlan metalic, cu o cizmă într-un punct de sprijin. Având în vedere dimensiunile sale și, bineînțeles, greutatea, faptul că ajunsese într-o asemenea poziție și se și menținea era categoric o ispravă impresionantă.

Dacă ea ar fi avut dispoziția în care să o poată impresiona...

Ciudat, dar orice urmă din panica de mai înainte îi dispăruse. Ridicându-și privirea, îi întâlni ochii – o privea cu insistență. Apoi clipi, scutură încet din cap, își luă o mână de pe burlan și îi făcu semn.

- Hai, e timpul să plecăm.

Ea se uită fix la el, apoi din nou la pervaz – și la pământul de jos, la mare distanță.

- Cred că glumești.

- Te țin în fața mea și te ajut să cobori pe burlan.

Heather se uită iar la el. Avea s-o ajute să coboare pe burlan ținând-o lipită de el, între pieptul lui și burlan? La acest gând... începu să tremure în sinea ei.

- N-am haine – Martha doarme pe ele.

Privirea lui coborî pe gâtul ei gol, apoi la pătura în care se înfășurase.

- Ești goală pe dedesubt?

Vocea lui părea încordată. Sau neîncrezătoare?

- N-am pe mine decât o cămășuță, adică e ca și cum aș fi goală.

El închise ochii o clipă, apoi îi deschise din nou. Părea mai înverșunat.

- Bine, în acest caz, ieși pe ușă și ne vedem jos...

- Ușa e încuiată, cheia e la Martha și, deși aș putea să i-o iau, cred c-aș trezi-o – și dacă nu, crezi că aș risca să dau la parter peste vreun bădăran, *dezbrăcată?*

El stătu puțin pe gânduri.

- Pe lângă asta, nu ți-am spus totul.

El își miji ochii, de parcă o suspecta că juca un joc.

- Ce nu mi-ai spus?

Ea nu-i băgă în seamă privirea bănuitoare și îi povesti ce ordine primise Fletcher.

- Așadar, putea să o răpească pe una dintre noi trei sau poate cinci.

Breckenridge se încruntă, părând să nu înțeleagă.

- Deci, dacă ar fi vorba de răscumpărare, oricare din voi ar fi fost bună.

- Da, dar, dacă omul care i-a angajat voia doar răscumpărare, de ce m-a scos din Londra? De ce și-a dat atâta osteneală și a făcut atâtea cheltuieli? De ce mi-a pus la dispoziție o cameristă? Nimic nu pare logic.

Breckenridge ezită, apoi spuse:

- Chestia cu servitoarea ar avea sens dacă motivul pentru care te-a răpit ar fi să te ia de nevastă cu forța și să pună mâna pe zestrea ta.

- Așa e. Dar, dacă ăsta i-ar fi scopul, ordinele lui n-au nici o logică – oricine s-ar interesa cât de cât ar afla imediat că, spre deosebire de mine și de Eliza, care am moștenit o avere considerabilă, Angelica nu a avut norocul ăsta. S-a născut după ce au murit străbunicile noastre, așa că n-a moștenit nimic.

În dorința ei de a explica, Heather se aplecă mai mult peste pervaz.

Conștient că fata era goală sub pătură, Breckenridge ar fi preferat să se distanțeze puțin, dar în spate nu avea decât aerul. Trebui să strângă din dinți, să se stăpânească din toate puterile și să îndure s-o aibă goală așa aproape de el.

- Așa că vezi, continuă blestemul vieții sale, evident fără să știe de chinul lui, nici ăsta nu poate fi motivul răpirii. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, și îi susținu privirea. Oricare ar fi motivul, dacă există vreo șansă să-l aflu – să descopăr dacă mai planează vreo amenințare nu numai asupra mea, ci și asupra Elizei sau asupra Angelicăi, poate și asupra Henriettei și asupra lui Mary –, atunci trebuie să rămân lângă Fletcher și lângă ceilalți doi, măcar cât timp lucrurile continuă la fel și nu mă aflu într-un pericol iminent.

Însă era acum într-un pericol mai mare lângă el decât alături de răpitorii ei. Când își dădu seama de acest lucru, Breckenridge tresări, iar ea observă, luându-i emoția drept un semn de înțelegere.

Scoase un braț grațios din pătură și îi atinse în treacăt mâna care se agăța de pervaz.

- Dacă ai fi așa drăguț să transmiți acasă un mesaj din partea mea, spune-le alor mei că deocamdată nu sunt în pericol și că o să le dau de veste imediat ce voi fi din nou liberă.

El se uită la ea. Chiar credea că el ar...

- Nu fi proastă. Îi aruncă o privire aspră. Nu pot să te las așa, în mâna răpitorilor, și să plec.

O măsură cu privirea, se întrebă cât cântărea și dacă putea să riște...

Ea simți probabil că o studia, așa că se îndreptă de spate, făcu un pas înapoi și îl amenință cu degetul.

- Să nici nu te gândești că poți să mă înșfaci și să mă duci cu tine – nici acum și nici altă dată. Țip după ajutor dacă mă atingi fie și cu un deget.

„Minunat.“ Își miji ochii la ea, dar o cunoștea destul de bine ca să știe că avea să-și pună în practică amenințarea.

Ea își dădu seama că el se resemnase.

- Așadar, dacă vrei să transmiți un mesaj...

- L-am trimis deja pe vizitiu să-i spună tatălui tău că ai fost răpită cu o trăsură care te duce acum pe Great North Road și că vă urmăresc. Cred că, dacă nu au vești de la noi după o zi, verii tăi se vor pune pe urmele noastre.

Încrucișându-și brațele pe piept, ea se uită urât la el. După o clipă, îl întrebă:

- Asta înseamnă că mă vei urmări în continuare?

- Da, șopti el printre dinții încleștați. Normal. N-aș suporta să te știu dusă cine știe unde.

- Hmm. Cu ochii țintă la el, Heather păru să se gândească, apoi reluă: Bine. Uite ce vreau să fac. O să încerc să aflu dela Fletcher, Cobbins și Martha tot ce pot despre omul care i-a angajat, ce ordine le-a dat și ce motive are – într-un cuvânt, destul ca să-mi dau seama ce amenințare

planează asupra surorilor și verișoarelor mele. Apoi o să evadez. Dacă ești prin preajmă, vei putea să mă ajuți.

La un moment dat se opri din vorbit, privindu-l în ochi, așteptând un răspuns.

El știa ce voia să-i spună... trebuia să vină cu el de bunăvoie și Îndărătnica era al doilea ei nume de botez, dar... rosti:

- Foarte bine. Cuvintele îi ieșiră cu greu din gură. Se gândi puțin, apoi adăugă: Trimit vorbă la Londra, apoi urmăresc în continuare trăsura și rămân pe aproape. Îi întâlni privirea, a lui fiind neclintitp. Dar trebuie să ne vedem în fiecare noapte. Se uită în direcția cameristei, care încă sforăia în patul ei. Este foarte clar că nu va fi prea greu, chiar dacă va trebui să ne întâlnim în astfel de condiții. De îndată ce afli ce vrei – fără o clipă de întârziere –, vei fugi cu mine, și te voi duce înapoi în Londra. La momentul potrivit, am să angajez o cameristă, ca să fie totul cum se cuvine.

Ea se gândi o clipă, apoi acceptă.

- Pare un plan excelent.

El își reținu un răspuns sarcastic – ea nu reacționa niciodată bine la astfel de replici ale lui. Dădu din cap aprobator.

- Închide fereastra și du-te înapoi în pat – ne vedem mâine.

Ea făcu un pas în față și coborî cu grijă geamul. Rămase o clipă la fereastră, apoi se întoarse și se îndepărtă, parcă plutind.

El își plecă privirea – rezistând bărbătește tentației de a trage cu ochiul când ea aruncă pătura și se băgă în pat – și începu să coboare.

Mai mult sau mai puțin dezgustat, dar sigur nemulțumit de cum ieșiseră lucrurile, în timp ce cobora zidul, punând cu precauție mână după mână și picior după picior, se văzu nevoit să admită în adâncul sufletului său că o respecta pentru decizia pe care o luase.

Familia conta cel mai mult.

Puțini apreciau acest mod de a gândi mai mult ca el. El care nu avea rude de sânge adevărate. Tatăl lui biologic fusese ultimul Camden Sutcliife, diplomat pe măsură – și afemeiat extraordinar. Mama lui fusese contesa de Brunswick, care îi dăruise soțului ei două fiice, dar nici un fiu. Brunswick îl recunoscuse imediat pe Breckenridge drept fiul său – la început din ușurarea care urmase nevoii sale disperate de a avea un moștenitor, dar mai târziu din afecțiune autentică.

Brunswick îi insuflase lui Breckenridge respectul față de familie. Breckenridge își folosea rareori numele de botez, Timothy; fusese Breckenridge de când se născuse, și nu se gândea la el decât cu acest

nume, pe care îl purta fiul cel mare al contelui de Brunswick. Pentru că asta fusese întotdeauna cu adevărat – fiul lui Brunswick.

Așa că înțelegea pe deplin nevoia lui Heather de a afla motivul real al acestei răpiri ciudate, dat fiind că nu ea fusese obligatoriu ținta, ci s-ar fi putut întâmpla oricăreia dintre surorile ei poate verișoarele ei.

Avea și el două surori mai mari, Lady Constance Rafferty și Lady Cordelia Marchmain. Se referea adesea la ele ca la surorile lui urâte și rele, dar s-ar fi luptat cu dragonii pentru ele, și, în pofida veșnicei hărțuiri la care îl supuneau și a predicilor pe care i le țineau, și ele îl iubeau. Probabil fix de asta îl hărțuiau și îi țineau predici. Dumnezeu știa că nu pentru rezultate.

Apropiindu-se de pământ, lăsă din brațe burlanul și căzu pe pietrișul din curtea hanului. Îl mituise pe hangiu să îi spună în ce cameră o cazase pe tânăra și frumoasa lady; încă îmbrăcat în hainele lui de seară, era greu să presupună cineva că era un crai periculos.

Îndreptându-se de spate, rămase o clipă în aerul rece al nopții, gândindu-se la tot ce avea de făcut. Va trebui să schimbe cabrioleta cu un vehicul mai puțin bătător la ochi, dar va păstra caii suri, cel puțin deocamdată. Uitându-se în jos la hainele lui, tresări. Va trebui să scape și de ele.

Scoase un oftat și începu să parcurgă scurta distanță până la cârciumioara aflată puțin mai jos, unde își luase o cameră.

De-acolo de sus, Heather trăgea cu ochiul pe fereastră. Îl văzu pe Breckenridge plecând și suspină ușurată. Nu-l zărise până nu se îndepărtase de zid; așteptase, se tot uitase și își făcuse griji să nu fi alunecat și căzut.

Chiar dacă că nu-l plăcea – deloc – și nu-i aprecia felul dictatorial în care se purta cu ea, nu voia să fie rănit, mai ales acum când venise s-o salveze. Deși hotărâse să nu fie salvată momentan, nu era atât de proastă, să-i refuze ajutorul. Sprijinul. Chiar și protecția, dacă era nevoie – într-un sens cât se poate de decent.

Priceperea lui în această privință, după cum bănuia, nu era de disprețuit.

Totuși, i se părea ciudat ca, din clipa în care îl văzuse la fereastră, prinsese mai multă încreclere și siguranță. În acel moment, toate îndoielile de mai înainte i se risipiseră.

Ridicând din umeri în sinea ei, plecă de la fereastră. Sigură pe sine, mai fermă, mult mai convinsă că drumul pe care îl alesese era cel bun, se întoarse tiptil în pat, puse pătura la loc pe cearșaf, se vârî în așternut și puse capul pe pernă.

Zâmbi amintindu-și expresia de pe fața lui Breckenridge când îi făcuse

semn să deschidă fereastra; nu fusese la fel de impasibil ca de obicei. Amuzată, ușurată, închise ochii și adormi.

Capitolul 3

A doua zi dimineață, relativ devreme, Heather se pomeni din nou în trăsură, îndreptându-se tot spre nord.

Martha o trezise cu o oră înainte de revărsatul zorilor și consimțise să-i dea lui Heather rochia verde cu crinolină din batist pe care o aduseseră pentru ea. Heather își recuperase șalul de mătase cu franjuri, dar rochia de seară din mătase chihlimbarie și poșetuța fuseseră împachetate în geanta Marthei. Totuși, Martha nu se gândise și la încălțăminte. Cu pătura de lână pe ea și cu pantofiorii de seară în picioare, Heather fusese însoțită până jos, într-un salon separat.

La micul dejun, luat cu Fletcher, Cobbins și Martha-cea-cu-fața-împietrită, Heather nici măcar nu avusese șansa să întâlnească privirile servitoarelor ocupate. Dacă avea să vină cineva să întrebe de ea, fetele, epuizate de atâta muncă, nici nu aveau să-și amintească de ea.

Cât timp mâncase, se gândise la modul în care se comportase în trăsură cu o seară în urmă. Deși pusese întrebări, nu le dăduse răpitorilor ei nici un motiv să creadă că era genul de tânără care le-ar putea da bătăi de cap sau nu s-ar supune ordinelor lor. Ce-i drept, nu-și frânsese mâinile și nu suspinase îndurerată, dar ei fuseseră avertizați că era deșteaptă, așa că probabil nu se așteptaseră la așa ceva.

Deși nu prea era în avantajul ei, când se ridicaseră de la masă și fusese dusă, sub strictă supraveghere, la trăsura care aștepta, ea decisese să-i inducă în eroare, să pară maleabilă și relativ neajutorată, în ciuda presupusei sale inteligențe. Luase din nou loc pe banchetă, în sensul mersului, cu gândul de a-i face pe cei trei să creadă că era mai degrabă o scolăriță pe care o duceau acasă.

În cele câteva minute în care ea, Martha și Cobbins așteptaseră în trăsură ca Fletcher să-i plătească hangiului, se uitase pe fereastră și văzuse un grăjdar ținând de căpăstru un cal murg înșeuat, care își aștepta fornăind călărețul.

Fusese o clipă tentată să sară din trăsură, să alerge cei câțiva metri până la cal, să ia hățurile, să urce în șa și s-o pornească la galop spre Londra.

Nu numai că ar fi fost o manevră riscantă – fără bani sau alte lucruri la ea, ca să nu mai vorbim despre haine ca lumea, ar fi putut să ajungă din lac în puț –, dar, fie că îi reușea, fie că nu, n-ar mai fi avut nici o șansă să afle mai multe despre adevăratele motive ale răpirii ei.

Hotărâse că trebuia să se bizuie pe Breckenridge, să spere că avea să fie tot drumul în preajma ei. Se întrebase dacă el se trezise. Era unul dintre craii de frunte din lumea bună, iar asemenea domni dormeau de obicei până târziu, mai ales în sezonul de baluri.

Apoi Fletcher urcase și închisese portiera, și trăsura se zdruncinase când caii porniseră la drum spre nord – iar ea descoperise că nu era așa greu să aibă încredere în Breckenridge. De fapt, se și hotărâse în bună măsură să se încreadă în el.

Rămase o vreme în tăcere, alungând bănuielile celor trei răpitori, așa cum își pusese în gând, și așa trecu un ceas în tăcere, în vreme ce ei parcurgeau kilometru după kilometru. Când consideră că se scursese destul timp, se aplecă în față, se uită pe fereastră și întrebă ca o fetiță nerăbdătoare:

- Mai e mult?

Se uită la Fletcher, dar el nu făcu decât să rânjească. Îi privi întrebătoare pe ceilalți, dar aceștia închiseră ochii.

Se mai uită o dată la Fletcher și se încruntă.

- Ai putea să-mi spui măcar cât timp voi mai sta închisă în trăsura asta?

- Încă un timp.

Ea făcu ochii mari.

- Dar nu ne oprim să luăm ceaiul de dimineață?

- Îmi pare rău, asta nu e în program.

Ea păru îngrozită.

- Dar sper că ne vom opri să luăm prânzul.

- Da, sigur, dar mai e până atunci.

Bosumflată, Heather se lăsă păgubașă, deși faptul că doar *se opreau* sugera că aveau să meargă mai departe. Se mai gândi puțin, apoi întrebă:

- Cât de departe în nord mă duceți?

Vocea îi era pierită, de parcă o îngrijora acest gând. Ceea ce era adevărat.

Fletcher o măsură cu privirea, dar nu spuse decât:

- Mai avem de mers.

Ea mai lăsă să treacă vreo doi kilometri, apoi se foi pe locul ei și întrebă:

- Omul acela care v-a angajat – lucrați tot timpul pentru el?

Fletcher scutură din cap.

- Lucrăm doar când suntem angajați, eu și Cobbins, și, cum o cunoaștem pe Martha de când lumea, a acceptat să ne dea o mână de ajutor.

- Deci el v-a solicitat?

Fletcher încuviință din cap că da.

- Unde l-ați întâlnit?

Fletcher rânji.

- La Glasgow.

Ea întâlni privirea lui Fletcher, se strâmbă și se cufundă iarăși în tăcere. O încurcase dacă Fletcher sau Cobbins se trăgeau din nordul țării. După accent, Martha era sigur londoneză... Oare însemna asta că omul care îi angajase era din Glasgow?

Aveau oare de gând s-o treacă granița?

Heather tânjea să le pună aceste întrebări, dar Fletcher se uita la ea zâmbind un pic batjocoritor. Știa că întrebările ei nu erau întâmplătoare, ceea ce însemna că nu avea să-i spună nimic folositor. Cel puțin, nu din proprie voință.

Totuși, judecând după informațiile pe care bărbatul le lăsase să scape, trebuia, cel puțin la câtva timp, să-i mai iscodească pe el și pe ceilalți după prânz. Încrucișându-și brațele, închise ochii și hotărî să-i spulbere bănuielile.

Avea nevoie de doar două răspunsuri înainte să fugă – cine îi angajase și de ce.

Deschise ochii când din trăsură începură să se vadă casele din St. Neots. Trecură de un drum cu ceas care arăta că erau doar la jumătatea dimineții. În vreme ce se întindea pentru a se dezmorți, se uită cu atenție la priveliștea de afară, apoi se lăsă iar pe banchetă și își fixă privirea asupra lui Fletcher.

- Tu și Cobbins ați lucrat mereu împreună?

Asta nu era întrebarea pe care o așteptase el. După o clipă, încuviință din cap.

- Am crescut împreună.

- În Londra?

Fletcher zâmbi iar.

- Nu – în nord. Dar am fost de multe ori la Londra de-a lungul anilor. E mult de lucru acolo pentru domni ca noi.

Ea se miră, apoi hotărî că nu avea ce pierde dacă întreba.

- Nu vrei să iei în calcul ideea de a câștiga mai mult decât ai fost plătit întorcând trăsura și ducându-mă acasă, nu?

Fletcher scutură din cap.

- Nu, oricât mi-ar plăcea să mai câștig niște bani, să tragi pe sfoară un client nu e niciodată bine pentru afaceri.

Ea se încruntă.

- Să înțeleg că angajatorul ăsta vă plătește atât de bine?

- Plătește tot ce e necesar ca să iasă treaba bine.

- Deci e bogat, nu?

Fletcher ezită.

- N-am zis asta.

„Nu, dar crezi că e.“ Heather se aplecă în față.

- Sunt curioasă – cum tocmește un tip ca angajatorul vostru niște indivizi ca voi? Nu cred că dați anunț la ziar să vă oferiți serviciile.

Fletcher chicoti. Chiar și Cobbins schiță un zâmbet.

- Lucrăm pe bază de recomandări, îi explică Fletcher. Nu știu cine i-a pomenit despre noi, dar ne-a trimis vorbă prin omul nostru de legătură, și ne-am întâlnit într-o cârciumă. Ne-a spus despre ce e vorba, și am acceptat. Destul de simplu.

- Deci nu știți cum îl cheamă?

Mersese cam departe, se gândi ea, dar merita riscul.

Chipul lui Fletcher deveni indescifrabil, dar, cum ea se uita în continuare la el cu speranță în ochi, zâmbetul batjocoritor îi reveni încet pe față.

- N-are nici un rost, domnișoară Wallace, dar, dacă vrei neapărat, îți jur cu mâna pe inimă – și chiar făcu gestul respectiv – că își spunea McKinsey.

Ea înțelese ce însemna asta.

- Nu e numele lui.

- Nu, nu e. Și îți zic înainte să mă-ntrebi: nu-i știu numele adevărat. E genul de om căruia un tip deștept nu-i pune întrebări pe al căror răspuns preferă să nu-l știe.

Ea făcu o față lungă și se rezemă. Și nu mai întrebă nimic deocamdată.

Omul care îi pusese s-o răpească și să i-o aducă era bogat, trăia undeva în nord, poate chiar la Glasgow, și probabil inspira respect, dacă nu teamă, unor tipi ca Fletcher.

Deși era curioasă în privința identității lui, era tot mai sigură că nu voia să întâlnească un asemenea om.

Se opriră să ia prânzul la scurt timp după ora 12, în satul Stretton. Când traseră în curtea hanului, Heather observă o firmă – The Friar and The

Keys. Mai ajunsese așa departe pe Great North Road în cele câteva călătorii întreprinse ca să-i viziteze pe vărul ei Richard și soția lui Catriona în Scoția, dar nu putea spune că recunoștea satul.

Coborî din trăsură, își dezmorți mâinile și picioarele, apoi aruncă repede o privire în jur. Oare Breckenridge avea să bage de seamă că se opriseră?

Desigur, presupunând că se ținea după ei și nu era prea în urmă.

- Haide! Martha o luă de braț și o duse spre intrarea în han. Să comandăm prânzul pe care l-ai tot cerut, înainte să se răzgândească Fletcher.

Heather fusese destul de docilă până acum, dar remarca Marthei o făcu să se uite în urma ei. Fletcher și Cobbins coborâseră din trăsură, care, slavă Domnului, nu era dusă în spate, ci undeva în lateralul curții, unde putea fi văzută fără probleme de pe drum. Fletcher și Cobbins cel taciturn ieșiseră la marginea drumului și priveau în urmă discutând, probabil, în contradictoriu.

Heather se lăsă condusă în han, apoi într-un separeu lambrisat aflat în colțul din spate al cârciumii, iar la semnul Marthei, se așeză pe banchetă ca să poată lua loc și femeia, care o înghesui la perete. Se uită înspre ușă. Fletcher și Cobbins nu veneau încă.

O ospătăriță se apropie de ele. Martha întrebă ce aveau, apoi comandă plăcinta ciobanului pentru toți.

- Și trei halbe de bere. Martha se uită la Heather și adăugă: Și un pahar de cidru.

Ospătărița încuviință din cap și plecă.

- Mersi, zise Heather.

Martha doar mormăi ceva.

Heather păstră un timp tăcerea, apoi, tot cu ochii ațintiți la ușă, întrebă:

- Ce Dumnezeu face Fletcher?

Oare aici urma să fie predată?

- Își ia măsuri de siguranță. Așa e el. Vrea să fie sigur că nu suntem urmăriți.

Inima lui Heather începu să bată mai tare. Păstrându-și calmul, îndrăzni să întrebe:

- Dar cum ne-ar putea urmări careva? Dacă ar fi văzut cineva că eram răpită, ne-ar fi ajuns din urmă de mult, nu?

Martha încuviință din cap.

- Așa s-ar zice. Dar, cum am spus, Fletcher e un om prudent. Fără îndoială că de asta a trăit atât de mult.

Ospătărița se întoarse cu o tavă plină cu farfurii. O alta veni cu halbele.

Cele două îi blocară lui Heather vederea spre ușă. Până să termine ele de așezat pe masă farfuriile și halbele, era deja pregătită să propună ca ea sau Martha, sau chiar una dintre fete, să-i cheme pe Fletcher și pe Cobbins înainte să li se răcească mâncarea, dar se uită înspre usă și îl văzu intrând pe Cobbins, urmat de Fletcher.

Aproape oftă de ușurare. Luă paharul cu cidru și bău puțin ca să se liniștească.

Cobbins se așeză în fața ei. Fletcher luă loc și el pe bancheta din separeu. Întâlni privirea Marthei.

- Nimeni. Se pare că am reușit să fugim fără să fim urmăriți.

Martha, cu gura deja plină, abia își ridică ochii din farfurie și dădu aprobator din cap.

Cobbins își ridică furculița și o înfipse în plăcinta dinaintea lui. Fletcher îi urmă exemplul.

Heather începu și ea să taie plăcinta, ducându-și la gură o bucățică. O gustase să vadă dacă-i plăcea, apoi luă mai multă. Mâncarea era surprinzător de gustoasă.

Nu știu ce o făcu să-și ridice privirea câteva minute mai târziu, dar, uitându-se la ușă, îl văzu pe Breckenridge intrând în cârciumă. El îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită prin sală de parcă încerca să se hotărască unde să se așeze.

Prefăcându-se că stă cu ochii în farfurie, Heather se uită pe furiș printre gene cum se învârtea el pe acolo, apoi, surprinzător de delicat pentru un bărbat atât de solid, trecu printre mese, îndreptându-se spre separeul lor.

Ea clipi și își ridică ochii când el dispăru după lambriul înalt din spatele lui Fletcher și intră în separeul de lângă ei.

Era aproape sigur că avea să audă tot ce-și spuneau ei.

Punând jos furculița și privindu-l fix pe Fletcher, Heather luă o gură de cidru și își drese glasul.

- Unde mă duceți?

Apoi lăsă ochii în jos și puse cu grijă paharul pe masă, de parcă era emoționată și încordată.

Fletcher o măsură cu privirea.

- Te ducem mai departe în nord.

Ea se uită în sus, îi întâlni privirea, încercă să-l implore.

- Dar cât de departe? Mergem în continuare pe Great North Road? Sau în altă parte? Reuși să rostească ultimele cuvinte cu groază, de parcă era ceva de care se temea în nord, ceva în afară de omul care îi angajase pe răpitori.

Fletcher se încruntă.

- Cum am zis – în nord.

- Dar *unde* în nord? Își deschise larg brațele într-un gest teatral? Sunt o mulțime de locuri la nord de aici! Unde... Ea făcu o pauză de respirație ca o actriță, își drese glasul, apoi continuă mai încet: Unde ne oprim peste noapte?

Din tonul ei se deducea că era panicată la gândul că s-ar putea opri prea aproape de acel ceva. Fletcher se încruntă și mai tare. Aplecându-se în față, omul își coborî vocea.

- Nu știu ce te-a apucat, dar vom sta peste noapte la Carlton-on-Trent. Se uită să-i vadă reacția. E vreun motiv pentru care să n-o facem?

Era posibil ca Breckenridge să nu fi auzit.

Ea își ridică privirea și trase aer în piept.

- Carlton-on-Trent? Reuși să zâmbească slab, apoi scutură din cap. Nu, nu... nu văd de ce nu ne-am opri la Carlton-on-Trent.

- Bine. Fletcher se rezemă de spătar, încă încruntat, apoi se uită la ceilalți doi. Mâncați și beți. Acuși pornim din nou la drum.

Ceilalți doi bodogăniră. Heather mai luă repede câteva înghițituri din plăcinta care aproape se răcise. Ceilalți, care își făceau lună farfuriile, nu-l observară pe bărbatul înalt și solid care se ridică în separeul de alături. Fără să arunce o singură privire în direcția lor, Breckenridge ieși din han.

- Haideți! Fletcher se ridică de la masă.

Ceilalți nu se grăbiră să-l urmeze.

Heather juca rolul unei fete supuse, și îi lăsă pe Martha și pe Cobbins s-o conducă afară. Intră în curtea din față exact la timp să-l vadă pe Breckenridge în haine cenușii, ponosite, cu totul diferite de obișnuita sa ținută elegantă, scoțând din curtea hanului o brișcă simplă trasă de doi cai și îndreptându-se spre nord.

Ea se miră că el se hotărâse să plece înaintea lor.

Fletcher nu observase brișca și nici pe cel care o conducea, ci se dusese direct la vizitiul lor și începuse să discute cu el. Heather bănuia că nici Cobbins nu-l remarcase, iar Martha ieșise din han după ea; cel mult îl văzuse din spate, de la distanță.

Fletcher deschise portiera trăsurii și îi făcu semn să se suie. Se urcă și se așeză pe locul ei. Cât se urcară și ceilalți, se rugă lui Dumnezeu ca Fletcher să nu-și dea seama ce planuri avea, să nu observe că Breckenridge era pe urmele lor și să nu se prindă că ea îi spusese numai minciuni.

Dacă pierdea prezența protectoare a lui Breckenridge...

În vreme ce în minte îi încolțise acest gând și își dădea seama cât de singură s-ar simți dacă nu l-ar ști pe aproape, cât de speriată și de panicată

ar fi, nu avea totuși cum să nu admită că se afla într-o situație tare ironică. Cât de ciudat era că marele ei inamic – cel pe care îl evita de obicei și pe care îl displăcea profund – se preschimbase, nu se știe cum, în salvatorul ei.

Breckenridge, salvatorul ei.

Mai că pufni de dispreț. Întorcând capul, se uită pe fereastră în timp ce trăsura ieșea legănându-se din curtea hanului.

Breckenridge intră în Newmark-on-Trent pe la mijlocul după-amiezii. Mânase ca un demon să ajungă cu mult înaintea trăsurii în care era Heather, și caii lui suri erau epuizați. Intră în curtea primului han mare pe care îl văzu și strigă după grăjdari și după șeful lor.

În ciuda hainelor sale modeste, ei răspunseră vocii lui autoritare și veniră în fugă. Sări de pe capră, îi dădu frâiele primului grăjdar și vorbi cu șeful:

- Am nevoie de cei mai buni cai ai voștri, înhămați și gata de drum... Își scoase ceasul din buzunar, se uită ce oră era, apoi îi închise capacul. Când și-l vârî la loc în buzunar, întâlni privirea grăjdarului-șef. Într-o oră.

- Da, domnule. Și caii suri?

Îi făcu semn în direcția stației de poștalion din High Barnet, apoi ieși din curtea hanului și se îndreptă spre Lombard Street.

Prima oprire o făcu la filiala locală a Child's Banck; după ce își completă rezervele de bani gheață, se duse, urmând indicațiile directorului băncii, la cel mai bun cizmar din oraș și avu noroc să găsească o pereche de cizme excelente de călărie care îi veneau la fix. Următorul popas îl făcu la cel mai bun croitor, unde stârni ceva agitație când ceru atât un costum de mire, cât și niște haine de fermier din nord.

Croitorul făcu ochii mari, iar ucenicii lui se zgâiră pur și simplu; stăpânindu-și iritarea, le explică răspicat că ținutele erau pentru un bal costumat la un conac.

Apoi dădură dovadă de zelul adecvat.

Totuși, dură mai mult decât ar fi vrut el. Croitorul se tot agita cu probele, până când Breckenridge se răsti la el:

- La naiba, omule! Nu se dă nici un premiu pentru cel mai frumos îmbrăcat mire din nord!

Croitorul sări ca ars. Acele de gămălie îi căzură dintre buze și se împrăștiară pe jos. Ucenicii se grăbiră să le adune.

Croitorul își stăpâni emoția.

- Sigur că nu, domnule. Dar v-aș ruga să nu vă mișcați cât timp strâng eu

acele... Deși, așa niște umeri... ei bine, mă gândeam...

- Nu te gândi să-mi pui în valoare nenorociții de umeri – doar asigură-te că nu mă strânge costumul.

De îndată ce croitorașul cel energic făcu un pas înapoi, Breckenridge își întinse brațele în sus, apoi în părți. Nici haina, nici cămașa nu se crăpară la cusături.

- Bine, merg.

Făcu semn către cealaltă ținută și către sacoul și pantalonii cu care se schimbase mai devreme, la cârciuma din Knebworth.

- Împachetează-le pe astea. Rămân cu ce am pe mine. Trebuie s-o pornesc din nou la drum.

Croitorul și ucenicii se grăbiră să-i facă pe voie.

Breckenridge plăti și le lăsă un bacșiș gras, recunoscător că nu-l scoseseră din sărite, căci nervii păreau să-i fie din ce în ce mai încordați.

Cu pachetul de haine sub braț, se întoarse repede la han. O pereche de cai negri decenți fuseseră înhămați la brișca pe care o închiriase la Baldock în locul cabrioletei prea bătătoare la ochi. Îi cercetă pe ambii cai, apoi plăti șefului grăjdarilor și, după ce examină frâiele, le făcu semn băieților de la grajduri.

- Slăbiți-le!

Grăjdarii făcură întocmai. Ambii cai își luară avânt, dar simțiră imediat o mână fermă pe frâie. Își agitară capetele, dar se liniștiră repede. Trăgând puțin de frâie, Breckenridge îi mână în stradă, apoi o porni în sus pe Great North Road.

Breckenridge era deja în cârciuma de la hanul Old Bell din Carlton-on-Trent când trăsura cu Heather sosi și trase în curtea din față. Așezat la o masă din colțul de la intrare, sorbea dintr-o halbă de bere și se uita la oamenii care coborau din trăsură. La fel ca înainte, Heather era supravegheată îndeaproape și condusă pe ușa din față a hanului, care se deschidea în holul de la intrare.

Holul era separat – lucru foarte nimerit – de cârciumă, printr-un panou de lemn. De unde stătea el, putea să audă fiecare șoaptă din hol, dar nimeni de acolo nu putea să îl vadă. Desigur, nici el nu îi putea vedea, dar spera ca Heather să-și fi dat seama că acesta era singurul han din oraș și să presupună că el era acolo.

Auzi ușa din față deschizându-se, apoi obișnuitele zgomote ale unei sosiri, apoi cineva sună clopoțelul de pe tejghea. Mai luă o gură de bere

când hangiul veni să îşi întâmpine imediat oaspeţii, după care le oferi imediat cazare. Breckenridge acordă o atenţie deosebită poziţiei camerelor, atât celei a femeilor, cât şi celeilalte, a lui Fletcher şi a lui Cobbins. La fel ca femeile, bărbaţii împărţeau aceeaşi cameră, dar a lor avea să fie în altă aripă.

Breckenridge îl auzi pe Fletcher încercând să-l convingă pe hangiu să le dea o cameră mai aproape de cea a femeilor. Hangiul insistă că acelea erau singurele două camere libere, multe fiind în reparaţii din cauza stricăciunilor provocate de furtuna violentă de cu câteva zile în urmă. Fletcher bombăni, dar acceptă într-un final camera oferită.

- Bine, murmură Breckenridge.

Îl plătise pe hangiu să se asigure că ambii bărbaţi care o răpiseră pe Heather aveau să fie la mare distanţă de camera lui Heather în acea noapte. Spera din tot sufletul ca, până seara, ea să fie gata să plece de lângă ei şi să se întoarcă în Londra. Cu cât mergeau mai departe...Totuşi, după cum o dovedeau şi deghizările suplimentare pe care şi le cumpărase, nu mai punea rămăşag pe nimic că ea avea să-şi vină în fire, mai ales nu pentru că el credea că ar trebui.

Răpitorii se agitau cu bagajele, apoi se auzi vocea lui Heather venind din cârciumă:

- Nu sunt obişnuită să fiu închisă în casă toată ziua – insist să-mi oferiţi bucuria unei scurte plimbări.

- Nici pomeneală, mormăi Fletcher. După direcţia din care venea vocea lui, Breckenridge îşi dădu seama că grupul ajunsese mai aproape de cârciumă. Să nu crezi că ai să ne dai cu tifla aşa uşor, se auzi din nou vocea lui Fletcher.

- Dragul meu domn, spuse Heather cu nasul pe sus – Breckenridge îşi dădea seama după tonul ei –, unde Dumnezeu să fug când sunt numai câmpuri pustii în jur?

Cobbins fu de părere că fata ar putea încerca să fure un cal şi să fugă călare.

- O, da, într-o rochie cu crinolină şi în pantofi de seară, îl luă Heather în zeflemea. Dar nu v-am propus să mă lăsaţi să umblu creanga – Martha mă poate însoţi.

Era rândul Marthei să protesteze, dar Heather nu se dădu bătută în discuţia aprinsă care urmă.

Apoi interveni Fletcher, care se simţea din ce în ce mai frustrat:

- Uite ce e, avem ordine stricte să fii în siguranţă cu noi, nu să te lăsăm să umbli creanga şi să cazi pradă primului crai fără ocupaţie care trece pe

aici și pune ochii pe tine.

Se așternu tăcerea preț de jumătate de minut, apoi Heather se smiorcăi:

- Țin să vă anunț că berbanții au alte lucruri mai bune de făcut decât să pună ochii pe mine.

„Nu-i adevărat“, se gândi Breckenridge, dar nu ăsta era lucrul esențial pe care-l putea obține din izbucnirea lui Fletcher.

- Hai, Heather, scoate ceva de la el.

De parcă i-ar fi auzit rugămintea șoptită, ea continuă veselă:

- Dacă, în loc să stăm aici să ne certăm, m-ați trata ca pe o ființă rațională și mi-ați spune care sunt acele ordine stricte pe care le-ați primit în privința mea, poate m-aș supune de bunăvoie – sau măcar v-aș ajuta pe voi să le îndepliniți întocmai.

Breckenridge clipi des când se gândi cum să ia această afirmație; aproape îi păru rău de Fletcher când acesta scoase un oftat.

- Bine. Frustrarea lui Fletcher devenise insuportabilă. Dacă vrei să știi, noi trebuie să te ferim de toate. N-avem voie lăsăm nici măcar un afurisit de porumbel să se atingă de un fir de păr din capul tău. Trebuie să te predăm într-o stare excelentă, așa cum erai când te-am răpit.

Din schimbarea tonului lui Fletcher, Breckenridge își dădu seama că omul se apropiase de Heather ca s-o domine și s-o intimideze, făcând-o să dea înapoi; i-ar fi putut spune el că n-avea să-i reușească.

- *Acum* cred că înțelegi cum stau lucrurile, continuă Fletcher mai tare și apăsat, că nici nu poate fi vorba să ieși la plimbare de una singură.

- Hmm.

Tonul lui Heather era indiscutabil mai blând.

Fletcher era pe cale să își primească lovitura de grație. Pentru că nu era el în această situație, Breckenridge zâmbi și așteptă să se întâmple acest lucru.

- Dacă ai ordine să-mi păstrezi sănătatea înfloritoare până mă predai celui care te-a angajat – corectează-mă dacă greșesc cumva –, atunci trebuie să mă lași să ies la plimbare. Nu mi-a făcut niciodată bine să stau toată ziua închisă într-o trăsură – așa că, dacă nu vrei să slăbesc sau să mă îmbolnăvesc, am nevoie de aer proaspăt și de mișcare, să mă mențin în formă. Ea făcu o pauză, apoi continuă pe un ton cât se poate de rațional: O scurtă plimbare pe malul râului din spatele hanului mi-ar face tare bine.

Breckenridge era sigur că îl auzea pe Fletcher cum respira șuierat printre dinții încleștați.

După un moment tensionat, acesta zise:

- Foarte bine! Martha, du-te cu ea. Douăzeci de minute, înțelegi? Nici un

minut mai mult.

- Mulțumesc, Fletcher. Hai, Martha, să nu pierdem nici o clipă de lumină.

Breckenridge o auzi pe Heather, însoțită de greoaia Martha, părăsind hanul pe ușa din față. Mai luă o gură de bere și așteptă. În cele din urmă, Fletcher și Cobbins urcară scările, Cobbins bodogănea, dar Fletcher tăcea de parcă avea o presimțire rea.

De îndată ce nu-i mai auzi, Breckenridge se ridică de la masă și se duse în holul de la intrare. După câteva secunde, se strecură afară pe ușa din față.

Râul Trent curgea liniștit în vale, la numai o sută de metri în spatele hanului. O potecă bătătorită îi urma cursul pe mal. Heather mergea agale, bucuroasă că putea să-și miște picioarele și să respire aer curat. Însă principalul motiv pentru care insistase așa mult să iasă la plimbare fusese dorința de a se asigura că Breckenridge era acolo.

Până nu-l zărea, n-avea de unde să știe dacă era prin preajmă – dacă sosise înaintea lor sau mai era încă pe drum.

De un singur lucru era sigură: avea să apară de undeva, ca din senin. Îi spusese că aveau să se vadă în fiecare noapte. Nu o amăgea; dacă el o considera în pericol iminent, sigur intervenea și o salva, indiferent ce trebuia să facă pentru asta. De asemenea, era încredințată că, la următoarea întâlnire – căci aveau să reușească ei cumva –, aproape sigur avea să încerce s-o convingă să renunțe la ,,ancheta“ ei și să se întoarcă la Londra cu el.

Așa că, în timp ce aștepta să-l vadă, trecu în revistă tot ce aflase – nu suficient, dar totuși obținuse câteva informații relevante, suficiente s-o motiveze să-și continue investigația și să afle mai multe. Își ordonă în minte tot ce știa deja.

Era cufundată în gânduri, plimbându-se distrată, când Martha, ținând anevoie pasul cu ea, îi spuse:

- Te-ai descurcat de minune.

Heather se uită la ea și întâlni privirea vicleană a Marthei.

- Mă așteptam la o criză de isterie, continuă Martha, la plânsete sau cel puțin la rugăminți.

- Păi... Fața lui Heather exprima multe. Privind înaintea ei, fata adăugă: Trebuie să recunosc că m-am cam panicat la început, dar... mă tot întreb dacă n-ar trebui să iau asta drept o aventură. Trebuia să alunge toate

bănuielile femeii, așa că îi oferi o explicație plauzibilă. Făcu un gest teatral. O aventură romantică, în care un nemernic misterios se va dovedi sau nu răvășitor de chipeș.

Martha pufni disprețuitor.

- Deci asta faci – îi dai o aură romantică ticălosului care ne-a pus să te răpim.

- Ești sigură că e un ticălos?

Heather nu trebui să mimeze îngrijorarea.

Martha făcu o strâmbătură.

- Nu pot să fiu sigură. N-am avut de-a face cu tipul ăsta. Fletcher și Cobbins s-au întâlnit cu el. Dar, continuă ea, orice individ care pune la cale o răpire, și încă una plănuită așa bine ca asta, ascultă la mine, arătos sau ba, n-ai vrea să te înâlnești cu el. Martha se mai uită o dată la fată. Ești sigură că nu vrei să faci totuși o criză de isterie?

Heather ridică din sprâncene.

- Mă ajută cu ceva?

- Nu în relația cu mine – iar Fletcher mai degrabă ți-ar trage câteva palme decât să-ți facă pe plac.

- Bine atunci. Heather își ridică fața. Cred că voi continua să consider romantică situația asta, cel puțin până când voi avea un motiv să n-o mai fac. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare – îți fac sarcina mai ușoară.

Martha pufni cu dispreț.

- Că tot veni vorba... Se opri. Ajunge cât am mers. Tu oi avea nevoie de plimbări, dar eu nu – de aici ne întoarcem.

Heather se opri, trase adânc aer în piept, apoi oftă.

- Foarte bine. Întorcându-se pe călcâie, ajunse lângă silueta voluminoasă și îmbrăcată în negru a Marthei și o porniră amândouă spre han.

„Camerista“ era cu vreo câțiva centimetri mai înaltă ca Heather și avea talia cam de două ori mai groasă ca a fetei, însă, în ciuda dimensiunilor și a mersului ei greoi, Martha se putea mișca destul de repede când voia, iar Heather îi văzuse brațele groase ascunse de mânecile largi. Deși Martha era corpolentă, avea mai mult mușchi, nu grăsime. Dacă voia să-i scape din gheare, Heather trebuia să se asigure mai întâi că Martha nu mai era în stare să se opună.

Se întoarseră încet spre han – Martha pentru că aceasta era viteza ei obișnuită, Heather pentru că nu vedea de ce să nu mai stea o vreme în aerul pur și rece al înserării.

Când ajunseră la drumeagul îngust pe care merseseră de la han până la râu, părăsiră poteca de pe mal și, cu Trentul în spatele lor, urcară

povârnișul lin către han.

Ridicându-și ochii, Heather se uită la clădirea din piatră cenușie – și îl văzu pe bărbatul înalt, lat în umeri și brunet care se oprise în penumbra dintr-un colț al hanului.

Mai devreme, în Stretton, purtase haine de târgoveț înstărit, de genul unuia care avea o prăvălie prin zonă. Acum era îmbrăcat mai degrabă ca unul dintre rândașii lui. Cu toate acestea, fata îl recunoscu imediat. Se înseninâ brusc; începu să zâmbească, dar își aminti rapid că nu trebuia să aibă o asemenea reacție.

Se uită la Martha, care se ținea cu greu după ea, și se simți ușurată să vadă că femeia nu observase nimic.

Mai aruncă o privire înspre han...

Breckenridge dispăruse.

Nu conta. Acum, că îl știa aproape de ea, era sigură că aveau să se vadă la noapte. Își repetă în minte tot ce aflase și trebuia să-i spună într-un mod cât mai convingător, ca el s-o lase să-i descoasă în continuare pe răpitorii ei.

Hanul Old Bell era, într-adevăr, unul foarte vechi. Camerele oaspeților aveau zăvoare cu cârlige la uși pentru a le face mai sigure, dar fără broaște. Heather îl binecuvântă pe hangiu pentru că nu modernizase clădirea; odată ce toată suflarea din han se pregătea de culcare și ocupanții cu două picioare erau deja în pat, iar Martha sforăia suficient de tare să acopere orice scârțâit al podelelor, Heather ridică zăvorul de la ușa camerei lor și ieși în frigul de pe coridorul cufundat în beznă.

Nu îndrăznise să aprindă o lumânare, însă ochii i se obișnuiseră cu întunericul, așa că vedea destul de bine coridorul ca să știe că era gol. Încă o dată i se luaseră hainele de stradă, dar ea se plânsese de frig și se folosise de pretextul că putea să răcească pentru a o convinge pe Martha să-i lase șalul de mătase și mantia, ca să-i fie mai cald.

Acum își pusese mantia pe ea și o strânsese în talie cu șalul de mătase. Chiar dacă acest veșmânt improvizat îi lăsa gleznele și partea de jos a gambelor descoperite, nu i se vedea pielea pentru că purta ciorapi de mătase; „rochia“ actuală era mult mai bună decât pătura din noaptea trecută, dar tot nu se putea bizui pe ea s-o acopere destul cât să rămână decentă.

Iar acesta era un lucru foarte important acum, când ieșise să se vadă cu Breckenridge. Îi impusese, mai mult sau mai puțin, aceste întâlniri, ca s-o

lase să călătorească mai departe cu răpitorii ei, iar ea îl cunoștea destul de bine cât să știe că nu glumea câtuși de puțin. Pe deasupra, voia să-i spună tot ce afla, în speranța că avea să-i vină lui vreo idee strălucită. Cunoștea lumea, mai ales pe aceea din afara înaltei societăți, mult mai bine ca ea.

Închise ușa cu grijă, ca să nu facă zgomot, puse cu atenție zăvorul la loc și se îndreptă spre scară. Rămase pe loc preț de câteva clipe, ciulind urechile să prindă orice sunet, lăsându-și ochii să se adapteze la bezna de pe coridor și străduindu-se să-și amintească pe unde s-o ia.

Când ea și Martha se ridicaseră de la masa din cârciumă, la care cinaseră cu Fletcher și cu Cobbins, Breckenridge, care stătea în partea cealaltă a sălii, mai aproape de ușă, le anticipase plecarea; se ridicase și părăsise cârciuma înaintea lor. Urcase deja scara până ca ea și Martha să ajungă în holul cel mare.

Se duseseră după el și îl văzuseră deschizând ușa unei camere nu prea departe de capul scărilor. El le privise urcând, dar apoi intrase imediat în cameră și închisese ușa. Ea trecuse cu Martha pe lângă ușa lui, apoi mersese pe coridor până după colț, unde era camera lor.

Cu respirația accelerată de emoție, Heather o porni pe coridor, furișându-se înspre colț, papucii de seară permițându-i să meargă pe vârfuri fără să facă aproape nici un zgomot.

Când se apropie de colț, se opri un pic și aruncă o privire înapoi pe coridor. Tot pustiu. Ceva mai liniștită, începu să se întoarcă, cuțintentia de a trage cu ochiul pe după colț...

Un corp solid veni în fugă după colț și se izbi de al ei.

Se dezechilibră, şi era cât pe ce să cadă pe spate, dacă n-ar fi fost ținută de niște mâini puternice.

Îi sări inima din loc. Se uită în sus, dar nu văzu decât întuneric.

Deschise gura...

O palmă îi acoperi buzele. Un braț de oțel o înconjură – o lipi de un piept de bărbat, tare și vânjos, și o ținu așa strâns, că nu mai putea face nici o mișcare.

Simțurile i-o luară razna. Simțea puterea, căldura unui bărbat, mușchii lui de fier.

Apoi o înjurătură grosolană îi zgârie urechile.

Și își dădu seama cine o luase captivă.

Panica și spaima îi încordaseră toți mușchii; ușurarea le alungă pe ambele și o ajută să se destindă.

Tentația de a se pierde în brațele lui, de a se lipi recunoscătoare de pieptul lui era atât de copleșitoare, că îi produse un șoc și o făcu să se

încordeze din nou.

El își lăsă capul în jos ca s-o poată privi în ochi. Printre dinții încleștați, șuieră:

- *Ce naiba faci aici?*

Vocea lui o scoase de-a binelea din minți. Nu-și luase mâna de pe gura ei.

Ea i-o mușcă.

Înjurând în gând, el își trase mâna.

Ea își umezi buzele și șopti la rândul ei, furioasă:

- Veneam să te văd, bineînțeles. Ce faci *tu* aici?

- Veneam să te iau, *bineînțeles*.

- Ce ridicol ești! Își pusese mâinile pe pieptul lui. Și le trase imediat și gesticulă. Nu cred c-o să ajung să mă jelesc din pricina unui spațiu de câțiva metri!

Chiar și ei i se păru că erau ca doi copii care se ciondăneau.

El nu-i răspunse.

Se uită la ea, încercând s-o zărească prin întuneric.

Ea nu-i vedea ochii, dar privirea lui era atât de directă, de intensă, încât...

Inima îi începu să bată mai tare, de să-i spargă pieptul.

Simțurile i se accentuaseră, alerte într-un fel pe care nu-l cunoscuse până atunci.

El o privea... și o tot privea.

I se zbârliră perii fini de pe ceafă dintr-un instinct primar.

Deodată, el își ridică fruntea, se îndreptă de spate și făcu un pas înapoi.

- Hai!

O luă de braț și o duse fără menajamente pe după colț și mai departe pe coridor, împingând-o de la spate. Ea începu să clocotească de mânie, căci se înfuria întotdeauna când era el în preajmă. Dacă n-ar fi fost nevoiți să păstreze liniștea, i-ar fi spus ea ce gândea despre un asemenea comportament cavaleresc.

Breckenridge o opri în fața ușii camerei lui; ar fi preferat oricare alt loc de întâlnire, dar nu era nici unul mai sigur – și, mai presus de orice, ea trebuia să fie în siguranță. O ocoli, ridică zăvorul și lăsă ușa deschisă.

- Intră.

Lăsase lumânarea să ardă încet. O urmă înăuntru, întinse o mână în spate și închise ușa, apoi observă ce purta ea. Își reținu o altă înjurătură.

Ea se uită de jur împrejur, dar nu era alt loc unde să te așezi în afară de pat. El trecu repede pe lângă ea, trase cuvertura și îi arătă spre cearșaf.

- Ia loc aici.

Ea îl privi urât, cu ochii mijiți, dar făcu întocmai, cu grația și demnitatea unei regine.

Imediat ce se așeză, el trase cuvertura și o înfășură în ea.

Îi aruncă o privire un pic nedumerită, dar își strânse recunoscătoare „toga“ în jurul corpului.

El nu spuse nimic; dacă voia să creadă că el era îngrijorat ca ea să nu răcească, n-avea decât. Cuvertura era suficient de lungă să-i acopere gleznele și gambele ispititoare.

Ceea ce chiar că era ridicol. Ținând cont de faptul că văzuse o mulțime de femei goale la viața lui, îi era imposibil să-și explice de ce îl tulbura așa mult vederea gleznelor și gambelor ei în ciorapi de mătase. Se așeză lângă ea, lăsând între ei un spațiu mai mare de treizeci de centimetri.

- Deci ce-ai aflat?

Ea îl măsură o clipă cu privirea, apoi spuse:

- Nu atât de multe cum aș fi dorit, dar au lăsat să le scape că i-a angajat cineva la Glasgow, o persoană care s-a ocupat să acopere toate cheltuielile. Păreau foarte mulțumiți de banii primiți și mi-au dat impresia că persoana respectivă e cel puțin bogată, dar n-am fost încă în stare să scot de la ei nici o informație despre locul în care mă duc. Ghemuindu-se sub cuvertură, ea se încruntă. În rest, n-am reușit să mai obțin de la ei decât... o impresie.

Când ea se opri din vorbit, el o îndemnă să continue:

- Ce impresie?

Ea se încruntă și mai tare.

- Ei, adică Fletcher și Cobbins, pentru că ei s-au întâlnit cu omul acela care i-a angajat – vorbesc despre el cu o anumită... prudență.

- Respect vrei să spui?

Buzele ei se arcuiră.

- Mai degrabă un respect izvorât din teamă. Poate e un tip rău, periculos.

Breckenridge se gândi o clipă.

- Unde anume în Glasgow s-au întâlnit cu el?

- Într-o cârciumă. Se pare că fac astfel de treburi și pentru alții, contra cost. Tipul a auzit de ei dela altcineva pentru care lucraseră și le-a dat întâlnire printr-un om de legătură.

- Așa că probabil nu știu prea multe despre individ, nu?

- Din câte am înțeles, nu – mi-au spus numele lui, dar îți zic, înainte să te ambalezi, că Fletcher era sigur că ăsta nu-i numele lui adevărat.

- Și care e?

- McKinsey.

- Nume din Scoția – trebuie să fie scoțian.

Mult prea conștient de prezența ei în pat – în patul lui –, lângă el, Breckenridge se ridică. Începu să se învârtă de colo-colo.

Heather își ridică ochii spre el.

- Nu sunt sigură că putem să presupunem asta. Poate că motivul pentru care Fletcher e așa sigur că McKinsey nu e numele lui adevărat este că el – angajatorul lor – este englez.

Breckenridge făcu o grimasă.

- Adevărat. În Glasgow sunt o mulțime de englezi.

Ea se îndreptă de spate sub cuvertură.

- Oricum, e clar că mai am multe de aflat.

Privirea sumbră pe care i-o aruncă Breckenridge nu avea darul de a o încuraja.

- Suntem deja la mare distanță de Londra și tot pe Great North Road. Habar n-avem cât de departe spre nord au de gând să te ducă, dar fiecare kilometru parcurs te îndepărtează și mai mult de familia ta, de locul în care ai fi în siguranță.

Ea strânse din buze, dar se stăpâni. Până acum fusese docilă și cooperantă. Încercă pentru întâia oară să fie rațională în prezența lui și să vadă unde avea s-o ducă asta.

- În această privință, oricât de ciudat ar părea, au ordine – ordine stricte – să fiu dusă în siguranță. Să fiu nevătămată și sănătoasă. M-am folosit de aceste ordine ca să le cer insistent să mă lase la o plimbare pe malul râului – și se pare că le iau în serios.

Deși neîncrezător, Breckenridge dădu din cap aprobator.

- Am fost în cârciumă, de partea cealaltă a panoului care o desparte de holul de la intrare, așa că am auzit tot. Mai merse câțiva pași, cu obișnuita lui expresie impasibilă pe față, apoi îi aruncă o privire. Sunt de acord cu tine că e foarte ciudat.

Ea încuviință din cap.

- Într-adevăr. Cu fiecare kilometru pe care îl facem mai departe de Londra, varianta răpirii pentru răscumpărare devine mai puțin probabilă. Nu știm încă motivul adevărat – nici cine și de ce a pus totul la cale. Heather așteptă până când el se întoarse și îl privi în ochi. Cred că povestea e mult mai complicată.

Buzele lui se mișcară – era aproape sigură de asta –, dar el tot nu stătea locului.

- Asta înseamnă probabil că vrei să-ți continui investigația, spuse el, gesticulând.

Ea își ridică ușor capul.

- Bineînțeles. Sunt aici, deja răpită, dar ei mi-au pus la dispoziție o cameristă și au ordine clare să se îngrijească de bunăstarea mea, ordine cărora e evident că se supun. Pe lângă asta – făcu un gest cu mâna –, ești și tu aici. Dacă ne urmărești în continuare, când va sosi momentul să evadez, voi reuși s-o fac ascunzându-mă după tine. Și ești destul de masiv.

El se uită chiorâș la ea.

Înainte să-i poată spune ceva, ea continuă:

- Dat fiind că pericolul nu mă pândește doar pe mine, ci și pe surorile mele și poate pe verișoarele mele, iar acum nu avem suficiente informații pentru a-1contracara sau elimina, și ținând cont de faptul că, atâta timp cât rămân cu Fletcher și ceilalți doi nu mă expun la primejdii mai mari, e de datoria mea să stau cu ei măcar până aflăm cine e persoana care a pus totul la cale și din ce motive. Uitându-se în ochii lui Breckenridge, Heather conchise: Din câte îmi dau eu seama, am mai multe motive să rămân cu răpitorii mei decât să evadez.

Breckenridge o studie cu privirea în timp ce se învârtea prin încăpere. Voia să-i spună că greșea, că, după părerea lui, conta mult mai mult să fie în perfectă siguranță – ceea ce pentru el însemna să o ducă imediat la Londra și s-o lase în casa tatălui ei – decât orice ar fi vrut ea să afle. Așa gândea el. Dar ea... Pacostea cea mare era că o înțelegea. Și nu o putea acuza de încăpățânare, nesăbuință și egoism feminin când era mânată în acțiunile ei de altruism și dragoste pentru familie.

Dacă ar fi fost în locul ei, oare nu ar fi făcut la fel?

Se opri, își trecu o mână prin păr, apoi conștientiză ce făcea și își lăsă brațul în jos.

Se uită la ea cum stătea pe patul lui, învelită cu pătura, cu bărbia în sus, însă nu sfidătoare.

Știa că urma să aibă mari probleme cu ea dacă nu aproba ce avea ea de gând să facă și încerca s-o oprească. Nu i-ar fi fost greu s-o facă – era vcontele Breckenridge, la urma urmelor –, dar ea s-ar fi luptat cu el cu ghearele și cu dinții și l-ar fi urât pe vecie. Le-ar accepta pe toate fără să protesteze dacă ar fi sigur că acționa în interesul ei și al familiei sale. După cum stăteau lucrurile...

- Foarte bine. Se opri din mers și se uită în ochii ei de un cenușiu-închis în lumina lumânării. Ești hotărâtă să faci asta?

Ea își ridică bărbia.

- Da.

- Dacă e așa, atunci vom proceda ca până acum, cel puțin mâine. Se

încruntă. Va trebui să improvizăm. Trebuia să aibă încredere că avea să facă și ea la fel. Dacă-mi promiți că, în clipa în care afli fie numele clientului lor, fie direcția în care vă îndreptați – sau locul unde te vor preda –, îmi vei spune sau măcar ai să-mi dai un semn să te scot din ghearele lor... Dacă îmi promiți asta, vom continua ca până acum.

Ea zâmbi mulțumită.

- Îți promit. Imediat ce aflu ceva folositor, îți voi da un semn, ca să ne vedem și să discutăm.

El observă deosebirea între ce îi ceruse, și ce îi promisese ea, dar bănuia că asta era tot ce putea obține de la ea. Dădu din cap aprobator, apoi îi făcu semn spre ușă. Ea se ridică din pat, își dădu jos pătura de pe umeri și o puse la locul ei, apoi se îndreptă spre ușă.

Fără a o scăpa din ochi, el îi făcu semn să se oprească. Ea deschise ușa și se uită afară. Coridorul era pustiu. O luă de braț, și ieșiră amândoi pe ușă. O conduse în tăcere înapoi în camera ei.

Ea deschise ușa, și sforăitul puternic răzbi până-n hol. Se întoarse spre el, îi zâmbi și spuse:

- Noapte bună.

Se strecură pe ușă și o închise încet după ea.

El se dădu înapoi, se rezemă de peretele opus ușii ei și așteptă, ascultă. După ce trecu destul timp cât ea să apuce să se bage în pat și după ce se asigură că sforăitul sonor nu încetă, se îndreptă spre camera lui.

Ajuns acolo, dădu deoparte cuvertura, și îl învălui imediat un parfum subtil, pe care nu îi fu deloc greu să-l recunoască.

Era al ei, părul ei îl impregnase în pătură. Parfumul ușor, delicat, extrem de feminin îi aduse în minte imaginea picioarelor ei în ciorapi, felul în care mătasea lucea pe curbele lor...

Gemu și închise ochii. Îi era clar că nu avea să doarmă prea mult.

Resemnat, se liniști cât de mult putea și se gândi la detaliile aventurii în care erau implicați amândoi. Trebuia să găsească moduri de a sta în preajma ei fără să atragă atenția răpitorilor. Nu avusese la viața lui prea multe motive pentru a-și dori să treacă neobservat.

La fel cum nu avusese motive să învețe cum să discute cu ea în mod rațional.

S-o ferească de primejdii pe timpul investigațiilor întreprinse de ea era o sarcină care părea să-i pună la încercare ingeniozitatea mult mai mult ca înainte; totuși, oricât s-ar fi gândit la răpirea ei, oricât ar fi întors lucrurile pe toate părțile, din orice unghi ar fi privit-o, ea avea fără îndoială dreptate într-o privință.

Nu era o răpire obișnuită.

Capitolul 4

La ora unu în după-amiaza următoare. Breckenridge stătea la unul dintre postamentele din fața hanului White Horse din orășelul Bramham. Sprijinit cu umerii de peretele din piatră al hanului, sorbea puțină bere și se uita la arcada care ducea în curtea hanului Red Lion, aflat mai departe pe drum.

Trăsura în care se aflau Heather și răpitorii ei oprise în curte cu mai bine de o oră în urmă. După ce cercetă locul și se asigură că există o singură ieșire din curtea de la Red Lion, pe sub arcadă, se retrăsese acolo să stea la pândă, păstrând o anumită distanță și, spera el, rămânând nevăzut de Fletcher și de ceilalți. Era sigur că încă nu-l observaseră, sau, dacă da, nu-l recunoscuseră, mai ales că acum era altfel deghizat.

Astăzi era îmbrăcat cu hainele cumpărate din Knebworth. Haina care îi venea prost și pantalonii lălâi din pânză îl făceau să arate ca un comis-voiajor ghinionist; câtă vreme își amintea să-și schimbe postura, avea să treacă de un control superficial.

Mai luă o gură de bere. Îi displăcea din ce în ce mai mult faptul că o luau tot mai spre nord. Călătoriseră toată dimineața pe Great North Road. Bramham era aproape la fel de în nord ca York. Însă cu toate îndoielile sale, era din ce mai curios cine anume se ascundea în spatele răpirii. Acum avea timp să întoarcă pe toate părțile ce aflase Heather cu o zi în urmă și trebuia să admită că era un mister ciudat.

Doi cai apărură sub arcada de la Red Lion, urmați de alți doi, apoi de trăsura răpitorilor. Trăsura ieși cu greu din curtea hanului, îndreptându-se tot spre nord.

Breckenridge o privi cum înainta greoi, apoi goli halba de bere, o puse jos, se ridică și se îndreptă spre curtea laterală de la White House, unde își lăsase brișca închiriată.

Cinci minute mai târziu, gonind din nou pe drum, văzu trăsura în față și încetini caii murgi pe care-i avea brișca. Rămase destul de în spatele acesteia, ca să nu fie văzut nici dacă o țineau drept mult timp. Nu păreau să

creadă că erau urmăriți. Poate se uitaseră înapoi o dată sau de două ori, dar, de când îi prinsese din urmă la Knebworth, nu păreau îngrijorați că s-ar ține cineva după ei.

Din câte știau, nimeni din casa lui Lady Herford nu le luase urma. Mai mult ca sigur credeau că scăpaseră basma curată. Și, dacă nu i-ar fi văzut înșfăcând-o pe Heather, orice acțiune ar fi întreprins familia Cynster, ar fi existat un decalaj. Foarte probabil nici să nu fi început încă, pentru că familia ei ar fi trebuit să afle mai întâi în ce direcție o luaseră răpitorii – asta dacă nu erau încă la Londra. Cum spusese și ea, dacă ar fi fost răpită pentru răscumpărare, atunci ar fi fost ținută în oraș. Era mult mai ușor să ascunzi o femeie într-o mulțime de oameni, în apartamente aglomerate, unde nimeni nu ar fi pus întrebări incomode.

Parcurgeau kilometri întregi. La început, ținu pasul cu trăsura, însă, cu cât se duceau mai spre nord, cu atât micșora distanța. Faptul că se îndreptau categoric spre nord îl făcea să se simtă tot mai nervos din pricina destinației și, mai ales, din cauza motivelor răpirii: cu privire la locul unde se îndreptau și mai ales de ce.

Heather se strădui să lase măcar o oră să treacă de la masa de prânz înainte de a le pune din nou întrebări răpitorilor ei.

Fusese ascultătoare și nu le dăduse de furcă toată dimineața. Exceptând faptul că se uitase în jurul hanului unde se opriseră să ia prânzul, căutându-l din ochi pe Breckenridge – dar ei nu știau asta –, jucase rolul unei tinere educate și sensibile, lipsite de apărare.

Deși nu-l văzuse pe Breckenridge, se simțea suficient de încrezătoare că era pe undeva prin apropiere. Faptul că îi permisese să aibă grijă de ea – misiune pe care el și-o asumase, iar ea o acceptase recunoscătoare – o ajuta mai mult pe Heather să-și liniștească răpitorii și, spera ea, îi făcea să fie mai puțin atenți și mai vorbăreți. În loc de introducere, începu să ofteze și să se uite pe fereastră. Fletcher, care stătea în fața ei ca de obicei, se uită la ea, măsurând-o din cap până-n picioare. Îl țintui cu privirea și făcu o grimasă.

- Dacă nu-mi spui unde mergem sau numele celui care te-a plătit, măcar poți să-mi zici cum arată? Din moment ce o să-l întâlnesc, probabil curând, nu o să-mi dezvălui ceva extrem de important și, cu siguranță, m-aș mai liniști dacă aș ști pe mâna cărui bărbat mă vei da.

Fletcher își țuguie puțin buzele.

- Nu știu cu ce te-ar ajuta dacă ți-aș spune cum arată, dar... Îi aruncă o

privire lui Cobbins, care nu făcu decât să ridice din umeri. Uitându-se din nou la ea, Fletcher o întrebă: Ce vrei să știi?

„Tot ce îmi poți spune.“ Făcu ochii mari.

- Culoarea părului?

- Neagră.

- Ochii?

Fletcher ezită, apoi răspunse:

- Nu știu ce culoare au, dar sunt reci.

Păr brunet, ochi reci.

- Câți ani are? E arătos sau nu?

Fletcher se strâmbă.

- Cred că are vreo treizeci de ani, dar nu știu exact. Cred că ți s-ar părea arătos, zise el și rânji. E cam dur, dacă mă întrebi pe mine, și are nasul ca o lamă de cuțit.

Heather se încruntă, căci descrierea nu mai conta.

Fletcher continuă, dornic să o tachineze:

- Îmi amintesc un lucru – se încruntă. Ca un diavol. Nu m-aș pune rău cu el.

- Cât de înalt e?

- E un tip masiv. Are constituție de scoțian.

- Deci e scoțian?

Fletcher ezită, apoi ridică din umeri.

- Cum ai zis și tu, o să-l întâlnești curând. Noi credem că-i vreun moșier – sunt mulți din ăștia –, dar nu știm dacă vine de la câmpie sau din ținutul muntos.

Ea era și mai nedumerită, dar nu voia să stăvilească vorbăria lui Fletcher.

- Are ceva ce-l deosebește de alții? O cicatrice, un inel pe deget, o rană la picior?

Orice semn distinctiv.

Fletcher îi întâlni privirea. După o clipă, îi zise:

- Cred că ți-am zis destule cât să te liniștesc.

Ea se uită la el și se sprijini din nou de perete.

- În regulă.

Fiecare mutare la rândul ei.

Fletcher se înșela. Era tot neliniștită când trăsura trase în fața hotelului King’s Head din Barnard Castle, in lumina după-amiezii târzii.

Nu mai erau pe Great North Road. La Darlington o luaseră spre vest, și

nu avea cum să verifice dacă Breckenridge observase că schimbaseră direcția.

Gândul că era posibil ca el să nu mai fie acolo, ca să o salveze nu îi dădea pace. Când trăsura se opri cu un zgâlțâit, își simțea nervii tensionați, iar stomacul i se strângea de teamă.

Cobbins o ajută să coboare. Se uită cu disperate lăuntrică prin jur.

-Vino cu mine, o îndemnă Martha. Hai să intrăm, e frig aici.

Heather urcă încetișor treptele din fața intrării. Era tot mai reticentă. Apoi auzi agitația stârnită de sosirea lor, zgomotul făcut de copitele cailor pe pietre. Ajunse pe verandă, se întoarse și se uită – îl văzu pe Breckenridge, arătând ca un călător amărât care mâna o brișcă pe strada principală. Nu se uita în direcția ei. Se întoarse repede spre ușa de la intrare a hanului, pentru ca Martha, care se chinuia să urce scările în spatele ei, să nu-i citească ușurarea de pe chip.

Dar ce ușurare! Plimbându-se mai liniștită prin holul hanului, nu putea să nu recunoască faptul că începea să-l vadă cu alți ochi pe dușmanul ei de-o viață. Deși nu-l privea ca pe salvatorul ei, știa că se putea bizui pe el și că avea să facă tot ce-i stătea în putere să o apere.

Avea încredere deplină în el; în ciuda relației lor, acest lucru nu fusese niciodată o problemă.

Își ridică privirea și trase o gură proaspătă de aer, simțindu-se mult mai sigură pe ea. Se duse repede spre recepție, unde Fletcher discuta despre cazare. Dacă afla mai multe despre locul în care urmau să-și petreacă noaptea, se putea vedea mai repede cu Breckenridge.

Apoi îl văzu pe Breckenridge în acea seară, când intră în sala de mese a hanului. Fletcher mergea în față, Martha lângă ea, iar Cobbins era ultimul.

Vicontele stătea la o masă din colț, lângă o fereastră, cu capul plecat, aparent absorbit de citirea ziarului. Nu se arătă câtuși de puțin curios când intrară ei.

Nici Fletcher și nici Cobbins, care cercetau amândoi încăperea, nu păreau interesați de el. Îl văzură, dar nu-l băgară în seamă.

Heather era cu adevărat uimită. Breckenridge era altfel deghizat, de această dată părând mai puțin dezordonat și având mai degrabă aspectul unui călător, însă ea nu pricepea cum era posibil să nu remarci acei umeri lați și puternici, ca să nu mai vorbim despre aroganța întipărită pe chip.

Ei i se părea că arăta exact așa cum era întotdeauna. Periculos și imprevizibil. În nici un caz genul de om pe care să-l ignori, darămite să-l

desconsideri.

Ajunși la o masă cu patru scaune, ea se așeză în așa fel încât să-l poată observa pe Breckenridge cu coada ochiului. Martha, cea mai puțin atentă dintre răpitori, stătea lângă ea. Fletcher și Cobbins se așezară unul în fața celuilalt; vedeau ușa și o parte din holul hanului.

Însă nu știau că adevăratul pericol era în spatele lor.

Din ce în ce mai sigură pe ea și mai relaxată, Heather era hotărâtă să afle mai multe lucruri despre acel misterios moșier.

- Ai cinat cu moșierul – cel care te-a plătit?

Se uită la Fletcher. Acesta îi aruncă o privire.

- Ne-am întâlnit într-o cârciumă, însă nici unul dintre noi nu se gândea la mâncare. Nu era o întâlnire între prieteni.

- Am înțeles... Și cum a ajuns la cârciumă?

Fletcher clipi. Cobbins se încruntă și răspunse:

- Nu știu... Eram acolo când a intrat pe ușă, și a plecat până să ne dăm seama. Se uită în jos în vreme ce fata care servea punea înaintea lui o farfurie cu plăcintă și păstârnac aburind. Am băut o bere, pentru a sărbători.

Heather își mușcă limba în timp ce toți începură să mănânce. Un minut mai târziu, Fletcher își ridică ochii din farfurie. Părea încruntat.

- Nu înțeleg de ce vrei să afli mai multe despre acel bărbat – o să afli totul când te vom da pe mâna lui.

- Dar când? Văzând că nimeni nu-i răspunde, îndreptă dinții furculiței spre Fletcher. Vezi? De-asta te întreb. Dacă știu la ce să mă aștept, n-o să mai fiu așa curioasă.

- O să afli totul cât de curând, mormăi Fletcher. Până atunci, las-o moartă.

Heather cedă și se concentră asupra farfuriei. Încercă să-și amintească tot ce scosese de la sursele ei greu de descusut, pentru a-i povesti vicontelui. Breckendridge voia să știe totul, iar ea era nerăbdătoare să-i spună ce aflase.

În timp ce mânca peștele copt, se gândi la răspunsurile lui Fletcher, la tonul vocii lui, la cuvintele lui Cobbins. Se întreba cât știau cu adevărat despre clientul lor. Îl studie pe Fletcher cu coada ochiului. Era închis în el, aproape ursuz. Se îndoia că ar mai putea scoate ceva de la el. Simțea că era mai bine să nu-l întrebe nimic. Erau șanse mai mari să se arate mai binevoitor a doua zi dacă Heather lăsa totul baltă momentan.

Breckenridge stătea prea departe, iar în salon era prea mult zgomot pentru ca el să fi auzit măcar ultimul schimb de replici. Nu făcea nici cel

mai mic efort să tragă cu urechea; lăsa ,,interogatoriul“ în seama ei, încrezător că avea să-i spună totul mai târziu. Însă... unde să se întâlnească?

El dădu scaunul în spate și se ridică, de parcă ar fi auzit întrebarea. Se uită în fugă la ea, cu ziarul în mână. Răpitorii ei nu-ți ridicară capetele și nici ochii din farfurii.

Breckenridge îi întâlni privirea, apoi întoarse capul și se uită prin salon. Heather îi urmări privirea și văzu niște uși din sticlă în partea din spate a salonului. Din câte zărea prin geamuri, era un soi de cămăruță a barului.

Își întoarse privirea la tovarășii ei – tot neatenți –, apoi se uită la Breckenridge, care o luă încet spre ușa salonului. Nu îndrăzni să-i facă semn din cap, dar îi întâlni privirea, după care el se uită din nou spre ziar și își continuă drumul. Ieși din încăpere și, o secundă mai târziu, îl auzi cum urca scările.

- Nu am mai fost pe aici. Se uita la Martha și la Cobbins. Am văzut că e un castel ceva mai jos, cu vedere la pod. O să mai vedem și altceva interesant mâine din trăsură?

Martha scutură din cap, dar se uită nedumerită la ceilalți doi. Cobbins ridică din umeri.

- Mai sunt câteva castele nu departe de aici și un fort roman sau două, dar nu prea mai ai ce vedea din ele. În nici un caz de pe drum.

Fletcher se uită urât la ea.

- O să vezi ce-o să vezi. Puse șervețelul lângă farfurie și se dădu cu scaunul în spate. E timpul ca tu și Martha să vă duceți în cameră, din moment ce mâine o să stați toată ziua în trăsură.

Heather îi întâlni privirea, apoi înclină din cap și se ridică de la masă.

Însoțită de cei trei, urcă scările și se îndreptă spre camera lor.

Coborî tiptil scările pe când ceasurile de la recepția hotelului băteau o singură dată. Era unu. Nu îndrăznise să se furișeze mai devreme. Camera pe care o împărțea cu Martha era, de această dată, lângă cea în care dormeau Fletcher și Cobbins. Ca să ajungă la scări, fusese nevoită să treacă pe lângă ușa lor. Pe Martha puteai să tai lemne, sforăia ca un tractor, dar lui Heather îi era mai teamă de Fletcher și de Cobbins cel taciturn.

Coborî scările pe lângă perete, având grijă să nu facă vreun zgomot. Ajunse în hol, unde era întuneric, și de acolo în salon. Cum nu existau perdele la ferestre, lumina era slabă, dar suficientă pentru a vedea pe unde călca. Merse tiptil până la ușile din sticlă. Se uită și văzu o cameră în

întuneric. Încăperea era în formă de L. Partea mai apropiată de ea era cufundată în întuneric, dar cealaltă era luminată mai subtil și un pic ciudat de razele lunii. Trase adânc aer în piept, puse mâna pe clanță, o apăsă, deschise ușa și se strecură înăuntru.

Își ținu respirația și se îndreptă înspre zona mai luminată din încăpere. O cuprinseră niște mâini puternice.

Tresări – aproape țipă –, apoi răsuflă ușurată când Breckenridge o trase înspre el, mai aproape de trupul lui masiv și cald; stătuse în umbra deasă de lângă perete.

- Taci.

Rugămintea lui, mai mult un ordin după părerea ei, în ciuda faptului că fusese șoptită, o făcu să se înfioare.

Se uită în față și în spate, nervoasă.

- Dacă nu mă mai sperii de moarte, nu mai scot nici un sunet.

Preț de o clipă, privirile li se întâlniră în întuneric. Erau aproape unul de altul. Apoi el îi dădu drumul și făcu doi pași înapoi.

- Preferai să te bat pe umăr?

Ea pufni.

- Nu, dar...

Heather se opri în timp ce el luă un document mare și mantia de pe o masă alăturată.

- Ce-i asta? întrebă ea, și arătă înspre document.

- E o hartă. Nu cunosc zona asta suficient de bine.

Îi puse mantia pe umeri. Era lungă și atârna pe jos.

- Mulțumesc, șopti ea, un pic surprinsă de cât de grijuliu era. Îi era puțin frig în rochia ei improvizată, și își spălase ciorapii, așa că nu-i purta acum.

- Ține-o pe tine. O luă de braț. După colț ar trebui sa fim în siguranță.

O îndemnase să țină mantia cea mare pe ea, dar, ca să nu se împiedice de scaune, se înfășură în ea și își ridică poalele – simțea căldura din material și un parfum pe care îl asocia cu el – de pin, foarte masculin.

Parfumul o amețea și o făcea să-și piardă concentrarea. Din fericire, el o conducea printre mese și scaunele de pe lângă bar, ca să ajungă într-o zonă mai ferită și mai bine luminată.

Breckenridge îi dădu drumul când ajunseră lângă o masă aflată sub o fereastră. Lumina lunii era suficientă cât să își poată privi reciproc fața – și să se uite la hartă.

Heather se așeză, își strânse mantia pe lângă corp și ascunse tot ce nu ar fi trebuit el să vadă. El trase scaunul din fața ei și puse harta pe masă, apoi se așeză.

- Mai întâi, spune-mi ce ai aflat azi. Bănuiesc că ai făcut ceva progrese.

Ea încuviință din cap.

- Persoana care a pus totul la cale e de origine scoțiană – sau cel puțin asta cred Fletcher și Cobbins. Probabil e „moșier“, dar nu am idee cum de au ajuns la concluzia că e mare proprietar de pământuri. Este brunet și are o privire de gheață – nici unul nu-și amintește culoarea ochilor – și răutatea întipărită pe chip. E foarte solid și nici un om nu și-ar măsura forțele cu el.

Când se opri, el o întrebă:

- Atât?

- Da. Se strâmbă. Știu că există probabil o sută, dacă nu o mie de moșieri scoțieni care arată exact la fel. Am încercat să aflu mai multe detalii – dacă are vreo cicatrice, un inel, o rană –, însă Fletcher n-a vrut să-mi mai spună nimic.

- Nu a vrut?

- Poate mă înșel, dar cred că și-a dat seama cât de puține știe despre bărbatul pentru care lucrează. Nici nu are habar dacă a venit cu trăsura la Glasgow sau calare – sau ce cal avea.

Sprijinindu-și ambele coate pe masă, Breckenridge reflectă la tot ce aflaseră până în clipa de față. Stătu puțin pe gânduri, dar în cele din urmă îi întâlni privirea.

- Ești gata să evadezi și să te întorci la Londra?

Ea îi susținu privirea o vreme, suficient cât să-i dea speranțe, dar apoi îi zise pe un ton egal și cumpătat:

- Nu le-am dat de înțeles că aș vrea să evadez, și ei n-au habar de existența ta, darmite că ești prin apropiere. Sunt din ce în ce mai relaxați și mai dispuși să-mi răspundă la întrebări – chiar și Fletcher. Încă n-am avut timp să mă ocup de Martha – m-am concentrat asupra lui Fletcher, căci el pare cel mai în cunoștință de cauză și are mai mult spirit de observație.

- E și cel mai periculos dintre cei trei.

- Da, știu, însă e cel mai hotărât să execute ordinele, așa că nu-mi fac griji, cel puțin nu în această privință. N-o să-mi facă rău – din ce-au zis, nici el și nici Cobbins nu vor să-și supere clientul. Așa că fac progrese, însă nu am aflat suficient cât să-mi dau seama cine e moșierul. Și până acum Fletcher nu a vrut să-mi spună – nici măcar să-mi dea un indiciu – unde mă duc. Dacă aflu, aș putea să-mi dau seama cine e moșierul după locul în care sunt dusă.

- Nu ai de gând să scapi încă, nu-i așa? Zise el după o clipă de tăcere.

Ea îi susținu privirea, apoi își țuguie buzele.

- Ca să fiu sinceră, nu cred că pot. Dacă aș face-o, iar Eliza, Angelica, Henrietta sau Mary ar fi răpite și ar păți ceva rău... Nu cred că mi-aș putea-o ierta vreodată.

El încuviință din cap.

- În regulă.

Nu era încântat, dar se aștepta la asta și o înțelegea pe deplin.

În timpul nesfârșitelor ore cât mersese în spatele trăsurii ce se mișca greoi, avusese timp să cântărească situația. Deja se obișnuise cu gândul că, dat fiind faptul că umblau deja de două zile singuri – după cum avea să se afle – pe drum și ținând cont de felul amândurora de a fi, indiferent de cum avea să se termine aventura lor, căsătoria dintre ei era un lucru inevitabil. Această revelație... nu îl deranja prea tare. Trebuia să se însoare și să aibă un moștenitor, iar scumpele și urâtele lui surori vitrege îl tot băteau la cap de ani buni să se așeze la casa lui. Heather ar fi fost alegerea perfectă, cel puțin din punct de vedere social.

Ceea ce îl surprinsese era ușurinta cu care acceptase ideea căsătoriei cu ea, deși nu avea o viziune prea clară vizavi de propriul viitor. Gândul că ea ar putea să-i fie soție începu să ocupe un loc central în universul său, devenind un catalizator care îngăduia unor elemente comune să se asocieze și să se limpezească. Să se clarifice.

Poate nu se plăceau, dar el era perfect conștient de scânteia care existase mereu între ei, chiar de la început. Știa că acea scânteie se putea preface într-o flacără, una suficient de puternică pentru a le da speranța că-și vor putea duce traiul împreună.

Poate că relația lor nu ar fi perfectă, dar ar putea merge.

Știa cum sunt femeile și o cunoștea prea bine pe Heather ca să aducă vorba despre asta acum. Nu era surprins că ea nu se gândise la asta, dat fiind că îl vedea ca pe un văr și nu i se părea periculos să rămână singură cu el.

- Prea bine. Heather se relaxă și zâmbi. Ochii ei de un albastru-cenușiu aveau o sclipire argintie în lumina lunii. Se uită pe hartă. Cum moșierul acesta e scoțian, bănuiesc că vom merge în Scoția. Pe Fletcher l-a luat gura pe dinainte și a spus că nu știe dacă bărbatul e de la munte sau de la șes.

Breckenridge se încruntă și întinse harta pe masa dintre ei.

- Ciudat. Accentele sunt diferite, dar Fletcher și Cobbins au locuit la Glasgow.

Heather ridică din umeri.

- Nu știm de câtă vreme sunt acolo. Poate doar au ajuns în oraș.

- Dacă poți, află câtă vreme au lucrat la nord de graniță.

- În regulă. După ce îi cercetă chipul, îl întrebă: Ai de gând să-mi spui și de ce?

Bărbatul zâmbi ușor, în ciuda înverșunării pe care o simțea.

- Nu pot să-ți spun încă. Dacă afli, poate mă răzgândesc. Întoarse harta, apoi arătă cu degetul.

- Noi suntem aici, la castelul Barnard.

- Cum moșierul e scoțian, mi se pare logic ca Fletcher și ceilalți să mă treacă granița la un moment dat. Heather trasă drumul pe care urma să-l facă, spre vest, prin nordul Angliei, la sud de granița cu Scoția. Erau mai multe drumuri mici de legătură care duceau spre Scoția. Cobbins mi-a spus că o să văd din trăsură castele și un fort roman sau două. Se uită mai cu atenție la hartă. Oare așa va fi dacă rămânem pe drumul acesta sau asta înseamnă că o s-o luăm curând spre nord?

Se concentrară asupra hărții, apoi el pufni.

- Sunt mai multe castele pe marginea drumului și cel puțin două forturi romane. Asta înseamnă, scumpă domnișoară, că trăsura va rămâne pe acest drum cel puțin până la Penrith.

Ea zâmbi când îi auzi confirmarea, apoi îi cercetă chipul.

- De ce ești atât de mulțumit de asta?

El îi întâlni privirea.

- Vreau să ma opresc undeva să mai cumpăr cele necesare. Avea nevoie de o deghizare suficient de bună ca să se poată apropia mai mult de ea și de răpitorii ei. Mai voia să cumpere o armă sau două: măcar un pistol și un cuțit. Ezită puțin, apoi spuse: O să plec de aici mâine-dimineață devreme – nu are rost să le dau prilej să mă recunoască. Pun pariu că te vor duce în Scoția și da, acum e o certitudine; prin Penrith, apoi Carlisle.

Ea studie cu atenție harta.

- Pare ruta cea mai probabilă. Trasă cu un deget drumul care pornea de la nord, din Carlisle, spre centrul Scoției. Dat fiind că eram pe Great North Road și ne îndreptam spre Edinburgh, dar între timp am deviat și se pare că mergem spre Carlisle, probabil o să ajungem la Glasgow, nu la Edinburgh.

Vicontele încuviință din cap.

- La Glasgow sau mai la nord. Dacă moșierul se întâlnește cu ei la Glasgow, poate că acolo trebuie să te lase. Făcu o pauză, apoi o întrebă: Știi cumva dacă familia ta are dușmani scoțieni?

Ea își ridică privirea și se uită la el concentrată. După puțin timp, scutură din cap și îi spuse:

- Nimeni de care să fi auzit eu. Și nu înțeleg de ce ar avea – nu am avut,

din câte știu eu, vreo afacere la nord de graniță. Cu excepția lui Richard și a Catrionei.

El stătu o clipă pe gânduri, apoi scutură din cap.

- Nu pot pricepe de ce, dacă Richard ar fi iscat mânia vreunui moșier scoțian, acesta din urmă ar pune ochii pe tine și pe surorile tale. Nu sunteți într-o relație atât de apropiată. Se concentră din nou asupra chipului ei. Nu i-ai auzit niciodată pe frații tăi vorbind despre eventuale probleme în Scoția?

Ea se strâmbă.

- Nu am auzit nimic, însă e posibil ca Rupert să fie implicat în demascarea unei fraude în Scoția, zise ea ridicând din umeri. Știi cum e. Sau poate Alasdair a șterpelit vreun artefact prețios de sub nasul unui colecționar scoțian lacom.

- Sunt convins că ai fi știut, dacă frații tăi considerau că tu și surorile tale ați putea fi în pericol.

Heather zâmbi.

- Așa e. S-ar fi lăsat cu vărsare de sânge pe Dover Street dacă ar fi încercat să ne răpească.

Stătură în tăcere câteva momente, gândindu-se fiecare la altceva, apoi el se întinse după hartă. O împături din nou și o puse în buzunarul de la haină, după care se ridică și întinse mâna.

- Hai să mergem, te conduc în camera ta și la stimabila Martha.

Ea își sprijini capul de al lui și îl lăsă să o ridice.

- Mâine... nu-ți face griji, șopti el în timp ce o conducea în partea mai întunecată a camerei. O să aștept la Carlisle, ca să mă țin după trăsură când treceți de mine. Îi întâlni privirea prin întuneric. N-o să te pierd.

Buzele ei delicate se arcuiră.

- Nici nu-mi închipuiam că ai face așa ceva.

Capitolul 5

Heather petrecuse o noapte agitată. Se trezise înainte de ivirea zorilor și

stătuse la fereastră, privind spre est peste curtea din spatele hanului. În vreme ce văzduhul se înmuia în nuanțe de gri perlat stropit cu dâre palide aurii și roz, îl zărise pe Breckenridge ieșind, urcându-se în brișcă, pocnind din bici și plecând.

Câteva ore mai târziu, prost dispusă, urcă și ea în trăsură. În timp ce se îndepărtau hurducăind de castelul Bamard, privi pe fereastră și simți o teamă apăsătoare că ar putea-o lua spre nord pe alt drum, iar Breckenridge le-ar pierde urma. Nu putea ignora această posibilitate, dar, hotărâtă să nu lase acest lucru să o descurajeze și mai mult decât o făcuse deja, îngropă acest gând în adâncurile minții și se concentră, în schimb, asupra lucrurilor pe care ar putea să le afle despre cel care îi angajase pe răpitorii săi – misteriosul moșier. Gândindu-se din nou la răspunsurile lui Fletcher de cu o zi înainte, simți că în curând avea să scoată de la el tot ce știa despre acel om. Amintindu-și întrebarea lui Breckenridge, reflectă puțin și, cum era așezată în fața lui Fletcher, îl pironi pe acesta cu privirea.

Îl studie în voie până când, evident deranjat de privirea ei, bărbatul ridică morocănos din sprânceană.

- Ce-i?

- Mă întrebam doar... Mă gândeam că urmează să trecem granița, iar locul în care îl vom întâlni pe acest moșier este vreun oraș din Scoția. Ai spus că l-ai cunoscut în Glasgow. Deși am fost în Edinburgh, la Glasgow nu am ajuns. Cum e acolo?

Fletcher ridică din umeri.

- Ca în orice alt oraș cu un port mare. Se gândi pentru o clipă, apoi adăugă: Seamănă cu Londra. Nu, mai degrabă cu Liverpool, aș zice.

- Înțeleg că acolo stai.

- Din când în când. Fletcher o privi în ochi, apoi zâmbi cu subînțeles. Ne-am tot mutat de-a lungul anilor, rămânând mereu acolo unde ne mergeau mai bine treburile. Am stat în Glasgow în ultimii ani, dar cred că, după ce te vom preda, ar cam fi vremea să ne luăm tălpășita de acolo.

Ca și când planurile lui nu ar fi interesat-o, ceea ce nu era adevărat, Heather ridică din umeri și privi din nou pe fereastră. Avea răspunsul pe care îl dorea Breckenridge, dar trebuia să aștepte până când îl întâlnea din nou, pentru a-i putea înțelege semnificația. Cobbins se aplecă în față și-i arătă un castel aflat pe un deal din apropiere.

Îl privi și schimbă impresii despre clădire cu Cobbins și cu Martha. Rezemându-se din nou de perne, se simți chiar mai încrezătoare că interpretaseră corect remarcile lui Cobbins din ziua anterioară. Se aflau acum pe drumul spre Penrith – cel străjuit de mai multe castele și forturi

romane.

Ce altceva ar fi putut să întrebe? Ce altceva ar fi putut afla?

Fletcher răspundea mai bine întrebărilor scurte și spontane și abordărilor indirecte. Totuși, oricât și-ar fi frământat mintea, nu se putu gândi la nici un alt mod de a întreba:

- Unde îl vom întâlni pe acest moșier? Nu înțeleg de ce nu mi-ați spune.

- Ei bine?

Fletcher schimbă cu Martha o privire plină de înțelesuri. Cu colțul ochiului, Heather o zări pe Martha scuturând din cap. Fletcher își mută priv-irea asupra fetei. - Nu cred că e nevoie să știi. Vei afla când ajungem.

- Dar...

Heather își dădu silința să lungească discuția, schimbă subiectul, îi bătu la cap și îi sâcâi, însă fără folos. După zâmbetul abia schițat al lui Fletcher, rămase cu impresia că se jucau cu ea.

Văzându-l pe Fletcher de neclintit, se întoarse spre Martha.

- Tu trebuie să înțelegi – m-ar ajuta să știu.

Martha pufni. Își rearanjă mantia voluminoasă, apoi își încrucișă brațele și închise ochii.

- Nu are rost să continui. Vei afla curând unde te ducem. Nu-i nici un motiv să știi dinainte – nu te ajută cu nimic.

Martha rămase tăcută. Când Heather privi din nou spre Fletcher, văzu că și el închisese ochii. Simțind o iritare crescândă, își strânse brațele la piept și se retrase în colțul ei.

Cobbins avea încă ochii deschiși, uitându-se relaxat la ea. Cei trei rămăseseră în permanență vigilenți, își dădu ea seama – unul sau mai mulți dintre ei fuseseră întotdeauna atenți să nu scape, chiar și în momente ca acesta. Numai când considerau că nu putea fugi, fie pentru că era înconjurată de ei la vreo masă, fie pentru că era închisă pe timpul nopții în cameră cu Martha, fără haine de stradă la îndemână, numai atunci își luau ochii de pe ea.

Trecură pe lângă alte două castele, asupra cărora Cobbins se strădui să îi atragă atenția. După câțiva kilometri, ea zări pe un panou că Penrith era la zece kilometri depărtare. Fu cuprinsă de un sentiment de ușurare, care-i mai alină tensiunea. Dacă ajungeau în Penrith, pentru ca mai apoi să treacă granița în Scoția, cu siguranță aveau să ajungă și la Carlisle, unde avea s-o aștepte Breckenridge.

Heather își schimbase total impresia despre marele ei dușman. Într-adevăr, se îndoia că s-ar mai putea gândi vreodată la el astfel. Pentru ea, el reprezenta acum siguranță, protecție, și, fără a lua în seamă orice altceva ar

mai fi putut reprezenta el, știa că era un om în care își putea pune nădejdea.

Își recăpătase întrucâtva încrederea, ceea ce îi dădea speranță. Cum nu avea altceva de făcut, reluă în gând tot ce știa despre teritoriile de peste graniță. Era deja dimineața târziu, aproape spre amiază. Călătorind în acest ritm, ar fi trebuit să rămână peste noapte undeva nu prea departe de graniță; nu aveau nici o șansă să ajungă la Glasgow în aceeași zi.

Atâta lucru știa, dar nimic mai mult. În toate călătoriile pe care le făcuse înainte în Scoția, o luase spre vest imediat după Carlisle, părăsind drumul principal la Gretna, intrând pe drumul spre Dumfries și mergând mai departe spre New Galloway, și de acolo spre nord, până la Vale of Carsphairn, locuința lui Richard și a Catrionei. Cunoștea acele drumuri, acele orașe, acel peisaj, dar în afară de asta și de Edinburgh, pe care îl vizitase o dată împreună cu Richard și cu Catriona, Scoția rămânea un tărâm necunoscut, învăluit în ceață și într-o burniță slabă, umedă și rece.

În aceste condiții, posibilitatea de a vedea Glasgow-ul, sau chiar de a călători mai spre nord, în zonele muntoase, nu-i stârnea entuziasmul.

Simțea că întâlnirea cu un moșier misterios care aranjase să fie răpită era ceva ce trebuia evitat. Ar fi fost mai mult decât suficient să afle despre cine era vorba.

Trăsura intră în Penrith, o luă spre nord pe drumul principal spre Carlisle și de acolo mai departe.

Heather se simțea ușor amețită și înfometată când, după alți kilometri greu de străbătut, trăsura intră în satul Plumpton Wall și încetini. Vizitiul trase în curtea unui han mic și opri caii.

Coborând sub mângâierea unui soare cu dinți, Heather inspiră profund, apoi aruncă o privire în jur. Martha apăru lângă umărul ei și o grăbi spre han. În timp ce urca treptele nu prea înalte și îl urma pe Fletcher într-o cârciumă micuță, Heather se gândi la opririle pe care le făcuseră, recunoscând, în sinea sa, cât de atenți și de discreți fuseseră răpitorii ei.

Considerând-o lipsită de curaj și prea speriată de șarada lor bine ticluită ca să facă scandal în public, o trataseră bine, fără a-și asuma însă riscuri. Toate locurile în care opriseră – Knebworth, Stretton, Carlton-on-Trent, Bramham, castelul Bamard, iar acum Plumpton Wall – fuseseră orașe foarte mici sau locuri izolate, genul în care ar fi fost foarte puțin probabil să întâlnească pe cineva care să o cunoască suficient de bine încât să-și dea seama cine era. Acesta era singurul punct slab din planul lor, și luaseră măsuri pentru a reduce acest risc.

În realitate, întrucât toată lumea bună din Londra era ocupată, acum că

începea sezonul, șansa de a întâlni accidental pe cineva care o cunoștea era ca inexistentă.

Păstră o tăcere încăpățânată cât mâncară; nu găsi nici un pretext pentru a încerca sa afle mai multe informații, cel puțin nu pe moment.

Atunci când, o oră mai târziu, urcă înapoi în trăsură și se așeză în colțul ei, deveni conștientă de tensiunea apăsătoare și de așteptarea înfrigurată care se strecuraseră din nou în sufletul ei. Așteptă până când își reluară drumul, mergând în ritm constant spre nord, apoi își cercetă din nou răpitorii, observând că senzația sa de așteptare înfrigurată o reflecta pe a lor.

Fletcher nu mai stătea comod, ci drept și în alertă, privind mai mult pe geam, încruntat, de parcă și-ar fi făcut calcule. Cobbins ședea cu mâinile pe genunchi, privind fix la cei din trăsură, însă Heather ar fi putut jura că nu-i vedea. Bărbatul era cufundat în gânduri, își imagina; până acum nu prea dăduse semne că ar avea asemenea preocupări.

Privind într-o parte. văzu că și Martha era în alertă.

Heather încercă să-și dea seama care ar putea fi motivul. Granița se afla după Carlisle... Poate că atitudinea lor se datora doar faptului că orașul de graniță era, de departe, cel mai mare prin care urmau să treacă, în afară de Londra, și era, de obicei, înțesat cu soldați, persoane oficiale, agenți vamali și fiscali și tot felul de alți funcționari ai statului.

Poate vigilența răpitorilor ei avea să sporească.

Se uită pe fereastră la întinderile verzi pe lângă care treceau. În ciuda tensiunii, ea se simțea împăcată. Calmă, pregătită pentru orice avea să se întâmple. Pentru că, mai presus de orice, urmau să treacă negreșit prin Carlisle.

Breckenridge aștepta la umbra castelului Carlisle, acolo unde unul dintre turnuri era lipit de ziduri. Privea, cu spatele rezemat de zid, trăsurile ce veneau din nord de-a lungul drumului dinspre Penrith. Pentru a intra în Carlisle cum se cuvenea, toate vehiculele trebuiau să treacă pe-acolo. Învăluit în umbra adâncă, nici un pasager din șirul nesfârșit de trăsuri nu l-ar fi putut zări dacă nu l-ar fi căutat anume.

Era mulțumit de toate precauțiile pe care și le luase pentru a evita orice pericole ar fi putut apărea peste graniță. Înainte de toate, cumpărase două pistoale cu țeavă scurtă, lucrate în argint, suficient de mici pentru a-i încăpea într-un buzunar al hainei. Haina și nădragii, cămașa și vesta fuseseră următoarele achiziții. Se văzuse nevoit să treacă pe la mai mulți

croitori pentru a găsi îmbrăcăminte croită deja pe mărimea sa, mai ales că dorea cu tot dinadinsul să pară ponosit. Deghizarea sa într-un copist lipsit de noroc și în prezent fără slujbă fusese pregătită anume pentru a-i permite să se apropie de cei trei răpitori ai lui Heather.

Deși își cumpărase o trusă de bărbierit din Newark, nu o folosise în acea dimineață. O umbră de barbă îi întuneca acum obrajii și bărbia, dându-i un aer mai dur, mai auster, mai puțin respectabil. Ducea după el o măsuță de scris veche, plină de zgârieturi, și câteva instrumente de scris la fel de folosite, pe care le găsise la un negustător de mâna a doua, și-și mânjise cu cerneală degetul mijlociu de la mâna dreaptă și buricul degetului mare, dornic să se prezinte în fața lui Fletcher, a lui Cobbins și a Marthei ca amărât de funcționar, un egal al lor, un om față de care aceștia ar fi simțit o încredere instinctivă.

Dacă lipsa de atenție din partea trecătorilor – în timp ce se plimba prin oraș făcuse eforturi considerabile să își înăbușe aroganța de viță nobilă și purtările alese – era vreo dovadă în acest sens, atunci deghizarea îi reușise. Făcuse rost de o brișcă Veche și vai de mama ei, trasă de un cal într-o stare deplorabilă, fără să fi fost necesar să insiste că da, chiar avea nevoie de acel cal, de acea brișcă.

Dacă vreunul dintre prietenii lui i-ar fi văzut noul echipaj, s-ar fi prăpădit de râs.

Rezemat de perete, încă plăcut încălzit de la soarele de mai devreme, continuă să privească trăsurile, cu un aer răbdător, dar clocotind în interior.

Luase în considerare posibilitatea de a trimite un alt mesaj în sud, la familia Cynster. Se gândise la asta mai bine de o oră, dar în cele din urmă decise să nu o facă. În primul rând, dacă verii lui Heather ar fi reacționat și ar fi pornit spre nord, așa cum era posibil să o facă, ar fi obținut exact contrariul a ceea ce se străduise până atunci – anume, să păstreze secretă prezența lui Heather alături de răpitorii ei.

Dacă înalta societate ar fi aflat că ea era în mâinile lui Fletcher și ale lui Cobbins, chiar și pentru o noapte, reputația ei ar fi fost iremediabil distrusă, prezența Marthei necontând. Nimic din ce ar spune sau ar face după aceea nu ar ajuta la îmbunătățirea situației, cel puțin nu în ochii înaltei societăți. Cei apropiați ar accepta adevărul; societatea însă nu ar face-o.

În plus, ar fi fost prea dificil de explicat situația cuiva care nu știa întreaga poveste și nu putea spune pur și simplu că Heather era încă în mâinile răpitorilor săi, dar că era în siguranță. Că el avea grijă ca ea să fie în siguranță.

Mai ales această ultimă parte ar fi fost dificil de transmis, în special coroborată cu informația că erau aproape de a trece granița în Scoția. Indiferent de cuvintele alese, de explicațiile convingătoare, rezultatul ar fi fost interpretat ca o confirmare prost mascată că ei doi urmau să se căsătorească.

Și dacă ea ar refuza? Până nu afla ce gândea ea, nu era înțelept să facă vreo declarație.

Desigur, având în vedere reputația lui ca de crai din Londra și a ei de o tânără doamnă din lumea bună, bine-crescută și protejată de familia ei, nu exista altă opțiune. Îndeosebi pentru că ambele familii frecventau cele mai rafinate cercuri ale societății. Și, în timp ce, pe de o parte, simțea că ar trebui să se revolte în fața unei sorți impuse de societate, pe de alta, era surprinzător de împăcat cu ideea. Bănuia că asta se datora, măcar parțial, faptului că ea era „diavolul pe care îl cunoștea".

Exact când acest apelativ îi trecea prin minte, își aminti toate lucrurile despre ea pe care nu le știuse până atunci, dar pe care le aflase datorită evenimentelor din ultimele zile.

Ea se dovedise surprinzător de ageră la minte. Fusese hotărâtă și loială. Dăduse dovadă de spirit de observație și acționase în momente în care multe alte doamne s-ar fi scufundat, neajutorate, într-o stare de panică. Nu îi lipseau nici voința, nici caracterul.

Ar fi putut să-și aleagă o mireasă mult mai nepotrivită.

Nici una dintre familiile lor nu s-ar fi opus; deși nu s-ar fi luat din dragoste, după ultima modă, era destul de sigur că, dacă s-ar pune de acord, ei doi ar s-ar înțelege destul de bine. Acest lucru era mai mult decât ar fi putut spune despre orice doamnă pe care o cunoștea.

Oricâte furori ar fi făcut căsătoriile din dragoste, el, personal, renunțase la iubire cu mult timp în urmă. Cu cincisprezece ani în urmă, mai precis. Și, deși bănuia că Heather ar prefera o căsătorie din dragoste, ea avea deja douăzeci și cinci de ani, astfel că, la sfârșitul acelui sezon, avea să fie considerată de toți fată bătrână. În mod evident, Făt-Frumos al ei nu se ivise ca să o cucerească. Având în vedere pragmatismul de care dăduse mai nou dovadă, bănuia că, dacă i-ar cere mâna, ea ar analiza bine propunerea și ar accepta.

Dar dacă nu o făcea...

El se încruntă, se îndreptă de spate și își alungă acest gând. Ea era o femeie cu capul pe umeri și rațională; l-ar accepta de nevoie.

Cu toate acestea, în cazul în care ea nu ar fi făcut-o... existase întotdeauna acea scânteie între ei, pe care el putea, dacă voia, să o

transforme într-o pasiune arzătoare, năvalnică și suficient de puternică încât să demonteze orice obiecție a ei.

Ar putea fi chiar distractiv să o convingă.

Era ocupat cu studierea posibilităților, când o trăsura cunoscută se ivi din strada înghesuită, atrăgându-i imediat atenția. Se dădu în spate, în umbră, și aștepta până când trăsura trecu pe lângă el, privind-o cum cotește pe un alt drum principal și își continuă drumul spre nord.

Era după-amiază, iar granița se afla la doar cincisprezece kilometri depărtare. În mod evident, răpitorii ei intenționau să o ducă pe Heather în Scoția chiar în aceeași zi.

Trăgându-se de la perete, Breckenridge urmări trăsura încă o clipă, apoi se îndreptă spre un grajd din apropiere pentru a lua brișca.

Heather fu cuprinsă de panică pentru un moment, în timp ce trăsura traversa încet podul de pe râul Sark și intra în Scoția.

Își spuse că Breckenridge îi urma îndeaproape, că nu era singură. Că, la momentul potrivit, el avea s-o ajute să evadeze. Asta îi făcu bine. Cu ceva timp în urmă traversaseră un drum important care ducea la Edinburgh prin Hawick și Selkirk; se îndreptau cu siguranță spre Glasgow.

Cale de câțiva kilometri, drumul i se păru cunoscut. Satul Gretna era imediat după graniță, având case de țară răspândite la întâmplare în partea stângă a drumului celui mare. Un minut mai târziu, tot către stânga, trecură pe lângă drumul pe care obișnuia sa o ia spre Dumfries și, în cele din urmă, spre Vale.

Rezemată, cu capul sprijinit pe pernă, se gândea că de acum se aflau pe un teritoriu necunoscut ei. Se întreba cât de mult aveau să mai meargă în acea zi. Întrebă de mai multe ori, dar tot ce îi răspundeau Fletcher și Martha era că ,,destul de curând avea să afle.“ Bombăni în sinea sa și se instală comod, strângând pe lângă ea mantaua pe care i-o pusese Martha la dispoziție; deși era primăvară, în Scoția era mult mai rece decât în sudul Angliei. Trăsura încetini.

Privi pe geam și zări căsuțele din cătunul aflat la nord de Gretna. Gretna Green era cunoscut pentru căsătoriile tinerilor care fugeau de acasă, oficiate deasupra ,,nicovalei fierarului“.

Trăsura încetini până aproape se opri, apoi vira brusc la stânga.

- Asta e vestita fierărie? întrebă Martha, uitându-se pe cealaltă fereastră.

Fletcher aruncă o privire într-acolo.

- Da, asta e. Se uită îndărăt și întâlni privirea lui Heather. Vom opri la un

mic han, mai încolo pe acest drum.

Era doar una dintre opririle lor obișnuite. Heather își spuse că popasul lângă acea vestită fierărie fusese întâmplător. Deși, trecură pe lângă un șir de hanuri din Gretna, cel în fața căruia se opri trăsura era categoric mai pe gustul lui Fletcher.

Hanul Nutberry Moss era vechi. Cele două etaje purtau pecetea timpului, dar erau încă solide. Cu zidurile sale de piatră văruite în alb, cu rame negre la ferestre și la uși cu grinzi negre imense ce susțineau acoperițul din ardezie de un gri-închis, părea cufundat și ancorat în pământ, de parcă ar fi prins pur și simplu rădăcini.

Fletcher coborî primul, apoi îi întinse mâna lui Heather pentru a o ajuta să coboare. Fata se opri o clipă pe treapta trăsurii pentru a arunca o privire în jur. Erau puțini copaci care să îi blocheze priveliștea. Nu-l zări pe Breckenridge, dar reuși să-și dea seama unde era. Drumeagul pe care se afla hanul continua spre vest, intersectându-se, un pic mai încolo, cu drumul principal ce ducea spre Dumfries.

Pășind pe pietrișul din curte, fata aruncă o privire spre fațada hanului; aceasta emana căldura unui cămin. Apoi Martha li se alătură; urmați de Cobbins, intrară cu toții în han.

Înăuntru era mult mai cald. Heather își întinse mâinile spre flacăra din căminul încastrat într-un perete al holului de primire și se uită curioasă în jur. O scară îngustă ducea sus, împărțind camera din față în două. Hangiul tocmai intrase printr-o ușă batantă din spatele sălii, aflată la stânga scărilor; acea ușă ducea probabil la bucătărie. Ștergându-și mâinile pe o cârpă, omul îl salută pe Fletcher. Când auzi că au nevoie de camere, hangiul trecu după o tejghea lungă, lipită de zidul din dreapta scărilor.

Întorcându-se cu spatele la foc, Heather se gândea la posibile întrebări – ce altceva ar putea afla de la răpitori –, când îl auzi pe Fletcher spunându-i hangiului:

- Nu știu câte zile vom sta aici. Cel puțin două, poate mai multe. Vom sta până când omul lui Sir Humphrey Wallace – domnul McKinsey – va sosi pentru a o însoți pe tânără mai departe.

Plimbându-se prin încăpere, Heather rămase cu ochii ațintiți la spatele lui Fletcher. Vorbea în continuare cu hangiul, târguindu-se pentru camere.

Întorcându-se brusc, o țintui pe Martha cu o căutătură cruntă.

- *Acesta*-i locul în care urmează să mă predați? Aici îl așteptăm pe-acest moșier al vostru?

Martha ridică din umeri.

- Așa zice Fletcher.

Pe chipul ei ascuțit nu se citea nimic.

- Dar el nu-i aici încă?

- Nu.

Martha îi aranjă din nou șalul.

- Se pare că îi va lua câteva zile să ajungă aici, de unde-o sosi.

Fletcher vorbea în continuare cu hangiul. Heather se întoarse către Cobbins, care stătea, ca de obicei, prin preajmă.

- Când i-ați trimis vorbă că m-ați răpit și că mă duceți spre nord?

După cum sperase, Cobbins răspunse:

- Am trimis mesaj prin poșta de noapte în Knebworth.

Heather începu să numere; pierdea șirul zilelor, dar totuși... Dacă McKinsey ar fi fost în Edinburgh sau în Glasgow, el ar fi trebuit să fi ajuns deja; dacă nu, atunci sigur mâine. Înainte să-și poată continua ideea, Fletcher veni la ei.

- Două camere, ca de obicei, ambele în aripa de est, dar nu una lângă cealaltă.

Aruncă o privire spre cei doi băieți care le cărau bagajele.

- Eu și Cobbins vom lua camera cea mai apropiată de scări.

Heather își îndreptă spatele și își înălță bărbia. Își fixă privirea asupra lui Fletcher.

- De ce ne-am oprit aici?

Blând în mod neconvingător, Fletcher răspunse:

- Aici ne-a spus McKinsey să te aducem.

- De ce, din toate orașele din Scoția, a ales Gretna Green?

Fletcher făcu ochii mari.

- Nu știu.

Schimbă o privire cu Martha, apoi se întoarse înapoi spre Heather.

- Ne-am putea da cu presupusul, dar – ridică din umeri – noi chiar nu știm. Aici ne-a spus, aici te-am adus. Din câte știm noi, nu există vreun alt motiv.

Nici unul dintre ei nu credea asta.

Lui Heather nu îi plăceau sub nici o formă implicațiile acestui lucru. Din câte știa, o femeie trebuia să își dea acordul să se căsătorească, deasupra unei nicovale sau în orice alt mod, în Scoția sau oriunde altundeva pe cuprinsul Insulelor Britanice.

Ceea ce nu știa însă era în ce măsură se ținea cont de dorințele femeii într-un orășel ca Gretna Green. Trebuia oare să-și declare consimțământ-ul? Putea fi drogată sau forțată în vreun fel pentru a se înfăptui căsătoria?

Un lucru pe care-l știa cu siguranță era că toate căsătoriile încheiate

deasupra nicovalei din Gretna Green erau legale și va labile. Și părinții ei se căsătoriseră acolo.

Heather nu avu nici o reacție atunci când Martha o împinse în sus pe scări și o conduse în camera lor. În sinea ei era neobișnuit de detașată. În mintea ei, calea de urmat tocmai devenise extrem de clară. Era evident că sosise timpul să scape de răpitorii ei, să o rupă la fugă mulțumindu-se cu ceea ce aflase deja. Când urma să sosească Breckenridge, avea să-i spună că era gata să plece...

Atât doar că Fletcher spusese că urmau să stea aici cel puțin două zile.

Intră în cameră înaintea Marthei, de-abia observând cele două paturi înguste și singura ferestruică. Heather analiză situația și ajunse la concluzia că Fletcher nu mințise. Nu era cinstit, dar în general se concentra pe ce urma să facă. Nu credea că el ar fi inventat povestea cum că ar fi nevoiți să aștepte două zile.

De ce-ar fi făcut-o? El nu știa că Breckenridge era aproape – șansa ei de a scăpa din ghearele lor. Nu exista, din punctul lor de vedere, nici un motiv să mintă în legătură cu cât timp aveau să rămână acolo, așteptând sosirea lui McKinsey.

Se trânti în patul de lângă ușă și se holbă la perete, întrebându-se dacă exista vreo cale de a folosi situația în avantajul ei. Dacă, având în vedere ceea ce știa acum, îi putea constrânge pe Fletcher, Martha și Cobbins pentru a obține alte informații despre McKinsey. Când avea să decidă în cele din urmă să fugă, era de dorit ca evadarea să aibă loc în așa fel încât ea și Breckenridge să rămână în zonă, ca să-l vadă pe McKinsey sosind.

În cazul în care ea și Breckenridge reușeau să-l vadă destul de bine pe acest om, aveau mai multe șanse de a-l recunoaște, înlăturând pe viitor orice amenințare pe care acesta ar fi putut-o reprezenta pentru surorile ei, pentru verișoarele ei și pentru ea însăși.

Inspirând adânc, lăsă deoparte asemenea presupuneri, până când avea să le poată discuta cu Breckenridge, apoi se ridică și traversă camera pentru a se târgui cu „camerista“ sa asupra hainelor pe care putea să le scoată din geanta cea mare pe care Martha continua să o păzească precum un buldog.

Breckenridge se afla în cârciuma hanului, deghizat în copist, cot la cot cu alți trei localnici care mâncau cu poftă niște tocană servită seara la han, atunci când Heather și răpitorii ei intrară în sală.

Hanul era, din întâmplare, prea mic pentru a avea o sală de mese separată. Împreună cu ceilalți bărbați, cu toții mai în vârstă și mult mai

cărunți decât el, Breckenridge putea să-și ridice privirea, părând distras de la mâncare de vederea unei tinere plăcute – indiferent de hainele pe care le îmbrăca Heather, mersul și atitudinea ei îi trădau originea nobilă – când aceasta intră în încăpere.

Pentru scurt timp – o fracțiune de secundă – el îi întâlni privirea. Ochii ei se măriră ușor atunci când îl zări; altminteri nu se observă nimic pe chipul ei în timp ce își plimba privirea asupra celor prezenți, trecând apoi la chelnerița care îi conducea pe ea și pe ceilalți trei la o masă din fața încăperii.

Dintre toți bărbații prezenți, el fu probabil singurul care interpretă corect gestul ei de a-și ridica bărbia. Ea încerca să pară calmă, ceea ce însemna că o frământa ceva.

Cu ochii în farfurie, el se încruntă în sinea sa. Ea nu păruse, până atunci, îngrijorată de răpirea ei. Nu pentru că nu ar fi înțeles despre ce era vorba. Pur și simplu lăsase impresia că privea situația ca pe o cruce pe care trebuia să o poarte până când afla adevăratul motiv al acestei mârșăvii. Acum ceva se schimbase.

Instinctul îi dădea ghes mai insistent de această dată. Nu era prea încântat cu alegerea făcută de Fletcher în ceea ce privea hanul, dată fiind apropierea de bine cunoscuta fierărie, dar având în minte presupunerea că răpitorii ei aveau s-o ducă la Glasgow, considera hanul Nutberry Moss un popas oarecum convenabil.

Dar, dată fiind îngrijorarea evidentă a lui Heather, poate că nu era chiar așa.

Jucându-se cu chiftelele din carne de oaie care înotau în sosul ce umplea farfuria, el se gândi unde avea să se vadă cu ea în acea noapte.

În partea opusă a sălii mici, Heather, așezată pe o bancă, cu spatele la perete, era înghesuită în colț de silueta robustă a Marthei. Singurul aspect pozitiv al acestei poziții era că putea să-l vadă pe Breckenridge, care se afla împreună cu cei trei localnici la o masă de lângă bar.

În vreme ce ea stătea cu mâinile în sân și privea, aparent absentă, în acea direcție, el făcu o glumă care stârni râsul celorlalți trei. Părul său era ciufulit, nu îi mai stătea așa cum ar trebui, făcându-l să arate mai necioplit, impresie accentuată de barba care îi umbrea obrajii și maxilarul. Cu un șervețel prins la guler și cu ambele coate pe masă, înfuleca din tocană și vorbea în timp ce mesteca. Ea nu o întâlnise niciodată pe răposata lui mamă, dar, dacă l-ar fi putut vedea, surorile lui s-ar fi îngrozit.

Cu toate acestea, era evident că deghizarea lui funcționa. Deși nu era un localnic și, în mod clar, ieșea în evidență, se potrivea de minune în

atmosfera hanului Nutberry Moss.

Părea de-al locului locului.

Sentimentul de ușurare care o cuprinse în clipa în care ochii săi poposiră pe părul lui negru se dovedi incredibil de intens; părea mult mai îngrijorată decât ar fi fost dispusă să recunoască.

Dar acum, că el era acolo, aproape de ea, putea să lase deoparte grijile și să se gândească la o modalitate de a scoate și alte informații, înainte de sosirea lui McKinsey, care ar fi forțat-o să fugă.

Chelnerița sosi cu mâncarea lor. Heather nu zise nimic, dar începu să mănânce din friptura de miel tăiată în felii subțiri cu păstârnac și varză, în timp ce în sinea sa făcea o listă a tuturor indiciilor mărunte care le scăpaseră lui Fletcher, lui Cobbins și Marthei. Trebuia să-i spună lui Breckenridge tot ce aflase în sprijinul planului ei – și anume că McKinsey urma să vină peste câteva zile, așa că nu era nevoie să se grăbească să fugă de la hanul Nutberry Moss. Ar mai putea rămâne câteva zile, să vadă ce mai reușea să afle.

Deși Fletcher o tot măsura din priviri – Heather bănuia că el se aștepta ca ea să facă o criză de isterie din cauza apropierii de fierărie –, ea ținu capul în jos și rămase indiferentă.

Nu îi stătea deloc în fire, dar răpitorii ei nu știau acest lucru.

Odată ce termină de trecut în revistă tot ce aflase, se gândi ce alte întrebări le-ar mai putea pune, analizând totodată argu mentele pentru care le punea.

Masa luă sfârșit. Martha se uită la ea, apoi spuse răstit:

- Nu știu ce ai de gând, dar eu vreau să mă culc. Hai sus!

Având în vedere că Martha se ridicase de pe bancă, Heather se uită la Fletcher, apoi oftă și se alătură Marthei. Fletcher și Cobbins rămaseră așezați; amândoi mai aveau de dat pe gât câteva halbe de bere.

În timp ce trecea prin sală, urmând pașii mari ai Marthei, Breckenridge se uită după ea, și privirile lor se încrucișară.

El se uită imediat în față, dincolo de ușă, spre holul de la intrare.

Ea privi în aceeași direcție, zări tejgheaua de la recepție și ușa îngustă din spatele ei, care ducea spre ceea ce părea a fi o mică garderobă.

Aruncând o privire în urmă, îl văzu pe Breckenridge uitându-se la ea din nou, împreună cu toți ceilalți bărbați din sală.

Înclină capul și își trecu mâna prin păr, de parcă voia să-și aranjeze o șuviță rebelă. Breckenridge privi în halba pe care o ținea în mâini.

Întorcându-se, Heather o urmă pe Martha afară din încăpere și în sus, pe scări.

Mulțumit că ea înțelesese, Breckenridge își goli halba, apoi se oferi să le umple pe ale celorlalți trei oameni care îi serviseră drept paravan pe parcursul serii. Ce oameni drăguți!

Toți își goliră halbele și i le dădură, dar unul singur spuse:

- Poftim, și eu care credeam că ești în căutarea unei slujbe.

- Da, sunt. Adunând halbele, Breckenridge se ridică și le zâmbi. Dar ar fi foarte trist dacă un om nu ar putea să bea cu niște oameni așa drăguți. Pentru ce ai mai lucra, dacă nu ai putea să faci măcar atâta lucru?

Toți îl aprobară chiuind. Ajuns la bar, se sprijini de tejghea în timp ce barmanul reumplea halbele. Cele mai multe dintre persoanele din încăpere păreau localnici, nu oaspeți ai hanului. Deși crezuse că el și Heather aveau să rămână la han doar pentru o noapte, dacă era nevoie, prelungirea ședерii sale acolo n-ar fi fost deloc neplăcută. Uitându-se prin sală, ajunse cu privirea la masa noilor săi prieteni. Cu coada ochiului îi vedea pe Fletcher și pe Cobbins vorbind liniștiți și bând bere. Cochetă cu ideea de a-i aborda, dar, dacă aveau să rămână aici pentru mai mult de o noapte, ar fi fost mai bine să își petreacă timpul câștigând încrederea oamenilor ca un inofensiv conțopist – unul acceptat de către localnici – decât împrietenindu-se cu ei.

- Ia de-aici!

Barmanul puse ultima dintre cele patru halbe pline pe tejghea.

- Mulțumirile mele.

Breckenridge își aminti la timp să scoată niște monede și să plătească, în loc să aștepte pur și simplu ca omul să-l treacă în caiet. Ar fi fost puțin probabil să i dea pe credit unui tip fără slujbă.

Se întoarse cu tava la masă, o puse jos și se așeză, apoi el și ceilalți trei își ridicară halbele. Tăcerea se așternu în timp ce sorbeau. Era o bere acceptabilă.

Apoi, unul dintre comeseni începu să spună o poveste despre un negustor de vite din zonă, pe care agenții vamali și cei fiscali îl opriseră în Gretna înainte de a trece granița.

- Trebuia să demonstreze că toți boii sunt ai lui.

Unul dintre ceilalți bărbați pufni.

- Mi-ar plăcea să-l văd făcând asta – toată lumea știe că își „găsește" vitele pe dealuri. Trece pur și simplu pe lângă ele, și acestea se alătură turmei lui – pe bune, asta se întâmplă – dacă e să-l asculți pe el povestind.

Toți pufniră în râs, și conversația continuă, abordând diferite aspecte ale vieții localnicilor.

Tăvile cu bere veneau și plecau. După un timp, omul care stătea lângă Breckenridge arătă înspre spre Fletcher și Cobbins, aflați în partea cealaltă

a sălii.

- Știe careva cine-s ăștia?

Împreună cu ceilalți, Breckenridge scutură din cap.

- Ei bine, atunci, zise comeseanul său amețit de bere, să vedem dacă vor să vină la masa noastră. Să fim prietenoși. Ridicând vocea și halba în același timp, strigă înspre partea opusă a camerei: Hei, voi doi de-acolo. Veniți la noi să bem.

Drept exemplu, comeseanul prietenos își goli halba, apoi o trânti de masă.

Breckenridge îi privi pe Fletcher și pe Cobbins, care se uitară unul la altul, schimbară câteva cuvinte, apoi se ridicară de la masă. Își luară halbele și, târându-și scaunele după ei, li se alăturară la masa lor.

Se făcură prezentările. Breckenridge, care era cel mai tânăr dintre cei patru, își așteptă rândul. Din fericire, unul dintre noii săi prieteni arătă înspre el și zise:

- Iar ăsta-i Timms. Un conțopist din Lunnon – dar acu' nu mai e, fiindcă și-a pierdut slujba și a plecat la Glasgow să-și caute alt post.

Breckenridge dădu din cap spre Fletcher și Cobbins, apoi le strânse mâinile deja întinse.

Nu mai adăugă nimic, lăsându-i pe Jim, Chiril și Henry să continue conversația. Aceștia erau, în mod firesc, curioși să afle ce-i aducea pe Fletcher și pe Cobbins pe meleagurile lor. Când îi întrebară, Fletcher le povesti varianta relatată de Heather lui Breckenridge. Dacă înainte i se păruse că povestea putea fi combătută, ascultându-l acum pe Fletcher i se spulbera o astfel de speranță.

Fletcher era extrem de credibil. Părea exact genul de persoană pe care ar angaja-o un nobil mai în vârstă. Intrând în pielea lui Timms, Breckenridge încuviință din cap cu înțelepciune.

- O mulțime de fete își iau lumea în cap atunci când consideră că tutorii lor sunt prea severi. Am văzut asta tot timpul în Londra. O mulțime de fete au necazuri acolo.

El lăsă conversația să continue, mulțumit de rolul său actual, de faptul că Fletcher nu-l mai studia, crezând că era la fel ca toți ceilalți. Nu chiar ca ei, însă nu ieșea prea mult în evidență.

Barmanul bătu în cele din urmă în tejghea și le spuse că închidea.

- Lăsați halbele acolo, o să le ia fetele de dimineață.

Se uitară unul la altul, apoi băură ultimele picături de bere. Puseră halbele jos și se ridicară cu greu. Breckenridge era recunoscător pentru anii în care băuse foarte mult alcool până dimineața; se ținea bine pe picioare.

Încadrați de el, Fletcher și de Cobbins, ceilalți trei reușiră să iasă pe ușa din față. Proprietarul le mulțumi, trase zăvorul și le ură un călduros noapte bună.

Breckenridge se îndreptă spre scări. Fletcher îl urmă, avându-l în spate pe Cobbins, care abia putea să mai meargă.

În capul scărilor, Breckenridge se opri și se uită înapoi la Fletcher.

- Aveam de gând să continui drumul spre Glasgow, dar am o rană la șold. Se apăsă acolo cu mâna dreaptă și se strâmbă de durere. Și mă chinuie tare. Probabil de la atâta mers în amărâta mea de brișcă. Ridicând mâna, îi salută și dădu să plece. Poate ne vedem mâine sau poate nu. Oricum, vă doresc toate cele bune.

- Și dumitale, strigă Fletcher după el.

Fără să se uite înapoi, Breckenridge îi salută și își continuă drumul pe coridor. Zâmbea.

Heather se strecură pe scările hanului Nutberry Moss, ținându-se de balustradă, să nu se împiedice. În timp ce camerele de la etaj erau cufundate în întuneric, casa scărilor și holul de mai jos erau slab luminate. Când ajunse la ultima treaptă, păși cu grijă pe dalele de piatră din hol, îndreptându-se către locul în care știa că era recepția; văzu cu ușurare că ușa îngustă din spatele recepției era întredeschisă, conturată în lumina slabă, pâlpâitoare, a lumânării. Merse în grabă și se furișă pe după tejghea, apoi deschise ușor ușa. Bredrenridge stătea pe o bancă îngustă, care se întindea de-a lungul unui perete, sub un rând de cuiere momentan fără haine. El își ridică ochii când ușa se deschise; cu coatele pe genunchi, cu bărbia pe mâinile împreunate, el o privi și făcu semn spre ușă.

- Închide-o, murmură el, și vino să șezi aici.

Purtând ținuta ei obișnuită din timpul nopții, de data aceasta alcătuită din cuvertura de pe pat strânsă în talie cu șalul de mătase. Ea făcu întocmai.

El se ridică în clipa când Heather ajunse lângă el, își scoase mantia de pe umeri și o înfășură grijuliu. Își strânse recunoscătoare mantia în jurul corpului și se așeză.

- Mulțumesc, e cam frig aici.

- Hmm. Se puse din nou pe bancă lângă ea. Ce-ai mai aflat?

Îi vorbise în șoaptă. Și ea făcu la fel, aplecându-se, mai aproape de umărul lui puternic și consolator. Acesta era un lucru pe care învățase să-l aprecieze, deși nu o făcuse înainte; statura lui impunătoare o liniștea.

- În primul rând, vreau să-ți răspund la întrebarea pe care mi-ai pus-o –

dacă Fletcher și Cobbins au petrecut mult timp în Glasgow. Potrivit lui Fletcher, s-au stabilit acolo în ultimii câțiva ani. Ea studie chipul frumos al lui Breckenridge nebărbierit și ciudat de aspru. Așadar, ce deduci din asta?

El nu părea oricum prea fericit – ea se pricepea să descifreze ce se ascundea sub masca lui –, dar, la auzul cuvintelor ei buzele lui întredeschise se strânseră într-o linie.

- Asta sugerează că moșierul ăsta al lor ar putea fi mult mai mult decât atât. El o privi fix în ochi. Știi că moșier este considerat cel care deține pământuri? Când ea dădu aprobator din cap, el continuă uitându-se din nou înainte. Dacă moșierul lor ar fi făcut parte din mica nobilime, ar fi vorbit cu accent, iar dacă Fletcher și Cobbins ar fi stat în Glasgow pentru mai mult de un an, ar fi trebuit să-și dea seama dacă era din ținuturile joase sau din cele muntoase. Glasgow este al doilea oraș ca mărime din Scoția și cel mai mare port. Scoțieni din toată țara merg acolo. Să percepi diferitele accente și să înveți să le deosebești, dată fiind ocupația lui Fletcher și a lui Cobbins, ar fi fost ceva util și le-ar fi devenit o a doua natură. Făcu o pauză, apoi continuă: De fapt, dacă te gândești la ceea ce a spus Fletcher, el a subliniat faptul că nu și-a putut da seama de unde era omul – adică au încercat și se așteptau să fie în stare, dar nu au reușit.

- Da, ai dreptate. Dar ce înseamnă asta?

- Asta înseamnă că nu avem de-a face cu un moșier care provine din mica nobilime. El îi mai aruncă o privire. Scoția are școli excelente, în Edinburgh și în alte părți. Dacă acest moșier era fiul unui nobil, el ar fi fost trimis să învețe la una dintre școlile astea. Ar fi mers la studii în Anglia, unde englezii l-ar fi învățat cum să scape de accent pentru a fi considerat un om educat și în afara granițelor Scoției. Am cunoscut câțiva nobili scoțieni, care vorbeau de parcă ar fi fost la Eton.

Ea se strâmbă.

- Deci moșierul nostru nu este doar un latifundiar, ci, cel mai probabil, și un membru al aristocrației?

El dădu aprobator din cap.

- Așa văd eu lucrurile.

Ea oftă, apoi spuse:

- Vine aici să mă ia de parcă aș fi un pachet. Simțindu-l pe Breckenridge tensionat lângă ea, se grăbi să continue: Cu toate astea, Fletcher și Martha au spus că el ajunge aici abia peste câteva zile. Când se uită la Breckenridge, îi întâlni privirea împietrită. Se pare că o să-i mai ia măcar două zile să ajungă aici, chiar dacă ei i-au trimis mesaj cu poșta de noapte de la Knebworth. Dacă el nu e încă aici și nu va fi pentru cel puțin două

zile...

Se uită la Breckenridge, care făcea aceleași calcule în minte.

Apoi îl văzu că face o mutră care nu-l caracteriza nicicum.

- Un scoțian din ținuturile muntoase. Trebuie să fie de acolo. Acel mesaj ar fi ajuns la Edinburgh două zile mai târziu. Chiar dacă a fost transmis de cineva, tot a trecut prea mult timp. Nu îmi pot imagina că acest moșier, oricine ar fi el, ar fi pus acest plan de răpire în practică, apoi ar fi plecat într-o călătorie. Ar fi așteptat să primească de veste și cu siguranță ar fi plecat la drum imediat ce o primea. După o clipă, Breckenridge îi întâlni din nou privirea. Nu există nici o altă explicație rezonabilă pentru întârziere. Trebuie să fie din ținuturile muntoase. Scutură din cap. Când vorbi, tonul lui era ușor dezgustat: Un nobil scoțian. Cine și ce probleme vechi și nerezolvate are cu familia Cynster?

Ea auzise că răposatul ei unchi, Sebastian, și bunicul ei, Silvester, mort de mult, acționaseră în numele Coroanei în treburile interne ale Scoției de mai multe ori în trecut. Heather încuviință din cap încetișor.

- Chiar asta ar putea fi. Am auzit că scoțienii nu uită prea repede, în special când vine vorba despre războaie și purificare etnică.

- Într-adevăr. După o clipă, Breckenridge continuă: Indiferent de motivele sale, faptul că a ales acest loc, din toată Scoția, ca să te aducă și să te țină până sosește nu poate fi de bine.

Se uită admirativ la profilul lui Heather și simți incertitudinea și aversiunea instinctivă care nu i se citeau pe chip. Nu era decât palidă, părând un pic bântuită.

Cât despre el... situația era mult mai rea decât anticipase. Dacă acest moșier era, într-adevăr, un nobil scoțian, atâta timp cât Breckenridge se afla în Scoția, chiar și în calitate de moștenitor al contelui de Brunswick, avea să-i fie greu să-și contracareze inamicul. Scoțienii, lucru oarecum de înțeles, aveau obiceiul de a acorda mai multă atenție propriilor nobili, și, în majoritatea cazurilor, de a profita de orice prilej ca să-i umilească și să-i batjocorească pe aroganții de englezoi. După cum menționase, cunoscuse câțiva lorzi scoțieni; aveau tendința să se lupte pentru ce era al lor. Războinicul și strategul din el le aprecia, de obicei, tenacitatea, dar nu și când la mijloc era Heather. Siguranța ei fusese, și continua să fie, principala lui grijă.

- Eu cred, spuse, în timp ce o surprinse ridicând ochii spre el, că ar trebui să pleci cu mine acum și să ne întoarcem la Londra.

Heather scoase o mână de sub mantie, și-o puse pe brațul lui. El se strădui să nu reacționeze în nici un fel; era de parcă ea nu ar fi conștientizat

ce făcuse, dar acea atingere îi aducea liniște, poate chiar consolare.

- Cu siguranță am luat în calcul să fac asta, dar...

El scrâșni din dinți în sinea lui; bineînțeles că trebuia să existe un „dar“. Strângându-l ușor de braț, ea își feri privirea, apoi își retase mâna. Ciudat, dar el își dorea ca ea să-l atingă din nou.

- Moșierul nu va ajunge mâine, și ei nu-l așteaptă nici poimâine. Ridicând ochii, îi întâlni privirea. Așadar, mai avem încă două zile în care să scoatem ceva – orice – de la Fletcher și de la Cobbins, ceva care să ne ajute să îl identificăm pe acest om, acest misterios moșier, și... Ea inspiră adânc, susținându-i privirea. M-am gândit că, dacă aș evada chiar înainte de sosirea moșierului, atunci ne-am putea ascunde pe undeva pe aici cât să apucăm să îl vedem.

Fiindcă el se uita pur și simplu la ea fără a spune ceva, Heather își puse din nou mâna pe brațul lui și se aplecă spre el.

- Am reușit să ajungem așa departe fără probleme. Fletcher, Cobbins sau Martha nici măcar nu bănuiesc că ești aici să mă salvezi, iar eu i-am făcut să creadă că m-am resemnat și am renunțat la orice speranță. Cine știe ce am mai putea afla în aceste câteva zile pe care le mai avem la dispoziție, mai ales acum, că am ajuns la destinația lui Fletcher și ar putea să se destindă și să nu mai fie așa atent la ce spune.

Era de-ajuns să se uite la bărbia ei pentru a ști că nu avea nici o șansă să o facă să se răzgândească. Din moment ce el nu avea nici un drept să-i ordone sau să insiste – cel puțin nu unul pe care să-l recunoască ea, cu atât mai puțin să îl accepte –, opțiunile sale erau drastic limitate. Ieșea din discuție să facă scandal. El își făcuse un plan prin care să o salveze cu reputația intactă și nepătată, dar un scandal în public i-ar pune capăt acestui... Iar între ei răul fusese deja făcut, zarurile fuseseră aruncate, problema încheiată. Așa că două zile în plus nu puteau schimba nimic din toate acestea. Resemnat, capitulă și o întrebă:

- Ce întrebări ai de gând să le pui?

- M-am gândit să-i descos în privința locului în care au trimis mesajul, cel din Knebworth. Să-i întreb despre cum au fost instruiți să îl contacteze pe acest moșier. Probabil mesajul a fost trimis cuiva care să îl dea mai departe. Dacă acest moșier a fost destul de șiret încât să le dea un nume fals, atunci cu siguranță nu le-ar fi spus adresa lui. Așa zic eu. Oftă, apoi continuă: O să-i mai întreb ce știe moșierul despre surorile mele, despre verișoarele mele și despre mine și ce le-a spus lui Fletcher și Cobbins. Cu siguranță le-a zis suficient de multe lucruri cât să mă găsească și să mă urmărească, dar oare ce altceva mai știu? Ea se uită din nou la el. Din

răspunsurile lor, aș putea afla cine este acest moșier – e cineva pe care l-am întâlnit întâmplător la Londra, cineva care face parte din lumea bună? Sau știe doar chestiuni pe care le putea afla oricine, chiar și de la distanță.

El nu reuși să facă nimic altceva decât să-și plece capul. - Nu-i o abordare greșită. Și ai dreptate, s-ar putea să aflăm mai multe. Trecu o clipă – o clipă în care el reevaluă rapid situația și ajunse la aceeași concluzie de mai înainte. Posomorât, dădu aprobator din cap. În regulă. Vom folosi următoarele câteva zile ca să vedem ce altceva mai putem afla. Ii întâlni privirea. Amândoi. Cu ultima mea deghizare, voi putea să mă apropii de Fletcher și de Cobbins. Dacă mă găsești cu ei, amintește-ți că nu mă cunoști – tratează-mă ca pe un funcționar umil și fără slujbă.

Ea zâmbi.

- Drept așa ceva te dai?

El se strădui să nu-i zâmbească înapoi; parcă o și vedea glumind pe seama lui mai târziu.

- Dar e un lucru pe care îl poți face doar tu – să o descoși pe Martha.

Ea se încruntă.

- Ea nu a fost acolo când s-au întâlnit cu moșierul.

- Nu, dar i-or fi spus despre întâlnire și despre el. Dacă știu cum sunt femeile – și cred că știu –, și-a format deja o părere despre moșier, bazată nu doar pe ceea ce i-au spus Fletcher și Cobbins, dar și pe modul în care aceștia s-au simțit și au reacționat. S-ar putea să-i fi transmis femeii mai multe decât erau ei conștienți. Eu, unul, aș avea mai multă încredere în părerea Marthei decât într-a lor.

Ea încuviință încet din cap.

- Da, înțeleg. Îi întâlni pentru scurt timp privirea. Femeile sunt mult mai perspicace în chestiile astea.

El mormăi.

- Se prea poate.

Și ea ar fi putut fi mai perspicace, dar nu-și dăduse încă seama de turnura amoroasă pe care avea s-o ia această aventură a ei – și anume că ei doi erau sortiți să se căsătorească. Breckenridge își imagină pentru o clipă cum avea să reacționeze ea când avea să-și dea seama. Se foi agitat.

- Așadar, tu pui întrebările, apoi vezi ce poți scoate de la Martha. În schimb, eu voi încerca să mă apropii destul de mult de Fletcher și de Cobbins, cât să-i fac să mi se destăinuie, ca de la bărbat la bărbat. El îi întâlni din nou privirea. Dar, mai presus de toate astea, o să-ți pun la cale evadarea.

Ea încuviință din cap, destul de veselă.

- Una peste alta, pare un plan bun.

El se desfătă cu aprobarea ei și nerăbdarea și cu însuflețirea care îi luminau fața și ochii și observă că se uita la el într-un mod cu totul nou. Această aventură a ei avusese și aspecte benefice. În afară de faptul că îi permisese să o vadă într-o lumină diferită, el se trezise pus într-o situație cu totul neobișnuită pentru el; fiecare nouă încercare ce-i solicita curajul și rațiunea îi oferea un sentiment de triumf de care nu se mai bucurase de mult.

Și, deși obiectivul său principal era să o ferească de primejdii, era, la fel ca ea, din ce în ce mai curios să afle cine era moșierul cel misterios și ce motive avea pentru o faptă atât de ciudată; era convins că familia Cynster avea să-i fie recunoscătoare pentru orice putea afla, atâta timp cât Heather era în siguranță.

Heather se uită cu atenție în ochii lui; culorile se contopeau, păreau mai blânde, mai puțin limpezi. Ea își dădu seama că își ținea mâna tot pe brațul lui; rămăsese cumva acolo. Îl bătu ușurel, după care își retrase mâna; privind înainte, și-o vârî la loc sub mantie.

Mantia lui; îi simțea mirosul discret învăluind-o. Era foarte ciudată această schimbare a părerii ei despre el. Fusese mereu atrasă de el, dar oare ce femeie din înalta societate nu era? Potrivit bârfelor, nici măcar văduvele de șaptezeci de ani nu erau imune la șarmul său. Dar asta nu explica de ce se simțea acum mult mai atrasă de el decât înainte.

Îl privi printre gene, observând haina ponosită, barba crescută, aspectul mult mai dur. Dacă la Londra, îmbrăcat cu o eleganță sofisticată, avea puterea de a fascina, aici, acum, părând cu o clasă peste un muncitor, emana un farmec masculin brut care îl făcea să para mult mai puternic...

Ea privi înainte, încercând să se liniștească, conștientă de fiorii care o străbăteau mereu în preajma lui. În trecut, reușea să îi ignore, să îi alunge. Era ridicol. Acesta era Breckenridge. Un lucru pe care se străduia să nu îl uite. El era acum salvatorul ei, dar fără îndoială avea să redevină inamicul ei. Chiar dacă acum o trata ca pe un adult în care avea încredere, un partener egal, când totul avea să se termine, avea să revină la atitudinea lui obișnuită, să o considere și să o trateze ca pe o fetiță prostuță.

Doar pentru că un demon interior o îndemna să-i mulțumească oferindu-i un sărut – să profite de acest pretext doar ca să vadă cum s-ar simți – nu însemna că avea să cedeze unui asemenea impuls. Obligându-și picioarele s-o asculte și să o ducă departe de căldura și de atracția lui magnetică, ea se ridică.

- Mai bine mă duc înapoi sus. Îți mulțumesc pentru mantie.

Și-o dădu jos și avu imediat sentimentul unei pierderi.

El se uită în sus în clipa în care ea se mișcă. Se ridică și luă mantia de la ea. Îi întâlni privirea, ezită o clipă, apoi murmură:

- Hai să ne vedem tot aici și mâine-noapte.

Ea încuviință din cap.

- Da, e bine așa.

Se întoarse și se strecură pe ușă, înainte să cedeze ispitei. În timp ce se furișa pe scări, își aminti de o altă realitate. Acum se înțelegea destul de bine cu Breckenridge. Dacă îl săruta, îi întorcea sărutul... nu era sigură că ar avea puterea să îl respingă.

Adevărul care-o îngrozea era că poate nici măcar n-ar încerca. Și atunci unde s-ar ajunge?

Capitolul 6

În dimineata următoare, Breckenridge, care continua să se recomande drept Timms, conțopist fără slujbă, se afla deja în cârciumă, bându-și cafeaua și citind ziarul la o masă de lângă fereastră, atunci când își făcură apariția Fletcher și Cobbins, urmați de Heather și de Martha. Așa cum se așteptase, Fletcher își conduse însoțitorii la aceeași masă de pe colț pe care o ocupaseră și în seara anterioară - masă aflată chiar lângă a lui. În timp ce aceștia se apropiau, își ridică privirea, înclinând capul în semn de salut spre Fletcher și spre Cobbins, după care, fără a manifesta nici cel mai mic interes pentru Heather sau pentru Martha, se întoarse la foaia cu știri din Edinburgh.

Și ascultă.

Știa că nu era o idee bună să-i abordeze pe Fletcher și pe Cobbins, să se intereseze pe față de ei și de treburile care-i aduseseră prin partea locului. Însă vremea era înnorată și ploioasă, și, dacă așteptau sosirea angajatorului lor, era puțin probabil să se aventureze afară, ceea ce însemna că aveau să-și caute alte distracții în cârciumă. Cel mai probabil, în compania unicului oaspete prezent – el. Ceilalți trei călători care își petrecuseră noaptea la han își luaseră deja micul dejun și-și văzuseră de drum.

Povestea lui despre o rană mai veche la șold avea să-i justifice prezența prelungită, mai ales având în vedere vremea mohorâtă; întoarse foaia de ziar, luă o înghițitură din cana de cafea și aşteptă.

Ospătărița se repezi să le ia comanda. Heather ceru terci de ovăz. Martha, Fletcher și Cobbins îşi făcură la rândul lor cunoscute dorințele.

Nici nu plecă bine ospătărița, că Heather și spuse:

- Simt nevoia să ies puțin la aer. O plimbare scurtă după masă, pe potecă și înapoi...

- Nu, o întrerupse Fletcher. Nu aici.

- Ce absurd! Martha poate să vină cu mine.

- Prin mocirla aia? Martha părea de-a dreptul scandalizată. Mulțumesc, domnișoară, dar eu nu mă mișc de-aici.

- Prea bine, rosti Fletcher. Nu ieși din han nici azi, nici mâine.

- De ce? protestă Heather. Doar nu v-aşteptați s-o iau la fuga pe coclauri!

- Nu se știe niciodată, nu? răspunse Fletcher. Trebuie să mai aşteptăm aici cel puțin două zile, și nu văd de ce ți-aș permite să te familiarizezi cu locurile. Am închiriat deja salonul.

Breckenridge îşi ridică privirea ca din întâmplare, exact la timp pentru a-l vedea pe Fletcher dând din cap în direcția uşii închise de pe partea opusă a sălii celei mari a hanului. Îşi îndreptă din nou atenția asupra ziarului, iar Fletcher continuă:

- Tu și Martha puteți să stați frumuşel acolo până vine omul tutorelui tău să te ia.

Privind printre gene, Breckenridge o văzu pe Heather aplecându-se peste masă către Fletcher. Cu voce joasă, aceasta şuieră:

- Știm amândoi că nu există nici un tutore și...

- Dar mai știm și că nu poți să faci nimic în privința asta, se auzi glasul aspru al lui Fletcher. Dacă faci o scenă, o să-i spun hangiului povestea noastră, și jur că o să te legăm fedeleș și-o să te ducem în salon. Tu alegi.

Cu toate că nu se mai uita la ei, Breckenridge simți căutătura fulgerătoare a lui Heather. Când se aşternu liniştea – grea, dar neîntreruptă –, avu un moment de admirație pentru Fletcher: reuşise să țină piept linguşelilor lui Heather, ceea ce era mai mult decât fusese el în stare, și pe el nici măcar nu îl luase cu frumosul.

Ospătărița se întoarse cu micul dejun.

Breckenridge mai ceru o cafea și se prefăcu a citi pentru a treia oară prima pagina a ziarului.

În cele din urmă, sfârşind de mâncat, Heather, împinsă de Martha, se ridică și, cu nasul pe sus, ieși vijelios din tavernă. Nu putea s-o vadă în

timp ce traversa sala, dar îi reconstitui traseul după zgomotul pașilor: trecu de scări, se opri – probabil pentru a deschide ușa salonului –, apoi merse mai departe. Pașii mai grei, târșâiți ai Marthei răsunau în urma ei. O clipă mai târziu, ușa salonului se închise încet.

Fletcher și Cobbins se așezară mai bine pe scaune, ca să-și savureze cafeaua.

După ce sporovăiră între ei vreo zece minute, Fletcher își îndreptă spatele, aruncă o privire de jur împrejurul tavernei goale, după care se întoarse cu fața spre Breckenridge.

Breckenridge își ridică ochii din ziar și întâlni privirea lui Fletcher.

- Așadar, pornești la drum? întrebă Fletcher.

Breckcenridge clătină din cap.

- Nu în următoarele zile, spuse el cu o strâmbătură. Ar fi o adevărată corvoadă s-o iau acum din loc cu brișca mea. Mai durează pe puțin câteva zile pân-o să mă mai lase durerea. Aruncă o privire pe fereastră. Nu pot spune că vremea asta îmi prieste, dar ar fi și mai rău dac-aș pleca la drum.

- Deci să-nțeleg că ești la ananghie?

- Până mă mai înzdrăvenesc.

Fletcher zâmbi larg.

- În cazul ăsta, pot să te poftesc la un joc de cărți?

- De ce nu? replică Breckenridge și zâmbi.

Începură cu *vingt-et-un*, jucară câteva partide de *speculation*, apoi, spre sfârșitul dimineții, trecură la *euchre*. Breckenridge avu grijă să nu câștige prea des. La ora prânzului își făcură apariția câțiva localnici. Jocul fu întrerupt câtă vreme tustrei pălăvrăgiră cu fermierii și cu doi călători aflați în drum spre Glasgow. Apoi, ospătărița veni din bucătărie și anunță meniul zilei: tocană de oaie sau plăcintă cu carne de oaie. În timp ce bărbații cântăreau opțiunile, Fletcher o trimise pe fată să le ducă femeilor din salon două porții de tocană. Fata se supuse, după care se întoarse cu câteva farfurii cu plăcintă pentru bărbații înfometați.

Breckenridge pândi ocazia potrivită și se asigură că Fletcher și Cobbins băură câte trei halbe de bere în timpul mesei. Când localnicii se ridicară și se întoarseră la treburile lor, în ziua tot mai mohorâtă, iar călătorii se înfășurară în mantiile lor și plecară, atât Fletcher, cât și Cobbins erau amețiți de-a binelea.

Întorcându-se la masa de lângă fereastră, Breckenridge luă pachetul de cărți, dar le lăsă apoi să-i cadă încet, una câte una, printre degete. Fletcher, care stătea de cealaltă parte a mesei, îl privi fascinat.

- Așadar, zise Breckenridge, cât trebuie să mai așteptați în atmosfera

asta grozav de veselă?

Fletcher zâmbi strâmb.

- Drept să spun, nu știu. Cel puțin două zile, până când moșierul – omul tutorelui fetei – ajunge aici, dar s-ar putea să dureze mai mult de-atât. Depinde.

- Moșier, zici? Breckenridge se prefăcu a-și înăbuși un căscat, apoi clipi somnoros. Un moșier adevărat? Sau doar unul care-și spune așa?

- O, e moșier cum mă vezi și cum te văd. Cobbins își sprijini coatele pe masă și-și cuprinse bărbia în palme. Nu c-ar fi spus el asta, bineînțeles, dar îți dai seama.

- A, da? Breckenridge se încruntă, ca și cum i-ar fi fost greu să se concentreze. Cum? Se uită la Cobbins. Cum îți dai seama că un om e moșier doar privindu-1?

Fletcher râse înfundat.

- În primul rând, nu ne-am dat seama doar privindu-l. Mai e și vocea, felul în care vorbea. E genul de om obișnuit să dea ordine și să le vadă îndeplinite. Atitudinea aia pe care-o au bogătașii, ca și cum toată suflarea pământului ar face bine să se ferească din calea lor.

- Și-au mai fost și-alte semne. Cobbins se lăsă în jos, sprijinindu-și capul pe un braț. E solid, ticălosul. Cobbins se uită pieziș peste masă, la Breckenridge. Oi fi tu înalt, dar el e și mai înalt. Și mai voinic. Mai greoi. Și merge țanțoș ca un cocos.

- Poate că e doar un individ îngâmfat, pufni Breckenridge.

- Nu. Fletcher se lăsă pe spate, își întinse picioarele sub masă și închise ochii. Are fața ca dăltuită-n piatră și ochii ca gheața. Un fior îi străbătu corpul. Cum zice și Cobbins, e ceva la ei – la bogătași – care te face să-i recunoști de la o poștă.

Breckenridge îi privi pe cei doi. Amândoi aveau ochii închisi. Cobbins începu să sforăie ușurel.

Fletcher deschise un ochi, se uită la tovarășul său, apoi oftă și închise din nou ochiul.

- Cred c-o să trag și eu un pui de somn. Putem să jucăm cărți mai târziu.

Breckenridge rămase la masă până se asigură că adormiseră amândoi, după care, împingând scaunul, se ridică încet și ieși – nu țanțoș, ci ușurel, aproape neauzit – din încăpere.

Dată fiind insistența neașteptată a răpitorilor ei de a o ține sub supraveghere strictă, Heather fu nevoită să-și petreacă mare parte din zi

jucând rolul unei domnițe de neam – și, prin urmare, inocentă și neajutorată.

Făcând un mare efort de voință, reuși să se abțină de la a o interoga pe Martha, până când o convinse să sune și să ceară ceaiul de după-amiază. Micuța ospătăriță își făcu apariția cu tava, după care se retrase.

Părăsindu-și în cele din urmă locul dela fereastră, unde stătuse ore în șir, uitându-se la ploaia care cădea neabătută, Heather traversă încăperea, se așeză pe sofa și turnă ceai în ceașcă.

Instalată confortabil într-un fotoliu, Martha, ale cărei degete tricotau neobosite, o privi nu neapărat cu suspiciune, dar cu sentimentul că îi scăpa ceva.

Heather îi turnă și Marthei o ceașcă, apoi i-o întinse.

Martha mormăi încetișor, își lăsă andrelele în poală și acceptă ceaiul.

Heather sorbi, oftă, apoi se sprijini de spătarul sofalei.

- Spune-mi, cum ai intrat în cârdășie cu Fletcher și cu Cobbins? Știu că vă cunoașteți de mulți ani, dar cum s-a întâmplat de data asta?

Punându-și ceașca pe farfurioară, Martha ridică din umeri.

- De obicei, lucrez ca infirmieră. Tocmai terminasem cu una dintre pacientele mele – bătrânica murise pe neașteptate –, așa că eram acasă când Fletcher a venit să mă caute. Nu-l mai văzusem de mai bine de doi ani, de când o pornise spre nord, la Glasgow. Mi-a povestit despre moșierul ăsta care voia să te ia cu el în nord, însoțită de o cameristă, pentru a păstra aparențele. Mi s-a părut o slujbă plăcută și ușoară – m-aș fi plimbat și eu un pic, mi se asigurau toate cheltuielile, și leafa era bunicică.

Heather sorbi din ceașcă, rămase o clipă pe gânduri, după care întrebă:

- Ce știi despre moșierul ăsta? Întâlni privirea tăioasă a Marthei. Având în vedere c-o să-l întâlnesc în curând și o să mă ia cu el, nu cred că riști ceva dacă-mi spui.

Martha o studie câteva momente, după care-și dădu drumul la gură:

- Dacă asta te mai liniștește, pot să-ți spun sigur că este chipeș. Și nu e deloc bătrân – aș zice pe la vreo treizeci și puțin. Interesul pe care păru să i-l stârnească lui Heather o încurajă. Nu uita însă că eu nu l-am cunoscut. Golindu-și ceașca, Martha se aplecă și o puse împreună cu farfuriuța pe masa joasă dintre ele. Dar îi cunosc bine pe Fletcher și pe Cobbins, așa că moșierul ăsta e... Martha își țuguie buzele, după care continuă: Puternic. Fletcher și Cobbins nu sunt genul care să se sperie ușor. Au trecut prin multe ăștia doi, dar moșierul ăsta i-a intimidat, nu glumă.

- După cum spui, pare periculos.

- Poate, dar e mai mult de-atât. Și un băiețandru bătăuș poate să fie

periculos, dar nu i-ar intimida pe-alde Fletcher şi Cobbins.

Studiind chipul Marthei, Heather încercă să înţeleagă cu exactitate la ce se referea „camerista“ ei.

- Adică... li s-a părut impunător sau cum?

În timp ce-şi ridica andrelele din poală, Martha încuviinţă din cap.

- Cam aşa ceva. Nu e neapărat vorba despre teamă, nici despre respect. Au fost intimidaţi, şi asta-i face să fie prudenţi. Indiferent de situatie, sunt hotărâţi să nu-l dezamăgească, şi nu doar din cauză că se tem.

Heather reflectă la această informaţie neliniştitoare.

- Nu încape îndoială că este unul sus-pus, adăugă Martha şi începu din nou să tricoteze.

Heather se încruntă.

- Le-a spus el asta sau – flutură din mână – e aşa, o bănuială? O presupunere?

Cu ochii pe lucrul ei, Martha pufni:

- Nu e nici o presupunere. Îşi ridică uşor capul şi întâlni privirea lui Heather. E de la sine înţeles. Ascultă la mine, numai unul sus-pus s-ar fi gândit să includă o cameristă în planurile lui de răpire.

Lucrul acesta, îşi dadu seama Heather, era perfect adevărat.

Ceea ce însemna că bărbatul care ordonase răpirea ei făcea, mai mult ca sigur, parte din aceeaşi clasă socială ca ea. Iar asta îl făcea chiar mai periculos.

- Poartă-te frumos, auzi?

Heather se uită surprinsă la Fletcher. Ea şi Martha tocmai intraseră în tavernă pentru a lua cina. Fletcher le văzuse; părăsind masa la care băuse în compania unor localnici – în grupul cărora se afla şi un anumit viconte pe care nici măcar surorile lui nu l-ar fi recunoscut –, venise să li se alăture în timp ce ea şi Martha se aşezau la masa din partea din faţă a încăperii.

Dicţia lui Fletcher, de obicei cât se poate de precisă, era uşor afectată, cu atât mai mult cu cât îşi şuierase avertismentul printre dinţi.

Heather se încruntă.

- De ce? Dându-şi seama că tonul ei nu prea era în acord cu personajul pe care se hotărâse să-l joace – neajutorat, inocent şi prostuţ –, trase aer în piept şi adăugă: Şi, mă rog, spune-mi când nu m-am purtat eu frumos?

Se aşeză înţepată şi se uită la Fletcher cu un aer iritat, ca şi cum acesta n-o aprecia la adevărata ei valoare.

Fletcher se încruntă la rândul său.

- Stai acolo, tine capul plecat și mănâncă. Să nu-ți treacă prin cap să spui ceva. E doar un notar fără slujbă – nu-ți închipui c-o să te ajute să fugi.

Se uită peste umăr la cealaltă masă.

Urmărindu-i privirea, Heather îl văzu pe Cobbins chinuindu-se să se ridice – împreună cu Breckenridge. Hotărând că alter egoul ei ar vrea să știe cine era individul, întrebă cât mai inocent cu putință:

- Cine e? O să stea cu noi la masă?

- Da, o să stea, dar nu trebuie să știi tu cum îl cheamă. Fletcher se întoarse din nou cu fața spre ea. Aici nu suntem la vreun dineu din înalta societate, n-o să-i fii prezentată. Cum spuneam – se aplecă peste masă și-și coborî vocea în timp ce Cobbins și Breckenridge se apropiau –, stai jos, mănâncă și ține-ți gura.

Heather îl privi furioasă, dar Martha se lăsă apoi greoi lângă ea, pe bancă, iar Fletcher se întoarse să-l întâmpine pe Breckenridge.

Fletcher îi indică lui Breckenridge locul pe care în mod obișnuit îl ocupa el însuși, în fața Marthei, și trase un alt scaun spre capul mesei, între Martha și Breckenridge. Cobbins se așeză pe scaunul aflat în fața lui Heather.

- Ea e Martha. Fletcher își flutură mâna înspre Martha, care dădu ușor din cap de pe cealaltă parte a mesei. Acesta este prietenul nostru, Timms, care merge la Glasgow să-și găsească o slujbă nouă.

Cu capul plecat și cu mâinile împreunate în poală, Heather văzu printre gene cum Breckenridge o salută scurt pe Martha, după care se uită la ea și ridică o sprânceană în direcția lui Fletcher.

- Cu cât știi mai puține despre captiva noastră, cu atât mai mulțumit o să fie tutorele ei, dacă înțelegi ce vreau să spun, făcu Fletcher.

- Ah, da. Desigur. Breckenridge își mută binevoitor privirea de la ea. Se uită peste umărul lui Fletcher la ospătărița care se grăbea spre masa lor. Și ce meniu avem astă-seară?

Pește sărat cu napi sau tocană de oaie – din nou.

Când fu întrebată, Heather își ridică privirea spre fată și murmură:

- Pește. Și un pahar cu apã, te rog.

Ceilalți patru optaseră pentru bere.

Așa cum i se ceruse, Heather rămase cu privirea plecată și ascultă conversația tovarășilor ei, uitându-se când și când la ei printre gene.

Îndeosebi la Breckenridge.

Știa că el era – în ciuda bărbii aspre și întunecate, a Părului ciufulit și a înfățișării neîngrijite, vedea bine că el era –, dar vocea lui era oarecum diferită, ceea ce o neliniștea. Era obișnuită cu vorbirea lui tărăgănată,

foarte la modă în cercurile înalte, și deopotrivă de familiarizată cu accentul lui sacadat, incisiv și deloc afectat pe care-l folosea când îi ordona câte ceva, dar acum... dacă nu l-ar fi privit, mai c-ar fi fost tentată să creadă că cel care vorbea era, într-adevăr, un funcționăraș de la periferia capitalei.

Cât despre subiectul de conversație pe care-l abordase la cină...

Plimbând bucățelele de pește uscat prin farfurie, ascultă cu groază și fascinație cum le împărtășea lui Fletcher și lui Cobbins detaliile luptelor de cocoși la care luase parte. Aruncând o privire spre Martha, Heather văzu că până și aceasta urmărea cu atenție detaliile scâbroase ale povestirii. Înăbușindu-și un fior – descrierea păsărilor decapitate sau sfâșiate de pintenii atașați la ghearele altor păsări nu era tocmai ideea ei de discurs inspirat –, încercă să se concentreze pe altceva, dar peștele nu o inspira prea mult.

Se lăsă în voia gândurilor. În ciuda faptului că Breckenridge nu vorbea și nu arăta ca de obicei, se simțea în continuare învăluită de aura de confort și siguranță pe care o asocia de-acum cu apropierea lui. Chiar și în starea lui actuală – lipsit de eleganță –, era conștientă de atracția pe care o exercita asupra ei... Lucru cât se poate de ciudat. Întotdeauna crezuse că interesul ei pentru el se datora frumuseții lui. Dar, dacă nu era asta, atunci ce?

Pentru câteva clipe nesfârșite, în taverna micuțului han din Gretna Green încercă să-și dea seama ce anume din persoana lui Breckenridge deștepta în ea acea vibrație atât de specifică, intensă și feminină.

Apoi Fletcher mormăi, și Heather reveni în prezent cu o tresărire.

Nu băgase de seamă cum reușise Breckenridge să schimbe subiectul, dar Fletcher se grăbi să răspundă:

- Sigur o să fim aici toată ziua de mâine și cel mai probabil și poimâine. Am crezut c-am socotit bine zilele, dar azi-dimineață le-am numărat iar, și se pare că sărisem una. Fletcher aruncă apoi o privire încețoșată spre Breckenridge, care aducea tot mai mult cu un nelegiuit. Dar tu? O să fii în stare să pleci mâine?

Cu ochii ațintiți la halba de bere din mâinile sale, Breckenridge păru să se gândească, după care clătină încet din cap.

- Nu. Rana aia îmi dă în continuare de furcă. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet de om beat. Își ridică paharul înspre Fletcher. Dar asta ajută.

- Bună scuză. Fletcher ridică urciorul pe care ospătărița îl lăsase pe masă. Ia de-aici – să nu care cumva să spună cineva că n-am oblojit un rănit.

Breckenridge rânji prostește și, după ce Fletcher îi umplu halba, o ridică și spuse:

- Domnule, ești un gentleman desăvârșit.

Fletcher rânji. Cobbins izbucni într-un hohot de râs.

Erau cu toții amețiți bine. Chiar și capul Marthei mai avea puțin și pica pe masă.

Fletcher observă. O bătu pe Martha pe braț.

- Ascultă, tu și domnișoara ar trebui să mergeți sus.

Martha pufni și se scutură, apoi se uită la Heather.

- Ai dreptate. Eu, una, vreau să mă culc.

Ridicându-și trupul greoi de la masă, îi făcu un semn din cap lui Heather s-o urmeze.

Înăbușindu-și un oftat, aceasta se trase spre marginea băncii și se ridică în picioare. Îi aruncă în treacăt o privire lui Breckenridge, dar acesta se uita la Martha, luându-și rămas-bun cu un gest stupid.

Pufni dezgustată în sinea ei și își urmă „camerista“ spre ușă. Fără să se uite înapoi, ieși din încăpere în urma Marthei.

În noaptea aceea, tăcerea se așternu devreme asupra hanului. Heather se strecură cu grijă la parter de îndată ce liniștea se adânci; prefera să-l aștepte pe Breckenridge în micul vestiar decât să asculte sforăiturile Marthei.

Sforăituri năprasnice, de om beat.

Ajunsă în hol, se strecură pe lângă tejghea și deschise cu băgare de seamă ușa vestiarului. Spațiul strâmt era întunecat și sumbru, dar ochii ei erau îndeajuns de obișnuiți cu întunericul cât să-și dea seama că nu era nimeni înăuntru.

Celelalte simțuri îi confirmară faptul că Breckenridge nu se afla acolo.

Cu trupul încordat, ezită fiindcă n-o încânta gândul de a păși singură în întuneric. Poate avea să mai treacă un ceas pân-avea să vină; poate că era la fel de beat ca Martha. Nu stabiliseră când anume să se întâlnească...

Un zgomot îi puse toate simțurile în alertă; se răsuci în tăcere și văzu lumina tremurătoare a unei lumânări în sala de mese. Purtătorul acesteia era în continuare în afara razei ei vizuale, dar auzi niște pași grei îndreptându-se către ea.

O umbră întunecată se năpusti în josul scărilor, direct spre ea.

Deschise gura...

O palmă grea o reduse la tăcere și un braț de fier o cuprinse.

Breckenridge o ridică de jos și, strângând-o la pieptul lui, se strecură în vestiar, trăgând ușa după el, fără s-o închidă însă de tot.

Descleștându-și mâna de pe buzele ei, bărbatul își plecă ușor capul și-i șopti fantomatic în ureche:

- Stai liniștită.

N-avea de gând să zică nimic; nu era sigură că putea să articuleze vreun cuvânt – cel puțin nu unul coerent. Din vocea lui limpede deduse că nu era câtuși de puțin beat. Cu toate acestea, nu-i dăduse drumul din brațe.

Inima îi bătea nebunește. Nu vedea bine, dar intui că el asculta încordat mișcările de dincolo de ușă. Înghiți cu greutate și se strădui să asculte la rândul ei. În cele din urmă, peste bătăile inimii ei, auzi mormăituri înfundate îndărătul ușii: hangiul. Probabil venise să verifice ceva la tejghea.

O dâră subțire de lumină delimita conturul ușii aproape închise.

Așteptară tăcuți și nemișcați ca hangiul să-și termine treaba și să plece. Ea se concentra asupra propriei respirații, încercând să-și potolească bătăile inimii, spunându-și că era în siguranță. În siguranță în brațele lui Breckenridge.

O parte a minții ei era cuprinsă de spaimă.

Restul era prea preocupată să absoarbă căldura, fierbințeala plăcută a bărbatului care pătrundea printre straturile de pânză dintre ei și-i mângâia pielea.

Era îmbrăcată cu veșmintele ei obișnuite de noapte – o cămașă subțire peste care își pusese haina matlasată, încinsă în talie cu șalul de mătase. El era înfășurat în mantie, care atârna în falduri în jurul lui și acum o învăluia pe jumătate, apărând-o de aerul rece al nopții.

În timp ce pulsul i se mai domolea, se strădui să tragă aer în plămânii comprimați în mod inexplicabil. Trupul i se încordase de groază cu o clipă înainte ca el s-o înșface, după care se relaxase, cuprins de ușurare, când simțurile îi recunoscuseră atingerea, apropierea, și ea își dăduse seama cine era. Aproape imediat însă, nervii ei începuseră să se încordeze din nou, devenind tot mai sensibili cu fiecare secundă în care rămânea lipită de pieptul lui – cu fiecare secundă în care trupul lui tare, atât de masculin, îi îmbrățișa formele moi, rotunjite.

O proteja, o apăra. Își repeta acest lucru fără încetare, dar simțurile ei rămâneau în continuare amorțite, anesteziate.

Reuși să-și vină întru câtva în fire când hangiul rosti un „Aha!“ distinct.

Zgomotul unui sertar care se închidea ajunse până la ei. Câteva clipe mai târziu, lumina care pătrundea prin crăpătura ușii pâlpâi, apoi deveni tot mai slabă.

- Nu te mișca.

Avertismentul nu fusese mai mult de-o răsuflare care-i stârnise câteva fire rebele de păr, mângâindu-i ispititor lobul urechii.

Înăbușindu-și cu greu un fior, își spuse că el nici măcar nu era conștient de acel lucru; probabil așa le vorbea tuturor femeilor pe care le strângea în brațe.

Așteptă să-i dea drumul.

După câteva clipe, simți tensiunea ce-i cuprinsese mușchii, întreaga făptură, risipindu-se încet, puțin câte puțin.

Dar bărbatul nu se relaxă pe de-a-ntregul. Nici nu-i dădu drumul din brațe. Își aranjă însă mantia, astfel încât s-o învăluie complet în căldura trupului său.

- Nu putem risca să fim văzuți, murmură el.

Vocea lui profundă, răsunând atât de aproape, îi zdruncina nervii.

Își ridică privirea, încercând să-i distingă trăsăturile în întuneric. Nu vedea decât un maxilar palid, obrajii acoperiți de barba neagră, ochii prea întunecați ca să-i deslușească și conturul sever al buzelor și al bărbiei lui.

- Va trebui să ne mișcăm repede.

Ea încuviință din cap. Trebuia. Altfel, avea să facă un gest din cale-afară de prostesc. Își promise în gând să nu-l mai lase niciodată s-o atingă pe întuneric.

- După cum ai auzit, moșierul o să ajungă cel mai devreme poimâine. Mai mult ca sigur e de la munte, ceea ce înseamnă că motivele pentru care a vrut să te răpească ar putea fi îngropate adânc în negura timpurilor. Mai rău, atât Fletcher, cât și Cobbins sunt convinși, din varii motive, că omul care i-a angajat e obișnuit să-și exercite puterea – să poruncească și să fie ascultat. Îi studie chipul. Ai aflat ceva de la Martha?

Ea își drese vocea și șopti:

- Puțin. Din câte și-a dat seama din reacțiile lui Fletcher și ale lui Cobbins de după întâlnirea cu individul, moșierul este – după cum spune ea – un om puternic. Lui Fletcher și lui Cobbins li s-a părut foarte impunător, au fost intimidați. De asemenea, e sigură că este un bărbat de neam, pentru că numai unul din înalta societate s-ar fi gândit să-mi angajeze o cameristă.

Buzele lui Breckenridge se strânseră într-o grimasă.

- Are dreptate. După ce o privi o clipă, murmură: Avem o problemă.

Ea, una, avea cu siguranță; îi venea greu să respire normal și se simțea buimacă.

- Moșierul ăsta, din ce spun Martha, Fletcher și Cobbins, este un Moșier

cu majusculă. Aproape sigur un nobil. N-o să fie uşor să-i ţinem piept, mai ales pe teritoriul lui...

Cu faţa ca dăltuită-n piatră şi cu ochii ca gheaţa Breckenridge nu uitase descrierea lui Fletcher. Fără îndoială, nu e genul de om pe care să vrem să-l înfruntăm. Nu aici, în Scoţia, prea departe de oricine ar putea să garanteze pentru identitatea noastră.

Văzu cum o încruntătură pune stăpânire pe trăsăturile fine ale lui Heather. Până atunci fusese... puţin uimită, uşor stânjenită. Ştia foarte bine de ce. Bătăile inimii ei... nu le putea simţi, dar sedusese mult prea multe femei ca să nu-şi dea seama. Să nu observe că era la fel de atrasă de el pe cât era el de ea.

Nu avusese neapărat nevoie de o confirmare, dar iată că acum o primise... Certitudinea aceasta îi întărâta instinctele pe care, în ceea ce-o privea, se încăpăţânase să le ţină întotdeauna în frâu.

- Dar n-avem motive să plecăm de pe-acum, murmură ea. Au spus că moşierul n-o să sosească decât peste câteva zile, şi n-am aflat nimic care să ne-ajute să-l identificăm. Rămase încruntată, cu o expresie încăpăţânată, de catâr, pe care Bredcenridge o cunoştea atât de bine. Nu putem să plecăm.

Bărbatul strânse din buze, ca să-şi reprime un răspuns imprudent. Încercă să facă ordine în pornirile contradictorii care-l asaltau din toate părţile. Instinctul îi spunea s-o pună la adăpost de orice pericol; cu toate acestea, câtă vreme rămânea cu ea, avea să fie în siguranţă. În plus, era convins că Fletcher, Cobbins sau Martha nu reprezentau nici o ameninţare pentru ea. Din contră, era în interesul lor s-o protejeze, cel puţin până când misteriosul moşier avea să vină s-o revendice. Deocamdată era în siguranţă.

Şi îi cunoştea pe fraţii, verii, tatăl şi unchii ei. N-aveau să-l învinovăţească dacă bătea în retragere şi o ducea înapoi la Londra, la loc sigur, dar, în acelaşi timp, şi-ar fi dorit, asemenea lui, să afle ce moşier avusese îndrăzneala să le răpească una dintre fiinţele cele mai dragi.

Nu poţi face dreptate dacă nu ştii către cine să îndrepţi sabia.

- Bine. În clipa în care vorbi, expresia ei se îmblânzi. Chipul lui deveni însă inflexibil. Dar numai pentru o zi. Încă o zi.

Buzele ei se arcuiră.

- În ordine. O să vedem ce putem afla mâine.

Zâmbetul ei... părea că-i dezmiardă colţurile buzelor. El clipi, apoi se încruntă.

- Şi, indiferent dacă aflăm sau nu ceva, după ziua de mâine plecăm. Ne-am înţeles?

Deși vorbise în șoaptă, ultimul cuvânt sună ca un ordin.

Zâmbetul ei se lărgi.

- Da, sigur. Dar hai să vedem ce aduce ziua de mâine.

Se uită la chipul ei, și timpul păru să stea în loc. Era periculos, știa, dar nu se simțea în stare să se miște, să rupă vraja care-l învăluia.

Treptat, zâmbetul ei se stinse; ochii ei începură să-i caute pe ai lui... respirația ei precipitată se opri. Se ridică ușor spre el... Apoi se trase repede, expirând șuierător, și se lăsă din nou pe călcâie.

- Rana... spuneai că ai o rană.

El se agăță de acest colac de salvare.

- Am inventat povestea asta ca să am o scuză să rămân la han, în loc să-mi continui drumul. E un motiv credibil, mai ales pe vremea asta.

- Ah, ce bine! Că nu ești rănit, vreau să spun.

Își plecă în sfârșit privirea și se trase înapoi.

El își coborî brațele, eliberând-o fără tragere de inimă din strânsoare.

Prea fără tragere de inimă pentru liniștea lui sufletească.

Ea făcu un pas în spate, smulgându-se dintre faldurile mantiei lui.

- Du-te sus, șopti el. Făcu un semn din cap înspre ușă. O să aștept până urci, apoi o să plec și eu.

Ea încuviință din cap și se întoarse. Deschise ușa, rămase o clipă în prag, după care se strecură afară. El ținu ușa întredeschisă și o privi din întunericul vestiarului cum urca scările ca o stafie.

Și se întrebă de ce oare nu o sărutase. Cu siguranță nu i s-ar fi împotrivit. Poate s-ar fi înfuriat un pic, dar... cel puțin ar fi aflat în sfârșit ce gust aveau buzele ei – o întrebare care îl bântuise fără oprire în ultimii patru ani.

La urma urmei, erau hărăziți unul altuia. După această mică escapadă, nici unul din ei nu mai avea de ales.

Dar, dacă ar fi sărutat-o, ea ar fi știut că și el se gândea la același lucru, ceea ce în momentul de față nu știa. Era absolut sigur că, deocamdată, ea nu avea nici cea mai mică idee despre adevăratele lui sentimente față de ea. Și dacă într-adevăr aveau să se căsătorească...

Ea era o Cynster până în vârful degetelor. Mai bine să nu afle niciodată cât de mare era fascinația lui pentru ea. Cât de rezistentă și de intensă – iritant de intensă – se dovedise acea fascinație. Cât de imposibil de eradicat.

Încercase. De sute de ori.

Nici o altă femeie nu reușise s-o înlocuiască în mintea lui. În miezul dorințelor lui, în adâncul pasiunii lui.

Iar asta era, fără îndoială, ceva ce ea nu trebuia să știe vreodată.

Așa că... fără săruturi. Deocamdată. Nu înainte ca ea să conștientizeze că uniunea lor era inevitabilă. Un sărut nu l-ar mai putea da de gol atunci.

Ceva în el se răzvrăti din pricina acestei interdicții, dar învățase de mult să-și țină dorința și pasiunea în frâu. Nu era omul care să-și dea sentimentele pe față câtă vreme nu voia acest lucru.

Probabil ea ajunsese deja în camera pe care o împărțea cu Martha. Ieși la rândul lui din ascunzătoare, urcă scările pe nesimțite și se vârî în pat.

- Doar nu vorbești serios? Heather stătea în picioare în mijlocul holului de la intrare al hanului și se uita țintă la Fletcher. Am stat toată ziua de ieri închisă în camera aia, și-acum vrei să mai stau o zi să mă uit la Martha cum tricotează?

Fletcher încuviință din cap, cu fălcile încleștate.

- Și mâine la fel. Până vine moșierul, nu vreau ca Martha să te scape din ochi. Și, oricum, ești mai în siguranță așa.

Heather îl privi cu ostilitate.

- O să stau cuminte după ce fac o scurtă plimbare pe alee.

- Nu.

Fletcher se apropie de ea, încercând s-o intimideze.

Martha și Cobbins se uitau la ei fără prea mare interes, amândoi așteptând ca discuția să ia sfârșit și neîndoindu-se nici o clipă de cel care avea să câștige.

Ei patru și Breckenridge fuseseră singurii oaspeți care coborâseră la micul dejun în dimineața aceea. Breckenridge tocmai intrase în tavernă și nu se mai vedea. Hangiul avea treabă în altă încăpere; nu se afla nimeni prin preajmă care să le audă cearta.

Privind-o încruntat, Fletcher ridică un braț și îl îndreptă spre ușa salonului.

- O să intri și-o să rămâi acolo tot restul zilei, până la cină. Dacă ai nevoie de mișcare, poți să te plimbi acolo. Dacă te plictisești, poți să te uiți pe geam sau s-o ajuți pe Martha să-și numere ochiurile. Și cu asta am terminat discuția.

Heather deschise gura să protesteze.

Fletcher o amenință cu degetul.

- Știi cum stă treaba. Dacă-mi forțezi mâna, jur c-o să te leg fedeleș, o să-ți pun căluș și-o să te silesc să stai acolo cu Martha.

Heather se încruntă, nu doar din pricina lui Fletcher, ci și fiindcă își

dădu seama că, deși ar fi trebuit să fie cel puțin precaută cu el, dacă nu de-a dreptul înfricoșată, nu era – pur și simplu nu era. În mintea ei, el nu reprezenta decât un obstacol care trebuia depășit – o sursă de informații numai bună de muls, pe care avea s-o lase în urmă când avea să evadeze. Împreună cu Breckenridge.

Oare de-asta nu se temea de Fletcher, pentru că era el aproape?

Indiferent care-ar fi fost motivul, nu era greu de înțeles că momentan nu avea de ales.

- Mda, bine!

Se răsuci pe călcâie, merse apăsat până la ușa salonului, o deschise și dispăru în cameră, abținându-se cu greu să nu trântească ușa, fiindcă știa că Martha o urma.

Se îndreptă furioasă spre fereastră, își încrucișă brațele peste piept și se uită la ziua cea nouă. Primăvara sosise deja la Londra, dar aici încă se mai chinuia să iasă de sub robia iernii. Cu excepția coniferelor, toți ceilalți copaci erau complet lipsiți de frunze. Dimineața era încă rece, vântul – șfichiuitor, dar norii se mai împrăștiaseră, și burnița încetase. De undeva, din înaltul cerului, soarele încerca să-și arunce primele raze asupra pământului.

În spatele ei, ușa salonului se închise. Auzi trupul greoi al Marthei lăsându-se cu dificultate în fotoliu.

Cu ochii ațintiți pe fereastră, Heather mormăi:

- Aleea este încă plină de noroi, dar marginea începe să se usuce. Nu văd ce ne-ar împiedica să facem o plimbare. Poate după prânz.

- Las-o baltă, o sfătui Martha. L-ai auzit. Nu ieși afară.

- Dar de ce? Întorcându-se brusc, Heather își dădu bratele în lături. Ce crede c-o să fac – o s-o iau la fugă în pustietate? Dac-aș fi vrut să fug, aș fi încercat atunci, în prima noapte. Își lăsă umerii să-i cadă. Sunt o domniță de neam; știu să cânt la pian și să valsez cu cei mai buni dansatori din lumea asta, dar n-am nici cea mai vagă idee cum să evadez de undeva!

Martha îi aruncă o privire nu lipsită de compasiune. După o clipă, zise:

- Fă-i pe plac astăzi. O să vorbesc eu cu el diseară sau mâine-dimineață. Dacă stai liniștită, poate o să te lase să ieși la plimbare, dar, ține minte, nu promit nimic.

Heather întâlni privirea Marthei. Se simți datoare să încu viințeze din cap, în semn de acceptare a acestui armistițiu.

- Mulțumesc.

Când reveni la fereastră, chipul i se schimonosi într-o grimasă. Avea o zi întreagă la dispoziție, pe care era nevoită s-o piardă fără să facă nimic.

Deja o descususe pe Martha; se îndoia că mai putea afla ceva de la „camerista“ ei, iar, dacă insista, ar fi putut să trezească suspiciuni în mintea ageră a femeii.

Dacă nu mai era nimic de aflat, nimic de făcut...

Gândul care nu-i dăduse pace – care o însoțise în vise toată noaptea și-o înfiorase dis-de-dimineață, când se trezise – începu să-i dea din nou târcoale. Noaptea trecută, în vestiar, fusese cât pe ce să-l sărute pe Breckenridge. Nu fusese un accident, o greșeală – știuse tot timpul cine era. Dar voise să-l sărute, l-ar fi sărutat, s-ar fi lăsat sărutată, dacă el ar fi fost dispus s-o facă. Dacă ar fi încurajat-o cât de puțin, s-ar fi întins și și-ar fi lipit buzele de ale lui.

Singurul lucru care o oprise – care o împiedicase să-1 sărute – fusese faptul că nu putuse să-i citească gândurile, să-i deslușească expresia. Nu reușise să-i vadă ochii.

Îl cercetase cu atenție, dar nu găsise nimic care să-i dezvăluie ce gândea – dacă simțea o atracție cât de mică față de ea, poate chiar ceva asemănător cu ceea ce simțea ea pentru el. Era, credea ea, o curiozitate senzuală latentă care apăruse la întâlnirile lor anterioare, încordate și presărate cu schimburi tăioase de replici, și care crescuse în contextul apropierii la care-i silea aventura lor. Totuși, nu încăpea îndoială că voise să-1 sărute noaptea trecută și că l-ar fi sărutat, dacă n-ar fi fost brusc năpădită nu de pudoare feciorelnică ori de modestie, ci de gândul oribil că poate el nu voia s-o sărute.

Ceea ce-i întărea teama constantă – ba nu, convingerea înrădăcinată – că el nu vedea în ea decât o școlăriță. O copilă. O făptură atât de tânără și de neexperimentată, că un bărbat ca el n-ar fi putut niciodată s-o considere o femeie în adevăratul sens al cuvântului, darămite să se obosească să profite de ea.

Cu atât mai puțin să ia în calcul orice altceva, cum ar fi o legătură consimțită.

Cu brațele încrucișate strâns pe piept, încruntându-se nevăzută de nimeni la copaci, era nevoită să admită că atitudinea ei față de el se schimbase de-a lungul ultimelor zile. Se schimbase... sau poate se clarificase. Mai înainte ar fi fost înclinată să-și folosească buzele ca să-1ocărască, nu ca să-l sărute, dar acum...

Gândul la acel sărut – la felul în care ar fi putut să profite de ocazie și s-o facă, să-și elibereze mintea și să-și satisfacă curiozitatea – se transforma rapid într-o obsesie.

O obsesie cu privire la care nu putea face nimic în următoarele câteva

ore.

Nemulțumită, își propuse să lase chestiunea deoparte.

Concentrându-se asupra copacilor de afară, își îndreptă gân durile către celălalt lucru pe care spera să-l ducă la îndeplinire – să găsească o metodă prin care ea și Breckenridge să scape, fără a se îndepărta însă prea mult de han, ca să aibă ocazia să-l vadă pe misteriosul moșier atunci când acesta sosea, astfel încât să-l poată identifica ulterior.

*

Breckenridge își petrecu dimineața pe-afară, profitând de vremea frumoasă ca sa-i evite pe Fletcher și pe Cobbins – în mare parte din dorința de a se asigura că aceștia nu-l suspectau de vreun amestec interesat în treburile lor.

Dacă moșierul n-avea să sosească până cel mai devreme a doua zi, atunci Heather avea să fie în siguranță, captivă, cum se afla, în salonul hanului.

După ce luă un mic dejun târziu, făcu o plimbare până la grajdul hanului și se asigură că murgul bătrân pe care-l închiriase la Carlisle și șareta cea veche se aflau încă acolo. Calul era odihnit; avea să-i poată duce pe el și pe Heather suficient de departe cât să fie în afara oricărui pericol.

Dar în ce direcție? Își petrecu restul dimineții plimbându-se agale în jurul cătunului Gretna Green, luând seama la drumuri și la adăpostul pe care-l oferea peisajul în fiecare direcție, apoi merse vreun kilometru în josul șoselei, până în satul principal, în care se aflau vama și percepția și, la o aruncătură de băț mai încolo, granița.

Când norii se adunară din nou și vântul se înteți, se întoarse la han, exact la timp pentru masa de prânz. Se opri o clipă în holul din față și aruncă o privire spre ușa salonului, dar nu auzi nici un zgomot.

Răsucindu-se pe călcâie, intră în tavernă, unde îi găsi pe Fletcher și pe Cobbins. Erau înconjurați de același grup de localnici, dar, imediat ce farfuriile fură luate și fermierii se risipiră spre ogoarele lor, se adunară toți trei la masa de lângă fereastră.

Fletcher adusese pachetul de cărți, dar nu părea dornic de joc. Continua să ridice teancul de cărți și să-l lase apoi să cadă pe masă, absent.

Breckenridge observă.

- Ți-e teamă că n-o să apară moșierul ăla al tău?

- Ce? Fletcher se strădui să-și adune gândurile, după care scutură din

cap. Nu, o s-apară el. Îmi doresc doar să vină mai repede.

- Mâine, nu-i așa?

Fletcher ridică din umeri.

- Mâine sau poimâine. Sigur o să vină pân-atunci. Aruncă o privire spre Breckenridge. Pur și simplu, nu-mi place să stau într-un loc și s-aștept. De parcă aș fi în bătaia puștii – mă calcă pe nervi.

- Aha, înțeleg.

Singurii oameni pe care Breckenridge îi cunoscuse până atunci și care se arătaseră enervați de faptul că circumstanțe neprevăzute îi sileau să rămână într-un loc mai mult timp fuseseră nelegiuiți de-un soi sau altul. Lucrul acesta îi făcea să se simtă prinși în capcană. Uitându-se la Cobbins, mai taciturn decât Fletcher, observă o neliniște asemănătoare.

Dacă nu se înșela el, amândoi fuseseră la un moment dat foarte certați cu legea; poate nu fuseseră niciodată prinși, dar cu siguranță știau ce înseamnă să fii vânat.

Ceea ce nu era puțin lucru, având în vedere că intenționa să le șterpelească premiul chiar de sub nas. Aflase deja din discuțiile avute că Fletcher se pricepea să mânuiască bine cuțitele și că avea în permanență câteva la el, în vreme ce Cobbins era un bătăuș veritabil, o namilă de om care, odată ce se lua la harță, nu se mai oprea până nu-i punea pe toți ceilalți la pământ.

- Ia ziceți... Lăsându-se pe spate în scaun, își luă aerul cuiva care încerca să-i distragă pe cei doi de la gândurile lor negre. Cum funcționează genul ăsta de afacere? La prima vedere, pare o distracție pe cinste – faci treaba, dai prada, iei banii și toată lumea e mulțumită. Se încruntă, ca și cum s-ar fi gândit serios la treaba asta. Dar pe urmă trebuie să faci rost de cele necesare ca să pui isprava la cale, la care se adaugă costul transportului și așa mai departe...

Se întrerupse din vorbit pentru că Fletcher clătină din cap.

Acesta puse cărțile deoparte și se sprijini de masă.

- Nu. E mai bine de-atât. Deși – Fletcher îi aruncă o privire tăioasă – este nevoie de mulți ani s-ajungi să-ți construiești o reputație ca a noastră. Dacă ești începător, nu primești misiuni de-astea.

Cobbins încuviință din cap.

- Profesioniști, asta suntem noi.

- Exact. Fletcher își întoarse din nou privirea spre Breckenridge. Așa că uite cum lucrăm noi – fiind profesioniști și bine-cunoscuți în branșă: cu banii jos de la bun început, o compensație mulțumitoare pentru timpul și efortul nostru, plus cât să ne acoperim toate cheltuielile, ca drumul până la

Londra şi înapoi, cazarea în capitală, leafa Marthei şi toate celelalte.

- Cu banii jos?

Breckenridge clipi, sincer surprins. Oricine ar fi fost acel moşier, nu era numai bogat, ci şi dornic să investească bani grei în tentativa de a pune mâna pe una dintre fetele familiei Cynster.

- Banii în mână, de la început, confirmă Fletcher. Nu acceptăm nici o slujbă altfel.

- Dar... Breckenridge simţi un fior în vreme ce întrebarea i se contura în minte. Ce garanţie are angajatorul vostru că o să duceţi treaba la bun sfârşit?

Fletcher rânji.

- Bonusul nostru, desigur. Ne-aşteaptă două mii de lire când o veni moşierul.

- *Două mii?*

Breckenridge nu fu nevoit să mimeze şocul.

Fletcher încuviinţă cu un zâmbet larg.

- Ţi-am spus că e o afacere pe cinste. Fletcher ezită, studiindu-l pe Breckenridge, după care schimbă o privire cu Cobbins, se întoarse spre Breckenridge şi adăugă: Dacă te plictiseşti vreodată de meseria de notar, caută-ne – ne-ai fi de ajutor. La cum arăţi, dacă te-am dichisi un pic, ai putea să treci drept un gentleman. Ne-ar prinde bine un tovarăş ca tine.

Încă în stare de şoc după ce aflase cât de mult o voia misteriosul moşier pe Heather, Breckenridge reuşi cu greu să schiţeze un gest de consimţire.

- O să mă gândesc la propunerea voastră. Se foi pe scaun, după care clătină din cap şi se ridică. Două mii! Este pur şi simplu... uimitor.

Uimitor şi revelator, în cel mai rău mod cu putinţă.

Capitolul 7

- Cred că a sosit vremea să evadez.

Heather rosti aceste cuvinte înainte să se aşeze lângă Breckenridge pe băncuţa îngustă de sub cuierele din micul vestiar.

Aşteptase până când se făcuse suficient de târziu încât hangiul nu ar fi avut cum să-i surprindă, sperând în tot acest timp ca Breckenridge nu doar să aştepte, ci şi să fi găsit şi să fi aprins o lumânare acolo până să ajungă ea.

Aşa şi făcuse; o întâmpinase flacăra ce pâlpâia. Se strecură în spaţiul îngust şi închise uşa după ea. Se simţea uşurată să-l vadă, iar el o sorbea din priviri.

El aşteptă ca ea să se aşeze, apoi luă mantia pe care o ţinuse în mână şi o înfăşură cu ea. Cum nu o avusese el, ea nu era impregnată cu mirosul lui, dar Heather era mulţumită că măcar o încălzea.

- O să-ţi dea înapoi femeia aia hainele în noaptea asta?

- Mă îndoiesc. Se pare că aţa îşi controlează ea prizonierii.

El pufni, cu un aer nehotărât, apoi îi întâlni privirea.

- Îmi pare rău să-ţi spun, dar nu o să poţi scăpa atât de uşor cum ne-am imaginat.

Ea clipi şi îi cercetă chipul.

- De ce?

El se uită în jos la propriile mâini, pe care şi le sprijinea între genunchii depărtaţi.

- Fletcher şi Cobbins o să primească două mii de lire când o să te dea pe mâna moşierului.

- *Două mii*... Dumnezeule mare!

- Asta a fost şi reacţia mea.

- Dar... Heather făcea eforturi să înţeleagă. În cele din urmă spuse: E clar că moşierul nu e vreun sărăntoc zgârcit. Cu siguranţă nu mă vrea pentru răscumpărare sau să mă ia de soţie.

- Cel puţin nu să se însoare cu tine pentru bani.

Ea îi aruncă o privire.

- Nu cred că l-am cunoscut pe moşierul ăsta, aşa că de ce... Tu te referi la legătura cu familia mea?

- Cine ştie? Indiferent de motivele sale, acum avem de înfruntat o problemă mai mare decât cea anticipată. El se uită în ochii ei de un albastru-cenuşiu. Fletcher şi Cobbins nu sunt proşti. Sunt periculoşi şi nu o să lase să le scape printre degete două mii de lire fără să încerce să pună mâna pe bani – sau pe tine.

Ea îl aprobă. Părea să înţeleagă şi să accepte argumentaţia lui, dar nu se arăta îngrijorată. După ce clipi o dată, se concentră din nou asupra lui.

- Şi acum ce facem?

Uitându-se în ochii ei, care străluceau în lumina lumânării, adevărul îl

izbi ca un ciocan în moalele capului. Avea încredere că el putea să o apere și să o scoată din beleaua asta. Asta și avea să facă, dar nu se aștepta ca ea să fie așa... docilă. Se uită înaintea lui, cu o grimasă întipărită pe chip.

- Trebuie să găsim o modalitate de a le distrage atenția lui Fletcher și lui Cobbins, ca să nu-și dea seama preț de o zi, dacă se poate, că ai evadat. O să se țină după noi ca nebunii.

- Nebuni motivați de două mii de lire.

- Exact. Pe lângă faptul că o să le distragem atenția, va trebui să ne ducem și într-un loc sigur aflat în apropiere.

Ea se strâmbă.

- Nu putem să fugim și să tragem la un han în Gretna, nu?

El scutură din cap.

- Mă gândeam că aveam să ne întoarcem la Londra – eventual să ne abatem la moșiile Brunswick. Tatăl său era la Baraclough, principala reședință a contelui în Berkshire. Dacă el și Heather se căsătoreau, voia ca tatăl său să afle de la el. Dar acela ar fi primul loc unde ne-ar căuta Fletcher și Cobbins, și pe drum nu există nici o pensiune sigură la care să putem ajunge înainte să pună ei mâna pe noi. El ezită, apoi continuă: Dacă ajungem în Anglia și tot mai sunt pe urmele noastre, mă pot folosi de titlul nobiliar pentru a-i aresta. Însă, dacă nu îi vedem că vin după noi – și dată fiind experiența lor, nu sunt sigur că vom reuși –, atunci asta nu ne va salva.

Nu o va salva. Dacă Fletcher și Cobbins îi ajungeau din urmă, aveau să-l rănească și să o răpească din nou – apoi aveau să se asigure că ajungea pe mâna misteriosului moșier.

Însă, dacă invoca titlul său nobiliar, atunci călătoria ei fără o însoțitoare ar fi devenit publică, lucru pe care nu și-l dorea. Era încrezător că familia Cynster inventase un motiv pentru absența ei – se recupera după o răceală îngrozitoare sau ceva de genul acesta – și nimeni nu ar observa că el lipsea. Dacă se întreba cineva unde era, cu toții aveau să creadă că plecase la Baraclough. Dacă se putea, avea să prezinte căsătoria lor ca pe ceva aranjat în secret între familiile lor, nu ca pe o consecință a faptului că fusese răpită, și nici măcar nu de el.

Dacă atrăgeau atenția asupra lor, atunci reputația ei avea de suferit.

Se holba la mâinile ei.

- Și nu putem să-i lăsăm să ne prindă în Scoția. Să presupunem că moșierul ăsta e vreun nobil arogant și, din câte se pare, un scoțian înstărit. Dacă va veni vorba despre titlurile noastre – și nici eu, nici tu nu avem nimic care să certifice cine suntem sau pe cineva care să poată garanta

pentru noi –, atunci va avea autoritate asupra ta și te va duce Dumnezeu știe unde, în timp ce eu voi striga dintr-o celulă cine sunt, susținând că nu am nici o vină.

Această posibilitate era cel mai cumplit coșmar al său.

Ea se încruntă.

- Nu ai vreo carte de vizită cu tine?

- Ba da, însă nu cred că o cutie argintie cu cărți de vizită pe numele vicontelui Breckenridge ne va ajuta foarte mult. Îi întâlni privirea. El sau ei o să susțină că am furat-o.

Ea făcu o grimasă și se uită înainte. Când își întoarse privirea la mâinile lui, continuă:

- Așadar, trebuie să găsim un loc sigur la scurtă distanță – un loc în care să ajungem într-o zi. M-am tot gândit, dar nu-mi vine nimic în minte.

- Hai la Carsphairn.

El îi aruncă o privire. Vorbise pe un ton categoric. Părea sigură pe sine.

- Unde?

- Vale of Carsphairn. Acolo locuiesc vărul meu Richard și soția lui, Catriona. De la Carlisle se face cam o zi cu trăsura.

- În ce direcție?

- Spre vest. Trecem prin Gretna, apoi mergem spre apus, către Annan și Dumfries... Ea făcu o grimasă. După aia nu mai sunt sigură. Știu că trecem printr-un oraș numit St. John's of Dalry, aflat cam la o oră de Vale.

- Dacă fac rost de o hartă, poți să-l găsești?

Heather încuviință din cap că da.

- Richard și Catriona sunt acolo. Nu pleacă niciodată pe timpul verii și nu erau așteptați la Londra anul acesta.

- Prea bine. Îl cunoștea pe Richard Cynster. Dădu aprobator din cap. O să mergem într-acolo.

Heather răsuflă ușurată. Gândul că Breckenridge ar putea fi întemnițat în timp ce era dusă cu forța cine știe unde de vreun scoțian grosolan...

O străbătu un fior de groază, apoi își alungă gândul din minte.

- Cum fac să scap? Se întoarse și îl privi pe Breckenridge. Și când?

El statu pe gânduri, apoi scutură din cap.

- Nu mâine. Fletcher mi-a spus că îl așteaptă abia poimâine pe moșier. Așadar, mâine ne facem un plan.

Îi aruncă o privire, apoi se ridică. Și ea făcu la fel. El îi susținu privirea preț de o clipă, apoi îi șopti:

- Pentru început, o să caut o hartă. Între timp, trebuie să ne gândim cum să le distragem atenția lui Fletcher și lui Cobbins, ca să putem fugi în

siguranță.

Ea aprobă, apoi își aminti și își dădu jos mantia lui de pe umeri. Din nou se simțea de parcă pierdea ceva.

- Martha a spus că, dacă mâine e vreme bună, o să-l convingă pe Fletcher să ne lase să ne plimbăm, așa că poate am șansa de-a afla ceva folositor.

El îi luă haina, însă îi întâlni privirea și nu-și mai luă ochii de la ea.

- Orice-ai face, să nu le schimbi părerea pe care o au despre tine.

Nu trebuie să-și dea seama de ce anume ești capabilă și, în consecință, să te țină închisă și cu pază sporită.

Faptul că nu era vreo domnișoară la modă, blândă și sfioasă – neajutorată și prostuță – o făcu să zâmbească.

- Stai liniștit, n-o să se întâmple.

El oftă și se duse spre ușă. Se opri cu mâna pe clanță. Îi întâlni privirea, se uită la ea... suficient de multă vreme ca ei să i se taie respirația și să se gândească la orice numai la evadare nu... Dar apoi el făcu o grimasă și se uită în altă parte.

- Orice am afla, trebuie să te scoatem din ghearele lui Fletcher până poimâine. Apoi îi șopti: Atunci trebuie să ajungă moșierul.

O trecu un fior rece pe șira spinării, dar se gândi că era doar rezultatul faptului că nu mai avea mantia pe ea.

El stinse lumânarea, deschise ușa, se uită afară și ieși pe culoar.

Se strecură și ea în urma lui și, aruncându-i o ultimă privire, urcă scările. Se mustră că nu putea să cedeze impulsului și să i se arunce în brațe, văzând apoi ce avea să urmeze.

Nu se întâmplase în acea dimineață, cum sperase Heather, dar, după prânz, Martha îl convinse în cele din urmă pe Fletcher să le lase să facă o plimbare. Era soare încă de dimineață, nu mai ploua, dar totul era ud. Fletcher nu fusese încântat, dar consimțise, fără tragere de inimă, ca ele să se plimbe pe câmpuri, până la un deal înverzit.

Martha văzu dealul aflat destul de departe și îi spuse lui Fletcher că aveau să se întoarcă peste vreo două ore.

- O să stăm la soare.

Întrucât Martha insistase cu înverșunare în privința plimbării, Fletcher scrâșni din dinți și le făcu semn cu mâna la plecare.

Heather profită de plimbare ca să cerceteze împrejurimile. Trecură de grajdurile de lângă han, aflate la vest de clădirea principală, apoi o luară spre sud-vest. Câmpiile erau în mare parte întinse și drepte; gardurile vii

nu erau dese. În această perioadă a anului, cu toate crengile desfrunzite, nu prea puteai să te furișezi. Slaba speranță pe care o nutrise, cum că s-ar fi putut furișa după evadare pentru a-l vedea pe moșier, nu mai exista acum.

Delușorul nu era atât de departe. Când se opri pe creastă și se uită spre miazăzi, văzu lumina soarelui reflectându-se în apele Solway Firth.

Martha aruncă și ea o privire, apoi puse jos geanta cu lucrul și cu andrelele și scoase o pătură mare pe care o cărase sub braț. O puse pe iarbă și arătă spre un colț.

- Stai aici și nu mă face să-mi pară rău că m-am zbătut să te scot la aer curat.

Heather își aminti că Breckenridge îi spusese să nu se comporte altfel, așa că se supuse. Martha se așeză și ea și începu să tricoteze.

Deși aerul proaspăt era bine-venit, în zece minute Heather se plictisea de moarte. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se gândească la Breckenridge și la simțămintele nestăvilite pe care le nutrea când era în preajma lui.

Chiar nu era cazul să se gândească la asta, și cu atât mai puțin la el și la părerile ei atât de schimbătoare. Fusese mult mai simplu să aibă de-a face cu el pe când simțea o atracție necuvenită pentru el. Îl considerase prea arătos pentru ea, mult prea trecut prin viață ca să-i dea atenție, arogant, indolent – într-un cuvânt, un crai egoist.

Acum... poate nu se schimbase, dar îi demonstrase că avea și calități care ei i se păreau admirabile. Bărbații protectori puteau fi dificili, însă erau acolo când aveai nevoie de ei, și, dacă erai în pericol, prezența lor era o adevărată consolare. Ba mai mult, îi arătase lui Heather o capacitate surprinzătoare de a o trata ca pe o ființă egală cu el. La asta nu se așteptase, cu atât mai puțin din partea lui.

Acel gând îi aminti de lucrul la care trebuiau să reflecteze amândoi – cum să evadeze. Se uită la Martha. Femeia dădea ușurel din cap, dar simți privirea lui Heather și își ridică privirea.

Heather se uită la han, care se vedea dincolo de câmpuri.

Martha înțelese greșit și începu să râdă.

- Nu-ți face griji, te rog. N-o să vină valvârtej să ne ducă înapoi. Martha își puse jos andrelele și se uită și ea la han. Pun pariu că s-a uitat la noi vreo zece minute, dar a văzut că nu ești în nici un pericol. Martha arătă înspre câmpurile din jurul lor. Aici nu se poate furișa nimeni să te răpească. Răsuflând ușurată, Martha se trânti pe partea ei de pătură. O să trag un pui de somn la soare. Să nu te gândești să fugi – o să simt dacă te miști. Am somnul foarte ușor.

Heather se uită mută de uimire la femeia care dormea în fiecare noapte atât de profund, că nu o auzise furișându-se din cameră și intrând la loc. Heather reuși să nu scuture din cap neîncrezătoare, pentru eventualitatea în care Martha se uita la ea cu coada ochiului. În schimb, trase adânc aer în piept și privi în jur cu mai mult interes.

Estuarul era la vreo doi kilometri depărtare. Puteau oare să scape dacă traversau estuarul? Cu siguranță aveau să găsească un pescar care putea... Dar nu. Călătoria cu o barcă mică în această perioadă a anului nu avea să fie mai rapidă decât pe jos, și era sigură că nu aveau de câștigat dacă se duceau la Carsphaim pe calea apei. Vale era pe continent.

În timp ce sforăitul Marthei ținea păsările la distanță, Heather se întreba cum ar putea să le distragă celor trei atenția. Trebuiau să găsească ei ceva care să-i țină pe Fletcher și pe Cobbins ocupați...

Sunetul ușor al unor pași o făcu să se întoarcă rapid. Îl văzu pe Breckenridge venind încetișor spre ea. Se uită la Martha, apoi dădu din cap politicos spre Heather.

- E un loc numai bun ca să iei o gură de aer. Pot să stau cu dumneavoastră?

Înțelegând că trebuiau să-și joace în continuare rolurile, ea dădu aprobator din cap.

- Dacă doriți.

El se așeză pe iarbă, la o oarecare distanță. Scoase o hartă din buzunar, o deschise și o despături – o puse între ei ca să vadă și ea.

Arătând spre Gretna, Breckenridge îi șopti:

- Aș vrea să mă dumiresc cum să o luăm spre Glasgow.

Vorbise încet, dar răspicat. Așteptă, dar sforăitul Marthei continua netulburat. Se uită la Heather și ridică o sprânceană.

Ea se apropie de hartă și trasă cu degetul drumul principal dela Gretna la Annan, apoi spre Dumfries. Acolo se opri, ridică degetul, apoi se uită mai spre nord și spre vest...

- Acolo, spuse ea, arătând cu degetul un sătuc.

El se uită la ea nedumerit.

- Acolo e satul Carsphairn, zise ea cu voce pierită. Drumul spre Vale o ia la vest, la mai puțin de un kilometru jumătate la sud de sat.

El dădu aprobator din cap și trase harta mai aproape. Cercetă zona indicată de ea, apoi se uită la drumul dintre Dumfries și acel loc. Aruncă o privire spre Martha, apoi îi șopti lui Heather:

- Deși brișca mea este veche și șubredă, ar trebui să ajung într-o zi.

Ea încuviință din cap.

- Dacă drumul e liber.

- Cred că o să fie, dar trebuie să dorm bine la noapte, zise el și o privi fix.

Ea se încruntă, apoi întoarse capul de la Martha și îl întrebă:

- În seara asta?

Cu siguranță nimeni nu putea sforăi atât de tare treaz fiind, așa că el îi șopti:

- Mă gândesc cum să le distragem atenția. Să fii gata mâine – nu știu exact când.

Strânse harta, se ridică și o împături din nou. O vârî în buzunar, dădu din cap politicos, apoi se întoarse și o luă spre han.

Heather nu se uită imediat după el, dar, când socoti că aproape ajunsese, aruncă o privire și-l văzu aproape de grajduri.

Când Breckenridge se făcu nevăzut în han, ea își înăbuși un oftat și se uită din nou drept înainte. Oare ce punea la cale? Și de ce nu aveau să se întâlnească în secret în acea seară, pentru ca ea să se simtă liniștită?

Următoarele douăzeci și patru de ore se dovediră cele mai lungi din viața lui Heather. Avu un somn agitat, întrebându-se ce făcea Breckenridge. Singurul motiv pentru care nu se văzuseră în acea seară putea să fie absența lui de la han. Și, dacă nu era acolo, unde naiba era?

Când se lumină de ziuă, Heather era încordată, stătea ca pe ace. Astăzi Fletcher îl aștepta pe moșier – periculosul și misteriosul nobil scoțian care ordonase răpirea și aducerea ei la Gretna Green. Fletcher și Cobbins își făcuseră abluțiunile pe îndelete și se îmbrăcaseră la patru ace. Până și Martha se aranjase. Heather se simțea prost în rochia ei cenușie cu crinolină și cu șalul ponosit, dar felul în care arăta era ultima dintre grijile ei.

Breckenridge era scump la vedere. Nu coborâse la micul dejun, cel puțin nu cât timp ea și Martha fuseseră în sală. Evident că Fletcher insistase ca ele să se ducă și să rămână în salon, așa că nu avea idee dacă Breckenridge apăruse mai târziu, dar nu îl văzu nici la prânz. Nu îndrăzni să spună ceva, dar, spre ușurarea ei, Martha îl întrebă pe Cobbins unde era prietenul lor. Cobbins îi răspunse că Timms se pregătea să plece la Glasgow.

Acea veste o liniști. Nu aveau să o ia pe drumul spre Glasgow. Breckenridge părea să fi găsit o modalitate de a-i pune pe o pistă falsă.

Vremea se înrăutățise, iar vântul era tăios. Când un grup de marinari intră în han, împreună cu trei fermieri, Fletcher le porunci ei și Marthei să se ducă în salon.

Se supuse fără tragere de inimă.

O oră mai târziu, stătea în fața ferestrei salonului și se uita la intrarea pietruită a hanului, tentată să-și roadă o unghie, deși renunțase la acest prost obicei în urmă cu mulți ani, când trei bărbați apărură grăbiți pe alee.

Intrară în curtea hanului și o luară spre ușa din față. După uniforme, păreau de la poliția locală. După expresiile lor încrâncenate, păreau a fi pe urmele unui răufăcător. Primul ajunse la ușă, o deschise și intră. Ceilalți doi îl urmară. Martha se uită la ea și se încruntă, amenințătoare. Heather, care se duse la ușă, îi făcu semn să tacă, apoi zise:

- Poliția.

Martha lăsă jos lucrul de mână. Păli, apoi se ridică, înșfăcă ghemurile și le băgă în geanta ei de pânză.

Heather întredeschise ușa. Îi trecuse deja prin minte să facă apel la mila polițiștilor. Dar povestea lui Fletcher, întărită de Cobbins și de Martha, părea foarte plauzibilă. Și totuși, ce naiba se întâmpla?

Martha i se alătură în dreptul ușii, cuprinzându-i cu degetele mari și butucănoase una din încheieturi.

Heather nu se uită la ea, ci doar îi șopti:

- Taci.

Prin deschizătura îngustă, vedea holul de la intrarea în han. Lângă ea era și Martha, care se ghemuise și se uita cu coada ochiului. Bărbatul care-l lăsase pe polițist în han stătea în capul scărilor, vorbind cu hangiul repede, dar în șoaptă. Era clar că se cunoșteau – lucru deloc surprinzător într-un sat atât de mic. Ceilalți doi polițiști se postaseră cu spatele la ușa din față.

Mai mulți clienți de la bar, printre care Fletcher și Cobbins, își lăsaseră halbele cu bere și se alăturaseră celor strânși sub arcada care separa holul principal de bar. Hangiul îl salută pe primul polițist, apoi se duse într-un suflet la tejgheaua aflată un pic lateral față de ușa salonului. Heather nu vedea ce făcea, însă, după fâșâitul de pagini întoarse, își dădu seama că se uita prin registru. Polițistul-șef se întoarse și aruncă o căutătură urâtă spre bărbații care se strânseseră în fața intrării în bar.

- Ia dați-vă voi mai încolo. Nu ne mai deranjați.

Câțiva se încruntară, dar se întoarseră cu toții și intrară din nou la bar. După ce se uitară cu luare-aminte spre salon, Fletcher și Cobbins se retraseră împreună cu ceilalți.

Polițistul de lângă scări, cel care părea să fie șeful, se întoarse spre cei doi postați în fața ușii.

- Stai cu ochii pe ei. Arătă înspre bar. Nimeni nu intră sau nu iese.

Cei doi încuviințară scurt din cap.

- S-a înțeles, sergent.

Hangiul plecă de la tejghea și se întoarse la sergentul care aștepta la baza scărilor. Zise ceva, dar Heather nu auzi ce anume. Sergentul se întoarse și își puse mâna pe balustradă.

- Vino cu mine!

Spunând acestea, urcă câte trei trepte odată. Hangiul se grăbi după el.

Heather o întrebă în șoaptă pe Martha:

- Ai idee despre ce e vorba?

- Nu, bombăni ea. Dar nu-mi place deloc.

Nu avură mult de așteptat până începu următorul act al piesei. În câteva minute, zgomotul de pași greoi care coborau scările anunță întoarcerea sergentului. Era din nou la baza scărilor, cu câte un sfeșnic argintiu în fiecare mână. Se opri pe ultima treaptă și se uită la hangiul care i se alătura. Sergentul îi făcu semn hangiului.

- Arată-le despre ce e vorba.

Hangiul încuviință din cap. Polițiștii plecară din dreptul ușii și-l urmară până la intrarea în bar. În timp ce treceau pe sub arcadă, hangiul arătă cu degetul.

- El și el.

Polițiștii trecură pe lângă hangiu și intrară în bar.

Heather ciuli urechile și auzi pe cineva:

- Veniți cu noi, domnilor, avem să vă punem niște întrebări.

Cineva răspunse, dar nu auzea cuvintele și nici nu-și dădea seama a cui era vocea. Dar...

- O să dureze foarte puțin, domnule. Restul rămâneți aici, pe loc.

Heather se uită la Martha și îi șopti:

- Au mai stat și alții la han noaptea trecută?

Martha, care se uita prin crăpătura dintre ușă și uscior, nu-i răspunse.

Heather se uită din nou, iar bănuielile i se confirmară. Fletcher și Cobbins ieșeau fără tragere de inimă din bar, escortați de cei doi polițiști.

Sergentul mai stătea la baza scărilor cu sfeșnicele în mână. Fletcher îl văzu, dar ridică doar din sprâncene și se uită la sergent.

- Care e problema?

- Astea. Sergentul flutură cele două sfeșnice. Au dispărut noaptea trecută din casa lui Sir Kenneth Baxter. Nu-i un loc prea bun de prădat, dat fiind că e judecător în această localitate.

Fletcher se încruntă.

- Așa se pare. Dar de ce ne interogați pe noi? Nu știm nimic despre furtul ăsta.

Sergentul pufni.

- Nu face pe nevinovatul cu mine, băiete. Ai stat sau nu în camera din capul scărilor, prima spre sud – camera numărul cinci?

Fletcher se uită la el calm, însă Heather își dădu seama, chiar și din partea cealaltă a camerei, că el înțelesese și se tensionase instinctiv, cântărindu-și șansele...

Sergentul și polițiștii îl observară și ei. Amândoi polițiștii apucară bastoanele care le atârnau la brâu.

- Haideți, vă rog eu, îi reluă sergentul. Nu are rost să vă îngreunați situația. Veniți în liniște și...

Fletcher ridică o mână.

- Ca să fie totul limpede, nu am nimic de-a face cu furtul sfeșnicelor. Cu siguranță le-a pus cineva în camera noastră...

- Așa zic toți.

- Însă angajatorul nostru...

- Veniți cu mine și spuneți-i totul judecătorului – lui Sir Kenneth.

De-abia așteaptă să audă una ca asta.

Înainte să mai poată adăuga Fletcher ceva, polițiștii le puseră lui și lui Cobbins mâinile la spate, îi încătușară, apoi îi întoarseră cu fața spre ușă. Înainte să iasă, Fletcher se uită urât înspre salon, apoi fu scos afară.

Cobbins era după el, urmat de al doilea polițist. După ce se opri să mai schimbe o vorbă cu hangiul, sergentul veni și el cu sfeșnicele în mâini.

Heather închise ușa salonului, apoi se îndreptă de spate și se uită fix la lambriurile de lemn.

Lângă ea, Martha se ridică, se întoarse și privi agitată prin salon, apoi o săgetă pe Heather cu o privire pătrunzătoare.

- Cum naiba ai reușit? Ai fost mereu sub ochii noștri.

Heather clipi și îi întâlni privirea.

- N-am făcut nimic.

Dar știa cine o făcuse.

Cu siguranță era diversiunea lui Breckenridge. El furase sfeșnicele noaptea trecută. Și evident că de la judecător – singurul localnic care ar fi chemat imediat poliția.

Dar ce trebuia să facă ea acum? Să-l aștepte pe Breckenridge? Sau să se ducă la secția de poliție și să ia legătura cu judecătorul...? În nici un caz.

Își și închipuia reacția celorlalți când avea să le explice că fusese răpită și ținută captivă zile întregi de unii ca Fletcher și Cobbins; în ciuda prezenței Marthei, scandalul avea să fie de proporții. Și cu siguranță nu putea fi uitat prea ușor, indiferent că era o *Cynster* sau nu.

Se gândi din nou la planul lor de a se duce la Vale și de a sta în siguranță la Richard și la Catriona. Breckenridge scăpase de Fletcher și de Cobbins. Mai trebuia să se descotorosească de Martha, apoi ea și Breckenriclge puteau să o ia din loc.

Revenind cu gândul la fosta ei „cameristă“, o văzu pe Martha înșfăcându-și lucrul de mână, uitându-se încă o dată prin salon și îndreptându-se spre ușă. Apoi se întoarse și puse mâna pe clanță.

- Eu ies de aici.

Heather se încruntă. Înainte să-i poată răspunde, Martha deschise ușa, se uită afară, apoi ieși, lăsând ușa să se bălăngăne. Heather o urmă nedumerită, oprindu-se doar să închidă ușa după ea.

Hangiul se dusese la bar. Îl auzea spunându-le clienților care mai rămăseseră unde găsiseră sfeșnicele – la fundul desagilor lui Fletcher și Cobbins, în dulapul din camera lor.

Martha urcă tiptil scările, ceea ce era surprinzător pentru cât de masivă era.

Încă șocată, Heather o urmă până în camera pe care o împărțeau.

Martha aruncă pe pat lucrul de mână, apoi se duse la șifonier, îl deschise și scoase de acolo geanta cea mare de voiaj. O trânti pe pat și începu să scoată lucrurile lui Heather.

- Iați-le înapoi! Nu vreau să le găsească cineva lângă lucrurile mele ieftine.

Heather se duse pe partea cealaltă a patului și își luă rochia de seară, geanta și o altă rochie pe care i-o dăduseră răpitorii. Mătasea moale a rochiei de seară i se părea ciudată la atingere după zile întregi în care purtase haine din materiale mai aspre.

Martha înjură printre dinți, își scoase hainele din dulap și le aruncă la nimereală în valiză.

- Bine că am insistat să mă plătească înainte să pornim la drum. Mi se părea prea frumos să fie adevărat.

După ce puse lucrul de mână deasupra mormanului de haine, închise geanta și se uită la Heather care stătea nedumerită în picioare, de partea cealaltă a patului.

- Nu știu ce să zic. Din partea mea, poți să rămâi și să faci cunoștință cu moșierul, dar eu plec acum.

- Unde te duci?

- Peste graniță, și asta cât mai repede, apoi de la Carlisle iau poștalionul până la Londra, poate chiar în seara asta. Martha se uită spre ușă. Cu cât plec mai repede de aici și din Scoția, cu atât mai bine. Până nu se hotărăsc

ăia de jos să le zică polițailor că noi două am venit cu Fletcher și cu Cobbins. Martha închise valiza. O să spună că le-am fost complici și-or să ne aresteze cât ai zice pește.

- Complici?

Pe Heather o trecură fiori reci.

- Păi da, complici. Martha se opri, o săgetă cu privirea, apoi adăugă bombănind: Și-l cred pe Fletcher în stare să le spună asta sticleților, ca să se asigure că nu plecăm și că tu ajungi pe mâna moșierului când sosește el aici.

Martha se uită la Heather în timp ce ridica valiza de pe pat.

- Nu ai zis nici pâs până acum, dar, dacă aș fi în locul tău, aș șterge-o de aici cât mai repede. Martha mai aruncă o ultimă privire prin încăpere. Eu, una, am plecat.

Spunând asta, porni spre ușă, se opri să se uite pe lângă uscior, apoi ieși.

Heather auzi pașii ei care se îndepărtau... Apoi se duse repede la ușă și o închise. Se repezi spre șifonier și scoase sacoșa pe care i-o dăduseră răpitorii pe post de „bagaj".

O aruncă pe pat, strânse cele câteva haine pe care le avea, ale ei și acelea date de ei, împreună cu peria și cu pieptenele. Le puse alandala în geantă și închise clapetele.

- Unde naiba e Breckenridge?

Își puse geanta pe umăr, mantia pe ea și se întoarse spre ușă – care începea să se deschidă.

Încetișor.

Inima îi bătea de să-i sară din piept. Se uită disperată după o armă și zări vătraiul sprijinit de șemineul din piatră. Îl luă ușurel de jos și se duse tiptil în spatele ușii. Ridică vătraiul în sus pe măsură ce ușa se deschidea tot mai mult.

Trase aer în piept, își adună curajul...

Recunoscu părul brunet, înălțimea, silueta.

Respirația gâfâită i se prefăcu într-un șuierat. Fierbea de furie.

- Pentru numele Domnului, bate la ușă!

Breckenridge se întoarse să se uite la ea, îi luă vătraiul din mâini și îl puse jos. Îi luă geanta și mantia. Intră în cameră și închise ușa. Ea îl împinse cu ambele mâini.

- Trebuie să plecăm imediat! șuieră ea.

El rămase pironit, incapabil să se miște – o reacție tipic masculină.

- De ce? Se uită în jur, ca să înțeleagă de ce era așa panicată. Nu-i grabă. Îi zâmbi, mulțumit de sine însuși. Judecătorul nu a fost deloc plăcut

surprins. Fletcher și Cobbins o să fie reținuți câteva zile, poate mai mult...

- Da! La fel și eu, complicea lor!

- Complice?

Heather îl văzu cum se schimbă în clipa în care pricepu. Într-o secundă, nu mai era mândru de sine, ci arăta ca un războinic în alertă.

Chipul lui părea dăltuit în unghiuri ascuțite, fără nici o linie curbă. Se uită prin cameră cu ochii lui căprui și scrutători.

- Unde e Martha?

- Se duce la Londra mâncând pământul.

- Am înțeles. Îi întâlni privirea. Să-mi iau lucrurile – harta, pistoalele.

Îl împinse din nou cu ambele mâini; de data asta se mișcă.

- Mergem în camera ta! Dacă vreunul dintre cei de jos se hotărăște să ajute poliția să mă prindă, ăsta va fi primul loc în care vor căuta.

El nu îi răspunse, ci doar o apucă de braț, o scoase din cameră și închise ușa. Îi dădu drumul și o conduse pe coridor, pe după scări, în cealaltă aripă. Se opri înaintea ultimei uși de dinaintea scării înguste a servitorilor de la capătul aripii, deschise ușa și o împinse înăuntru. Închise ușa după el.

Heather stătu deoparte cât el scoase două genți din șifonier și împachetă cu rapiditate și cu o eficiență remarcabilă hainele, cele două pistoale, praful de pușcă și gloanțele, apoi mai puse câteva haine peste ele, o perie, o pereche de pantofi în a doua geantă și, la final, restul hainelor.

Închidea cataramele genții, când se puse pe înjurat. Cu foc.

Ea se uită urât la capul lui plecat.

- Să nu înjuri în prezența mea!

El nu își ridică privirea, dar strânse din buze mai tare ca înainte.

- Nu te înjuram pe tine, ci mi-era ciudă că nu putem lua brișca.

Ea clipi.

- Nu putem?

El se uită în sus la ea.

- Ai dreptate, o să vină după tine cât de curând. Fletcher o să-i trimită – e singura cale prin care să te rețină aici. Dacă luăm brișca, va trebui să ne mișcăm repede. Când nu te vor găsi, o să scotocească hanul – și în câteva minute o să descopere că am dispărut și eu, și brișca.

Mintea îi mergea neîncetat.

- O să creadă că te-ai dus la Glasgow, zise ea. Cobbins era convins de asta.

El scutură din cap.

- Le-am spus asta doar lui Cobbins și lui Fletcher, însă hangiului i-am zis că probabil o să mai stau câteva nopți. Își puse mantia pe umeri și legă slab

șireturile de la gât. Dacă brișca dispare, o să creadă că ești cu mine și vor trimite călăreți pe toate drumurile. Chiar dacă nu fac legătura, tot vor trimite călăreți în toate orașele învecinate. Cât despre cal... Chiar dacă aș fura unul dintre cei mai puternici de la han, călăreții tot ne-ar prinde înainte să ajungem la Annan.

Îi făcu semn să se apropie, în timp ce-și lua gențile, aruncându-le pe amândouă peste umăr. O luă de braț și o conduse la ușă.

Heather puse mâna ca să-l împiedice să o deschidă și îl fixă cu privirea.

- O să fugim pe jos?

El se uită în jos la ea.

- La început. Mai târziu vom închiria o trăsură sau o cabrioletă. Ne putem uita pe hartă mai încolo, să vedem ce posibilități avem, dar acum trebuie să plecăm – o să străbatem câmpiile spre Annan. O să parcurgem cât putem de mult până se lasă seara, apoi vedem ce facem.

Ea îl văzu cât era de hotărât și dădu aprobator din cap.

Își trase mâna și așteptă ca el să deschidă ușa și să verifice să nu fie nimeni pe coridor. Apoi se furișă pe lângă el, și, lăsându-se ghidată, ajunse repede în capul scărilor pentru servitori. El trecu înainte și o conduse jos.

Scările ajungeau într-un hol mic aflat între bucătărie și ușa din spate. La ora aceea, dat fiind că se pregătea cina, în bucătărie era mare agitație, cuptoarele ardeau, iar bucătarul țipa la ajutoarele lui. Se strecurară pe ușa din spate fără să-și fi dat cineva seama că fuseseră acolo. Breckenridge închise ușa după el, apoi o apucă de mână. O luă la fugă, trecând de grajdurile hanului. Ea se chinuia să țină pasul cu el. Se opri în spatele grajdului ca să o ajute să treacă un pârleaz, apoi o luară pe câmpia ce se întindea în spatele lor.

- Câmpiile sunt atât de plate că trebuie să păstrăm grajdurile și hambarele între noi și han cât mai mult timp.

Heather se uită drept înainte. Zări câțiva copaci de-a lungul unui deal, la vreun kilometru și jumătate depărtare de locul unde erau ei. Breckenridge îi spuse încetișor:

- Dacă putem ajunge atât de departe fără să ne vadă nimeni, atunci avem șanse să scăpăm.

Nu se puteau lăsa prinși de autorități. Sau de moșierul lui Fletcher.

Când ajunseră la pădurice fără să audă vreun strigăt în spatele lor, Breckenridge simți o ușurare aproape imperceptibilă. Agitația care-l cuprinsese nu-l părăsise absolut deloc. Dacă era prins odată cu Heather,

acuzat de favorizarea unui complice care voia să scape de oamenii legii, atunci, odată ce moșierul ajungea la Gretna și Fletcher îl punea în alertă, era foarte limpede că respectivul moșier avea să aranjeze totul ca Heather să ajungă pe mâna lui. Atunci, el, Breckenridge, ar ajunge într-o celulă, incapabil să acționeze în vreun fel, iar moșierul ar dispărea în Scoția cu Heather, pupila lui redobândită.

Dacă erau prinși, nimic din ce ar fi putut spune el sau ea nu ar fi schimbat lucrurile.

Un asemenea coșmar...

Mergeau cu greu de-a lungul câmpiei. Se uită la Heather și îi văzu resemnarea întipărită pe chip. În ciuda faptului că fuga lor presupunea anumite neplăceri, ea nu se plânsese deloc.

Alte femei din înalta societate l-ar fi înnebunit cu reproșuri și s-ar fi ținut scai de el. Însă auzise că femeile din familia Cynster erau foarte rezistente. Și ea părea într-o condiție fizică mai bună decât multe din femeile de vârsta ei.

- Știi să călărești?

Rosti întrebarea fără să vrea. Ea îi aruncă o privire, surprinsă de întrebarea lui neașteptată, apoi încuviință din cap și se uită înaintea ei.

- Îmi place să călăresc. Nu prea pot, pentru că stau la Londra atât de mult timp, dar călăresc oricând am ocazia. Buzele îi schițară un zâmbet. Prefer armăsarii lui Demon.

- Ai lui sunt cei mai buni, replică el rânjind.

- Tu ai?

El dădu aprobator din cap.

- E un avantaj când ai legături strânse cu familia.

- Îmi place bucuria pe care o simți când mergi în galop – cred că asta îmi place cel mai mult.

El clipi. Ajunse la concluzia că ăsta nu era un subiect ideal de conversație. Cel puțin nu pentru el. Și nu cu ea.

- Îți place să dansezi?

- Ador valsul. Îmi plac chiar și dansurile mai vechi, cadrilul și cotilionul. Poate acum nu mai sunt așa la modă, însă au o anumită forță stăpânită, nu crezi?

- Hmm.

De ce nu se putea gândi acum la un subiect de conversație banal?

- Ai dansat vreodată gavotă?

- Cu ani în urmă.

Și încă își mai amintea. Și evident că acum se gândea numai la cum ar fi

dansat cu ea.

Dornic să își abată asemenea gânduri, se uită în jur.

- Lasă-te jos! Cu mâna pe spatele ei, o făcu să se ghemuiască. Se încovoie și el, observând cât de surprinsă era. Sunt niște călăreți pe drum.

Mergeau paralel cu drumul spre Annan, dar la vreo două sute de metri spre sud, tupilându-se pe după garduri vechi și intrând în crânguri, ca să nu-i vadă călătorii de pe drum.

- Stai acolo, zise el, și chipul i se schimonosi.

Nu-și luă mâna de pe ea, ca să fie sigur că rămânea ghemuită. Se întoarse și își ridică privirea. Se uită, apoi se relaxă un pic.

- Nu ne-au văzut. Călăresc mai departe.

Ea se îndreptă de spate.

- Erau polițiști?

El luă mâna de pe ea, încuviință din cap, se uită din nou, apoi se ridică și îi întinse mâna. O apucă de degete și o ridică. Ea se îndreptă de spate, oftă și privi în jos. Pantofii mei de seară nu fac prea bine față.

Când își plecă privirea, ea își trase mâna și ridică poalele rochiei suficient ca el să vadă pantofii amărâți și scâlciați care îi protejau picioarele delicate.

El se stăpâni să nu scape o înjurătură din gură.

- Ai găuri în pantofi?

- Nu găuri, dar intră apa în ei. Nu sunt făcuți pentru drumeții pe câmpii îmbibate de apă.

El nu se gândise... și nici Fletcher, Cobbins sau Martha. Se uită înaintea lui.

- Trebuie să cumpărăm pantofi cum se cuvine. Poate la Annan.

Heather începu să meargă din nou.

- Momentan sunt în regulă.

Venind lângă ea, abandonă subiectul și se concentră asupra detaliilor fugii lor. El, ei... plănuiseră să meargă până la reședința lui Richard și a Catrionei, dar acum...

Mai târziu – peste vreo trei kilometri sau poate mai mult – ea vorbi din nou.

- Ce păcat că nu ne putem întoarce la Gretna. Speram să ne adăpostim suficient de aproape cât să vedem și noi cum arată moșierul ăsta misterios.

El pufni.

- Și eu m-am gândit la asta, însă e prea periculos, dat fiind că te caută și el, și autoritățile. Îi aruncă o privire, apoi adăugă: M-am uitat prin jur după un loc potrivit, însă nu ne puteam ascunde nicăieri în siguranță pentru a

supraveghea hanul.

Heather îi întâlni privirea preț de câteva clipe, apoi încuviință din cap și porni din nou la drum. Începea să accepte că el nu era atât de arogant cum îl crezuse mereu – văzuse cât se străduise să-i ofere ce voia chiar dacă nu prea îl încânta ideea, nesigur că o privire ar merita efortul. Probabil avea dreptate, însă se chinuise să găsească o cale să o mulțumească, în ciuda faptului că nu primise ce dorea, conştientizarea acestui lucru o făcea chiar mai fericită.

Înaintau sub soarele ce asfințea pe cerul acoperit de câțiva nori. Înainte ca întunericul să se adâncească, Breckenridge se opri să se uite pe hartă.

- Ar trebui să fim aproape de Domock. Privi în depărtare cu ochii mijiți. Văd acoperișuri în față – trebuie să fie satul.

- Nu putem să ne ducem și să cerem pur și simplu adăpost, nu? Se gândi la consecințe. Călăreții aceia sigur s-au oprit și i-au avertizat pe săteni în legătură cu noi – cu mine, cel puțin.

El îi dădu dreptate cu un mormăit. Cercetă cu privirea câmpiile încă joase, apoi îi atinse brațul și îi arătă un pic mai spre sud.

- E un hambar acolo la care putem ajunge până se lasă întunericul. Să vedem cum e.

Ea nu răspunse, ci doar își reluă mersul.

Ascuns într-un colț al câmpului, izolat și la cel puțin trei ogoare de cea mai apropiată fermă, hambarul plin cu fân părea o ascunzătoare bună. Era fân peste tot, iar mirosul care îi învălui când urcară în pod le aminti de vara trecută. Breckenridge se uită în jur.

- O să ne fie cald aici și vom fi în siguranță. Se uită la scara pe care urcaseră. Scara nu e fixată – o s-o ridic pe timpul nopții.

Ca Heather să se simtă în siguranță. Heather își ascunse zâmbetul. Pentru un bărbat ale cărui gânduri le putea citi foarte rar, devenise foarte previzibil în multe feluri.

Heather își lăsă jos geanta, își scoase mantia și o puse pe o grămadă mare de fân, apoi se întoarse și se așeză, foindu-se un pic ca să-și facă un loc mai comod. Se aplecă și își dădu jos pantofii scâlciați și îi studie în lumina slabă.

- Nu cred că putem risca să facem focul.

Își ridică privirea și îl văzu pe Breckenridge încruntat.

După o clipă, el scutură din cap.

- Nu, e prea riscant.

Dar se gândise la asta. Ea încuviință din cap, își puse pantofii alături, se folosi de mantie să-și șteargă picioarele, apoi și le întinse, își roti gleznele

și își masă gambele pe sub poalele rochiei.

El își drese glasul.

- N-avem nimic de mâncare.

Ea ridică privirea și zâmbi slab.

- Nu cred că o să murim dacă nu mâncăm o noapte.

El îi susținu privirea, după care spuse:

- Ești foarte calmă. Mă așteptam să fii isterică.

Ea pufni.

- Și la ce bun? Ridică din umeri. Suntem amândoi în situația asta și încercăm să ne descurcăm. Nu mă aștept să faci minuni.

Se întinse în patul improvizat și se uită al el.

- Dacă nu te aștepți la minuni din partea mea, cred că o să ne descurcăm foarte bine.

El o privi cu o expresie impenetrabilă, ca de obicei. Dintre toți bărbații pe care-i întâlnise, el își ținea cel mai bine reacțiile sub control. Apoi își dădu jos gențile pe care le cărase, le puse lângă a ei și se întoarse la scară.

- O să arunc o privire pe lângă hambar. N-o să mă duc departe și n-o să stau mult.

Heather se întinse, își relaxă mușchii și îl auzi cum se învârti prin hambar, înainte de a ieși.

Cât îl aștepta, și-l închipui cum dădea roată clădirii, examinând-o. Frații și verii ei erau bărbați care apărau femeile, era obișnuită să fie protejată. Dar Breckenridge, deși la fel de protector de felul lui, dacă nu mai mult, reușea să ascundă această atitudine mai bine ca ei. Se mai gândi puțin, apoi murmură:

- Nu, nu-i așa.

Nu-și ascundea predispoziția, ci o înăbușea. O făcea să pară mai rațională și mai justă. Te proteja mai subtil, dar cu mai multă eficiență.

Dacă în locul lui ar fi fost unul dintre frații sau verii ei, ar fi sufocat-o cu grija până acum – și ea s-ar fi opus din toate puterile ordinelor pe care i le dădea sau constrângerilor la care o supunea, măcar din principiu. Dar, pentru că el era rezonabil și o asculta – sau părea că o asculta –, atunci și ea putea să fie rezonabilă. Dată fiind părerea pe care o avusese înainte despre el, faptul că ajunsese să-l considere „rezonabil“ i se părea o ironie a sorții.

Până se întoarse el, se lăsase întunericul, dar luna era pe jumătate plină, răspândind destulă lumină cât să se poată distinge formele, chiar și în hambar. Când el ajunse la capătul de sus al scării, ea își puse din nou pantofii, se ridică și își scutură fustele de paie.

- Trebuie să ies și eu. Nu mă duc departe și nu stau mult.

El încremeni. Ea îi zâmbi veselă, deși el nu o vedea așa bine încât să aprecieze efectul. Heather îi plătea cu aceeași monedă. Ea avusese încredere în el, acum era rândul lui să aibă încredere în ea. Fără nici o tragere de inimă, Breckenridge se dădu deoparte pentru a-i face loc să ajungă la scară.

- E întuneric! O să fiu prudentă. Ea începu să coboare scara, apoi îi aruncă o privire. Nu veni după mine.

Când ajunse jos, se îndreptă spre ușa hambarului, luminată de razele ce intrau oblic prin fereastra de sus. Deschise ușa, se uită în bezna de afară, apoi se duse după colțul hambarului, să răspundă chemării naturii.

Se întoarse după cinci minute și îl găsi așteptând-o la ușă. Își miji ochii, dar el nu se uită la ea, ci doar închise ușa, apoi ridică o grindă solidă și o puse de-a curmezișul cadrului.

- Dacă vrea careva să intre, va trebui să dea jos asta, și îl vom auzi.

Ea oftă și se duse spre scară, întrebându-se dacă el se gândise la chestia cu grinda înainte sau după ce coborâse după ea.

El o urmă din spate, o luă de mână și o ajută să pășească pe scară. Ea se sui, atentă să nu se împiedice în fuste. Odată ajunsă sus, el trase scara cea lungă cu o ușurință surprinzătoare.

Ea se așeză înapoi pe mantie și se uită la el cum, scăldat în lumina slabă a lunii, manevra scara ca s-o pună pe o margine a hambarului. Chiar dacă era îmbrăcat, ea îi zări mușchii încordându-se de la efortul necesar unei asemenea isprăvi.

Nu se putea nega faptul că Breckenridge era unul dintre cavalerii preferați ai înaltei societăți, dintr-un motiv foarte întemeiat. Zâmbind în sinea ei, Heather se relaxă și se întinse pe patul ei improvizat.

El o privi, își luă mantia, o scutură și o puse pe fân, dar nu lângă ea, ci de partea cealaltă a bagajelor. Ea oftă în sinea ei. Când el se întinse pe mantie, ea se ridică în capul oaselor și își trase sacoșa mai aproape. O deschise și scoase de acolo cealaltă rochie modestă, precum și pe cea de seară. Spera ca mătasea să-i țină de cald.

Bineînțeles că Breckenridge se înfășurase doar în mantie. La cât de cald părea să-i fie tot timpul, probabil n-avea să-i fie frig. Ea se foi, punându-și întâi rochia de seară, apoi pe cea simplă, iar la urmă se înveli cu mantia. Acum îi era destul de cald. Nu avea să înghețe.

Auzi vocea lui Breckenridge în bezna care se adâncea, căci lumina lunii începea să pălească.

- De dimineață pornim spre Annan – să vedem dacă ne putem furișa în

oraș să luăm micul dejun și să cumpărăm pantofi pentru tine.

- Hmm. Presupun că într-un oraș, mai degrabă decât într-un sat, avem mai multe șanse să nu atragem atenția.

El nu-i răspunse.

- Noapte bună, îi șopti el în cele din urmă.

- Noapte bună.

Heather își puse capul pe un braț și închise ochii.

Se așternu tăcerea.

Fie i se ascuțise ei auzul după ce închisese ochii, fie sunetele începuseră la câteva minute după ce ea și Breckenridge rămăseseră tăcuți și nemișcați – auzi niște foșnete, la început ceva mai departe, dar, după un timp, ar fi putut să jure că se furișa ceva sau cineva prin fân, din ce în ce mai aproape...

Se trezi de-a binelea.

O apucă dintr-odată o panică mai mare decât cea pe care o simțise mai devreme.

Singurul gând care îi trecu prin minte, singura modalitate de a se liniști presupunea un comportament șocant de voluntar.

Dar, ca să scape de șoareci, putea să fie șocant de voluntară.

Sări în picioare, își luă repede hainele și mantia și se duse în fugă la locul unde se întinsese Breckenridge. Prin întuneric abia îl zări întins pe spate, cu brațele sub cap. Deși rămăsese tăcut, nu adormise. Ea îi simți căutătura încruntată.

- Ce faci?

- Vin mai aproape de tine.

Își scutură mantia și o întinse lângă el.

- De ce?

- Șoareci.

După o clipă, el o întrebă, grijuliu:

- Ți-e frică de șoareci?

Ea încuviință din cap.

- De rozătoare. Nu fac discriminări. Ea se așeză pe mantie, apoi își luă rochiile de pe jos și se ghemui mai aproape de el. Dacă sunt lângă tine, fie o vor lua la sănătoasa, fie, dacă vor să se înfrupte din ceva, au să înceapă cu tine.

Lui i se zgâlțâia pieptul. Făcea eforturi să nu râdă. Cel puțin încerca.

- În afară de asta, mi-e frig, zise ea, cuibărindu-se în mormanul de rochii.

După o clipă, el oftă.

Se foi în fân lângă ea. Ea nu înțelese ce făcuse el, dar simți cum alunecă

brusc ultimii câțiva centimetri pe o pantă care nu fusese acolo până atunci. Se ridică și se lipi de el, de șoldul lui – tare, musculos și minunat de cald.

Simțurile îi deveniră lacome, plăcut surprinse, încântător de șocate; i se tăie răsuflarea și încercă să și le potolească. Cu disperare; lângă ea era Breckenridge – și categoric nu era momentul. El o luă cu un braț pe după umeri și o trase mai aproape.

- Asta nu înseamnă nimic, îi șopti el.

Siguranță, consolare, căldură – însemna toate acestea.

- Știu, îi răspunse ea, tot în șoaptă.

Simțurile nu voiau s-o asculte. Era acum lungită lângă el. Sânii i se atingeau de el; prin toate straturile de îmbrăcăminte, coapsele i se lipeau de ale lui. Bătăile inimii i se acceleraseră puțin. Dar, în ciuda dorinței, se simțea mai liniștită cu trupul lui cald lângă al ei, mușchii i se relaxau încetul cu încetul, iar ea își luă inima în dinți și-și puse capul pe pieptul lui.

„Asta nu înseamnă nimic“. Dar ea știa ce însemna. Totuși, se întâmpla doar acum, în acest moment straniu al vieții lor obișnuite, în care el și ea nu erau decât doi oameni aflați într-o situație dificilă.

Rămase tăcută. Își încordă auzul.

Bătăile inimii lui, în ritm constant, acopereau orice alte zgomote.

Gândindu-se la momentul acela straniu, la motivele pentru care se ajunsese aici, ea murmură:

- Suntem fugari, nu-i așa?

- Da.

- Într-o țară ciudată, care nu este cu adevărat a noastră, fără să putem dovedi cine suntem.

- Da.

- Și un străin, un scoțian foarte periculos, e pe urmele noastre.

- Hmm.

Ar fi trebuit să se simtă înspăimântată. Foarte îngrijorată. Dar, în schimb, închise ochii și, cu capul cuibărit la pieptul lui Breckenridge, cu brațul lui de oțel petrecut în jurul ei, adormi senină și fără griji.

Breckenridge o strângea în brațe, cu simțurile mult mai încordate decât și-ar fi dorit; se liniști odată cu ea... Și adormi. Stătea în brațele lui moale și tăcută, iar gâfâitul slab al respirației îi răvășea simțurile, și greutatea seducătoare a trupului ei subțire sprijinit de el... o, ce tortură rafinată!

De ce o făcuse? Ar fi dormit lângă el, dar n-ar fi îndrăznit să se cuibărească în brațele lui. Asta fusese opera lui, și nu stătuse nici măcar o clipă pe gânduri.

Ce-l îngrijora cel mai tare era că, și dacă ar fi cugetat, rezultatul ar fi fost

același.

Când era vorba despre ea, nu avea nici o îndoială în privința a ce trebuia să facă.

Să o apere, să o protejeze – să aibă grijă de ea. De când o văzuse cu patru ani în urmă, făcuse o adevărată fixație. Luase această hotărâre. Nimic din ce făcuse vreunul din ei nu reușise să schimbe acest lucru.

El nu voia, era cât se poate de sigur, absolut convins că nu era cazul să conștientizeze motivul.

Scoase încetișor aerul din plămâni, se lăsă în voia simțurilor, verifică din ochi hambarul după vreun intrus, apoi se liniști, ca să stea de pază toată noaptea.

Capitolul 8

Porniră spre Annan la scurt timp după revărsatul zorilor. Ziua era înnorată, dar vântul se mai domolise. Heather era recunoscătoare că nu ploua.

Se trezise înfășurată în rochiile și mantia ei, precum și în a lui Breckenridge, dar el plecase. Se întorsese în hambar când ajunsese ea la capătul de jos al scării; cât ieșise ea și revenise, el și coborâse scara cu bagajele lor gata făcute și cu mantia ei pe umăr.

Unul lângă altul, se îndreptară în ritm constant spre vest. Ocoliră satul Dornock – câteva case pe marginea drumului spre Annan – spre sud și ajunseră pe malurile estuarului. Apa era cenușie, dar relativ liniștită. În timp ce soarele răsărea în spatele lor, suprafața apei căpătă o nuanță trandafirie. Trecuseră de Domock și vedeau în fața lor acoperișurile din Annan când Breckenridge o opri punându-i mâna pe braț. Ea îl privi și văzu că se uita înspre drumul aflat la câteva sute de metri către nord. Urmărindu-i privirea, zări doi călăreți – ambii polițiști – care o luaseră spre vest, încet, ca să-i aştepte pe cei doi colegi ai lor care călăreau în direcția opusă. Erau acum patru care făceau schimb de informații, apoi se despărțiră și se îndreptară câte doi spre Annan.

Ea și Breckenridge traversau acum o pădure cu multe tufișuri printre

copaci; cât timp stăteau pe loc, nu aveau să fie descoperiți. Rămaseră nemișcați și îi urmăriră cu privirea pe cei patru polițiști care își continuau drumul. Heather se uită drept înainte; după numărul de acoperișuri, Annan nu era un oraș mare.

Când polițiștii ajunseră la marginea târgului, Heather își privi cu atenție pantofii, apoi întrebă:

- Cât mai e până la Dumfries?

Breckenridge se uită la ea și îi răspunse:

- În linie dreaptă, ceea ce înseamnă mai mult sau mai puțin drumul pe care mergem, mai sunt cam optsprezece kilometri.

Ea se strâmbă și își săltă capul.

- Atunci am face bine s-o luăm din loc.

Și făcu întocmai ce spusese.

Breckenridge ținu pasul cu ea. Ea aprecie faptul că nu se împotrivise și nu-i pusese întrebări. Ea vorbise prima, scutindu-l intenționat să ia vreo decizie care să-i afecteze ei starea de bine – cum vedea el lucrurile.

Nu scoase o vorbă pe când ocoliră orășelul Annan. Merseră o vreme pe malul estuarului. Când drumul o luă mai spre nord-vest, suficient pentru a le permite să se întoarcă în câmpie și să se țină la distanță de locurile mai umblate, el se uită la ea mai insistent, studiind-o.

- Ne-am putea opri într-unul dintre satele mai mici, să vedem dacă găsim ceva de mâncare.

Ea schiță un zâmbet. Dedusese din tonul lui că nu voia să riște, dar se simțise obligat să-i facă această propunere.

- Am putea, dar ar fi oare indicat? Când se opriră la adăpostul unui tufiș, lângă un pârleaz pe care trebuiau să-l sară, ea îi întâlni ochii de culoarea alunei. Ar fi mult mai ușor, am fi în mai multă siguranță dacă am intra pentru scurt timp într-un oraș mare ca Dumfries. Dacă ne oprim într-un sat... Chiar dacă localnicii nu încearcă să pună mâna pe noi și să ne rețină, își vor aminti de noi și îi vor spune primului polițist care va trece pe acolo.

Nu auzea nimic din ce nu știa deja. Breckenridge îi susținu privirea.

- Așa e, dar nici n-aș vrea să leșini pe drum. Dacă te duc în brațe prin Dumfries, o să atragem și mai mult atenția.

Ea strânse din buze.

- Îți promit că n-am să leșin. Pot să ajung până la Dumfries și fără să mănânc, iar aici e apă de băut din belșug.

Trecură multe pâraie; zona părea plină de ele, iar în acest anotimp erau umflate.

- Dacă ești așa sigură...

Îi făcu semn spre pârleaz.

- Sunt. Ea întinse mâna și apucă una dintre scânduri; era un pârleaz înalt, mai înalt ca Breckenridge. Începu să se tragă în sus, dar picioarele, încălțate în pantofii de bal cu talpă de piele, îi alunecară pe iarba udă.

El o prinse de talie, ajutând-o să-și mențină echilibrul.

- Fir-ar! făcu ea, dându-și de pe frunte câteva șuvițe. Va trebui să mă ajuți să urc.

Scrâșnind din dinți în sinea lui, nu mai stătu pe gânduri, ci îi puse mâinile pe șolduri, o ținu bine și o ridică.

Ea își reținu un icnet, se prinse de scândura de sus a pârleazului și se sui repede. Dar apoi se opri brusc pe treapta cea mai de sus și se uită în partea cealaltă. După o clipă, spuse:

- Pământul e mai departe pe partea asta decât pe cealaltă.

- Așteaptă acolo. Se urcă și el, apoi se răsuci în jurul ei, picioarele lui lungi ajutându-l să facă întoarcerea. Coborî, aruncă repede o privire în jur, apoi se întoarse spre ea și îi făcu semn.

- Hai și tu!

Începu și ea să coboare. Când ajunse la ultima treaptă, era încă prea departe de pământ ca să poată sări, așa că el o luă din nou de mijloc și o puse jos.

Când îi dădu drumul, ea se clătină puțin. O prinse iar de talie și o ținu bine. Se uită în ochii ei.

- E-n regulă?

Era un pic îmbujorată, poate de la efort sau din alt motiv pe care el nu-l cunoștea.

Ea încuviință din cap când îi dădu drumul.

- Da, mulțumesc. Ridicându-și capul, cu ochii ațintiți înainte, trase adânc aer în piept, apoi îl expiră. Hai!

Strângând din buze înainte ca ea să observe că îi tremurau, el o urmă îndatoritor. La jumătatea drumului prin câmp, îi spuse:

- Te-am întrebat dacă n-ai să leșini fiindcă surorile mele ar fi făcut-o. Când erau de vârsta ta, obișnuiau să se înfometeze. Dacă nu mâncau nimic dimineața, leșinau sigur până la prânz.

Ea îi întâlni privirea.

- Surorile tale sunt cu mulți ani mai mari decât tine. Ceea ce înseamnă că sunt mult mai bătrâne ca mine. Se uită drept înainte, cu nasul în sus. Moda se schimbă.

- Știu. El ezită, apoi adăugă: Doar voiam să știi că nu mi-am închipuit c-ai să leșini pentru că te consider prea slabă.

Ea părea la fel de surprinsă ca el de explicație. Dar își reveni prima din uimire și dădu scurt din cap.

- Mi-am notat.

Și își văzu de drum. El ținu pasul cu ea, întrebându-se de ce simțise nevoia s-o liniștească. Își spuse că fusese pentru că siguranța ei era singurul lui obiectiv din acea zi, care ar fi mult mai ușor de atins dacă ei doi comunicau.

În ciuda vieții lor mondene, amândoi își petreceau în fiecare an o parte din timp la țară; se vedea după cum mergeau, amândoi aveau picioare relativ lungi, pasul le era ușor, legănat și parcurgeau repede kilometrii până la Dumfries.

Pe drum, el avu destul timp la dispoziție să se gândească la ironia situației în care se afla. O situație în care ajunsese să aprecieze sincer anumite trăsături ale caracterului ei, aceleași care îl iritaseră enorm înainte. Perseverența, dârzenia, voința, gândirea ei liberă, încrederea pe care o avea în capacitatea ei de a gândi și de a acționa. Înainte, îi considerase aceste calități nu atât provocatoare, cât mai degrabă grosolane.

Acum se simțea recunoscător. Dacă ar fi fost alt fel de femeie, de genul care dorise el înainte să fie, situația lor de acum ar fi fost mult mai rea. Și apoi, dacă ar fi fost alt fel de femeie, mai blândă și mai maleabilă, l-ar fi lăsat s-o ia de la hanul din Knebworth și s-o ducă direct acasă.

Se gândi că, în pofida rezultatului la care ajunseseră pe calea pe care o aleseseră, în pofida a toate, nu putea să-i dezaprobe deciziile și nici perseverența cu care încercase să afle tot ce putea despre acel moșier care trimisese oameni s-o răpească pe ea sau pe altă fată din familia ei.

Acea loialitate față de familie, dorința de a proteja erau înnăcute – atât la ea, cât și la el. Îi era greu să dezaprobe simțăminte pe care le considera el însuși sfinte. Se uită la ea. Se întrebă dacă ea își dădea seama care avea să fie rezultatul aventurii în care se implicaseră amândoi. Nu exista nici o alternativă. Oare avea ea să accepte singura soluție? Sau urma să încerce să se opună? Sau avea să-și dea seama, la fel ca el, că soarta altora era mult mai rea decât a lor?

Buzele îi schițară un zâmbet. Uitându-se drept înainte, văzu alt gard, alt pârleaz.

Acesta era mai jos. Când ajunseră acolo, sări el primul, apoi îi întinse mâna și o ajută și pe ea. Nu-i dădu drumul când ajunse pe pământ, ci i-o strânse, împletindu-și degetele cu ale ei, înainte să se întoarcă și să meargă mai departe.

Ea îi aruncă o privire, dar își lăsă mâna într-a lui. Porniră spre Dumfries

ținându-se de mână.

Fletcher și Cobbins stăteau pe priciuri, în celula cu pereți de piatră din spatele Oficiului pentru Taxe și Impozite din Gretna, necăjiți, resemnați, dar rugându-se să fie eliberați, când ajunse la ei o voce profundă, cultivată și măsurată.

Își ridicară capetele. Se îndreptară de spate, încordându-și auzul ca să distingă cuvintele, dar pereții de piatră masivă nu le permiteau.

Cobbins întâlni privirea lui Fletcher.

- El e, nu-i așa?

Ascultând cu atenție acea voce îndepărtată, Fletcher încuviință încet din cap.

- Da, slavă Domnului! După o clipă, adăugă: Să sperăm că reușește să ne scoată de aici.

Chiar atunci, un scârțâit puternic le dădu de înțeles că ușa masivă prin care se intra în zona celulelor se deschidea. Când zgomotul încetă, auziră:

- Mulțumesc. Nu va dura mult.

Cineva mormăi ceva drept răspuns, iar ușa se închise din nou, scârțâind.

Atât Fletcher, cât și Cobbins se ridicară. Amândoi își aranjară ținuta, își neteziră părul.

Pași mari și relaxați veneau de pe coridorul pardosit cu dale de piatră. După câteva secunde, omul pe care-l cunoșteau sub numele de McKinsey apăru de partea cealaltă a gratiilor celulei.

Părea chiar mai puternic decât și-l aminteau ei – înalt, lat în umeri, impresionant de vânjos, cu chipul dăltuit în piatră și cu pomeții proeminenți, cu ochii spălăciți, mohorâți, reci ca gheața. Era îmbrăcat pentru călărit, în cizme și pantaloni de postav, cu o haină bine croită pe umerii puternici.

După ce se uită o clipă la ei, își ridică sprâncenele negre și stufoase.

- Ei, domnilor, unde mi-e pachetul?

Fletcher abia reuși să spună:

- La hanul Nutberry Moss, așa cum ați poruncit.

McKinsey scutură din cap.

- Nu e. Am fost acolo.

- A plecat?

Șocul lui Cobbins nu era deloc prefăcut.

McKinsey îl observă, apoi încuviință din cap. Nu a mai văzut-o nimeni dinainte să fiți arestați voi, nefericiților. Își mută privirea glacială la

Fletcher. Poate îmi spuneți cum de s-a întâmplat așa ceva.

- N-avem idee. Fletcher știa foarte bine că singura lor speranță era să-l convingă pe McKinsey că nu aveau nici o vină. N-am furat noi nenorocitele alea de sfeșnice. Ce motiv am fi avut? Darămite să le ascundem la noi în cameră.

McKinsey se gândi o clipă, apoi se uită la Cobbins și dădu aprobator din cap.

- Vă cred. M-am interesat de trecutul vostru înainte să vă angajez și n-ați dat niciodată dovadă de o asemenea prostie crasă.

- Întocmai. Fletcher își lăsă iritarea – aproape jignitoare – să fie luată drept indignare la ideea de hoție. Cineva trebuie să fi pus acolo nenorocitele alea de lucruri.

- Așa este, admise McKinsey. Întrebarea e cine și, mai important, de ce.

Fletcher îndrăzni să se uite în ochii lui.

- Oare poliția?

- Nu. Am vorbit cu hangiul. Sergentul le-a găsit acolo unde a spus – în bagajele voastre. Iar hangiul n-a văzut pe nimeni altcineva urcând la etaj în acea dimineață. Nici măcar vreun angajat.

- Dar Martha? Cobbins se uită la McKinsey. Femeia pe care am adus-o, așa cum ne-ați cerut.

- A, da, și ea se pare că a dispărut.

- Nu cred că a luat ea sfeșnicele, spuse Fletcher. Nu ar face așa ceva, și e imposibil să fi găsit casa judecătorului și să se fi furișat noaptea acolo... Astea-s prostii, adăugă el, parcă amuzat.

Cobbins încuviință din cap.

- Nu e ea aia care să iasă din casă nici când e vreme bună.

McKinsey îi măsură cu privirea, apoi spuse încet:

- Faptul că cineva l-a ales pe judecător ca victimă a furtului mi se pare relevant. Dacă ar fi fost oricare altul, polițiștii nu ar fi acționat atât de repede. Cred că treaba cu sfeșnicele a fost făcută ca să vă îndepărteze pe voi amândoi de lângă „pachetul“ pe care îl aveați pentru mine – planul a fost inteligent și conceput cu multă grijă. Așadar... cine știa de fată și era destul de deștept să-și facă un asemenea plan și să-l pună în practică?

După un moment, Cobbins se uită la Fletcher.

- Timms?

McKinsey își ridică ochii.

- Cine e Timms?

Fletcher se încruntă.

- Un conțopist fără slujbă. Zicea că este în drum spre Glasgow și s-a

oprit la han – cred c-a venit la câteva ore după noi.

- Și a rămas acolo?

Fletcher încuviință din cap.

- Spunea că are o rană – poate din război – care îl mai chinuie din când în când.

- A zis că era din cauză că făcuse un drum atât de lung cu brișca lui amărâtă, completă Cobbins. Și era adevărat. Avea o brișcă de pe vremea bunicii.

- Deci a sosit după voi și încă era la han când ați fost arestați? întrebă McKinsey.

- Nu-s sigur că mai era acolo. Fletcher schimbă o privire cu Cobbins. Zicea că se pregătea să plece la Glasgow și că voia să mai facă popasuri pe drum. Stătuse prea mult acolo.

- Cum arăta omul ăsta?

- Nu așa înalt ca dumneavoastră, spuse Fletcher. Un pic mai slab. Ochi căprui.

- De culoarea alunei, îl corectă Cobbins. Și păr aproape negru. Îmbrăcat ca un conțopist, haine închise la culoare, obișnuite. Mereu cam neîngrijit – de parcă avea nevoie de un brici și își pierduse peria de păr.

Fletcher dădu din cap aprobator.

- Cum vorbea? întrebă McKinsey.

Fletcher ridică din umeri.

- Ca un om citit, așa cum te-ai aștepta să vorbească un conțopist din Londra. Se încruntă și îl privi pe McKinsey. Nu prea avea accent, dacă mă gândesc mai bine. Cam ca...

McKinsey le aruncă un zâmbet înghețat.

- Cam ca mine? După o clipă, șopti mai mult pentru sine: Sper că nu. Apoi întrebă mai tare: A făcut Timms cunoștință cu fata?

Fletcher se strâmbă și scutură din cap.

- Nu am observat. A salutat-o – știa că era cu noi –, dar a luat de bună povestea noastră și s-a ținut departe de ea.

Îi aruncă o privire lui Cobbins.

- L-am văzut oprindu-se lângă ea și spunându-i ceva... Cobbins se concentră, încruntându-se. Alaltăieri a fost, când ea și Martha s-au dus la plimbare. Stăteam cu ochii pe ele – unul din noi – de la han. Timms se plimba și el. S-a oprit lângă fată și s-a așezat – nu prea aproape – să se uite pe hartă. Dar Martha a fost tot timpul lângă ei.

- Dar noaptea?

- Marta se pricepe la ce face, zise Fletcher. Ia întotdeauna toate hainele,

ale ei și ale fetei, se culcă pe ele, așa că, dacă fata vrea să fugă, nu poate decât în pielea goală. Și au împărțit mereu aceeași cameră.

- Hmm. După o clipă, McKinsey dădu aprobator din cap.

- Bine. Uitați ce o să facem. Am să vorbesc cu judecătorul și o să-i explic că ați fost în sud să luați un pachet pentru mine, că îl aveați la han, dar apoi cineva – habar n-avem cine – a furat sfeșnicele, le-a pus în camera voastră și a alertat poliția. După ce ați fost arestați, pachetul meu a dispărut. Ochii lui mohorâți îi întâlniră pe ai lui Fletcher. Sper că judecătorul va înțelege – mai ales că și-a recuperat sfeșnicele și nu are nici o probă că le-ați furat voi, iar eu o să-i spun cum stau lucrurile. Dispariția pachetului poate fi dovada nevinovăției voastre în cazul furtului respectiv.

Fletcher și Cobbins încuviințară amândoi din cap. Niciunul nu îndrăzni să mai scoată o vorbă.

McKinsey le zâmbi cu răceală.

- Domnilor, în schimbul ajutorului pe care vi-l dau ca să fiți eliberați și drept răsplată pentru serviciul făcut, vă las la han banii –, din păcate, nu atât cât ați fi primit dacă îmi înmânați pachetul așa cum am convenit, ci mai puțini, însă destui cât să vă ajungă în situația de față... În schimbul acestor două lucruri, v-aș rămâne îndatorat dacă ați pleca din Gretna, ați trece înapoi granița și ați uita tot ce știți despre treaba asta. Ar fi în avantajul vostru. Nu mă interesează în ce oraș vă duceți, dar vă cer să nu mai călcați în Scoția... Să spunem cel puțin timp de un an?

Ochii lui McKinsey îi trădau amenințarea subtilă așa că atât Fletcher, cât și Cobbins nu puteau decât să fie de acord cu el. Fletcher își drese glasul și spuse:

- Mi se pare corect.

- Așa și este. Foarte corect.

- Dar cu pachetul – adică fata – cum rămâne?

Privirea de gheață a lui McKinsey se fixă asupra lui Fletcher. Trecu o clipă, apoi McKinsey spuse încet:

- Mă ocup eu. Nu cred c-o să am nevoie de ajutor.

Fletcher înghiți în sec, apoi încuviință din cap.

- Desigur.

McKinsey se mai uită la el o clipă, apoi întoarse capul.

- Și acum vă spun rămas-bun, domnilor. Voi avea grijă să vi se dea drumul, dar nu imediat. Stați liniștiți, nu spuneți nimic și veți fi liberi până diseară.

Fletcher și Cobbins îi auziră pașii îndepărtându-se și ușa de la celule scârțâind, apoi închizându-se din nou.

Când se făcu tăcere, Fletcher se uită la Cobbins.

- E un ticălos fără margini.

Cobbins încuviință din cap și se așeză la loc pe prici.

- Nu știu ce gândești tu, dar eu unu' mă bucur să nu mai dau ochii cu el.

Omul pe care Fletcher și Cobbins îl știau drept McKinsey era încântat că luase hotărârea de-a folosi un nume de împrumut.

După ce vorbise cu judecătorul, care, deși nu știa cine era, bănuia că era cineva de rang înalt, fusese imediat de acord să-i elibereze pe angajații săi, exonerându-i de orice vină, McKinsey se întoarse să-i „răsplătească" pe polițiștii pe care îi trimise în căutarea „pachetului" său dispărut, apoi aranjă ca Fletcher și Cobbins să fie ținuți până seara în arest și apoi eliberați numai după aceea.

Până atunci, el avea să fie pe drum, oricare ar fi acela.

Călare pe calul roib, preferatul lui, porni înapoi pe drumul mare spre Gretna Green și hanul Nutberry Moss. Polițiștii din localitate, cu limbile dezlegate de băutura pe care le-o dăduse cu generozitate, recunoscuseră că bătrâna pe care o bănuiau complicea lui Fletcher și a lui Cobbins fugise peste graniță în Anglia cu o seară în urmă; nu se mai osteniseră s-o urmărească. Despre fată însă, nu aflaseră nimic.

Se gândea că fugise, fie singură, fie, mai probabil și, evident, mai rău, cu ticălosul care se dădea drept conțopist. Era clar că planul lui nu se desfășurase așa cum trebuia. Dar învățse de mult că nu era bine să se împotrivească sorții, ci să suporte orice lovituri pe care i le dădea și să meargă mai departe. Crezul lui era că trebuia la un moment dat să întoarcă lucrurile în favoarea sa.

În acest caz, asta însemna să afle unde se dusese fata, s-o urmărească și s-o salveze. Să-și pună din nou planul în aplicare și să dreagă lucrurile cum putea, măcar față de ea. Cu familia ei avea să fie altă treabă, dar era prea departe în viitor ca să-și facă griji de pe-acum.

Mai întâi, fata. În al doilea rând, trebuia să se descotorosească de ticălos.

Oprind în curtea din față a Hanului Nutberry Moss, îi zâmbi vesel flăcăului care veni să-i ia calul. Descălecă și îi dădu frâiele.

- Nu stau mai mult de un ceas. Plimbă-l puțin, apoi vezi să se odihnească.

Uitându-se speriat în jur, flăcăul își dădu părul de pe frunte și îl luă de acolo pe Hercule, cu un aer respectuos. Calul cel mare primise acest nume pentru că trebuia să-i poarte greutatea în șa.

„McKinsey“ intră în han. Fletcher și Cobbins s-ar fi mirat de cât de gentil se purta cu hangiul. Nu trebuia să-l sperie pe om, așa că nu o făcea.

- Timms? Hangiul se uită în registru. Da, domnul meu. A venit în aceeași zi cu oamenii domniei voastre, dar mai târziu.

- Și când a plecat?

Hangiul se scărpină în cap.

- N-aș putea spune că a plecat, domnul meu. Bagajele și hainele au dispărut, mi-au spus slujnicele – toate lucrurile lui personale –, dar măsuța de scris e încă în camera lui, iar brișca și calul au rămas în grajd. Nu mi-a zis că pleacă – a spus că rana îl mai supără. A plătit pentru încă două nopți.

- Înțeleg. Se gândi puțin, apoi spuse: Fletcher și Cobbins vor fi eliberați mai pe seară și vor veni să-și ia bagajele. Scoase din buzunar un pachet sigilat. Le-am spus că le las ăsta. Ești drăguț să li-l dai? Hangiul încuviință din cap, luă pachetul și-1 vârî sub tejghea. Între timp, dacă aș putea să le văd camerele și să arunc o privire în camera lui Timms, ți-aș fi recunoscător. N-o să ai probleme dacă nu sunt lucruri personale acolo.

- Aveți dreptate, domnul meu. Camera în care au stat femeile e numărul 1, la capătul coridorului, în stânga. Fletcher și Cobbins au fost cazați în camera nr. 5, chiar lângă capul scărilor, iar a lui Timms e nr. 8 – la capătul coridorului, în dreapta.

- Mulțumesc, îi spuse zâmbind. Am să arunc doar o privire, nu te mai deranjez.

- Nu-i nici un deranj, domnul meu. Chemați-mă dacă mai doriți ceva.

Bărbatul urcă scările și se uită întâi în camera femeilor. Nu mai era nimic, nici un obiect personal, nici măcar ace de păr pe măsuța de toaletă. Probabil fata avusese suficient timp să-și facă bagajele.

În camera lui Fletcher și a lui Cobbins văzu că bagajele fuseseră lăsate în șifonier. Trecând la camera lui Timms, își băgă capul înăuntru și văzu, așa cum i se spusese, că dulapul era deschis și gol. În afară de măsuța de scris portabilă de pe noptieră, nu mai erau alte lucruri personale.

Deschise capacul măsușei de scris. Înăuntru erau câteva foi de pergament îngălbenite, mai multe penițe și tocuri vechi și o sticluță de cerneală. Nici una dintre foi nu avea un antet cu numele și adresa sau orice altceva. Nimic nu sugera că uneltele de scris ar fi fost folosite de curând; chiar și bucata de sugativă era albă. Lăsând capacul în jos, se mai uită o dată prin cameră, apoi ieși. Închise ușa după el – și privi gânditor la îngusta scară de serviciu aflată în penumbră la capătul coridorului. Când trecuse pe la han mai devreme, hangiul îi relatase o succesiune de evenimente care culminaseră cu arestarea lui Fletcher și a lui Cobbins. Cele două femei

rămăseseră în salon, din câte știa toată lumea. Doar mult mai târziu, când una dintre ospătărițe se uitase înăuntru, mirată că doamnele nu comandaseră ceaiul de după-amiază, se descoperise că nu erau acolo. Ușa salonului fusese deschisă când intrase el. Presupunând că femeile erau înăuntru când veniseră polițiștii, ar fi auzit, poate și văzut, tot ce se întâmplase. Martha cu siguranță înțelesese ce o aștepta. Asta explica fuga ei grabnică și eficientă. Și, desigur, Martha o lăsase pe fată să se descurce singură. Dar, dacă Timms era în spatele furtului sfeșnicelor, atunci unde fusese? Nici hangiul, nici personalul nu-l văzuseră după micul dejun din acea zi.

Uitându-se pe coridor până la camera femeilor, avu convingere; că Timms fusese acolo, în camera lui, evitând să fie văzut în timp ce polițiștii îi luau pe Fletcher și pe Cobbins.

Apoi... se uită din nou la scara de serviciu. Dacă ducea acolo unde credea el... Coborî treptele în tăcere. Așa cum bănuise, scara dădea într-un holișor aflat între bucătărie și ușa din spate a hanului. Deși nu era ușor să fie trecut cu vederea, reuși să se strecoare pe ușa deschisă a bucătăriei și ieși pe ușa din spate fără să fie văzut. „Deci așa intra și pleca Timms fără să fie văzut de hangiu sau de alții.“ Coborî singura treaptă din fața ușii din spate, se uită prin curtea cu grajdurile, care era pe o latură a hanului, cea dinspre vest, mai degrabă decât în spatele clădirii. Dacă Timms luase fata și ieșiseră pe aici... De ce nu plecase cu brișca?

Traversă curtea și intră în grajd. Flăcăul, șeful și doi rândași erau strânși în jurul unei boxe și îl admirau pe Hercule. Flăcăul îl văzu și tresări, pregătit să-l servească.

- Îl vreți acum, domnul meu?

- Nu, nu chiar acum, îi zise el cu un zâmbet. Îi zâmbi și șefului grăjdarilor. Vreau să arunc o privire la brișca domnului Timms.

Șeful se arătă încântat să-i fie de folos.

În timp ce răspundea întrebărilor curioase despre pedigriul lui Hercule, se uită cu atenție la brișcă; într-adevăr, era la fel de veche și de șubredă pe cât o descrisese Cobbins. Cât despre mârțoaga înhămată la ea... Dacă Timms și fata ar fi plecat cu brișca asta, ar fi fost prinși de polițiștii călare, care, după cum i se spusese, mișunau pe toate drumurile în căutarea complicilor lui Fletcher și ai lui Cobbins.

Le spusese lui Fletcher și lui Cobbins că avea să se ocupe el de fată, dar nu văzuse de ce să nu apeleze la polițiști. Se folosise de aceeași poveste pe care i-o sugerase și lui Fletcher ca să explice de ce era ea captivă și obținuse ajutorul lor pentru a ține drumurile sub supraveghere și a o reține

în eventualitatea că o găseau. Dar, până acum, toate rapoartele primite de la poliția călare care, fusese asigurat, o căuta deja pe principalele drumuri ce ieșeau din Gretna nu aduseseră nimic nou. Nimeni nu o văzuse pe fată, deși polițiștii aveau o descriere completă a ei.

Învăța să respecte inteligența lui Timms.

Îi mulțumi grăjdarului-șef, îi spuse că avea să se întoarcă după Hercule în câteva minute, apoi ieși din grajd și se opri pentru a se uita în urmă la han.

După aceea se întoarse și studie terenul din jurul clădirii. Doar câmpuri joase. Cu înălțimea lui, reuși să vadă o lumină dincolo de estuar, cam la un kilometru și jumătate în sud.

Dacă Timms fusese atât de inteligent încât să prevadă primejdia în care s-ar fi pus plecând cu brișca, atunci și-ar fi dat seama că, dacă o luau pe câmpuri în aproape orice direcție, aveau să fie ușor de reperat de la han, dacă nu de la parter, atunci sigur de la etaj.

În orice direcție, în afară de una.

Întorcându-se, se uită cu atenție la grajd, al cărui acoperiș era deasupra celui al hambarului, blocând vederea spre câmpurile de dincolo.

Dădu ocol grajdului, până la fâșia de teren cu iarbă din spatele acestuia. Ajunse la pârleazul prin care se trecea pe câmp. Era scoțian născut și crescut în munți; putea să ia urma multor lucruri pe teren stâncos.
Să urmărească un bărbat și o femeie pe teren moale și îmbibat cu apă era insultător de ușor pentru el. Dar urma de cizmă pe care o găsi lângă pârleaz îl derută. O examină un timp până să-și dea seama de ce. Apoi își puse alături propria urmă de cizmă și le compară pe cele două.

Și fu cuprins atât de tristețe, cât și consternare.

Timms – oricine ar fi fost, și era din ce în ce mai sigur că nu era conțopist fără slujbă – purta cizme de călărie extrem de bine făcute. Spre deosebire de el, fata avea în picioare pantofi de bal.

Îndreptându-se de spate, se mai uită de-a lungul câmpului. Trebuia s-o fi luat spre copacii din vârful unei coline, la vreun kilometru și jumătate depărtare. Odată ce trecuseră de aceasta – dat fiind că evitau toate patrulele de poliție –, probabil merseseră numai pe câmpuri.

Era ușor să se ia după ei, acum că știa în ce direcție se îndreptau. Și, cu estuarul spre sud, cu o fâșie îngustă de pământ între drum și țărm, putea să scoată un timp bun și să verifice doar periodic direcția în care mergeau ei.

Nu avea să-i fie greu să-i găsească.

Strângând din dinți, se întoarse și se îndreptă spre grajduri. Când ajunse lângă ușă, își chemă calul.

Capitolul 9

Breckenridge, cu Heather lângă el, intră în Dumfries la începutul după-amiezii.

Primul lucru pe care îl văzu pe când mergeau agale mână în mână, îndreptându-se spre principala arteră comercială a orașului, fură doi polițiști care zăboveau într-un colț al unei intersecții importante. Nu le era greu să-i evite, dar, la vederea lor, își aminti că trebuia să fie foarte precaut. Apărând din nou de pe o alee dintre două magazine, se amestecară în mulțimea de oameni de pe strada mare.

- A fost bine că am așteptat până la Dumfries. Heather se înfășură mai bine în mantie. La Annan n-ar fi fost destulă aglomerație pentru a putea să ne facem apariția în centrul orașului.

Breckenridge mormăi ceva. Ea își ridică ochii la el.

- Mai sunt și alții în zonă?

Fiind așa înalt, el putea să vadă peste mulțimea forfotitoare.

- Nu văd nici unul pe stradă, dar cred că vor fi mai mulți în marea intersecție din fața noastră. Se uită în jos la ea. Vom fi în relativă siguranță cât stăm în mulțime. Dacă vedem polițiști apropiindu-se, o luăm repede pe o stradă lăturalnică. Din fericire, în Dumfries erau destule. Își lungi gâtul și se uită din nou. Că tot veni vorba... O trase de mână din mijlocul mulțimii și o duse pe o străduță pietruită până la casa cu o firmă ce se legăna deasupra ușii, pe care scria Taverna ,,Old Wall“. Când se opri în fața ușii, îi întâlni privirea. Întâi trebuie să mâncăm ceva, apoi să cumpărăm niște pantofi pentru tine.

Ea se uită prin sticla groasă a ferestrei de lângă ușă.

- Pare în regulă.

El deschise ușa și, amintindu-și că acum nu erau nobili, intră și o trase după el. Alese o masă după colț, pe care nu o putea vedea cineva care se uita înăuntru. Ospătărița veni repede.

- Vă putem servi cu meniul fix de la prânz, plăcinta ciobanului, sau avem plăcintă cu vânat, abia scoasă din cuptor.

Amândoi preferară plăcinta cu vânat. Breckenridge comandă bere pentru

el și bere îndoită cu apă pentru Heather. Când ospătărița plecă de lângă ei, îi șopti lui Heather:

- În locuri ca astea, nu găsești ceai, cu atât mai puțin vin.

Heather dădu din umeri; schiță un zâmbet când se uită în jurul ei.

- Sinceră să fiu, sunt un pic curioasă. N-am mai băut niciodată bere îndoită cu apă.

El mormăi iar ceva și o văzu aruncându-i o privire ce parcă îi spunea că abilitățile lui de comunicare lăsau de dorit. Se prefăcu a nu observa. Nu putea să-i spună ce gândea despre remarca ei insinuantă și cu atât mai puțin ce simțea în acea clipă – ceea ce simțise din ce în ce mai arzător în ultimele ore.

O dureau picioarele. Nu șchiopăta, dar pășea cu grijă, mai ales de când dăduseră de pavajul de piatră din oraș. Bineînțeles că nu spusese nimic, nu se plânsese deloc, dar îl făcuse să se simtă... cum se simțea. Și, în ciuda a ceea ce spunea, trebuia să fie slăbită după atâtea ore de nemâncat. Femeile nu puteau să reziste fără mâncare așa mult ca bărbații, mai ales cele care nu aveau depozite de grăsime considerabile.

Își spuse că îngrijorarea lui legată de faptul că ea nu mânca – pentru că el nu era în stare s-o hrănească – deriva din groaza de a o vedea leșinându-i la picioare... Dar știa foarte bine că nu era asta. Sau nu doar asta. De fapt, era înnebunit că nu știa de care dintre problemele ei să se ocupe în primul rând – picioarele sau stomacul. Hotărâse să-i dea mai întâi ceva de mâncare pentru că văzuse micuța cârciumă ce părea un loc sigur.

Siguranța ei rămânea principala lui grijă.

Plăcinta cu vânat se dovedi surprinzător de gustoasă. Abilitățile conversaționale ale lui Breckenridge – Heather știa că el le avea – nu se vădeau încă, lipseau chiar, dar ea mai văzuse un comportament similar la frații și la verii ei, când erau preocupați să protejeze femeile pe care, din orice motive, le considerau în grija lor. N-avea idee de ce trebuiau să predomine mormăielile, dar, oricum, o amuza incapacitatea lui de a închega o conversație, mai ales că, de obicei, era locvace. Ce-i drept, îi era recunoscătoare pentru protecția pe care i-o oferea, în special pentru că nu crezuse niciodată că avea să se întâmple așa ceva.

Când terminară de mâncat și își băură berile – o găsise pe a ei, cea îndoită cu apă, foarte revigorantă –, el lăsă pe masă câteva monede, apoi o conduse afară din cârciumă. Imediat ce ajunseră pe trotuar, îi ceru să-i dea mâna, de parcă ar fi avut vreun drept. Ea și-o puse într-a lui – el i-o strânse încurajator – și se hotărî să nu facă mare caz din asta.

Intrară din nou în mulțimea de pe High Street și căutară prăvălia

cizmarului de care le spusese ospătărița. Breckenridge mergea foarte aproape de ea, protejând-o cu statura lui masivă de trecătorii grăbiți. Dacă ar fi făcut același lucru pe Bond Street, ea s-ar fi mâniat grozav. Aici, departe de casă, îi găsea apro pierea – chiar și atingerea întâmplătoare din fața prăvăliei cizmarului, când se oprise să se uite la marfa expusă în vitrină – încurajatoare, liniștitoare, pur și simplu o alinare. Știa mult prea bine că, la bărbații de genul lui, dorința de a proteja o femeie avea prostul obicei de a se preschimba într-un simț al posesiei îndârjite, dar, în situația de față, accepta să-și asume acest risc.

- Cizmele astea ar fi bune, zise ea. Îi arătă o pereche de cizme scurte, mai grele decât pantofii ei, dar erau singurele care păreau să fie destul de mici cât să-i vină bine. Să intrăm!

Deschise ușa și, când sună clopoțelul, păși înăuntru. Înainte s-o urmeze, Breckenridge aruncă o privire pe stradă; fu nevoit să se aplece ca să poată intra.

În spatele prăvăliei, cizmarul, un om scund, dar vânjos, cu un pince-nez pe nas, își ridică privirea de la pantoful pe care îl repara. Heather zâmbi.

- Am nevoie de niște cizme de zi cu zi. Făcu un gest spre vitrină. Mă întreb dacă aș putea să probez perechea aceea.

Cizmarul părea mulțumit. Ieși din spatele tejghelei. Ștergându-și mâinile cu o cârpă, îl salută din cap pe Breckenridge și trecu repede pe lângă ei, să ajungă la vitrină.

- Aveți gust bun. Se întoarse cu cizmele în mână. Sunt excelente. Le-am făcut cu mâna mea, să știți.

- Mărimea mă interesează.

Heather se uită după un loc unde să se așeze.

- Luați loc pe bancheta de acolo, domniță. Cizmarul făcu semn spre o banchetă îngustă, pusă de-a lungul unui perete lateral. Și vom vedea dacă vă vin.

Heather se așeză și își dădu jos pantofii de seară, împingându-i repede în spatele fustelor, ca să-i ascundă. Dacă îi vedea cizmarul... Se îndoia că în prăvălia lui intrau multe femei cu pantofi de bal atât de distruși. Breckenridge observă gestul ei. Își dădu seama de motivul pentru care îl făcuse. Întinse mâna și luă cizmele de la cizmar.

- O ajut eu.

Se lăsă într-un genunchi, îi acoperi picioarele cu spatele și cu umerii lui, să nu le vadă cizmarul, puse o cizmă pe jos, o luă în mână pe cealaltă și întinse mâna liberă spre piciorul ei.

Îl găsi. Îi luă în mână gamba subțire acoperită de ciorapul din mătasea

cea mai fină. Ea sări ca arsă la atingerea lui. O parte din el reacționă la fel. Cu obrajii îmbujorați, ea îi spuse aproape fără să respire:

- Nu uita că mă gâdil.

El se uită la ea, îi întâlni privirea și își dădu seama că mințea. Nu se gâdila, ci era sensibilă, îndeosebi când o atingea, ca acum, pe piciorul aproape gol.

Își blestema zilele, dar era în același timp fascinat.

Cu privirea în jos, el își adună curajul de care era în stare, îi trase cizma și i-o aranjă pe picior, apoi se uită în ochii ei.

- E bine?

Susținându-i privirea, ea își umezi buzele, apoi încuviință din cap:

- Da. S-o probez și pe cealaltă.

Reuși să-i încalțe și celălalt picior, de această dată cu mai puțină senzualitate. O rugă să stea în picioare și să-și ridice puțin poalele, ca să-i poată lega șirerurile. Apoi îi luă pe furiș pantofii rupți într-o mână, se ridică și el și se dădu înapoi. Ea făcu câțiva pași prin prăvălie.

Când cizmarul nu era atent, Breckenridge vârî pantofii întru-una dintre gențile sale.

Heather se întoarse la timp pentru a observa ce făcuse el, se opri până când el închise geanta, apoi merse înapoi. El îi întâlni privirea.

- Cum sunt?

- Bune.

Cizmarului îi reveni zâmbetul pe buze, deși îi fusese luat rolul de a ajuta o doamnă să probeze niște încălțări. În timp ce Breckenridge se târguia la preț, Heather se învârtea prin încăpere, aparent ca să vadă cum se simte în cizme, în realitate pentru a-și domoli valul de senzualitate care o năpădise la atingerea lui. Și acum mai simțea căldura seducătoare a mâinii mari și puternice, forța reținută care îi trimisese prin tot corpul niște senzații încântătoare. Într-un fel, era ridicol, dar cine și-ar fi imaginat că piciorul ei putea fi atât de sensibil? Și într-un mod atât de nepotrivit? Încă se mai gândea la această revelație în vreme ce el o conducea înapoi în forfota după-amiezii.

Pe când se amestecau din nou în mulțime, el își lăsă capul în jos și mormăi:

- De ce n-a avut Martha grijă să-ți dea niște pantalonași mai groși?

- Ba mi-a dat, dar erau prea aspri, așa că nu i-am putut purta, mă zgâriau, spuse ea.

Breckenridge închise ochii o clipă. Imaginea evocată de cuvintele ei – cea a pielii ei fine ca mătasea de pe partea interioară a coapselor... Trebuia

să și-o alunge din minte. Trebuia să și-o alunge din minte.

Deschise ochii, își fixă privirea înainte, apoi o înghionti spre o altă alee.

- Sunt doi polițiști care patrulează pe aici. Trebuie să-i evităm.

Străduța pe care intraseră avea de-o parte și de alta tarabe unde se vindeau tot felul de produse alimentare proaspete.

Schimbară o privire, apoi el stătu de pază cât timp ea alegea niște mere și se târguia la preț, pe urmă niște fructe uscate, o pâine cu semințe și o pungă mare cu nuci. El văzu o tarabă cu burdufuri pentru apă și cumpără unul. Cu rucsacurile pline, își continuară drumul, atenți la polițiști. Ajunseră în cele din urmă pe Buccleuch Street.

- Ar trebui să intrăm undeva, spuse el. Îi făcu semn spre o cafenea de pe partea cealaltă a străzii. Să mergem acolo și să ne uităm pe hartă, să vedem care e cel mai bun traseu de acum încolo.

Traversară strada și intrară în cafenea, care era destul de mare și, din fericire, slab luminată. Heather se îndreptă spre o masă aflată mai în spate, în penumbră.

O chelneriță veni repede la ei. El comandă cafea, și, după ce discutară un pic, Heather ceru ceai și două platouri mari cu biscuiți.

El ridică o sprânceană după ce fata se îndepărtă.

- Tot îți mai e foame?

Heather ridică din umeri.

- Sunt convinsă că gemul și biscuiții vor fi foarte buni – de obicei, sunt făcuți în casă. Ea păru să aibă brusc o revelație și se uită în ochii lui. Avem destui bani, nu-i așa? Adică ai, nu?

Lui îi veni să râdă de îngrijorarea ei, dar îi făcu un semn că nu era nici o problemă.

- Mulți. Am scos de la bancă în Carlisle. Banii sunt cea mai mică grijă a noastră.

- Asta-i bine. Își sprijini bărbia într-o mână și îi întâlni privirea peste masă. Avem și așa destule probleme.

El încuviință din cap.

- Cum te simți cu cizmele?

- Chiar bine. Cizmarul a avut dreptate. Sunt bine făcute.

- E-n regulă. Așa... Scoase harta din buzunarul de la haină, o despături, apoi o împături la loc în așa fel încât să se vadă secțiunea de care aveau nevoie. O puse pe perete ca s-o poată privi amândoi. Suntem aici. Indică orașul Dumfries. Și Carsphairn – satul – e acolo. Trebuie să hotărâm pe ce drum o luăm.

Chelnerița se întoarse cu cafeaua lui, cu ceaiul lui Heather și cu două

platouri pline de biscuiți cu unt. Preț de zece minute, nu scoaseră o vorbă, dar, după ce goliră al doilea platou de biscuiți umpluți cu gem de mure și frișcă, el luă o gură de cafea, după care își îndreptă atenția asupra hărții.

- Minunați biscuiți!

- Mmm.

Sunetul scos de ea îl emoționă. Era unul dintre lucrurile pe care le învăța despre ea; savura micile plăceri. Oare cum ar reacționa la unele mai mari, mai intense...? El clipi și se strădui să se concentreze din non asupra hărții.

- Să vedem mai întâi ce posibilități avem. Am putea închiria o cabrioletă – cel mai bun mod de a ajunge acolo.

Heather își băgă în gură un biscuit cu gem.

- Sau putem să închiriem cai și să mergem călare – și, dacă facem asta, vom putea ocoli drumurile principale. Am putea alege acest traseu. Cu vârful degetului, ea trasă un drum secundar – mai mult o potecă peste dealuri.

El se gândi puțin.

- Traseul ăsta pare mai scurt, dar ne va lua mai mult timp, pentru că avem de urcat și de trecut prin mai multe pasuri. În schimb, e aproape sigur că nu vom întâlni patrule de poliție pe acolo, iar în acest anotimp nu cred că trecătorile sunt blocate, așa că drumul ar trebui să fie liber.

Heather luă o gură generoasă de ceai reconfortant, apoi oftă și puse ceașca pe masă.

- Dar nu putem risca să închiriem o cabrioletă sau cai, așa-i?

Breckenridge îi întâlni privirea, apoi făcu o grimasă.

- Cochetam cu ideea asta, dar nu văd cum s-o facem fără să lăsăm indicii. Poliția nu e proastă – trebuie să fi alertat toate grajdurile. Și trebuie să presupunem că și moșierul este pe urmele noastre. Probabil a ajuns la Gretna până acum. Nu ne putem permite să credem c-am scăpat de el, și sunt convins că va întreba de noi în orice loc din care am putea să închiriem vreun mijloc de locomoție.

Heather îl aprobă.

- Dacă nu putem închiria cai, va trebui să mergem pe jos.

Breckenridge ezită un pic, se uită în ochii ei, apoi o întrebă încet:

- Crezi că ești în stare?

Sigur că putea; el chiar nu era familiarizat cu femeile. Reținându-și un zâmbet, îi spuse:

- Merg mult pe jos când sunt acasă. Deși aceste coline sunt un pic mai înalte decât dealurile de la noi, nu sunt totuși munți. Mă descurc eu.

- Dacă poți, aș prefera să fim în siguranță – să facem tot posibilul să ne

ferim atât de poliție, cât și de moșierul acela, dacă ne caută. Contează mai puțin cât facem până la Vale atâta timp cât ajungem cu bine acolo.

Ea dădu iar aprobator din cap

- De acord. Pentru noi, drumul cel mai puțin circulat și cel mai puțin probabil de urmat e cel mai indicat.

- Atunci, pe drumurile de țară, zise el și se întinse după hartă. Se uită o vreme, apoi zise:

- Trebuie să ajungem la Glasgow pe drumuri ocolite. Traseul pe care vrem să-l facem ne duce câțiva kilometri de oraș.

Ea se uită pe fereastra cafenelei.

- Începe să se întunece. Ar trebui s-o luăm din loc.

Își goliră ceștile. Din biscuiți nu rămăseseră decât câteva firimituri. Chelnerița veni să le facă nota.

- Care e drumul spre Glasgow? o întrebă Breckenridge.

Fata arătă în dreapta.

- Mergeți până la capătul străzii, peste podul de pe râu, apoi faceți la dreapta. E imposibil să nu găsiți drumul.

Breckenridge îi mulțumi și îi lăsă un mic bacșiș – cât i l-ar fi dat un conțopist fără slujbă.

Fata luă banii și îi conduse, zâmbind, spre ieșire.

Ajuns în stradă, Breckenridge îi văzu pe cei doi polițiști patrulând pe trotuar, dar, din fericire, erau cu spatele la ei și se îndepărtau în altă direcție decât aceea în care era podul peste râu.

- Hai! Deja o luase de mână pe Heather. Se uită la părul ei, apoi la șalul pe care și-l pusese pe umeri. N-ai putea să-ți pui șalul pe cap? Ai fi un pic mai greu de recunoscut.

Ea își trase mâna dintr-a lui și făcu întocmai. Apoi întinseră amândoi mâna unul spre altul, în același timp.

Împreună, mână în mână, umăr la umăr, merseră pe stradă în ritm normal, rezistând impulsului de a o lua la fugă, apoi trecură podul și ieșiră din Dumfries.

Scoțianul care își spunea McKinsey ajunse la Dumfries cu un ceas mai târziu. Primul lucru pe care îl observă după ce intră în oraș și se îndreptă călare pe Hercule spre High Street, fu numărul mare de polițiști care țineau sub supraveghere drumul principal sau patrulau pe trotuare.

Polițiștii căutau o fată, însă el căuta un cuplu.

Le găsise urmele pe câmpuri, imediat la sud-est de oraș, și văzuse unde o

cotiseră pe drumul care ducea spre Dumfries. Se gândi să le spună polițiștilor ce aflase, dar apoi hotărî să nu o facă. Polițiștii de aici probabil nu știau că el era cel care comandase urmărirea, ceea ce ar necesita alte explicații, dar mai important era că, dacă avea să dea de fată și de ticălosul cu care era, voia să poată trata în felul lui – fără zarvă și la adăpostul anonimatului.

Ieși de pe strada mare și intră în curtea hanului Globe. Îl lăsă pe Hercule la adăpost, în grajd, și se îndreptă pe jos spre labirintul de străduțe din centrul orașului.

Era scoțian; putea să pună întrebări pe limba lor și, în marea lor majoritate, oamenii au să-i răspundă amabili. Tot ce trebuia să facă era să li se adreseze în dialectul său nativ.

Găsise hambarul în care cei doi fugari își petrecuseră noaptea. Le luase urma mai departe; spre mirarea lui, nu se opriseră să ia masa în nici un sat, nici măcar la Annan. Din felul în care părăsiseră hanul din Gretna Green, înțelesese că nu aveau mâncare la ei. Ceea ce însemna că până acum trebuiau să fie rupți de foame.

Prin urmare, ajunși la Dumfries, primul lucru pe care îl făcuseră fusese să ia masa pe undeva. Deoarece era zi de piață, trebuia să fie aglomerație în oraș de dimineață până seara, așa că ar fi fost un adăpost excelent. Nu ar fi atras atenția polițiștilor care patrulau pe străzi.

După urmele lor, estima că bărbatul și fata intraseră în oraș cu cel puțin trei, patru ore înaintea lui. Începu dintr-un capăt al High Street și se opri la fiecare cârciumă și întrebă de fratele său și de iubita lui, explicând că se rătăcise de ei și că voia să-i ajungă din urmă; din ce învățase de la Timms, relațiile de familie făceau impresie bună.

Avu succes după puțin timp, la taverna Old Wall, pe o stradă laterală. Ospătărița nu-i putu spune exact în ce direcție plecaseră cei doi, dar îl îndrumă la cizmăria aflată puțin mai încolo, tot pe strada mare. Acolo află ce cumpăraseră. Amintindu-și de pantofii de bal ai fetei, nu se miră, dar nici nu înțelese prea bine ce semnificație avea cumpărarea unor cizme de zi cu zi.

Cizmarul ridică din umeri când îi puse întrebări.

- Era singura pereche numărul ei, poate de aceea a ales-o. După o clipă, bătrânul zâmbi. Vezi, poate ar trebui să-i atragi atenția fratelui dumitale – cred că stă în Anglia de prea mult timp. I-am cerut prețul de acolo, iar el nici n-a tresărit. A scos pur și simplu banii și mi i-a dat. Nu duce lipsă, nu?

Bărbatul înclină de parcă îl amuza situația.

- Nu. Apoi se îndreptă spre ușă. O să stau negreșit de vorbă cu el. A fost

plecat prea mult timp.

Ieși din prăvălie și închise ușa – și expresia veselă de pe față se schimbă imediat. Tipul avea punga plină, și atât ospătărița, cât și cizmarul, care îi văzuseră pe amândoi, păreau să fie încredințați că erau frați.

Timms, ticălosul, așa-zisul conțopist fără slujbă, începea să pară cu totul altcineva.

Cu o expresie sumbră pe față, își continuă drumul pe stradă. Cizmarul nu avea idee pe ce drum o luaseră cei doi, dar observase că se îndreptaseră spre nord după ce ieșiseră din prăvălia lui.

După un ceas, vreme în care îi căutase în toate locurile unde ar fi putut să se ducă sau să fie văzuți, pe toată strada mare și apoi spre vest, pe drumul spre Edinburgh, se întoarse către centrul orașului, tot întrebând de ei. Oare crezuseră că erau suficient de în siguranță cât să rămână peste noapte în Dumfries?

Având în vedere numărul polițiștilor de pe străzi și de prudența de care cei doi dăduseră dovadă, se îndoia.

Se opri în partea cea mai înaltă a High Street, se uită spre vest, la soarele care apunea, apoi pe toată Buccleuch Street, până la podul peste Nith. Și își aminti că Fletcher spusese că Timms era în drum spre Glasgow. Desigur, Fletcher crezuse și că Timms era conțopist fără slujbă, dar... Dacă acest Timms se îndrepta într-adevăr spre Glasgow înainte să-i fi căzut cu tronc femeiușca aia din familia Cynster?

Înăbușindu-și un oftat, porni pe Buccleugh Street, oprindu-se la fiecare prăvălie și întrebând de fratele său și de iubita lui.

Fata de la cafenea își aminti de ei.

Nu-i veni să creadă ce noroc avea. Nu numai că-i auzise spunând, când trecuse pe lângă ei, că aveau să-și continue drumul pe jos, dar mai târziu o rugaseră și să-i îndrume spre Glasgow Road.

Mulțumindu-i fetei cu cel mai încântător zâmbet al lui, dar și cu niște monede, luă loc la o masă și comandă o cafea și o felie mare de turtă dulce.

În timp ce mâncă și bău cafeaua, își cântări opțiunile. Soarele deja asfințea, avea să se întunece curând. Dacă ar pleca acum... ar risca să nu-i vadă pe întuneric și să treacă de ei. Dacă bărbatul și fata procedau ca noaptea trecută, aveau să caute vreun hambar sau aveau să tragă la o fermă peste noapte, apoi în zori aveau să-și reia drumul.

Cunoștea Glasgow Road. Știa porțiunile lungi de câmp deschis dintre Dumfries și Thornhill. Călare pe Hercule, îi putea ajunge din urmă pe cei doi; nu avea să fie deloc greu să-i prindă pe una dintre acele porțiuni lungi

și părăsite. Avea să-i urmărească de la distanță, să aprecieze distanța dintre ei și el, apoi să decidă ce trebuia să facă.

Și să treacă la acțiune.

Până atunci... era mai bine ca el și Hercule să se odihnească peste noapte și să pornească de dimineață cu forțe proaspete.

Odată luată decizia, prăjitura terminată și cafeaua băută, se ridică, lăsă plata și un bacșiș generos pe masă și se întoarse la hanul Globe.

Capitolul 10

Cerul se întunecase în vest, făcând loc amurgului în nuanțe albăstrii și roșiatice, atunci când Heather și Breckenridge intrară în micul cătun Gribton.

Ieșiseră de pe șoseaua de Glasgow la trei kilometri nord de podul din Dumfries, pe drumeagul pe care hotărâseră să-l urmeze peste dealuri. Un cerc din pietre de pe câmpul de lângă drum le atrăsese atenția, dar nu se opriseră din mers. Harta lui Breckenridge era destul de detaliată, așa că nu s-ar fi putut rătăci, dar voiau să ajungă cât mai departe de Dumfries să-și caute un loc unde să înnopteze. Drumul avea să-i ducă printr-o serie de trecători între diferite vârfuri. Cu un pic de noroc, aveau să ajungă în cea mai mare trecătoare a doua zi dimineață și eventual în Vale, dar trebuiau să-și găsească un acoperiș deasupra capului pentru această noapte. Așa că se îndreptară spre Gribton. Cu cât pătrundeau mai adânc în ținut, cu atât peisajul se schimba mai mult, din câmpia de pe țărmurile estuarului în dealuri cu pășuni, vegetație mai abundentă și copaci înalți. Zăriseră acoperișurile din Gribton când soarele începuse să dispară sub linia orizontului. În loc să riște să mai meargă până la următorul sat pe drumul de țară, coborâră pe o potecă la cele cinci case din jurul unei răscruci.

Breckenridge opri în mijlocul potecii, printre case.

- Care să fie?

Cu mâna încă în a lui, Heather le studie pe toate cu privirea.

- Să încercăm la cea din mijloc. Frumoasă, recent zugrăvită, cu un acoperiș solid din plăci de ardezie, casa străjuită de doi copaci era chiar

lângă drum. Părea cea mai înstărită din cele trei locuințe.

Cu ea alături, Breckenridge se opri în pridvor și bătu la ușa vopsită în verde.

Femeia care le deschise ușa avea o expresie răvășită, lucru imediat explicat prin mulțimea de copii care se îngrămădiră în spatele ei. Împingându-i zadarnic înapoi, ea se uită la Breckenridge, apoi la Heather.

- Ce doriți?

Breckenridge o salută politicos, înclinând din cap.

- Ne întrebam, coniță, dacă ne-ai putea primi peste noapte. Suntem în drum înspre dealuri. Ne-am mulțumi cu o cameră pe care s-o plătim, bineînțeles, dacă ai vreuna.

Femeia părea că nu știa ce să facă, se uită la odraslele îngrămădite în spatele ei și oftă.

- Nu avem loc. Dar – uitându-se iar la ei, făcu un semn mai încolo pe drum –, dacă întrebați la ultima casă, bătrânii care locuiesc acolo, soții Cartwright, ar putea să vă primească. Fiul lor și nevasta lui s-au mutat la Glasgow acum câteva luni, așa că au o cameră liberă, și nu cred că le-ar strica niște bani în plus.

Breckenridge și Heather îi zâmbiră.

- Mulțumim.

Înclinând din cap la despărțire, plecară, lăsând-o pe femeie să-și bage copii în casă și să închidă ușa.

Din nou pe potecă, se duseră la ultima casă, cu o mică grădină de jur împrejur. Înainte să ajungă la gard, Breckenridge se opri.

Când Heather se opri și ea, el o întoarse cu fața la el.

- Nu ne putem aștepta să ni se dea mai mult de o cameră și, ca s-o primim, gazdele trebuie să ne creadă soț și soție.

Chiar dacă ar putea să-i găsească altă cameră la casele din jur, nu avea de gând s-o lase singură în altă clădire, în nici un caz nu acum, când moșierul cel misterios era pe urmele lor.

Spre ușurarea lui, ea doar ridică din umeri.

- Atunci să-i lăsăm să creadă că suntem căsătoriți și, dacă ne întreabă, așa le vom spune, deși nu e adevărat.

El își scoase inelul cu pecete de pe degetul mic, apoi îi luă mâna.

- Vreau să porți asta – și puse inelul pe degetul mijlociu de la mâna stângă –, astfel încât, cu puțin noroc, nici nu se vor gândi să ne întrebe.

Ea își ridică mâna, de parcă ar fi admirat inelul, apoi examină pecetea și încuviință din cap.

- Bine.

Nu era chiar situația în care își imaginase c-avea să-i pună pe deget un inel, dar..

Îi luă din nou mâna și o duse până la poarta din gardul viu al căsuței, apoi la ușa din față. De această dată veni la ușă un bătrân, pe vremuri înalt și slab, dar acum gârbovit. Când Breckenridge se interesă de o cameră, bătrânul se întoarse și strigă:

- Emma!

Bătrâna care apăru în prag era pe atât de scundă și de grasă pe cât era bărbatul ei de înalt și de slab. Când auzi ce doreau, le zâmbi dulce.

- Da, sigur. Poftiți în casă.

Bătrânul se dădu la o parte și le făcu semn să intre. Breckenridge o lăsă pe Heather prima, apoi o urmă și ajunseră amândoi într-un salon drăguț.

- Pe aici, le făcu semn bătrâna. Eu sunt doamna Cartwright, iar acesta – îl indică pe bătrân – este, bineînțeles, domnul Cartwright.

Heather îi era recunoscătoare lui Breckenridge că îi dăduse inelul. Îl simțea cald și ciudat de greu pe degetul ei. O urmară pe doamna Cartwright în bucătărie, apoi la o ușă în peretele din spate.

Doamna Cartwright o deschise și se dădu deoparte ca să-i lase să intre pe lângă ea.

- Am adăugat camera asta când s-a însurat băiatul nostru. Vă aduc imediat o lumânare, să vedeți unde să vă puneți bagajele.

Heather păși într-o cămăruță pentru oaspeți. Avea doar o fereastră mică pe peretele din spate, cu perdele grele. Majoritatea spațiului era ocupat de patul destul de mare pentru două persoane, lipit de perete în colțul opus. Mai în față era un dulăpior, iar între acesta și picioarele patului rămânea doar un spațiu de trecere îngust.

- Asta-i camera, spuse doamna Cartwright când se întoarse cu o lumânare aprinsă.

Heather luă sfeșnicul.

- Mulțumesc.

Se duse să-l pună pe dulăpiorul din colț.

Breckenridge, care se oprise la picioarele patului, își dădu jos de pe umeri cele două genți, apoi își scoase mantia.

Heather își puse și ea jos bagajul, își desfăcu șalul și își scoase mantia. Se întoarse când o auzi pe doamna Cartwright spunând:

- Veți găsi așternut abia aerisit și două pături. Camera e tot timpul pregătită pentru cazul în care vin în vizită băiatul nostru și soția lui.

- Mulțumesc. Sunt sigură că ne vom simți foarte bine. „Mult mai bine decât în hambarul cu fân.“ Heather zâmbi. Călătorim de câteva zile. Vă

suntem recunoscători că ne-ați găzduit.

- O, nu-i mare lucru. Ne bucurăm că o putem face. Acum... Doamna Cartwright îl fixă pe Breckenridge cu ochii ei albaștri surprinzător de strălucitori. Ați mâncat ceva? Eu și domnul Cartwright ne-am luat deja ceaiul, dar avem niște supă și pâine, dacă doriți.

- Vă mulțumim, zise Breckenridge. Ar fi bine-venite. Am luat prânzul la Dumfries, dar asta a fost cu ceva timp în urmă.

- Da, stiu cât mâncați voi, flăcăii, nu te teme. Doamna Cartwright îl bătu ușor pe braț pe Breckenridge, apoi dădu să iasă din cameră. O să pun supa la încălzit.

Heather strânse tare din buze să nu râdă când se aplecă să stingă lumânarea. Breckenridge părea puțin uimit că i se spuse „flăcău". Dar se duse după doamna Cartwright în bucătărie, s-o ajute să pună pe foc o oală mare și grea de supă. Fără să i se ceară, se aplecă și se îngriji de flacără.

Doamna Cartwright îi zâmbi aprobator, apoi se uită la Heather.

- Hai, dragă, să-ți arăt dependințele.

„Dependințele" erau o mică sală de baie ce dădea pe o verandă la fel de mică în spatele clădirii și o latrină în afara casei. În sala de baie observă un robinet, la care doamna Cartwright spuse că apa venea de la fântâna din curte.

- Apă-i din belșug, deși e cam rece. Doamna Cartwright scoase un prosop curat de pe un raft. Îți las prosopul ăsta, draga mea. Îl puse pe suportul de la lavabou și se uită în jurul ei. Băiatul meu a construit asta pentru noi cât a stat aici cu nevastă-sa.

- Cred că vă e dor de ei, spuse Heather.

Doamna Cartwright oftă.

- Și ce dor! Dar nu-i putem opri pe tineri să-și trăiască viața, nu? N-ar fi corect.

O luă înapoi spre bucătărie. Heather o urmă, apoi se scuză că trebuia să se întoarcă la „dependințe". După ce se spălă pe mâini și pe față, se simți mult mai prezentabilă. La o oglindă micuță, atârnată deasupra lavaboului, își aranjă părul complet răvășit. Dacă ar vedea-o camerista ei de la Londra, ar leșina.

Simțindu-se mult mai revigorată, li se alătură lui Breckenridge și soților Cartwright. Breckenridge și domnul Cartwright începuseră să discute despre terenurile și agricultura din zonă. Doamna Cartwright umplu două castroane cu supă aburindă și puse pe masă o pâine și două bucăți de unt, apoi îi îndemnă pe oaspeți să „radă totul".

Ei se așezară și făcură întocmai, iar domnul Cartwright își scoase pipa și

începu să pufăie în tăcere în timp ce soția lui turuia despre micile ei probleme, cum ar fi ce recoltă de prune premiate spera să obțină anul acesta, cât își dorea ca fiul și nora ei să vină pentru câteva zile de Paște... Și așa trecu o jumătate de oră ciudat de plăcută, care le aducea aminte că, în pofida fugii și a amenințării ce plana asupra lor din partea misteriosului moșier, viața mergea înainte într-o mulțime de moduri calme și tăcute. Când se apucă să șteargă castronul de supă cu o bucată de pâine, Heather se simți mult mai împăcată sufletește și mulțumită că o supă făcuse așa o minune.

Așa era la țară. Soții Cartwright, ca toți țăranii, se duseră devreme la culcare. Le urară noapte bună lui Breckenridge și lui Heather, lăsându-i la masa din bucătărie, cu o singură lumânare aprinsă.

Heather se uită la flacăra pâlpâitoare, apoi oftă.

- Ar trebui să mergem și noi la culcare, dar mai întâi aș vrea să mă spăl ca lumea.

Breckenridge împinse lumânarea către ea.

- Hai, du-te!

Heather se ridică de la masă, luă lumânarea și se duse întâi în cămăruța lor, să-și ia mantia și șalul, apoi în sala de baie. Acolo, după ce se dezbrăcă, se spălă bine pe dinți și pe corp, se șterse și, pentru că începuseră să-i clănțăne dinții, își puse repede cămășuța, se înfășură cu șalul, apoi cu mantia. Își vârî picioarele, acum curate, în cizme, își luă rochia, apoi se duse repede în bucătărie și de acolo în cămăruța lor, spunând:

- Ți-am lăsat lumânarea la baie. E alta aici. O aprind imediat.

Breckenridge o privi cum trecea pe lângă el. Ar fi râs, dar gândul că ea nu purta mare lucru sub mantie îi tăie pofta. Asta nu avea să-l lase să pună geană peste geană toată noaptea, oricât de obosit era, căci nu era ușor să dormi în aceeași cameră cu ispita încarnată. De ce tocmai ea reprezenta încarnarea ispitei în mintea lui senzuală... asta nu era o problemă la care să se gândească acum. Se ridică de pe pat și se duse la baie, unde se spălă, apoi folosi și latrina, fără să se grăbească, în speranța – aproape sigur deșartă – că ea avea să adoarmă înainte să se întoarcă el în cameră. Își examină barba, acum crescută și aspră, și își propuse să nu uite să-și caute trusa de bărbierit dimineața. Nici să-ți spele și să-și perie părul răvășit nu era o idee proastă.

În cele din urmă, gândindu-se că nu mai putea amâna inevitabilul, luă lumânarea și se duse înapoi în bucătărie. Verifică dacă focul din sobă ardea bine, apoi deschise ușa de la camera lor... Și o văzu pe Heather

îngrămădită la perete, lăsând liber mai mult de jumătate din pat.

Era întinsă pe o parte, iar păturile îi puneau în evidență formele prin excelență feminine ale șoldului și umărului. Își lăsase părul pe spate. Îl periase; șuvițe strălucitoare de aur împodobeau acum perna albă.

Lăsase lumânarea aprinsă pe noptieră. Întorcându-și capul, se uită al el cum stătea în prag.

Așteptarea ei nu putea fi mai clar exprimată.

Mișcându-se încet, gândind repede, Breckenridge intră în cameră și închise ușa. Nu dormise prea mult în hambar noaptea trecută; dacă era posibil, își dorea să doarmă în noaptea asta. Stinse lumânarea și se duse s-o pună pe dulăpior, alături de cealaltă încă aprinsă. Ferindu-și privirea de a lui Heather, se întoarse la picioarele patului, se așeză și își scoase cizmele. Apoi le duse lângă ușă, se îndreptă de spate, se uită cât loc era pe podea, apoi se aplecă să-și ia mantia.

- Ce faci?

Fără să se uite în direcția ei, își desfăcu mantia și o lăsă să cadă pe podea.

- O să dorm pe jos.

Cu coada ochiului, o văzu că se ridică în capul oaselor. Preț de o clipă închise ochii din instinct, apoi se uită pieziș printre gene. Își trăsese pătura peste sâni și se ridicase în șezut – slavă Domnului; sub așternut, nu părea să aibă pe ea decât o cămășuță subțire.

Inelul de aur de pe degetul ei scânteie în lumina lumânării. Inelul lui. Privelișteа îl fascină pentru o clipă. Își reveni repede și își spuse că trebuia să se adapteze la această situație; că inelul și tot ce reprezenta acesta aveau să devină realitate destul de curând.

În mod previzibil, ea se uită chiorâș la el.

- Nu fi caraghios! Rosti cuvintele într-o șoaptă puternică. Ezită un pic, apoi spuse: Știu că un pat – în viziunea mea stupidă și, probabil, și în a ta – este considerat altceva decât o grămadă de fân într-un hambar. Dar nu sunt o prințesă și nici tu nu ești un cavaler de rang inferior. Suntem amândoi în situația asta și nu văd de ce n-am dormi în același pat.

„O, da, așa e.“ Era tentat să-i spună de ce nu se putea, dar nu l-ar fi ajutat cu nimic să-i explice asemenea lucruri cu voce tare.

Ar putea să-i spună, de pildă, că nu se mai putea abține să stea la distanța cuvenită de ea, nu după ce se întâmplase ieri-noapte și pe parcursul zilei de azi. O mie de lucruri aparent neînsemnate îi zdruncinaseră stăpânirea de sine; nu mai avea nevoie de altele care să i-o pună la încercare. Și, pe lângă dorințele lui năvalnice, mai erau și ale ei pe care trebuia să le

înfrâneze. Era atrasă de el; cum erau majoritatea femeilor, nobile sau mai puțin nobile. Și tinerele doamne nemăritate – ca ea – îl adorau, mai mult sau mai puțin, făcând din el un zeu al sexului. Era un fapt neîndoielnic – unul cu care se luptase toată tinerețea sa – și, din câte știa, îl costase, dar pentru el aceste adulații nu însemnaseră nimic.

Din acest motiv, avea în ea chiar mai puțină încredere decât în el. Și faptul că nu se putea baza pe el însuși să rămână la distanța cuvenită față de ea – chiar dacă era virgină, fără experiență, entuziastă mai degrabă decât împlinită, în nenumărate feluri diferită de doamnele sofisticate în ale căror paturi binevoia câteodată să intre – era ciudat în sine, dar ăsta era un alt lucru la care nu voia să se gândească.

Nu acum. Și cu siguranță nu aici.

Întorcându-și încet capul, îi întâlni privirea, dar rămase impasibil.

- O să dorm pe jos, pentru că acum nu trebuie să ne complicăm relația și mai mult.

Când era serios, ca în acest moment, majoritatea oamenilor erau tentați să-i cedeze. Ea strânse din buze. Ochii i se îngustară.

- Îmi dau seama, spuse ea pe un ton mai tăios, dar tot în șoaptă, că vrei să fii al dracului de protector, onorabil și tot restul. Dar, în caz că n-ai observat, se face din ce în ce mai frig și în zori va fi și mai rece, și, neavând o sobă aici, am să îngheț și o să tremur prea tare ca să pot adormi, așa că, dacă chiar vrei să mă protejezi și să fii onorabil, întinde-te aici – îi arătă cu un deget partea de pat de lângă ea – și ține-mi de cald. Își ridică degetul. În plus, dacă te uiți mai atent, ai să vezi că spațiul dintre pat și perete e mai îngust decât lățimea umerilor tăi – de aceea stai acum pieziș. Dacă încerci să dormi acolo... ce s-ar întâmpla dacă te-ai întoarce pe partea cealaltă și te-ai lovi de marginea patului? Cine mă va apăra de nenorocitul ăla de moșier dacă tu îți pierzi cunoștința?

Cu mâinile în șolduri, el își miji ochii. Încercările ei de a-l manipula n-ar trebui să fie o surpriză pentru el. De n-ar fi... inelul lui care tot scânteia în lumină, parcă bătându-și joc de el.

- Eu... Ea își ridică mâna, inelul scânteie din nou. N-am terminat încă.

Heather îi susținu fermă privirea, hotărâtă să câștige cu orice preț această dispută. Faptul că el prefera să doarmă pe podeaua rece decât în patul confortabil, alături de ea, o jignea și o înfuria mai mult decât își putea explica. Dacă erau parteneri, ființe egale care înfruntau împreună toate acestea, atunci de ce să nu împartă patul? Numai despre asta era vorba. Iar ea știa ce anume îl reținea să doarmă lângă ea, indiferent de pretextele invocate de el.

- Să nu-ți închipui că mă compromiți dacă împarți patul cu mine – sau că acest lucru îmi va afecta într-un fel viitorul.

El clipi; pe fața lui, de obicei impasibilă, ea observă o confuzie de moment.

- Da, continuă ea, sunt perfect conștientă că, după o călătorie ca asta, șansele de a mă căsători vor fi egale cu zero. Dar oricum erau așa.

Pentru că singurul bărbat cu care s-ar fi putut mărita nu vedea în ea o parteneră. Era acum în fața ei și, aproape sigur, o considera o fată mult prea tânără pentru el.

Dovada era această dispută.

Stătea în fața ei, refuzând să doarmă în același pat cu ea, chiar și în astfel de împrejurări, aducându-i argumente de care numai el era în stare, considerând acest lucru o „complicație" inutilă, nici mai mult, nici mai puțin.

Orice s-ar întâmpla, acum nu se mai puteau căsători. Singurul motiv pentru care i-ar cere acum mâna ar fi pentru că s-ar simți obligat de onoare, de împrejurări – un motiv de căsătorie pe care ea nu l-ar accepta niciodată. Un motiv pe care mama, surorile, mătușile ei, toate femeile pe care le cunoștea, ar înțelege că nu-l putea accepta niciodată. Să aibă lângă ea un bărbat obligat s-o ia de nevastă era un blestem. Să fie Breckenridge acela obligat să se însoare cu ea era... de neconceput.

- Cunosc societatea la fel de bine ca tine, continuă ea pe un ton mai calm, dar nu mai puțin hotărât. Am 25 de ani. În câteva luni, am să fiu oficial fată bătrână, și asta e. Am hotărât deja ce o să fac tot restul vieții – această călătorie și rezultatul ei nu îmi vor schimba planurile câtuși de puțin.

El se încruntă. După o clipă, o întrebă:

- Planurile astea ale tale... în ce constau?

De parcă nu credea că avea vreunul.

Ea zâmbi cu buzele strânse.

- Îmi plac copii, și Catriona poartă de grijă multora, în afară de ai ei. Mă gândeam să-i fac o vizită la Vale vara asta și să stau acolo o vreme, să aflu mai multe despre ce fac Catriona și personalul ei, apoi să mă întorc acasă, în Somerset, și să văd ce posibilități ar fi acolo. Așa că, vezi, m-am gândit la toate – această călătorie nu face decât să-mi grăbească realizarea planurilor cu vreo câteva luni. Orice repercusiuni sociale ar deriva din răpirea mea și din fuga cu tine, nu mă vor afecta câtuși de puțin – în mare parte, nici măcar nu voi ști ce spune sau gândește înalta societate.

Susținându-i privirea, dar fiind, ca întotdeauna, incapabilă să-i descifreze expresia, ea hotărî că, în situația de față, sinceritatea totală era cea mai

bună alternativă. Și, ca să clarific lucrurile, deși înțeleg că societatea probabil va considera căsătoria dintre noi cea mai acceptabilă soluție, eu nu voi accepta niciodată o căsătorie impusă de convenienţele sociale. Nu m-aș mărita niciodată cu un bărbat care vrea să se însoare cu mine doar ca să-și păstreze onoarea – și pe a mea. Se opri din vorbit, susținându-i în continuare privirea, sau, mai precis, captivată de ochii lui de culoarea alunei, care păreau s-o săgeteze cu o intensitate pe care nu o înțelegea pe deplin. Trase puțin aer în piept și își înălță încet capul. Așadar, sper că totul e clar acum. Și că, înțelegând că nimic din această fugă împreună, nici măcar faptul că ai dormit lângă mine în fân, nu o să-mi schimbe viitorul în nici un fel, ai să taci din gură – ochii ei scăpărară și bărbia îi exprimă o hotărâre de neclintit – și ai să te întinzi naibii aici!

Ca să pună capac acestui monolog – o adevărată provocare pentru ea –, se uită urât la el, trase păturile, se întinse în pat și se întoarse pe cealaltă parte, la distanță de el.

Și îl lăsă pe Breckenridge să se uite fix la un umăr potrivnic.

Și să se lupte cu o sumedenie de emoții.

Se simțea... insultat. Furios la culme. Voia s-o zgâlțâie.

Să zdruncine ceva în căpșorul ei încăpățânat și nepăsător.

În toate planurile ei minunate, făcute cu atâta grijă, uitase un singur lucru.

Pe el.

Luptându-se cu impulsul copleșitor de a tropăi prin cameră, de a o lua de păr, apoi de a continua disputa cu ea – țipând la ea, dacă era necesar –, strânse din dinți și se uită urât la ea... dar, în ciuda sentimentelor contradictorii din sufletul lui, acea parte din el care avea mai multe în comun cu un general războinic decât cu un gentleman civilizat, rafinat, supus convenienţelor, se afirmă imediat.

Crezuse – în mod greșit, acum era clar – că ea nu văzuse implicațiile sociale ale răpirii și ale amestecului său în salvarea ei. În schimb, ea nu-și dăduse seama că el ar putea să vadă lucrurile altfel ca ea.

Cu mâinile în șolduri, păși tiptil spre marginea patului. Uitându-se fix la ea, își trecu din nou în revistă gândurile și își reexamină concluziile, credința neclintită că el și ea *trebuiau* să se căsătorească. Și că acesta era singurul sfârșit mulțumitor al acestei aventuri.

Credința, certitudinea, convingerea lui fermă, de neclintit, nu se schimbase, nu fusese câtuși de puțin zdruncinată de argumentele ei. *Prin urmare*... cu un rictus amar, cu mâinile încă în șolduri, o privi cu ochii mijiți. Se părea că avea de purtat o luptă cu mult mai grea decât își

închipuise.

Purul adevăr – pe care ea nu voia să-l recunoască – era că, drept urmare a acestei aventuri, faptul că el era el și ea era ea nu-i lăsa altă alternativă decât să se însoare cu ea. Nu numai pentru că societatea ar vocifera și, în sens figurat, dacă nu propriu, i-ar cere capul, nici pentru că el ar avea nevoie de o soție, și ea era în multe privințe partida ideală, ci pentru că, mai presus de toate, pe acel drum pe care jurase să nu mai pășească niciodată cu nimeni în afară de ea, se pomenea mergând oricum, căci căsătoria cu ea era acum... obligatorie.

Pentru el, căsătoria lor era un sfârșit dinainte știut. Și războinicul din el refuza să renunțe.

Se uită iar la ea: lumina răspândită de lumânare îi mângâia umărul neted și catifelat și îi făcea părul de culoarea spicelor de grâu să strălucească precum aurul. Singurul motiv pe care îl avea până acum să păstreze inocența relației dintre ei era pentru că prevăzuse că, dacă ceda dorinței din ce în ce mai puternice și o seducea, folosind drept scuză faptul că societatea avea să-i impună oricum s-o ia de nevastă, Heather avea să creadă mai târziu că profitase de ea; că profitase de situație ca s-o lege de el, și se folosise în detrimentul ei de relativa ei naivitate în ceea ce privește societatea pentru a fi sigur că se căsătoresc, că totul ieșea așa cum voise el, indiferent ce simțea sau gândea ea. Se gândise că, dacă o seducea, avea să-l urască pentru că își impusese cu forța drepturile asupra ei. Pentru ea, un lucru era s-o constrângă societatea să se mărite cu el și cu totul altul să o forțeze el să-l ia de bărbat.

Presupunerea că ea nu-și dăduse seama de implicațiile sociale i se păruse corectă.

Dar ea își dăduse seama, reflectase și hotărâse să nu se mărite cu el și nici cu alt bărbat.

Asta schimba lucrurile. Acum situația se prezenta cu totul altfel. Uitându-se din nou la ea, încercă să evalueze noua perspectivă.

Dacă, odată ce ajungeau la Vale, ea rămânea fermă pe poziții și refuza să se mărite cu el, refuza să se încline în fața imperativelor sociale... seducerea ei acum nu i-ar fi dat neapărat un atu cu care să întoarcă situația în favoarea lui.

Îi cunoștea ce cei din neamul Cynster, pe toți. Știa că, dacă ea își punea piciorul delicat în prag și refuza să se mărite cu el, deși aveau relații intime, toți bărbații aveau să fie de partea lui, iar femeile – poate chiar toate – de partea ei. Iar femeile Cynster erau o forță de temut. În ultimă instanță, bănuia că ele aveau să câștige; când era vorba despre chestiuni de

familie în clanul Cynster, ele erau autoritatea supremă.

Prin urmare, seducerea ei nu i-ar întări poziția, nu la modul ăla, dar... va avea încă un as în mânecă. Nu degeaba era recunoscut în lumea bună drept cel mai mare libertin.

Iar ea era atrasă de el. Nu se îndoia că acea atracție provenea din fascinația pe care o aveau de obicei majoritatea tinerelor domnișoare pentru un bărbat cu faima și experiența lui, dar îi dădea măcar un punct de pornire.

Și, privind întregul scenariu cu obiectivitate, ce avea de pierdut?
După cum stăteau lucrurile, singurul mod prin care îi putea câștiga mâna era s-o convingă să i-o dea ea din proprie voință.

Își mai revăzu opțiunile pentru ultima dată, dar nimic nu se schimbase. Nici o altă alternativă nu-i trecea prin cap.

Acceptând, îmbrățișând acest nou scop, se mai uită la spațiul de lângă ea, apoi își dădu jos haina, își desfăcu șireturile cămășii la gât și de la încheieturile mâinii. Îi mai aruncă o privire, convins că ea auzea și cel mai mic zgomot relevant. Aplecându-se, își scoase ciorapii, își desfăcu pantalonii la genunchi, apoi stinse lumânarea și și-i dădu jos.

Doar în cămașă, întinse mâna la capul patului și dădu deoparte perdelele ce acopereau geamul din spate, lăsând lumina slabă a lunii să învăluie cămăruța, apoi ridică păturile. Așa cum bănuise, ea era întinsă sub cearșaful moale. Se băgă în pat, peste cearșaf, lăsând această ultimă barieră între ei.

Când puse capul pe pernă, se liniști atât cât era cu putință.

Uitându-se în tavan, așteptă ca natura să-și urmeze cursul.

Ca soarta s-o facă să-și înalțe capul și să pună stăpânire pe ei amândoi.

Heather nu știa dacă să zâmbească triumfător sau dacă să se simtă răzbunată când observă că patul se afundă în spatele ei. Strecurându-și mâna peste marginea saltelei, o apucă să se țină pe locul ei când se așeză el... apoi își dădu seama că trebuia să se țină continuu de saltea dacă nu voia să se rostogolească spre el.

Imediat simți că o ia cu fierbințeală. Spunându-și că acum putea să adoarmă, închise ochii. Așteptă să i se potolească simțurile. Să se calmeze. Nu reuși. Respira prea anevoie ca să se poată cufunda în somn. Îi treceau furnicături prin pielea cât se poate de conștientă de apropierea lui.
O obseda faptul că el se dezbrăcase înainte să se bage în pat.

Mai văzuse bărbați în pielea goală – pe verii ei mai mici și pe prietenii

lor înotând fără să știe că ea și surorile ei erau prin preajmă.

Instinctul îi spunea că ceea ce văzuse atunci era cu totul altceva decât ce era întins în pat în spatele ei.

Nu conta. El nu era pentru ea.

Închise cu hotărâre ochii, rămase nemișcată și își dori să adoarmă.

Visele veneau chiar dacă rămase trează. Gânduri obsedante, ispititoare despre cum putea să fie. Cu el. Să stea în pat lângă el, să-l atingă și să fie atinsă...

Așa cum era viața ei acum, nu avea să se culce niciodată cu vreun bărbat. Nu avea să se mărite, nu urma să aibă niciodată nevoie de virginitatea ei și n-avea s-o dăruiască nici unui bărbat... Așa că la ce-i folosea acum? Avea oare să lase să-i scape printre degete ocazia de a face dragoste cu cel mai libertin bărbat din înalta societate? Mai ales când cealaltă variantă era să rămână o fată bătrână înăcrită până la sfârșitul zilelor ei? Mai ales că știa că se simțea atras de ea cum era și ea de el, atras din punct de vedere pur sexual. Nu se plăcuseră niciodată cu adevărat, deci ce altceva putea fi dacă nu poftă carnală? Dar nu-l mai credea atât de arogant și de insensibil, așa rece, aspru și inflexibil, nu după ultimele zile. Ideea de a avea o aventură pasională cu el înainte de a-și începe viața singuratică o atrăgea mult.

Desigur, ar trebui să facă ea prima mișcare și, la cum îl cunoștea, avea s-o oblige să-și rostească dorințele, poate chiar să-l implore...

Se opuse în sinea ei. Nu era așa inocentă și nici atât de naivă. Dacă o dorea... poate reușea să-l facă pe el să se roage de ea, nu? Ideea o atrăgea foarte mult. Dar cum?

Nu-i luă mult timp să decidă că asta era una dintre acele întrebări la care, cu cât te gândeai mai mult, cu atât aveai mai puține șanse să-i găsești răspunsul.

Deci... primul pas. Lăsă salteaua din mână.

Apoi se întoarse pe cealaltă parte și, fără ca măcar să se străduiască, se rostogoli lângă el.

El era întins pe spate; mâna ei ajunse pe pieptul lui. Mai avea pe el cămașa și stătea peste cearșaf, nu dedesubt, cum era ea.

El se uita în tavan. Încet, își întoarse capul și, în lumina lunii ce pătrundea prin fereastră, scăldându-i, îi întâlni privirea. Apoi el ridică puțin o sprânceană, cu un pic de aroganță.

Ea își drese glasul.

- Eu...

Când văzu că ea nu-și găsește cuvintele, el își ridică și mai mult acea sprânceană nenorocită, cu un aer batjocoritor.

Ea se uită urât la el. Apoi se ridică, îi trase o pălmuță peste obrazul bărbos, își aplecă fața și își lipi buzele de ale lui.

Sărutul ei nu era câtuși de puțin nesigur – era hotărât, plin de pasiune.

Și mai puțin nesigură a fost reacția lui, venită din adâncurile trupului și care o învălui și pe ea.

Pasiune.

Dezlănțuită, arzătoare. Nesecată...

Pentru o clipă, o ameți, o purtă pe altă lume, îi copleși simțurile și o scoase din minți...

Apoi el se stăpâni. Fără milă, cu o voință de fier, puse stavilă valului de căldură și furiei năvalnice. Până când le ținu pe ambele în palmă.

Dar nu întrerupse sărutul.

În schimb, cu aceeași voință de fier, căreia era imposibil să i te opui, preluă controlul. Până atunci, o sărutase încet, cu o intensitate amețitoare. Sărutări lungi, negrăbite, de parcă îi gusta și îi sorbea buzele, îi făceau sângele să-i clocotească în vene. Sărutări pline de promisiuni, de o poftă nestăvilită, de dorință, de pasiune și de sex și care o torturau. O fascinau. Îi stârneau dorința. O făceau să sufere de atâta dorință.

Apoi el se ridică și se rostogoli și, dintr-odată, ea stătea întinsă pe spate.

Buzele i se desfăcură și gemu când îl simți atât de aproape, cu pieptul lui cald și musculos la câțiva centimetri de sânii ei.

Breckenridge profită de situație ca s-o sărute și mai apăsat, să-și vâre limba între buzele ei dornice, în dulceața de dincolo. Îi găsi limba și i-o mângâie cu a lui, zâmbi în sinea sa și începu s-o ispitească, s-o necăjească, s-o învețe acest joc mai intim, pe care știa că nu-l jucase cu nici un alt bărbat.

Nu avusese niciodată un iubit, dar avea să-l aibă pe el.

Și el avea s-o ia cu totul, încet, cu grijă.

Șoldurile lui erau lipite de ale ei, despărțite doar de cearșaful mototolit. Sprijinit într-un cot, cu pieptul peste ea, o ținea de încheieturile mâinilor, i le apăsa pe pernă de fiecare parte a capului, în timp ce el se desfăta cu gura ei, încet, savurându-i toată dulceața și moliciunea.

Ea gâfâia înfierbântată când el își ridică într-un final capul.

O așteptă să deschidă ochii și se uită în ei de la o distanță de câțiva centimetri.

- Știi ce faci?

Ea se uită fix în ochii lui, apoi își umezi buza de jos cu vârful limbii și îi privi gura.

- Tu știi?

Râsul lui trebuia să denote o enormă încredere în sine, dar ei i se păru un pic cam răgușit.

- Am mai făcut asta și înainte.

Ochii ei albaștri se fixară din nou asupra lui, acum întunecați de furie.

- Dar nu cu mine.

Asta era imposibil de negat. Nu mai plănuise niciodată cu atâta seriozitate să seducă o femeie. Dar în noaptea aceasta nu era nevoie să se străduiască atât cât intenționase.

- Asta mă face să-ți adresez următoarea întrebare.

- Nu știam că interogatoriul va fi așa important în jocul tău.

- Iar eu nu știam că vei vrea să te joci – el îi întâlni și susținu privirea –, și tot nu sunt convins.

Ea nu-și feri privirea.

- Am crezut că dorințele mele sunt clare.

- Exprimă-le în cuvinte!

Ochii ei aruncară văpăi. Trase adânc aer în piept, dar îl reținu în plămâni când sânii i se atinseră de pieptul lui. Ezită un pic, însă nu se trase înapoi, ci sfârcurile ei obraznice îi atinseră, jucăușe, cămașa, mototolind puțin materialul aflat în contact cu pielea lui.

El făcu un efort considerabil să nu reacționeze.

- Vreau să faci dragoste cu mine. Rosti cuvintele clar, cu hotărâre. Rămase cu ochii fixați în ai lui, provocându-l. Vreau să fii iubitul meu. Și, de parcă nu fusese destul de convingătoare, adăugă: Singurul meu iubit.

Nemaiputându-se stăpâni, buzele îi schițară un zâmbet, dar nu amuzat, ci hotărât. Avea să fie singurul ei iubit; acesta era țelul, obiectivul lui. Dar avea de gând să fie mereu, nu numai în această noapte.

- Dacă-mi permiți – se uită în jos la ea, simțindu-i voința în curba delicată a maxilarului ei încleștat –, o s-o facem cum vreau eu. Mă lași să te ghidez.

Ea ridică un umăr dezgolit.

- Tu ești expertul.

- Așa e. Prin urmare, ești de acord?

Îl privi în ochi, simțind că exista un motiv ascuns în solicitarea lui, dar nu știa care anume. Însă avea să afle destul de repede.

Oftă și încuviință din cap.

- Bine. Cum vrei tu.

El zâmbi și mai hotărât, apoi se sui pe ea și se lăsă încet pe corpul ei. Cearșaful forma o barieră de la talie până în vârful picioarelor; cămașa lui și cămășuța ei subțire îi despărțeau sânii de pieptul lui.

Ea simți cum i se taie respirația, se încordă puțin, dar ochii ei larg deschiși, strălucirea lor, dorința de a explora care se citea în ei și bătăile brusc accelerate ale inimii ei, pe care le simțea cu vârful degetelor, îl încredințară că ea nu avea să se răzgândească și nu avea să opună rezistență.

El îi dădu drumul la brațe, lăsându-și greutatea parțial pe coate și își vârî ambele mâini în părul ei mătăsos, îi luă fața în palme, apoi i-o apropie de a lui și o sărută.

Mai adânc, mai hotărât ca înainte. Mai aţâţat, mai insistent. Folosind orice strop de senzualitate din ființa lui, exploră, mângâie – ici și colo –, îi dezmierdă locurile cele mai sensibile, acele locuri din raiul înrourat al gurii ei care întețeau cel mai mult pasiunea abia înfiripată.

Acestea se deșteptară la chemarea lui. Încet, constant, le stârni până le transmise toată dorința instinctuală și focul ce îl pârjolea, intrând pe sub pielea ei. Și topind-o. Nu se grăbi, știa foarte bine că nu trebuia s-o facă. Avu răbdare până ea începu să se miște, căutându-i corpul din instinct, ridicându-se să se lipească de el. Greutatea lui o țintuia, nu-i îngăduia să scape, să facă nici un gest nepotrivit.

Abia după aceea își luă gura de pe a ei și o trimise să exploreze. Își puse buzele pe linia delicată a maxilarului, pe curba lungă a gâtului ei.

Heather își ținu respirația când o linse pe gât, în locul unde se simțea pulsul, apoi îi dădu acolo un sărut arzător, cu toată gura, și supse puțin. În joacă.

El părea să știe exact unde să o sărute, unde s-o mângâie. Cum s-o atingă.

Ea se aşteptase – sperase – să fie exact aşa.

Își luă mâinile din părul ei și se dădu mai în jos. Retragerea lui îi permise ei să-și miște brațele, mâinile. Cu ochii încă închiși, bâjbâind, ea îi atinse obrazul, bărbia, apoi își trecu degetele prin claia lui de păr negru, strânse puțin, în timp ce buzele lui își făceau drum mai jos.

Cel puțin nu sugerase că ea fusese așa amețită de sărut, încât uitase ce îi ceruse.

Fusese purtată într-o mare de pasiune vibrantă cum nu crezuse că putea exista. Doar acel sărut fusese de ajuns – s-o facă dependentă, nespus de dornică. După aceea... nu-i fusese prea greu să spună că îl dorea ca amant. I-ar fi spus orice, doar să-i mai ofere acea desfătare amețitoare.

Forțându-se să deschidă ochii, se uită în jos și îl văzu cum, după ce adusese un omagiu umărului ei, prinse funda de la cămășuță între dinți și trase până o desfăcu.

Apoi dădu în jos materialul fin cu obrazul și cu bărbia. Barba lui îi atingea pielea și o înțepa un pic.

Ea icni și simți cum se arcuiește când el își puse buzele pe sânul ei. Pleoapele i se închiseră când îi simți gura obraznică pe piele, apoi se înfioră când aceasta se plimbă cu pricepere, torturând-o cu atingerea ei. Cu mângâieri care îi înnebuneau simțurile, porni într-o explorare lentă.

A trupului ei. Nu-și dăduse niciodată seama cât de sensibilă îi era pielea, că nervii ei se puteau încorda atâta de la senzații așa puternice. Sau că atingerea ușoară a buzelor lui pe sfârcul gol o putea face să se încordeze dureros de tare. Durerea fu atenuată de senzația pe care o avu când el îi linse sfârcul, apoi îl cuprinse cu gura fierbinte, îl supse încet, cu blândețe, apoi din ce în ce mai viguros.

Ea se arcui și gemu înăbușit.

El îi lăsă imediat sfârcul torturat – dar ea îl îndemnă să continue.

Strângându-i capul în mâini, își încordă mușchii ca sa-l ghideze, dar bărbia lui țepoasă o zgârie un pic pe piept când se îndreptă spre celălalt sfârc...

Simțindu-i ezitarea și știindu-i cauza, Breckenridge, zâmbind în sinea lui, se apucă să repete ce făcuse mai înainte, continuând astfel lungul proces de trezire a simțurilor ei, în care avea s-o învețe cât de multe senzații putea să aibă, ce fascinante erau cele provocate de buzele, limba și gura lui, care îi dezmierdau sânii superbi.

Nici el nu-și imaginase că aveau să fie așa copleșitoare, de acaparatoare. Se așteptase să se stăpânească și să o ia încet, dar... explorarea, descoperirea ei se dovedea o încântare în sine, neașteptat de captivantă.

Sânii ei nu erau mari, dar aveau o formă perfectă. Pielea îi era mai catifelată ca mătasea, fină și delicată și demnă de toate mângâierile din lume. Sfârcurile obraznice, acum întărite, erau superbe.

Era expert; știa. Cunoștea scara frumuseții feminine.

Ea se afla foarte sus.

După el, pe cel mai înalt loc.

Departe de ceea ce se așteptase, era o revelație suficient de intensă încât să-l facă să-și concentreze toate instinctele masculine. Asupra ei.

Chiar și când îi trăgea mai jos cămășuța de mătase fină, lăsând vederii o porțiune mai mare de piele delicata pentru buzele și limba lui, chiar și când aluneca mai jos în pat, sub pături, ca să-i continue educația sexuală – și pe a lui –, era conștient că dorința îi pulsa din ce în ce mai tare în vene.

Încă nu era imperioasă, nici nu-i lua mințile, dar era acolo, cu siguranță.

O dorea, ca întotdeauna. În timp ce degetele i se încurcau în faldurile

cămășuței și trăgea mătasea până sub talie, descoperindu-i buricul, recunoștea acest lucru, îl accepta pe deplin. Dar nu conta, acum când o avea în brațe, aproape goală.

Se trase înapoi, împingându-se în sus, să se uite la ea. Schimbându-și poziția să ajungă lângă ea, lăsă razele lunii să-i scalde pielea sidefie, să-i pună în valoare formele, aruncând umbre tainice. Își puse mâna pe sânii ei, îi luă în palme, îi mângâie și-i dezmierdă.

O altfel de atingere.

Îi simți privirea pe fața lui în timp ce îi mângâia sânii cu blândețe. Apoi îi strânse în mâini și îi frământă. Știu când ea închise ochii; îi auzi respirația gâfâită.

Se agită, dar el o țintui locului, să se bucure de ea în lumina lunii.

S-o exploreze în voie, până îi înnebunea simțurile cu price perea lui.

Atingerea limbii era mai intimă decât a mâinilor; pipăielile, mângâierile erau de obicei primele, dar el știa instinctiv că să înceapă s-o pipăie ar fi fost prea banal, nu i-ar fi trezit suficient simțurile.

Nu cât voia el.

Voia să fie stăpân pe simțurile ei. El trebuia să conducă, așa cum îi spusese.

Își aplecă fața și o sărută; îi luă buzele și i le purtă într-o lungă incursiune în lumea plăcerilor, în timp ce mâna îi rămase neclintită pe sân, apoi găsi sfârcul tare ca piatra și îl strânse.

Îi sorbi icnetul șocat, simți geamătul pe care ea se străduia să-l înăbușe.

Și se simți mulțumit.

Nu mai exista pericolul ca ei să i se facă frig. Când el își ridică în sfârșit capul, îi lăsă sânul și alunecă din nou în jos pe pat; buzele ei erau umflate, pielea trandafirie, respirația gâfâită, dar tot se uita la el printre genele ei lungi, așteptând lecția următoare.

Buzele și limba mai întâi; atingerile mai târziu.

Respectând acest principiu, îi linse sub talie abdomenul încordat, apoi îi molfăi pe neașteptate buricul, surprinzând-o într-atâta, încât râse pe înfundate.

Se uită în jos la abdomenul ei. Degetele lui lungi și bronzate se odihneau pe pielea extrem de fină.

- Te gâdili aici?

Îi trebui un moment grăitor pentru a-și regla respirația, și a-și mișca limba în gură.

- Nu... barba ta.

- A, da.

Atingerea aspră a bărbii. O armă eficientă în arsenalul senzualității.

Se uită în jos, acolo unde faldurile cămășuței diafane îi acopereau, cu totul inadecvat, cârlionții castanii dintre coapse.

Simți așteptarea înfrigurată a cărnii ei, o lăsă să pună stăpânire pe ea, apoi,calm, își îndreptă atenția în altă parte, la picioarele ei lungi.

Întinse mâna și îi luă un picior, își plimbă vârful degetelor în sus și în cerc, până la gambă, înconjurându-i genunchiul, apoi abia îi atinse porțiunea sensibilă din interiorul coapsei, oprindu-se la câțiva centimetri de cârlionții fascinanți și de carnea moale pe care o acopereau.

Ei i se tăie din nou respirația, trase disperată o gură de aer, dar nu îl expiră cât timp el repeta mângâierile lente de la talpa celuilalt picior până la partea interioară a coapsei. De această dată, degetele lui o luară mai sus, trasând ceea ce el știa că avea să fie o linie de foc pe șoldul și talia ei, apoi îi înconjurară sânii și se ridică în pat să-i ia fața în mâini și s-o sărute.

Cu mai multă pasiune decât lăsase să se vadă înainte. Acea pasiune puternică pe care ea o dezlănțuise în el de la început cu acel sărut îndrăzneț.

La cum fusese cu toate femeile cu care se culcase, se simțea stăpân pe situație, își cufunda limba în gura ei și îi cerea să-l dorească, apoi îi alimenta dorința, atățând focul și flăcările.

Aşteptă până ardea, până se arcuia sub el, disperată de dorință.

Apoi ea își dădu seama că îl prinsese de mijloc cu mâinile care se strecuraseră pe sub cămașă, ridicându-se și mângâjndu-l pe părțile laterale ale bustului.

Atingerea ei îl distrase.

Suficient pentru ca ea să-și dezlipească gura de a lui și să îngaime:

- Ajunge, destul! Vreau să te mângâi.

Atât de mult, și nici măcar nu i-o ceruse. Ezită un pic, dar ea era hotărâtă, frământa materialul, se străduia să-l tragă în sus.

El mormăi ceva, apoi se dădu înapoi; se rostogoli într-o parte, apucă de poale și, pe jumătate așezat, își trase cămașa peste cap.

Gemu în timp ce mâinile ei mici, fierbinți, îi găsiră pieptul.

Încă se mai chinuia să-și scoată mânecile când ea își întinse cu lăcomie palmele și începu să-l mângâie pe piept. Aruncă o privire scurtă la chipul ei cu trăsături delicate, scăldat în lumina lunii, apoi nu-și mai putu lua ochii de la ea.

Nu putea decât s-o privească, să-și încordeze toate simțurile și s-o lase în voia ei.

Ea îi întâlni privirea doar pentru scurt timp, dar îi simți aprobarea, așa că

buzele îi schițară un zâmbet, și se apucă să-l exploreze, îi învăță conturul fiecărui mușchi, îi înconjură cu degetele sfârcurile plate, apoi, când ajunse cu mâinile pe mușchii tari din partea de sus a pieptului, îi mângâie până la umeri.

El îi studia chipul. Era vrăjită – nu exista alt cuvânt mai potrivit pentru starea în care era. Deși mai multe femei decât putea el să numere se uitaseră la el mai lasciv, admirația ei îi era mult mai dragă.

În cele din urmă, Heather se puse pe el cu toată greutatea, ca să-l oblige să se întindă pe spate. El își spuse că îi permitea asta pentru că murea de o curiozitate senzuală pe care nu o avusese niciodată – se întreba ce se gândea o virgină să facă în continuare. Din fericire, cearșaful mototolit mai era încă între trupurile lor. În jumătatea de jos; dacă ar fi fost complet dezgolit, se îndoia că ea s-ar fi putut concentra atât de bine să-i ofere plăcerea pe care i-o dăduse el...

Intenția ei era suficient de neobișnuită ca să-l captiveze.

S-o lase să se suie pe el și să-l sărute pe gură – să stea întins, și ea să-l sărute cât de îndrăzneț putea, să-l necăjească, să-l provoace.

În vreme ce se lăsa în voia simțurilor, bucurându-se de ce promitea ea să-i facă, de recunoașterea tacită a cedării sugerată de sărutul ei, când o ținea strâns peste el și o lăsa să-i dea sărutări înflăcărate, un colț al minții sale observa, înregistra, stoca informația că puține femei de care își amintea fuseseră atât de îndrăznețe și de insistente.

Multe stătuseră pe spate și îl lăsaseră pe el să le iubească; puține făcuseră eforturi să-i dăruiască plăcerea pe care le-o oferea el. Și să se bucure de iubirea dăruită; când se trase din brațele ei, expresia senzuală și înflăcărată de pe fața ei îl făcu să înțeleagă cât era de încântată.

Era evident virgină, dar se îndoia că toate virginele erau atât de generoase.

Imitându-i gesturile iubirii, își plimbă buzele pe bărbia lui, apoi pe gât. De acolo coborâră și linseră peste tot, până la unul din sfârcurile lui plate, pe care îl supse și îl mușcă ușor. Ciudata durere îi trimise fiori de foc în măruntaie: când ea trecu la celălalt sfârc, ridică o mână să o dea deoparte. Înainte s-o poată opri, ea îl mușcă din nou ușor, iar senzația îl cutremură, încordându-i tot corpul. Râsul ei înfundat, plin de plăcere și de încântare, îl întări ca piatra.

Își trase capul până la al ei și o sărută cu atâta pasiune cât să-i smulgă frâiele din mână. Îi ținu capul cu mâna cât o sărută; cealaltă mână și-o strecură pe spatele catifelat, pe sub cămășuță, până la fesele frumos rotunjite.

Mângâind delicatele sfere, le frământă apoi evocator și așteptă până când ea gâfâia, gemea, aproape îl ruga, pe urmă îi dădu jos cămășuța șifonată, dezgolindu-i șoldurile, fesele, coapsele cu pielea ca mătasea, ca s-o atingă, dacă nu s-o privească.

O întoarse pe cealaltă parte după ce îi dădu în jos veșmântul cel subțire, întâi de pe gambe, apoi de pe picioare. Îl lăsă pe undeva, în mijlocul cearșafurilor mototolite. Făcu toate acestea în vreme ce o săruta.

Apoi o luă lângă el, îi lăsă sânii tari și dureroși să se atingă de părul de pe pieptul lui, apoi o trase și mai aproape, o strânse și o lipi de el, simțind sferele cele moi aplatizându-se în contact cu carnea lui mai tare, în timp ce îi explora gura din ce în ce mai evocator.

Ea își ridică mâna, nesigură acum, însă dornică să-l atingă, apoi îl mângâie blând pe obraz.

Acea atingere aproape că îl zăpăci, îi umplu inima de o dorință simplă, inocentă, una pe care un libertin cu experiență ca el o recunoscu imediat, căci tânjea după ea.

Era înfometat.

Dar avea și el propriile sale planuri, scopuri pe care trebuia să le atingă.

O trânti pe pat, ignoră impulsul din ce în ce mai imperios de a rupe cearșaful dintre ei și de a-și băga mădularul tare în moliciunea umedă și catifelată dintre coapsele ei. În loc de asta, îi lăsă brusc gura, se dădu mai în jos pe pat, o apucă de coapse și i le desfăcu larg, își băgă capul și umerii între ele și își puse buzele întâi pe cârlionți, apoi, când îi auzi geamătul gâtuit, șocat, și le mută mai jos. Își scoase limba și linse cu delicatețe.

Heather își simți inima bătând să-i spargă pieptul și se gândi că avea să moară. Senzații tăioase îi străbăteau toți nervii; sângele îi clocotea în vene. Nu putea să respire, dar părea să nu mai aibă nevoie de aer; se agăță cu disperare de cearșafuri, într-un efort zadarnic de a-și potoli simțurile înnebunite. Nu-i venea să creadă că îi făcea așa ceva... însă o parte din ea era dornică să simtă, să cunoască, să experimenteze orice îi arăta el. Începuse această nouă călătorie, contrar așteptărilor ei, în clipa în care îl sărutase; de când își pusese buzele pe ale lui, nu mai simțise nici o slăbiciune. Nici teamă, nici modestie adevărată; în toate privințele, acest lucru – ei doi împreună ca acum, goi și înfierbântați, cu mâinile și cu gura lui dornice plimbându-se pe corpul ei, având nevoie de ea, împărtășind plăcerea – părea cât se poate de firesc.

Luptându-se cu șuvoiul nestăvilit de senzații pe care i le provoca el, cu priceperea datorată experienței, ea scutură din cap, gemu, încercă să ajungă la el, dar nu reuși decât să-și încleștеze degetele în părul lui și să se agațe

de el. Vârful limbii lui îi atinse mugurele sensibil de sub cârlionți, și lumea se nărui în jurul ei; se încordă, încercă să scape, dar el îi puse un braț puternic în jurul taliei și o ținu nemișcată în timp ce o gusta, o lingea și o sugea până când ea își ieși din minți, până când simți că tot trupul îi era în flăcări de la focul aprins între coapsele ei, arzând de la barba lui aspră și întețit de limba lui îndrăzneață, dornică de ceva – de o ultimă atingere culminantă...

O ținea acolo, în pragul unei revelații extraordinare, sorbind și gustând, chiar dacă tensiunea și fierbințeala se acumulau în corpul ei, chiar dacă formau un ghem solid în miezul ființei ei. Până ajunse să se zbată sub strânsoarea lui de fier, fără a se lupta însă cu el, ci pentru ceva ce nu știa...

Breckenridge insistă cât de mult îndrăzni, cât de mult crezu că putea ea suporta. În clipa în care instinctul îi spuse că venise momentul, simți o încântare de nedescris. Îi desfăcu și mai mult coapsele și își împinse limba în canalul fierbinte...

Ea se cutremură; el își aminti să întindă mâna și să-i înăbușe țipătul triumfător.

Corpul i se contorsionă, cuprins pentru prima dată de spasmele extazului.

El linse, supse pentru ultima oară, mai zăbovi și savură ambrozia, apoi își băgă un deget, pe urmă al doilea, în teaca ei care mai zvâcnea încă, își mișcă ritmic mâna cu podul palmei pe carnea umflată, în timp ce suia pe ea și își punea șoldurile acolo unde îi fuseseră umerii.

Lăsându-și capul în jos, îi luă mâna de la gură și o înlocui cu buzele lui. I-o astupă cu un sărut atât de pasional, că ea gemu, apoi, cu mâinile ei micuțe agățându-se, strângând cu violență, veni în întâmpinarea lui.

Disperată și flămândă, nerăbdătoare și dornică, se lipi de el cu frenezie.

El se trase înapoi. Își mișcă degetele în teaca ei, lărgind-o, pregătind-o.

I se învârtea și lui capul. Își puse bărbia în părul ei, ascultându-i suspinele.

- Sst, iubito. În curând.

Ea îngăimă:

- *Acum!*

Întinse mâna spre el, îl găsi tare și pulsând, îi luă în mână capul greu. Îl mângâie cu degetele ei mici, plimbându-și-le de jur împrejur.

El înjură în sinea lui, îi luă mâna și i-o trase de acolo. Apăsă mai adânc între coapsele ei și, scoțându-și degetele din teaca ei fierbinte, își băgă mădularul erect în intrarea ei tainică.

Se împinse înăuntru. Doar câțiva centimetri.

Simți că ei i se taie respirația. Începu să se încordeze.

Reținându-și o înjurătură, o luă de ceafă cu mâna liberă și o trase înspre el, dându-i un sărut incredibil de lacom.

Simți că-și pierde stăpânirea de sine când se înfipse mai adânc în ea, țintuind-o sub el, strângând-o în brațe cu pasiune, aproape cu violență; o apucă de șold, imobilizând-o în această poziție, împinse mai adânc, apoi, înnebunit de dorință, se retrase un pic, îi străpunse cu putere himenul și se cufundă greoi în moliciunea familiară.

Se înfipse și mai adânc, obligând-o să-i ia fiecare centimetru.

Și simți că-i plesnesc rărunchii. Simți că-și pierde controlul când ea îi țipă în gură, încremeni o clipă, apoi se mulă, asemenea unei mănuși, cu toată lungimea sa.

Nevoia, dorința și pasiunea îl băteau cu aripi de foc, îl sfâșiau vorace cu ghearele lor.

Voia să-i arate pe îndelete orice aspect al iubirii, dar ea se mișca sub el, se zvârcolea, îl grăbea, așa că nu mai avea nici o speranță să-și recapete controlul. Instinctul primar urla în el; se retrase și se înfipse din nou, tare, hotărât. Se dusese orice urmă de sofisticare. Căzuse orice mască; nu te puteai ascunde, nu de asta. Nu de pasiunea, nevoia și dorința care se revărsau din el și răspundeau chemării ei instinctuale. Naturii nu-i puteai refuza drepturile. Și ea era cu el, se zvârcolea sub el, își ridica șoldurile să ia tot ce îi dădea el.

Heather era prinsă în vâltoarea pasiunii, vrăjită, înrobită de năvalnica dorință ce se cerea satisfăcută imediat. Captivă, prinsă în capcană de intimitatea zdrobitoare.

De faptul că îl simțea fierbinte, tare, adânc în miezul ei, umplând-o de câte ori se înfigea în ea, completând-o cu fiecare penetrare necruțătoare, cerând-o pe ea, simțurile, trupul, inima ei.

Ritmul în care se mișca el era tot ce știa, o copleșea cu totul, o anihila. În acest moment, nimic nu conta în afară de a-l avea în ea, de a-l ține în brațe, de a-l cunoaște în acest fel.

De a fi cu el – a lui – ca acum.

Cu gura lui peste ai ei, nu mai putea să respire – respira prin el. Nu conta. Cu respirația tăiată, amețită, cu plăcerea și pasiunea intensificându-se continuu, se lipea de el și călătorea cu el, încântată, disperată, având nevoie de el, dorindu-l...

Corpurile ude de atâta dorință, lucioase și înfierbântate, alunecau unul peste altul și își amestecau sudoarea. Degetele se agățau, strângeau.
Se țineau în brațe. Unul pe celălalt.

Breckenridge era orbit. Pierdut. Pentru prima dată în viața sa, căzuse

pradă vrăjii țesute în jurul lui. Apoi, sub el, ea se ridica, suspina din nou și îi rostea încet numele. Unghiile ei i se înfigeau în spate, lăsându-i dungi, teaca i se contracta, zvâcnind pe toată lungimea lui, îndemnându-l să continue, storcându-l și mângâindu-l... Întrerupând disperat sărutul, își ridică fața, își dădu capul pe spate, strânse din dinți să-și înăbușe urletul când orgasmul îl năpădi ca un val, îl zdruncină, îl nimici, îl șterse de fața pământului.

Și îl lăsă să se înece într-o mare de împlinire atât de intensă, că i se tăie respirația.

Se prăbuși jumătate peste ea, prea stors de puteri ca să se mai miște, cu plămânii țipând după aer și cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Treptat, încetini ritmul. Senzațiile, conștientizarea tăcută îi reveniră suficient cât să înregistreze mângâierea ei blândă, alinătoare, dar ciudat de imperioasă.

Dorea să-și găsească sofisticata lui armură și să și-o pună din nou – înainte să dea ochii cu ea, înainte ca ea să vadă...

Ea se mișcă înaintea lui; întorcându-și capul spre el, îi dădu de pe față șuvițele ude, îl atinse cu buzele ei umflate pe bărbie, apoi în colțul gurii, și le țuguie, somnoroasă.

- Mulțumesc. Cuvântul era mai mult un suspin, cel mai blând și mai feminin cu putință. A fost... minunat. Și... atât de bine.

Aproape că pufni disprețuitor. Atât de bine? Forța pasiunii aproape că-l omorâse, și ea eticheta acest moment cu „atât de bine“?

Ea se întinse pe spate în pat, pe deplin relaxată în această poziție.

După o clipă, el întoarse capul și se uită la ea. Îi studie expresia de madonă ce i se așternuse pe față; extazul care îi învăluia trăsăturile.

Trase adânc aer în piept, apoi găsi suficientă energie să se ridice de pe ea. Se trânti pe spate lângă ea și se uită în tavan, dar acolo nu erau scrise idei sau soluții.

Pentru prima dată în lungul său libertinaj, nu simțea că deținea controlul. Se simțea... expus. Nesigur. Parcă nu mai era el însuși, de obicei rafinat, civilizat, plictisit și arogant.

Totuși, se presupunea că era obișnuit cu astfel de situații, cu toate nuanțele lor. Un bărbat care știa toate mișcările potrivite și când era momentul pentru ele.

Ea... Breckenridge se mai uită o dată la chipul ei. Ezită, dar cedă imediat impulsului de a întinde mâna spre ea. O trase lângă el, trase păturile pe ei, o lipi de el, o legănă în brațe, îi puse capul pe pieptul său.

Ea murmură ceva, apoi mâinile și picioarele i se relaxară în brațele lui.

El îşi plecă uşor capul şi o sărută pe frunte.

- Dormi.

O văzu că-şi mişcă buzele, dar nu-i dădu nici un răspuns.

În schimb, îşi ridică mâna, îl luă de gât şi se destinse în braţele lui.

Inexplicabil de mulţumit acum, cu toate dorinţele satisfăcute, închise şi el ochii. Iar somnul veni, adânc, fără vise.

Capitolul 11

A doua zi dimineaţă, când se trezi, Heather văzu că Breckenridge se dăduse jos din pat şi plecase din cămăruţă. Clipind să se dezmeticească, se întinse şi... simţi că o dureau muşchii, neobişnuiţi cu noile activităţi din noaptea trecută.

Acele activităţi... întrecuseră orice închipuire din cele mai nebuneşti vise ale ei.

Un zâmbet larg îi lumină faţa; încă o străbătea un val de căldură neaşteptat, dar bine-venit.

Apoi îşi aminti, ridică pătura şi se uită... „Slavă Domnului!“ Sângerase puţin, dar avusese sub ea cămăşuţa mototolită pe care erau câţiva stropi.

Răsuflă uşurată, ieşi de sub pături, se îmbrăcă repede, fără cămăşuţă. Aruncă o privire pe uşa întredeschisă, dar o văzu doar pe doamna Cartwright făcând nişte ştiuci la grătar; era cu spatele la Heather, şi sfârâitul acoperea majoritatea zgomotelor. Privind pe lângă uscior, Heather văzu uşile întredeschise la veranda din spate şi la baie. Plecă din dormitor, trecu repede în sala de baie, încuie uşa după ea, apoi se relaxă, zâmbi şi începu să se spele.

Rămase binedispusă şi la micul dejun, pe care îl luă cu soţii Cartwright şi cu Breckenridge, care apăru de afară când îl strigă doamna Cartwright. Se părea că tăiase lemne ca să-i ajute pe bătrâni. Insistase să le dea şi ceva bani în plus, pe lângă cei datoraţi pentru cameră şi pensiune, aşa că Heather simţea că soţii Cartwright aveau să rămână mulţumiţi de şederea lor la ei.

Părăsiră căsuţa când soarele urca mai sus pe cerul dimineţii şi merseră

până la Gribton mână în mână, cu rucsacurile în spinare. Când ajunseră din nou la drumul ce-i ducea spre Dunscore și Kirkland și mai departe, Breckenridge, a cărui expresie rămăsese indescifrabilă toată dimineața, se opri și își scoase ceasul de buzunar.

Se uită cât era ora, mormăi ceva, apoi îl puse la loc în buzunar.

- E abia ora nouă. Se uită drept înainte, îi strânse mâna mai ferm și o porni la drum. M-am mai uitat pe hartă. Am putea ajunge la Vale sau în apropiere la căderea serii dacă nu facem popasuri, dar, aproape sigur, drumul va trece prin munți după un timp, ceea ce ne va încetini mult. Îi aruncă o privire. Probabil va trebui să ne oprim pe undeva peste noapte.

În continuare zâmbitoare, ea încuviință veselă din cap.

- Găsim noi ceva – un cătun sau o fermă. Ca noaptea trecută. *Exac*t ca noaptea trecută.

El îi răspunse cu alt mormăit.

Ea îi zâmbi mai larg. Își continuară drumul în tăcere, ca doi tovarăși, în timp ce soarele se ridica pe cer și îi mângâia cu razele lui. Cerul se lumina treptat și devenea albastru. Totul era verde, înrourat, plin de speranță. Ea trase în piept aerul curat, și sufletul i se umplu de strălucirea peisajului.

Îi venea să țopăie sau să danseze pe drum, dar, din respect pentru bărbatul ursuz de lângă ea, se mulțumi să păşească în acelaşi ritm cu el. El se obişnuise de mult să-şi potrivească pasul cu al ei. Înaintară spre dealurile din fața lor în ritm constant.

Îi era imposibil să nu se gândească din nou la ce se întâmplase noaptea trecută. Sentimentele, senzațiile, toate îi veneau în minte. Intimitatea, apropierea dintre ei, inimă pe inimă, corp lângă corp, forța momentului culminant, fericirea deplină de după aceea.

Mulțumită lui, ea deschisese bine ochii. Nu-i venea să creadă că, în toți acești ani, refuzase din proprie voință să facă acest lucru, pierzând toate beneficiile unei asemenea relații.

Apoi, se îndoi din nou că alt bărbat ar fi corespuns aşteptărilor ei, în nici un caz cei pe care îi întâlnise până acum.

Adevărul era că, dacă ar fi știut cum avea să fie, ar fi pus mâna pe Breckenridge cu mulți ani în urmă. Această idee o făcu să zâmbească, aducându-i în minte toate gândurile legate de ei doi până în momentul când se întâmplase inevitabilul. În ciuda plăcerii de nedescris pe care o simțise, știa în adâncul sufletului că drumul ei în viață nu se schimbase. Nu ar accepta niciodată un soț impus de societate, oricât de bun ar fi la pat. Evenimentele din noaptea trecută schimbaseră poate și mai mult părerea despre el și spera ca și el să și-o fi schimbat, dar tot aveau să meargă pe

drumuri diferite în viitor.

Ceea ce probabil se schimbase era viitorul lor apropiat. Următoarele câteva zile.

Îi aruncă o privire. În afară de faptul că își pierduse virginitatea, ceva în relația lor se schimbase. Probabil era o schimbare care survenea întotdeauna când un bărbat și o femeie deveneau intimi. Nu știa în ce consta, dar se simțea mult mai apropiată de Breckenridge și mai în largul ei în compania lui. În mai multe privințe.

La ce putea să ducă asta... Se gândi pe drum la eventualele perspective.

Breckenridge se uita la ea cu coada ochiului. Observă că era senină, deși un pic gânditoare. Ar fi dat orice să știe la ce se gândea. Din experiența lui cu femeile, învățase de mult că nu putea ghici ce aveau ele în cap; îl surprindeau întotdeauna, și era sigur că nici ea nu era altfel în această privință.

Poate chiar mai dificilă. Dumnezeu să-l ajute!

În opinia lui, faptul că o sedusese îi dădea mai multe drepturi să-i ceară mâna după ce călătoria lor avea să se termine. Chiar dacă ea nu-și dădea seama de asta, intimitatea creată între ei le schimbase complet relația. Ireversibil.

Îi schimbase și în alte feluri. Doar gândul la ce se întâmplase era de ajuns să-i tulbure.

Luptându-se cu el însuși să nu-i strângă mâna mai tare, tânjea s-o posede ca noaptea trecută – o dorință tot mai greu de înfrânat. Trebuia totuși să rămână tăcut și să nu-i atragă nicicum atenția.

Era o femeie din neamul Cynster; dacă ar înțelege cum o vedea el acum, i-ar ghici planul și ar înceta să coopereze. Așadar, era foarte important să-și ascundă adevăratele sentimente – pe care le găsea atât de puternice –, cel puțin față de ea.

Așa că merse mai departe, cu pași siguri, într-un ritm constant, dar uitându-se mereu împrejur să vadă dacă nu-i pândea vreo primejdie, în timp ce se gândea la schimbările pe care le adusese noaptea trecută.

Deschizând ușa și trecând pragul intimității, nu se așteptase la ceva diferit de ce simțise de o mie de ori înainte. În loc de asta... tot ce-și amintea, tot ce îi rămăsese întipărit în minte era intensitatea șocantă, tulburătoare a momentului culminant. Și valul de emoții care îl străbătuse după aceea.

Emoțiile puternice apărute în urma actului sexual erau ceva cu totul nou pentru el.

Vulnerabilitatea tulburătoare, dar nu prea subtilă, din spatele celorlalte

sentimente, îi crea o stare de... nervozitate. Acesta era singurul cuvânt care exprima ce simțea acum.

Totuși, de noaptea trecută știa precis ce cale trebuia să urmeze; ea era femeia care avea să-i fie soție... și, poate că experiența de noaptea trecută fusese mai presus de tot ce simțise vreodată cu alte femei, tocmai fiindcă în mintea lui hotărâse deja că ea era a lui. Ea era deosebită; urma să-i fie soție. Normal că acum îi era mai dragă și că simțea și mai multă nevoie de a se căsători cu ea. Să-i fie mireasă era acum absolut necesar; după noaptea trecută, nu mai era altă cale de urmat.

Ajunseră la o porțiune în care poteca era inundată de un torent. Erau puși bușteni de la o margine la alta, ca să poată fi trecută cu piciorul. El păși primul, apoi, ținând-o strâns de mână pe Heather, trecu puntea. Ridicându-și poalele cu mâna cealaltă, ea veni după el. El prinse momentul în care ea era foarte atentă pe unde călca și îi studie expresia întipărită pe chip.

Ajungând din nou pe pământ tare, el o sprijini, apoi o ajută să treacă pe iarba deasă și udă. Se uită din nou la ea și îi întâlni o clipă privirea. Apoi se întoarse și, cu mâna ei într-a lui, porniră din nou la drum.

Nu putea ghici la ce se gândea ea, dar zâmbetul de pe chipul ei și licărul de satisfacție pe care i-l văzuse în ochi păreau încurajatoare... Totul sugera că ar fi dispusă să repete experiența de noaptea trecută.

Cum el era hotărât s-o ia de soție, dar avea îndoieli serioase că ea și-ar fi schimbat planurile de viitor, știa că avea să-i fie mai greu s-o îmbuneze. Era de datoria lui să facă tot posibilul, să profite de orice șansă ce i se ivea pentru a o face, încăpățânată cum era, să se răzgândească și a o lega cât mai mult de el prin pasiune, plăcere și dorință.

Această perspectivă îl intriga, dar însemna o provocare și, având în vedere relația lor conflictuală din trecut, îl și atrăgea. Gândindu-se la opțiunile sale, o porni înainte.

Pe la mijlocul dimineții, omul care își spunea McKinsey ieși călare din Dumfries și se îndreptă spre nord pe Glasgow Road.

Trăgea nădejde să-i găsească pe fetișcana Cynster și pe însoțitorul ei; în câteva ore cel mult, ar trebui să-i zărească. Și pe urmă...

Noaptea trecută stătuse treaz mai multe ceasuri și se gândise cum era mai bine să procedeze. Dat fiind că era din ce în ce mai sigur că bărbatul cu care fugise fata nu era un biet conțopist și nici nu fusese vreodată,

hotărâse că ar fi mai înțelept să-i țină la început sub supraveghere.

Pe șosea erau multe porțiuni lungi în câmp deschis; odată ce îi localiza, nu avea să-i fie greu să-i urmărească de la distanță, fără ca ei să-l observe.

După ce vedea cum se purtau unul cu altul și își dădea seama ce era între ei, avea să știe ce era de făcut. Poate avea să folosească tot ce se întâmplase în avantajul său, era posibil ca situația să-i servească scopurile sau să fie adaptată pentru a face asta.

Gândindu-se la toate posibilitățile, călări mai departe în ritm constant, cu soarele încălzindu-i spatele, cu zgomotul făcut de copitele lui Hercule în urechi. Totuși, expresia lui rămase hotărâtă, cu buzele strânse și cu maxilarul încleștat.

Indiferent ce se afla, indiferent de nevoile oamenilor săi, indiferent dacă planul îi era dejucat, principalul său scop era acum s-o salveze pe Heather Cynster.

Trebuia să se asigure că era nevătămată, că viitorul ei – cu el sau cu altul – era sigur, la adăpost, și că avea să-i ofere același grad de confort de care s-ar fi bucurat dacă el nu ar fi fost forțat s-o răpească.

Intervenise neprevăzutul; nu acesta fusese scopul lui la început. Dar, așa cum stăteau lucrurile acum, conștiința nu-l lăsa să procedeze altfel.

Înăbușindu-și un oftat de frustrare, își continuă drumul.

*

Heather și Breckenridge se apropiau de Kirkland, când, cu soarele deasupra capului, făcură popas pe malul unui pârâu, să mănânce din proviziile pe care le cumpăraseră cu o zi înainte la Dumfries.

Așezați pe niște pietre încălzite de soare, de unde se auzea susurul apei, se ospătară și se uitară înapoi la dealurile pe care șerpuise poteca. Chiar dacă urcaseră o vreme, colinele verzi tot le blocau vederea înspre sud. În imensa pustietate din jurul lor, ar fi putut fi singurii oameni din lume. Totuși, de jur împrejurul lor, natura bogată fremăta plină de viață. Tufișurile înmugureau, și pe crengile goale ale copacilor se iveau primele frunze.

Heather scoase un măr dintr-un rucsac. Își aminti de bătrâna de la care îl cumpărase, în piața din Dumfries. Acum, Dumfries îi părea departe, mult mai departe în trecut decât cele douăzeci și patru de ore care se scurseseră de când fuseseră acolo. Între atunci și acum... Era de parcă intimitatea creată între ea și Breckenridge îi despărțise viața în două perioade distincte: „atunci“ și „acum“.

Se uită la el și nu-și putu reține un zâmbet. Mânca lacom niște pâine și o bucată de brânză tare, cercetând cu privirea câmpurile de sub ei. Barba îi umbrea obrajii și îi estompa trăsăturile severe, arogante și atât de evident aristocratice. Părea obosit și jerpelit, dar, în mod ciudat, mai uman acum când frumusețea lui de zeu era afectată.

Însă, bineînțeles, nu-l părăsise. De fiecare dată când îi întâlnea privirea, îl vedea cum era cu adevărat. Așa cum îl văzuse noaptea trecută, când razele lunii îi poleiau fiecare mușchi al bustului gol. Încarnarea lui de acum în alt bărbat nu era decât temporară. După ce se întorceau în lumea civilizată, avea să se bărbierească, să-și schimbe hainele cu acelea elegante pe care le purta de obicei și să devină din nou Breckenridge, răsfățatul înaltei societăți.

Dar până atunci rămânea așa cum era acum... și ce era, adică al ei, cel puțin din punctul ei de vedere. Era singura care îl va vedea ca acum, în clipa de față. Numai ea avea să știe cum se comportase cu ea în această călătorie. În afară de faptul că îi făcuse cunoscute plăcerile carnale, se purtase cu ea foarte diferit de cum se purta în Londra.

Privi drept înainte, își ridică fața spre soare și îl simți mângâindu-i obrajii împreună cu o adiere de vânt. Închise ochii și savură această mică plăcere.

Avea să-și amintească întotdeauna acest moment, zefirul blând și cald care îi sufla pe față.

Și pe cel mai mare libertin din Londra în haine de conțopist așezat lângă ea.

Buzele îi schițară un zâmbet. Fără să vrea, se gândea la ce aveau de făcut în continuare.

Pentru seara asta decisese deja. Era necesar să se oprească la o casă sau să-și găsească adăpost într-un hambar. În orice caz, era hotărâtă să repete tot ce făcuse noaptea trecută, să simtă din nou toată plăcerea de care avusese parte și, dacă era posibil, să-și lărgească orizonturile.

Când aveau să ajungă în lumea civilizată, relația lor avea să se sfârșească, dacă nu imediat, oricum foarte curând. Nu știa prea bine cât avea să dureze – cât putea s-o mai lungească, cât timp îi va mai stârni ea interesul, care se știa bine ce trecător era când venea vorba despre amantele lui –, așa că era clar în avantajul ei să obțină cât mai mult în scurta perioadă pe care o petrecea cu el.

În scurta perioadă în care era al ei.

Stând la soare, cu el alături, lăsă frâu liber imaginației.

Breckenridge o privi, îi văzu încântarea de pe față, apoi se uită iar pe potecă – și ajunse la concluzia neplăcută că, deși păreau să fie singuri în

zonă, nu erau. Într-un alt loc, în altă vreme, într-o situație mai normală, ar fi fost tentat să profite de acest moment, dar siguranța ei era acum mai importantă decât dorința lui de a face tot ce era posibil s-o lege de el. Pe lângă asta, încă nu se împăcase cu faptul că, străduindu-se noaptea trecută s-o facă să se atașeze mai mult de el, se simțise și el irevocabil legat de ea, în feluri pe care nu le înțelegea pe deplin.

În feluri pe care încă nu voia să le înțeleagă.

O privi din nou; ochii i se opriră la buzele ei pline, frumos arcuite... și întoarse privirea de la ea, se ridică, închise gențile și le luă de acolo.

Ea se uita la el, ridicând din sprâncene, cu zâmbetul acela ciudat – ca de sirenă – încă pe buze.

Își dădu brusc seama că habar n-avea cât de mult văzuse ea, cât ghicise.

Înăsprindu-și inima și expresia, întinse o mână.

- Ar trebui să plecăm. Mai avem mult de mers dacă vrem să ajungem la Vale mâine-dimineață.

Ea înclină din cap, îl privi o clipă, apoi încuviință și își puse mâna într-a lui, ca s-o tragă în picioare.

- Mersi.

El așteptă să-și scuture și să-și netezească fustele, apoi îi dădu rucsacul pe care îl avusese în spate.

- După următoarea curbă, ar trebui să dăm de un drum mai mare. Kirkland ar trebui să fie un pic mai departe spre vest.

Ea încuviință din cap, întinse mâna și și-o strecură în a lui.

El o strânse ușor și o conduse de pe malul râului înapoi la potecă.

Din nou mână în mână, ea înaintând cu pași mari – vizibil mulțumită – alături de el, porniră spre Kirldand.

Omul care se dădea drept McKinsey era într-o dispoziție mult mai sumbră pe când, înjurând în sinea lui, călărea spre sud, îndreptându-se înapoi spre Dumfries pe Glasgow Road.

Dacă totul ar fi ieșit conform planului său, ar fi fost acum înapoi în zona muntoasă a Scoției, aproape acasă, cu Heather Cynster după el, iar moșia lui și toți de acolo ar fi fost din nou în siguranță. În loc de asta...

Cu o expresie înverșunată pe față, se vedea nevoit să oprească fiecare călător care se îndrepta spre nord și să-l întrebe de cei doi, să se intereseze de ei la fiecare casă, cârciumă, în orice loc unde ar fi putut face popas, să verifice dacă nu fuseseră văzuți pe orice drumeag din afara șoselei. Ajunsese la Thornhill fără să dea de ei – ceea ce însemna fie că se opriseră

pe undeva, fie că el îi depășise fără să-și dea seama, fie că părăsiseră drumul mare și se duseseră altundeva.

Unde, asta habar n-avea.

Nu era în planul lui să atragă atenția abordând zeci de oameni pe drum ca să le pună întrebări, dar nu avea de ales. Cel puțin pe porțiunea de drum la sud de Thornhill nu erau așa multe alei laterale, iar majoritatea aveau o casă sau o fermă aproape de intersecție. În acel moment al zilei, când soarele strălucea puternic, toată lumea era la câmp; nu era greu să-i întrebe dacă nu-l văzuseră pe fratele lui și pe iubita acestuia.

Încălecând din nou, după ce întrebase un arendaș și acesta scuturase din cap, la fel ca mulți alții, luă în mâini hățurile lui Hercule, lăsă calul cel mare la galop mărunt și se întrebă dacă fetișcana aceea merita tot efortul pe care îl făcea.

Dacă n-ar fi fugit cu necunoscutul ăla ticălos...

Oftă resemnat în sinea lui și călări mai departe. Oricât s-ar fi gândit, pur și simplu nu putea s-o lase pe prostuța aia să umble pe coclauri și să se pună în pericol, căci vina pentru faptul că nu era acum în siguranță, în sânul familiei sale din Londra, ar cădea doar pe capul lui. Greșeala lui. Situația potențial periculoasă în care se afla ea acum era, fără îndoială, numai rezultatul neprevăzut al planului său complicat.

De el depindea să îndrepte lucrurile.

Cu maxilarul încleștat, îi dădu pinteni lui Hercule și calul porni în galop.

Capitolul 12

După-amiază, cu Heather alături, Breckenridge intră într-un cătun care, potrivit hărții, se mândrea cu numele de Craigdarroch. De comun acord, fără să rostească nici un cuvânt sau să schimbe vreo privire, el și Heather se opriră și se uitară cu atenție la cele trei case din fața lor, aflate pe

povârnișul lin de lângă drum.

- Nu cred să fie un sat mai mare după următoarea curbă, o fi?

Heather arătă din cap spre curba din fața lor și dealul următor care le ascundea drumul înainte.

- Conform hărții, nu. Nu apare nici o așezare mai mare pe o bună bucată de drum, așa că nu putem risca să mergem mai departe. Se uită pe cer, înspre vest. Soarele strălucește acum, dar nu va mai dura mult și va apune.

Ajunseseră la Kirkland cu puțin după miezul zilei și merseră mai departe pe un drum mare care o lua peste dealurile dintre Thornhill și Galloway. Drumul nu era așa în pantă, dar tot cotea, urca și cobora, deși niciodată abrupt. Totuși, înaintau încet – n-aveau nici o șansă să ajungă la Vale în acea zi. Trecuseră de satul Moniaive cu un ceas și jumătate în urmă, și continuând pe ruta aleasă, dădură într-un drum mult mai îngust, ca vai de el, care îi duse la Craigdarroch.

El spera că, alegând un drum mai puțin cunoscut după ieșirea din zona deluroasă, avea să descurajeze orice posibil urmăritor.

Lângă el, Heather se agita.

- Să încercăm la ultima casă. Pare să aibă o cameră de oaspeți adăugată în spate.

Se uită și el, apoi încuviință din cap. Luând-o mai ferm de mână, se duse cu ea la ușa vopsită în roșu a căsuței văruite de la capătul rândului de clădiri. Se opriră în pridvor. El își potrivi gențile pe umeri, apoi bătu la ușă.

După o clipă, le deschise o femeie. Părea surprinsă să-i vadă. Neliniștea i se citi în ochi când se uită la el; închise repede ușa, dar nu complet, și întrebă prin deschizătura rămasă:

- Ce doriți?

Înainte să răspundă el. Heather făcu un pas în față; eliberându-și mâna stângă din strânsoarea lui, îl luă de mânecă, apăsă... îl avertiza oare?

- Ne întrebam, coniță, dacă n-ai cumva o cameră pentru la noapte. Suntem în drum spre familia mea, dar am mers mai încet decât crezuserăm, așa că am avea nevoie de un pat pentru la noapte.

Breckenridge văzu că ochii femeii se opresc la mâna lui Heather de pe mâneca lui – mâna pe care încă sclipea inelul cu pecete – și își ținu gura.

Femeia se uită cu atenție la Heather, în rochia ei șifonată, cu părul ieșindu-i din cocul pe care și-l făcuse de dimineață și cu pielea ei foarte albă un pic înroșită de soare, apoi mai insistent la el. Îl măsură cu privirea din cap până-n picioare, apoi se uită din nou la Heather.

- E bărbatul tău?

- Da, al meu e.

El reuși să nu se uite întrebător la Heather. Răspunsul ei fusese rapid și hotărât, așa că nu admitea replică; cu coada ochiului, o văzu ridicându-și sfidător bărbia pentru o fracțiune de secundă, de parcă o provoca pe femeie să spună ceva rău despre el.

Nu-și mai amintea de când nu mai fusese văzut de o femeie într-o lumină nefavorabilă, și avea memorie bună. Era clar că femeia nu avea încredere în bărbații înalți și solizi.

Plecându-și capul și lăsându-și umerii în jos ca să pară mai puțin intimidant, își mută greutatea pe celălalt picior și spuse în șoaptă:

- Aș fi încântat să tai niște lemne pentru dumneata, coniță. Făcuse asta și pentru bătrânii la care stătuseră cu o noapte înainte, la Gribton. Asta pe lângă bani, desigur.

Femeia se uită iar la Heather, apoi dădu aprobator din cap și se dădu câțiva pași înapoi. Ținând ușa larg deschisă, le făcu semn să intre.

- Eu sunt doamna Croft. Sunt văduvă, așa că trebuie să fiu atentă cine îmi intră-n casă, știți cum e. Dar nu vă refuz banii, iar chestia cu lemnele îmi va fi de mare folos.

Heather se uită prin micul salon al casei. Ușa deschisă de pe peretele din spate ducea spre bucătăria alăturată, cu o masă din lemn de brad în mijloc. Pe ușa de pe peretele din dreapta se intra, fără îndoială, în dormitorul principal al căsuței; căminul și coșul erau încastrate în peretele din spate, la dreapta ușii de la bucătărie. Mai încolo, la dreapta, era o scară îngustă care ducea sus, cotea, apoi dispărea în spatele căminului.

După ce închise ușa solidă din față și trase zăvorul greu de fier, doamna Croft le făcu semn spre scară.

- Camera de oaspeți e acolo sus. Aruncați o privire, lăsați-vă bagajele. Lavoarul e afară în spate, se ajunge prin bucătărie. Ezită puțin, privindu-l pe Breckenridge, apoi își fixă privirea asupra lui Heather și dădu din cap, de parcă luase o hotărâre. Ați venit la țanc – tocmai puneam oala de supă pe foc. Dacă vreți, vă pot oferi o cină bună și micul dejun, pe lângă cameră.

- Mulțumim. Heather zâmbi, sincer ușurată. Ar fi foarte bine.

Amintindu-și cât plătiseră soților Cartwright, îi oferiră aceeași sumă.

Doamna Croft radia de încântare.

- Ar fi grozav – dacă sunteți siguri că vă permiteți să cheltuiți atât de mult.

Breckenridge, aplecându-și capul, pentru că stătea sub o grindă mai joasă din tavan, spuse:

- Mi se pare corect. Și aș începe să vă umplu lada pentru lemne înainte să se întunece, dacă vreți.

Focul ardea deja în cămin.

Doamna Croft se uită la lada de lemn de lângă șemineu. Era plină cu lemne pentru foc. Fără să-l privească pe Breckenridge, flutură din mână.

- Păi, poți s-o lași pe mâine-dimineață. Dacă veniți de la Gribton, cred că ați mers toată ziua, și se înserează deja.

Avea totuși să-i lase plină lada de lemne.

Breckenridge își plecă și mai mult capul.

- Dimineață, atunci.

Heather trebui să strângă tare din buze ca să nu zâmbească. Arăta așa... parcă nu era el, când încerca să pară inofensiv.

- Atunci ne ducem sus.

Doamna Croft încuviință din cap.

- Am un clopoțel – sun când e gata masa.

Heather o porni pe scări. Înainte să cotească, se uită înapoi la Breckenridge, care o urma, întors cumva pe o parte ca să încapă în spațiul îngust. Ea nu se gândise niciodată la inconvenientele pe care le avea cineva așa înalt și lat în umeri; continuând să urce cele câteva trepte, ajunse pe un mic palier, în fața unei uși.

O deschise și intră într-o cămăruță foarte curată și aranjată cu gust. De la ferestre se vedea povârnișul din spatele căsuței. Camera fusese construită deasupra bucătăriei, în spațiul dintre acoperișul inițial al casei și taluzul din spate; podeaua camerei era tavanul bucătăriei.

Un pat cu cadru de lemn ocupa mijlocul camerei, având capul la peretele cu ferestrele și picioarele la cel prin care trecea coșul căminului. Mai rămânea destul loc pentru o comodă mică, pusă pe peretele opus, și un lavoar lângă ușă.

Heather traversă camera și își puse rucsacul lângă comodă. Se întoarse să se uite la Breckenridge, care, după ce închisese ușa, se oprise cu mâna pe peretele prin care trecea coșul.

Observându-i privirea, el îi spuse:

- Cu focul de jos, o să ne fie destul de cald aici.

Dându-și jos rucsacul din spinare, el se duse în colțul de lângă lavoar. Când se îndreptă de spate după ce pusese jos bagajul, se auzi o bătaie la ușă și vocea doamnei Croft, care spuse:

- V-am adus un urcior cu apă caldă. M-am gândit că poate vreți să vă spălați aici.

Heather o luă spre ușă, făcându-i semn lui Breckenridge să rămână pe

loc. O deschise și îi zâmbi proprietăresei.

- Mulțumim. E foarte drăguț din partea dumitale.

Dându-i urciorul, doamna Croft își șterse mâinile pe șortul ei cu dungi albastre și dădu să plece.

- Nu-i mare lucru.

Heather se uită la ea cum cobora scara, apoi îi dădu urciorul greu lui Breckenridge. El i-l luă din mâini și îl puse pe lavoar.

Heather închise ușa și murmură:

- Mă întreb prin ce a trecut biata femeie.

Breckenridge îi aruncă o privire, apoi turnă apa încă fierbinte în lighean.

- Poate a bătut-o bărbatu'.

Felul în care o spusese, tonul vocii lui o făcură să presupună că Breckenridge își dăduse seama de teama doamnei Croft față de el. „De asta ai încercat să pari inofensiv." Spuse aceste cuvinte doar în gând, apoi acceptă invitația lui de a profita de apa caldă.

După ce își spălă praful de pe față și se șterse cu prosopul agățat lângă lavabou, îl lăsă pe Breckenridge să folosească restul de apă în același scop și se duse să inspecteze patul.

Trase cuvertura și examină așternutul, apoi o puse la loc și se așeză pe saltea, sărind un pic, s-o testeze.

- Așternutul e abia spălat. Își scoase cizmele, se întinse cât era de lungă și își puse capul pe pernă. Destul de comod.

Breckenridge se întoarse s-o privească după ce puse prosopul în cui.

Ea închise ochii, se destinse și oftă, surprinzător de mulțumită. Acum nu mai trebuia să meargă, stătea întinsă într-un relativ confort, cina o aștepta și nu mai avea nimic de făcut... se putea gândi la altele...

Breckenridge îi sorbi din ochi expresia, zâmbetul jucăuș – și se simți irezistibil atras spre pat. Picioarele îi ajungeau la celălalt capăt al saltelei; era tentat, atât de tentat să întindă mâna și s-o mângâie pe obrazul delicat...

Nu era un lucru înțelept. Știa unde avea să ducă chiar și cea mai mică atingere, iar ea mersese toată ziua. Mai bine s-o lase să-și tragă sufletul înainte de a începe etapa următoare a planului său.

Planul lui de a se asigura că avea să se mărite cu el.

Că, la momentul potrivit, ea nu avea să se opună, ci să accepte din toată inima.

Era o treabă parcă făcută pentru el, la care se pricepea de minune. Nu era necesar să fie bădăran și să insiste. Avea timp.

Fără tragere de inimă, renunță s-o mângâie acum; se așeză pe marginea patului și trase lângă el una din genți. Scoase harta și o despături.

În timp ce studia traseul pe care îl aveau de făcut, auzi de jos zăngănitul unei oale și bufnitura produsă de închiderea ușiței de la sobă. Se concentră asupra hărții, estimând distanța pe care o mai aveau de parcurs și tipul terenului, socotind și cam câte ore aveau de mers. Deși era foarte atent la ce făcea, asculta și respirația lui Heather, și, după ritmul acesteia, își dădu seama că nu dormea.

- Aici suntem cam la mijlocul trecătorii –, nu mai avem mult de urcat. Un ceas sau două, apoi doar coborâm restul drumului. Dacă Vale e acolo unde zici tu, ajungem sigur mâine, dar probabil că după-amiaza târziu.

- Hmm.

Înțelegând ce sugera răspunsul ei, nu se mai străduí să-și imagineze ce-i trecea ei prin cap.

În timp ce se uita pe hartă, auzi iar un zăngănit de jos. Se gândi la doamna Croft și la licărul de alarmă ce apăruse în ochii ei. Îl mai văzuse, știa ce însemna de obicei. Și, de câte ori vedea asemenea reacții, se întreba întotdeauna cum și de ce ar lovi un bărbat o femeie. Numai gândul că un bărbat ar putea să lovească o femeie – orice femeie – îl îmbolnăvea. Își cunoștea puterea, se bătuse cu bărbați de aceeași statură cu el destul de des ca să știe cât de puternică era o lovitură și cât rău făcea altui bărbat. Darămite unei femei!

Îi era peste putință să înțeleagă motivele pentru care un bărbat ar bate o femeie.

Nu că n-ar fi întâlnit femei care puteau fi numite pe drept cuvânt niște javre neîmblânzite – îi veni în minte aceea care îi arătase ce însemnă dragostea – dar, deși ar fi meritat să fie pedepsite, el preferase întotdeauna să lase soarta s-o facă în locul lui. Din experiență știa că soarta îi pedepsea până la urmă pe majoritatea ticăloșilor, adesea în moduri mai rafinate decât erau în stare să născocească oamenii.

Fără să vrea, gândurile i se întoarseră la femeia de pe pat, din spatele lui. Ea și altele de felul ei – indiferent că el le cunoscuse pe cele mai rele dintre ele, matroane care își scoteau ghearele una la alta, apoi afișau un zâmbet prefăcut și îl ademeneau în patul lor – erau femei din clasa lui socială, și simțea nevoia să le protejeze dintr-un instinct înnăscut și, apoi, educat. Nu se putea întoarce împotriva lor așa cum nu-și putea smulge carnea de pe oase; atitudinea față de ele era adânc înrădăcinată în ființa lui.

Cât despre Heather... când se gândea mai mult la ea, se simțea cuprins de sentimente atât de puternice, că nimic nu le putea sta în cale.

N-ar ridica niciodată mâna la ea și i-ar omorî pe toți care ar îndrăzni să-i facă rău. Aceasta era o enigmă a firii sale – a lui, ai a altor bărbați ca el,

cum ar fi cei din neamul Cynster – pentru care nu găsise nici o explicație rațională. Nu puteau să fie niciodată violenți cu femeile din familia lor, dar reacționau imediat cu o violență nemaiîntâlnită dacă asupra lor plana vreo amenințare.

Era perfect conștient – fusese de ani buni – de această tendință a lui. Dar acum, cu Heather, era oare datorită sentimentelor pe care le încerca pentru ea? Nu, mai degrabă o atitudine adânc înrădăcinată – își atinsese potențialul maxim și oarecum neliniștitor.

Din păcate, faptul că știa că tot ce simțea era normal la bărbații ca el nu îl făcea să-și stăpânească mai ușor impulsurile în această privință.

În spatele lui, patul se afundă. Presupuse că Heather se întorcea pe partea cealaltă ca să tragă un pui de somn, dar apoi salteaua se adânci și mai mult, iar ea era acolo, lipindu-și sânii de spatele lui, stând cu genunchii desfăcuți și înconjurându-l cu brațele.

Fără să se gândească ce face, luă una din mâini de pe hartă și i le puse pe ale ei pe pieptul lui.

- Ce faci?

Își săltă capul și îl înclină puțin în timp ce ea îl săruta după ureche.

- Încerc să te seduc, ca să profităm de ora pe care o avem la dispoziție până sună doamna Croft clopoțelul pentru cină. Răsuflarea ei caldă pe pielea lui fu urmată de un sărut blând. Apoi Heather se trase un pic înapoi și îi șopti la ureche: Este bine?

Fata știa că el nu avea să-i răspundă – nu cu vorbe, în orice caz. Acționa din instinct și din impuls, neștiind dacă el avea chef de hârjoneală. Dacă noaptea aceasta avea să fie ultima pe care o petrecea cu el, fără nici un fel de constrângeri sociale, trebuia să fie minunată. Nu avea idee dacă, după ce ajungeau la Vale, el avea să continue aventura cu ea, însă, și așa, orice relație între ei trebuia să înceteze când se întorcea el la Londra, ceea ce probabil avea să se întâmple de îndată ce ea ajungea în siguranță în casa lui Richard și a Catrionei.

El rămase nemișcat. Nu chiar încremenit, dar...

Într-o clipită, Heather se trezi întinsă pe spate, cu el deasupra, ținând-o cu brațele pe lângă ea, ca într-o capcană. Ochii lui strălucitori, de culoarea alunei, cu petișoare verzi și aurii, o pironeau.

- Și la ce anume te-ai gândit?

Era clar că reușise să-l seducă.

- Mă întrebam... Se uită în ochii lui, dar nu știa dacă avea să poată rosti ce gândea. Însă o făcu. Trebuie să fi avut aventuri cu femei la baluri sau la petreceri – aventuri scurte, în care riscul de a fi descoperiți era foarte mare.

El și ea nu puteau avea niciodată o asemenea aventură; dacă voia să știe, trebuia să-l întrebe acum. Cu multă îndrăzneală, își plimbă un deget pe obrazul lui, până în colțul buzelor. Iată-ne aici cu o oră la dispoziție – o tocană durează cel puțin atâta, așa cred –, dar, cu doamna Croft jos, nu ne putem permite să facem zgomot...

El nu-i răspunse, doar se uită la ea cum aștepta, ridicând îndrăzneață o sprânceană.

- Ce ai de gând să faci?

El stătu pe gânduri; iar ea îi văzu licărul din ochi, semn că medita.

- Primul lucru: noi – eu sau orice doamnă într-o astfel de situație – trebuie să ne păstrăm hainele pe noi.

Nu pricepea de ce această idee o făcea să se excite; ar fi preferat să fie goală cu el, mai ales în lumina blândă a înserării. Se bosumflă.

- Nu văd de ce e cazul acum. Avem destul timp să ne îmbrăcăm din nou până sună doamna Croft clopoțelul.

Expresia lui putea fi descifrată cu ușurință când el dorea asta; acum părea un pic autoritară.

- Credeam că te interesează o experiență autentică – și nu e nevoie să se întâmple așa repede.

Un nou fior de excitare îi străbătu șira spinării. Ea înclină din cap.

- Ei bine, dacă insiști. Deci...

- Deci aproape sigur nu am avea nici pat – și, chiar dacă am găsi un dormitor, n-am putea să folosim patul, nu la modul ăsta.

Ea se încruntă.

- Cred că nu. Ce-ar fi să...

El se rostogoli până ajunse pe jos, luând-o de o mână și trăgând-o după el.

Când ajunse și ea pe podea, el o aduse mai aproape.

- Să începem cu începutul – ușa.

Breckenridge o duse spre ușă, apoi se întoarse. Cu spatele sprijinit de lemn, o trase în brațele lui – îi cuprinse fața în palme, și ridică ușor capul și îi astupă gura cu a sa.

Și o sărută cu lăcomie.

Îi deschise gura cu buzele lui și puse stăpânire pe ea, fără să ceară voie, fără să ezite nici un pic.

Și ea îi răspunse la sărut, dornică și îndrăzneață, fără inhibiții în impetuozitatea ei.

Nici o doamnă dichisită din înalta societate nu fusese atât de focoasă. Atât de sinceră.

El îi luă gura în stăpânire, iar ea i-o predă bucuroasă, și începură amândoi un duel pasional al limbilor.

Pofta le veni imediat, cu acea doză de disperare caracteristică unor asemenea momente, când faci ceva pe ascuns. Un lucru interzis, și, implicit mai fascinant și mai ademenitor.

El cunoștea foarte bine atât teoria, cât și practica, dar, cu ea în brațele lui, i se părea altfel, ceva inedit. Calea bine bătătorită părea nouă, tulburătoare, fascinantă, acolo unde înainte prevalase o ușoară plictiseală.

Nu se simți deloc plictisit când își deschise larg haina și ea își puse mâinile pe pieptul său, apoi și le încleștă, strângând materialul cămășii de parcă voia să i-o smulgă de pe el.

Înjură în sinea lui, dar continuă s-o sărute, se gândi ce opțiuni aveau, apoi își dădu seama că nu era decât una. Patul era singura mobilă disponibilă, dar cum să-l folosească în așa fel încât să-și urmărească propriile scopuri și totodată să-i stârnească ei curiozitatea.

Fie ce-o fi! Dădu frâu liber instinctelor sale de libertin, să-i ofere ele răspunsul. Își luă mâinile de pe ea, dar o sărută în continuare și o ridică în brațe. O duse în pat, se așeză și o legănă în poala lui. Ea se răsuci să ajungă cu fața la el, îi luă obrajii în mâini și îl sărută și ea cu aceeași lăcomie.

Ținând-o cu un braț, după o clipă amețitoare, când lupta putea să continue în ambele feluri, își recăpătă controlul asupra sărutului înflăcărat, apoi începu să o mângâie cu mâna liberă. Până la gât, apoi îi înclină fața în unghiul necesar pentru a continua sărutul ce devenea repede mistuitor. De îndată ce ea ajunse total captivată de dansul incendiar al împerecherii gurilor lor, el își coborî mâna la sânii ei.

Și îi distrase atenția.

Luă în palmă globul tare, apoi îl strânse ușor, apăsă... când ea icni cu gura lipită de a lui. Începu să-l frământe, să-l exploreze, să-l posede.

Dacă ar fi fost după el, ar fi uitat de cină, i-ar fi dezgolit sânii și s-ar fi ospătat. Dar ea stabilise scenariul, iar el era dispus și capabil și avea mai mult decât suficientă experiență să-l joace cum trebuie.

Așadar, îi frământă sânii până se umflară amândoi, devenind plini, grei și dureroși, umplându-i corsajul până când materialul începu s-o strângă, iar ea să se agite neîncetat, căutând ușurare.

Care nu avea să vină, nu încă.

Lăsându-i sânii, își coborî mâna pe abdomen, cu degetele mângâind, frământând, apoi și-o strecură mai jos, prin fustele ei, apăsând cu pricepere locul dintre coapse.

Lui Heather i se tăie respirația. Nici nu putea să răsufle decât în gura lui,

bizuindu-se pe acest sărut arzător, clocotind de pasiune, să-i potolească simțurile înnebunite. El apăsă mai tare, mai adânc, o mângâie evocator, iar ea își ridică șoldurile spre mâna lui, dorind, cerând fără rușine. Hainele îi mai apărau pielea de atingerile lui, dar nimic nu putea reduce la tăcere senzația produsă de degetele lui, care conturau, înconjurau ce era dedesubt, știind... afurisitul știa prea multe.

Cu un icnet aproape fără suflare, ea încercă să scape de gura lui, dar el nu o lăsă. O ținea în capcana sărutului arzător, a jafului evocator la care ea îl invitase și din care nu-și putea elibera simțurile. Dar trebuia să...

Degetele lui o lăsară în pace. Înainte de a reuși să reacționeze – să protesteze –, fustele îi foșniră ușor când el își băgă mâna dedesubt. Când o mângâie pe coapsă, oftă.

Așteptă.

Îi dădu tot ce-și dorea – căldură, pasiune, degetele unui expert. Până simți durere, și o senzație de gol, și îl dorea acolo... Apoi un deget lung alunecă în ea, și Heather se cutremură.

Simțurile îi explodară în milionul de cioburi strălucitoare ale extazului.

Când se liniști, îi simți mâna frământând-o între coapse, două degete intrând mai adânc, întreținând focul din ea, apoi își dădu seama că își luase, în sfârșit, buzele de pe gura ei și își ridicase capul. În cele din urmă, își băgă degetele în părul lui negru, răvășindu-i distrată buclele. Forțându-se să deschidă pleoapele îngreunate de pasiune, îi privi chipul – și văzu că el se uita în altă parte.

Văzu că îi ridicase fustele până-n talie și își concentra atenția asupra mișcărilor mâinii dintre coapsele ei larg desfăcute... Se cutremură și închise ochii.

- Vrei ce urmează acum?

Vorbele lui ajunseră la ea ca un bubuit încet, pe un ton pragmatic, dar cu vocea răgușită... Recunoștea acum dorința profundă din ea.

- Da. Răspunsul ei nu conta. Deschizând ochii, îi întâlni privirea. Vreau totul. Te vreau în mine – vreau să te simt acolo, umplându-mă. Luându-mă.

Veni rândul lui să se cutremure și să închidă ochii. Breckenridge trase aer în piept și o auzi întrebând, deși îi bătea pulsul în urechi:

- Deci cum?

Scoțându-și degetele din teaca ei și mâna dintre coapsele ei, dându-i în jos fustele, stătu cu ea în brațe. Îi întâlni privirea când o duse în pat.

- Așa.

O puse pe pături cu fața în jos, apoi o luă de șolduri, o ridică ușor și o

trase spre el.

- În genunchi.

Ea îl ascultă și se puse în genunchi. Se uită peste umăr. Se încruntă.

- Cum...

El îi luă fața în mâini, îi dădu un sărut lung, apoi o lăsă în jos și se puse între picioarele ei.

- Oho, făcu ea și se aplecă în față, sprijinindu-se în mâini.

- Da, chiar așa. Îi trase fustele în sus, mângâindu-i cu o mână fesele apetisante și umede, iar cu cealaltă se descheie la pantaloni.

Erecția tâșni, tare, grea și umflată. Își trecu încă o data degetele prin locul dintre coapsele ei, mângâindu-i pliurile fierbinți și umede, apoi le despărți, își vârî în intrare capul rigid și larg al penisului, apoi intră încet, dar ferm în acel loc familiar.

Pe tot drumul spre paradis.

Ea scoase un geamăt înfiorat de recunoștință.

- Fără zgomot, îi aminti el.

Apucând-o de șolduri, se retrase încet, apoi intră din nou, fără grabă. Cum îi spusese și ei, nu trebuiau să se grăbească. Așa că savura fiecare clipă, fiecare mișcare, până ce tensiunea atinse cote insuportabile.

Asculta fiecare sunet pe care i-l smulgea, îl savura, conștient că la sfârșit trebuia să-i astupe gura să îi înăbușe țipătul... Și era hotărât s-o facă să țipe.

De preferat, numele lui.

Cu fiecare penetrare lentă, fiecare senzație dureroasă pe care o avea când teaca ei se întindea și îl accepta, apoi se strângea, delicată și puternică în același timp, simțea cum urcă în el un val de plăcere. La fiecare posedare dibace, deși nu se știa exact cine pe cine poseda, simțea că acel nou element se intensifică, devine o parte din el, un nou aspect al ființei sale care nu ieșise niciodată la iveală până atunci.

Acest nou element, oricare ar fi fost el, savura plăcerea, însă nu doar plăcerea pe care i-o oferea ei și de care ea se bucura enorm, exprimându-se liber, ci și plăcerea pe care o primea la fiecare mângâiere oferită de trupul ei superb.

Heather știa că era el. Pentru ea, era doar el, iar asta era cu siguranță altfel. Asta adăuga o altă dimensiune, unică și înrobitoare, împreunării lor – acestui act pe care el îl făcuse de atâtea ori înainte, fără a se implica însă vreodată atât de mult.

În timp ce accelera încet ritmul în care o penetra, ea întoarse capul atât cât să-i vadă el profilul – ochii închiși, expresia de extaz senzual, zâmbetul încântat și fericit ce i se ivise pe buze... Priveliștea îi tăia

respirația.

Și apoi începură să se miște mai repede, încercând să atingă împreună punctul culminant.

Erau din ce în cea mai înfierbântați. Dorința le era tot mai puternică. Erau învăluiți de sunete excitate, specifice împerecherii – frecarea pielii de piele, respirații gâfâite, suspine înăbușite.

Pasiunea îi cuprinse în vâltoarea ei.

Îi ținea crudă, neînduplecată în ghearele ei și îi ducea mai departe.

Până erau pe cale să-și piardă mințile, disperați, lacomi, dornici peste măsură, atât de aproape se abisul plăcerii, dar încă nu acolo...

Intrând mai adânc, fesele ei goale lovindu-se evocator de vintrele lui, el se aplecă peste ea, îi puse o mână pe buzele deschise, iar cu cealaltă îi apucă un sân umflat, îi găsi sfârcul întărit, îl strânse și se înfipse în ea cu mai multă forță, mai adânc, pe măsură ce îl frământa.

Ea țipă, nemaiputând să reziste, dar el continuă să se înfigă în ea, din ce în ce mai adânc. Teaca ei se contractă, îl apucă și îl trase irevocabil înăuntru – el își dădu drumul și o urmă în extazul orbitor, savurând cu o furie și cu o încrâncenare uimitoare senzațiile înnebunitoare, cataclismice care îl cuprindeau, îi cuprindeau, și care ei i se părură insuportabile în clipa când ajunseră în punctul culminant.

Parcă îi rupeau în două.

Și căzură.

Într-un vid de plăcere indescriptibilă.

El se prăbuși peste ea, reuși să se dea suficient într-o parte ca să n-o strivească.

Amândoi făceau eforturi să respire, slăbiți și epuizați, cu picioarele ca piftia, cu nervii zguduiți.

În cele din urmă, își adunară suficientă putere pentru a se smulge din îmbrățișare, apoi el se rostogoli pe spate, poziție în care respira mai ușor.

După o clipă, se rostogoli și ea pe spate, alături de el.

El se uită la ea exact în momentul când trăgea o gură de aer, apoi îl expira cu zgomot.

- A fost... *uimitor*.

El zâmbi și își aținti din nou privirea în tavan. Intenție realizată, scop atins.

Mâine aveau să ajungă la Vale, la Richard și Catriona. Ca musafir al lor, conștiința nu-l lăsa să împartă patul cu Heather, așa că, dacă voia s-o determine să se mărite cu el, trebuia s-o facă acum.

Și, dacă, mai târziu, Heather va avea chef să se mai joace, el era – avea

să fie – mai mult decât dispus.

Din experiența lui vastă, își dădea seama că împreună – ea și el – erau cu adevărat uimitori.

Ațipiră amândoi și se treziră la auzul clopoțelului care suna de jos. Se desprinseră din îmbrățișare și se dădură jos din pat, se spălară repede, își aranjară ținuta și coborâră pe scara îngustă în bucătărie, unde o găsiră pe doamna Croft punând masa.

Tocana aromată îi făcu poftă lui Heather. O complimentă pe doamna Croft, luă scaunul pe care i-l indică văduva – cel dintre doamna Croft și taburetul de la capătul mesei, înspre care îi arătase femeia lui Breckenridge. Doamna Croft îi aruncă acestuia o privire când acesta se așeză și spuse o scurtă rugăciune, după care începură să mănânce. Pentru un timp, singurul sunet care se auzi fu cel făcut de linguri în farfuriile din metal.

Heather observă că Breckenridge se făcea mic, își încovoia spatele, încercând să nu atragă atenția asupra lui. Își ținea ochii în farfurie și nu spuse nimic în afară de câteva cuvinte de apreciere pentru talentele culinare ale gazdei, care părură să-i facă plăcere acesteia. Și Heather își văzu de tocană cu același zel tăcut ca Breckenridge.

Sătulă acum, ea căută un subiect de conversație. Prin ușa deschisă, văzu un morman de haine pentru reparat într-un coș din salon, pus lângă fotoliul doamnei Croft.

- Vă luați de lucru acasă?

Doamna Croft îi aruncă o privire.

- Da. Nu sunt decât câteva case de boieri pe aici. Eram croitoreasă înainte să mă mărit cu Croft, așa că acum mă descurc din meseria asta.

- Dacă vreți, după ce spălăm vasele, vă pot da o mână de ajutor.

Era un lucru pe care îl putea face pentru gazda lor – se pricepea foarte bine la cusut.

Doamna Croft clipi un pic nedumerită, apoi dădu din cap aprobator.

- Dacă chiar vrei, n-aș zice nu. Făcu un semn cu capul spre grămada de haine din coș. Trebuie să le termin cât mai repede cu putință.

Și așa ajunse Heather să petreacă o seară ciudat de plăcută în fața focului din șemineu, făcând tivuri și cârpind locurile descusute. Breckenridge câștigă enorm în ochii doamnei Croft când se oferi să spele farfuriile și oala pentru ca ea și Heather să se poată ocupa de reparatul hainelor.

Mai târziu, el se ridică, își băgă capul pe ușă și o rugă pe văduvă să-i

arate unde erau toporul și lemnele de tăiat.

- Mă voi trezi devreme și o să vă umplu lada înainte să plecăm.

Doamna Croft începuse deja să aibă încredere în el. Se ridică imediat și îi arătă unde erau toate, apoi se întoarse la fotoliul ei, aflat alături de cel în care ședea Heather.

Breckenridge o urmă pe văduvă în salon. Rămase în penumbră și se uită un timp la chipul lui Heather, care cârpea cămașa vreunui filfizon. Ciudat, dar părea o femeie de casă.

Ascunzându-și un zâmbet, își schimbă poziția, ceea ce atrase atenția femeilor. Își ridică ochii.

- Atunci, eu mă duc sus. Noapte bună!

Le salută înclinând din cap atât pe doamna Croft, cât și pe Heather.

Ajunse la scară, o urcă și, când intră în cameră, zâmbi din nou la gândul scenei casnice din fața șemineului.

Heather se simțea ciudat de bine în timp ce cosea. Fie datorită satisfacției de a face un lucru folositor cu mâinile ei, fie datorită certitudinii că, după ce termina și se ducea sus, Breckenridge o aștepta în patul confortabil, așa că era mai fericită decât ar fi fost normal.

Mai lucrară cu râvnă încă jumătate de oră și împreună dădură gata coșul.

- Bună treabă! Doamna Croft se uită la hainele frumos împăturite, uluită că făcuseră atât de mult. Trebuie să-ți spun, domniță, că ești tare pricepută la cusut. Îți mulțumesc din suflet...

Când vocea văduvei se pierdu, Heather se uită la ea, întrebătoare. Doamna Croft îi întâlni privirea, apoi îi spuse cu timiditate:

- Bărbatul tău e om bun, nu-i așa?

- Foarte bun, veni răspunsul ei fără vreo ezitare.

- Ei bine, și eu am avut un bărbat bun – Croft era un simplu pădurar, dar avea o inimă de aur. Doamnei Croft îi tremurară buzele. Cel de dinaintea lui a fost un ticălos. Chipeș, tot numai zâmbete și miere, dar rău la inimă. Bărbatul tău e frumos ca un zeu, și inima lui este sinceră. Dacă ești deșteaptă, nu-l lăsa să-ți scape.

Heather zâmbi, dar nu reuși să mintă. Era hotărâtă să se despartă de Breckenridge cu aceeași atitudine realistă cu care vedea, probabil, și el sfârșitul relației lor.

- Mulțumesc, murmură ea. Acum aș face mai bine să mă duc sus.

Doamna Croft dădu aprobator din cap.

- Ne vedem dimineață.

Heather luă lumânarea pe care i-o întinse văduva, apoi protejă cu grijă flacăra în timp ce urca scara.

Ușa camerei de sus era întredeschisă. O împinse mai mult și intră. În lumina tremurătoare a lumânării, îl văzu pe Breckenridge întins sub pături.

Nu dormea. Întoarse capul spre ea când închise ușa și puse lumânarea pe comodă. Îl privi și ea.

- Doamna Croft e convinsă că ești un om bun.

El zâmbi și se uită în tavan.

Ea se dezbrăcă repede, neștiind dacă să-și lase cămășuța pe ea, apoi o scoase pe cap, stinse lumânarea și dădu fuga sub păturile pe care Breckenridge le ridică puțin pentru ea.

Se cuibări mai aproape de el și descoperi, așa cum bănuise – și sperase – că și el era gol. Lipindu-se de corpul lui, ea oftă când o năpădi un val de căldură. Să fie lipită de el era pe de-o parte plăcut, dar pe de alta ispititor. Îi simți mai mult decât îi auzi râsul profund, apoi el ridică un braț, o luă de umeri și o trase și mai aproape. Punându-și capul în scobitura gâtului său, se cufundă în trupul lui puternic, se relaxă în îmbrățișarea lui.

Era în paradis. Era sigură că se afla pe tărâmul tuturor plăcerilor.

Breckenridge își lăsă bărbia în părul ei, apoi o sărută pe frunte.

- Dormi. Ne așteaptă o altă zi obositoare.

Ea se gândi la îndemnul lui preț de un minut, se gândi la încordarea pe care o simțea în fiecare mușchi de când intrase în cameră, apoi îi privi chipul în lumina slabă a lunii.

- Nu mi-e așa somn. Ar prefera să mai explorez.

Rămase un pic uimită că îi era așa ușor să facă asemenea cereri îndrăznețe, dar cu el se simțea sigură pe ea, încrezătoare în legătura care făcea acceptabilă o astfel de sinceritate, care făcea irelevante, dacă nu absurde, obișnuitele referiri voalate la pasiune.

Studiindu-i ochii umbriți, nu se îndoia că avea să accepte cu încântare să-i facă această favoare.

Lumina slabă a lunii căzu pe fața ei. Breckenridge îi citi în ochi nerăbdarea, presupunerea plină de sine că el avea să dea curs propunerii ei – urmate de concentrarea interioară pe când își formula în minte ce i-ar putea cere de această data...

Luându-i capul în mâini, o sărută din nou.

Era rândul lui acum, și era destul de inteligent să nu-i acorde nici o șansă de a se opune.

O sărută apăsat, luându-i în stăpânire dulceața umedă a gurii, mângâindu-i energic limba cu a sa, atrăgând-o și mai mult într-un sărut care se desfășura în ritmul inimilor lor.

Ferm.

Sigur.

Un sărut a cărui intensitate creștea odată cu aceea a dorinței. El se străduia să-și țină în frâu pofta de ea și să-i dăruiască plăcere pură, fără inhibiții, restricții sau constrângeri. Voia să învețe, așa că el avea să-i arate.

O purtă pe tărâmul senzualității, alcătuit din atingeri, senzații tactile, lentă explorare intimă, culminând cu revelație sexuală. O conduse în văile plăcerii, luminate de curcubeie strălucind intens de plăcere, pe platouri unde pasiunea nestăvilită alerga, lăsând brazde adânci, care le copleșeau simțurile și le lăsa pe ale ei zdruncinate. Ale lui erau bine exersate în astfel de situații, dar tot i se tăia respirația de la minunea care i se întâmpla. Era, într-adevăr, o minune. O minune triumfătoare, scânteietoare, sporită prin fiecare mângâiere erotică, fiecare atingere interzisă, dar atât de mult dorită.

Când își schimbă poziția și se puse peste ea, mângâind-o pe fese și desfăcându-i larg coapsele, făcu tot ce îi stătea în putință să se opună impulsului ce-i tortura rărunchii... Dar avea alte planuri, și, în vreme ce o ținea în brațe, dominând-o, și continua s-o sărute pe gură și să mențină ritmul constant, știa în adâncul sufletului că aceasta era calea de urmat.

Acea nouă entitate pe care ea o deșteptase în el strălucea ca o stea, un far călăuzitor, găsindu-și expresia în fiecare atingere posesivă, plină de emoție și de trăiri.

Era un element emoțional pe care nu-l cunoscuse până acum, nu-l experimentase, nu încercase să-l supună voinței lui. Părea să curgă prin el, dând culoare și intensitate pasiunii lui, împodobind tortura cu mii de flori minunate, astfel încât să-i mențină fascinația. S-o țină în brațe.

Amândoi învățau în noaptea asta. Atât el, cât și ea.

Amantul experimentat care făcea în așa mare măsură parte din el, un cinic plictisit de viață, văzu și recunoscu acest nou element, îl privi cu suspiciune, însă restul ființei sale nu-și făcea griji. Restul, cea mai bună parte din el, pe care puțini o cunoșteau, era prea ocupată să savureze plăcerea intensă, splendoarea scânteietoare a pasiunii lor.

Gura lui o astupa pe a ei când el se arcui și o pătrunse încet și blând.

Ea îl primi înfiorată, fierbinte și umedă, îl luă în ea, ridicându-și șoldurile într-o implorare mută, pregătită, având nevoie de el, dorindu-l.

Predându-se.

Cerând.

Și apoi atinse nirvana, plăcerea plăcerilor.

Heather îl urmă parcă oarbă acolo unde voia el s-o ducă. Nu mai era ea

însăși, ci o creatură alcătuită din pasiune, care i se răspândea în toți porii, o cufunda într-un vârtej, o bucura nespus, mai ales în momentul când răspunse chemării lui și îl îmbrățișă, îl luă și călători cu el, împărțind cu el plăcerea de nedescris.

Se mișcau împreună ca o singură ființă, uniți prin pasiune, învăluiți de dorință aprinsă, legați printr-o seducătoare panglică de emoție mai tare ca oțelul.

Dacă ar fi fost în stare, ea ar fi examinat mai îndeaproape această legătură elementară, dar simțurile nu îi mai aparțineau, iar mintea îi era afectată de plăcerea cataclismică a iubirii dăruite de el. Gura lui rămăsese peste a ei, sorbindu-i gemetele nearticulate. Se sprijinea în coate, iar umerii și bratele lui musculoase o strângeau sub el. Perii aspri de pe pieptul lui îi zgâriau sfârcurile întărite de câte ori se înfigea puternic în ea. Șoldurile lui erau prinse între picioarele ei, o țintuia de pat, corpul ei se preda erecției lui tari, rigide, mătase fierbinte peste oțel, ce se îngropa adânc în ea, la fiecare mișcare ritmică; el se retrăgea puțin, apoi o penetra cu putere, umplând-o și mai mult, și mai adânc.

Ducând-o neînduplecat spre extaz.

Nu mai putea să respire. Tot ce conta era uniunea lor pasională. Uniunea senzuală în care amândoi erau profund implicați.

Breckenridge nu simțise niciodată o asemenea uniune profundă, așa un abandon sexual. De obicei, rămânea parțial conștient de ce era în jurul lui, în gardă... Dar nu și acum.

Sub pături, dansau în întuneric, cu trupurile unite într-o disperare arzătoare, umedă, fără suflare, pe când pasiunea creștea mereu spre punctul culminant.

Săruturi lungi, lacome le sporeau dorința, până când aceasta ajunse de nestăvilit.

Mângâieri intime, explicite, lipsite de inhibiții le duceau dorința pe cele mai înalte culmi, până ce pasiunea începu să-i tortureze.

Voiau să se posede pe deplin, să ajungă o singură ființă.

Iar această dorință năvalnică îi duse în punctul culminant.

Lacomi și disperați, luptând pentru dorința lor, se cutremurară, agățându-se unul de altul când el intră în ea pentru ultima dată.

Lava erupse. Scânteietoare și strălucitoare, se răspândi în fiecare nerv al lor. Plăcerea de nedescris curgea prin fiecare venă.

Și se prăbușiră.

Se sfărâmară.

Ultimul contact cu planul material.

Se pierdură într-un spațiu vid... Apoi îi cuprinse extazul.

Îi refăcu în cu totul alt fel.

Îi lăsă să plutească, căzând încet spre pământ, spre o realitate total schimbată.

Cu capul plecat, el rămase peste ea, sărutul se întrerupse, corpurile își încetiniră ritmul, apoi se opriră, cu mușchii tremurând.

În acea clipă, el își dădu seama, într-un moment de o claritate orbitoare. În respirația lor gâfâită, distinse adevărul. Îl conștientiză.

Voise s-o posede – s-o prindă în mrejele plăcerii senzuale pentru a o face să tânjească după ea, să dorească mai mult și, prin urmare, când avea să-i ceară mâna, oferindu-i perspectiva unei desfătări continue, ea să accepte.

Avusese de gând să țească o plasă din sfoara de mătase a pasiunii, una în care s-o prindă.

Intenționase s-o prindă în capcană.

Nu intenționase totuși să fie și el prins acolo cu ea.

Dar era.

Chiar când aceste gânduri îi umblau prin minte, îl copleși satisfacția profundă, densă, împletită cu mulțumire și cu pace simplă, o senzație pe care nu o simțise înainte.

Îi era imposibil să-i reziste.

Înăbușindu-și un geamăt, își adună toate puterile și se ridică de pe ea, dar căzu cu jumătate de corp peste ea, încă în brațele ei.

Acolo îi era locul.

Acolo trebuia să fie.

Închise ochii și se predă.

Luna își urma drumul pe cer când McKinsey intră în Kirkland, călare pe Hercule.

Luase urma fugarilor la New Bridge. Acolo părăsiseră Glasgow Road și, nu se știe de ce, o luaseră pe acest drum. Din fericire, având în vedere cât de târziu le găsise urma, drumul ales de ei avea puține răscruci și multe grădini și ferme pe toată lungimea sa. Fusese în stare să obțină informații despre cei doi fugari fără să piardă mult timp.

Călărise în viteză – ei mergeau pe jos și, cu toată întârzierea lui, nu puteau să fi ajuns cu mult înaintea lui –, dar lumina din ce în ce mai slabă îl obligase să încetinească.

Acum era deja întuneric, prea întuneric pentru a călări.

Se opri să se uite pe drumul din fața lui și văzu lumina aprinsă în ceea ce părea un mic han în mijlocul unui rând de case. Reținându-și oftatul, o porni din nou.

Avea să ia o cameră la han și să pornească iarăși în zori. Trebuia să se asigure că ei trecuseră pe aici – că intraseră în Kirkland și își continuaseră drumul. După ce îi pierduse de dimineață, nu avea să mai facă nici un fel de presupuneri în privința direcției în care se îndreptau. Dar voia să știe de ce.

Reputația lui Heather Cynster era deja iremediabil distrusă, se gândi el. Odată ce se confirma acest lucru, dorința mamei lui avea să se fi împlinit, iar el și ai lui aveau să fie din nou în siguranță, dar el tot n-avea să fie mulțumit.

Cele mai bine concepute planuri... nu ieșeau de multe ori cum trebuie.

Mai ales când implicau și femei.

Nu-i dorise nici un rău fetișcanei aceleia prostuțe și, indiferent ce se întâmplase între ea și bărbatul cu care călătorea, intențiile lui rămăseseră neschimbate. Avea să-i urmărească, să-i prindă și să se asigure că ea era protejată – fie de ticălosul acela oportunist, fie de el însuși.

Cum prefera ea.

Se opri aproape de han, își înălță capul, trase obosit aer în piept și făcu un legământ în sinea sa. A doua zi, într-un fel sau altul, avea să-și ispășească păcatele din ultimul timp. Avea să-i găsească pe cei doi fugari și avea să afle ce îi hărăzise soarta lui Heather Cynster – și ce îi hărăzise lui însuși soarta, această femeie flușturatică.

Capitolul 13

Își luară rămas-bun de la doamna Croft la scurt timp după ce soarele se

înălțase pe cerul albastru. Heather se trezise singură în pat, în lumina fantomatică a zorilor. Aproape imediat auzise afară zgomotul de lemn despicat.

Până se trezise, se spălase, se îmbrăcase, făcuse patul, împa chetase și coborâse, doamna Croft trebăluise în bucătărie învârtind tigăi pe foc, iar Breckenridge se cocoțase pe taburetul de la bucătărie, sorbind dintr-o cană aburindă de cafea.

Heather îi salută veselă și se așeză pe al doilea scaun de bucătărie, fiind pusă în temă de toate virtuțile lui Beckenridge, de unde deduse că el tăiase suficiente lemne cât să-i ajungă doamnei Croft până săptămâna viitoare.

Se despărțiră de văduvă în condiții tare amiabile. Heather fusese de acord cu suma generoasă lăsată de Breckenridge pe lavaboul de sus.

Porniră din Craigdarroch, iar vremea părea frumoasă, deși ceața încă mai împresura piscurile din apropiere și învăluia drumul din fața lor.

Breckenridge o luase din nou de mână; ea nu-i spusese că drumul era destul de plat și că nu avea cum să se împiedice.

Adevărul era că nu știa de ce el insista, chiar dacă nu-i zicea nimic, să o țină de mână, dar ea nu avea de gând să evite acea atingere. Pe când mergeau împreună cu pași apăsați, era plăcut să simtă legătura dintre ei, apropierea implicită.

După o sută de metri, se gândi că gestul lui de a o ține de mână era unul posesiv... Fu imediat șocată de acest gând, de acea idee – care, din experiența ei, era foarte posibilă cu bărbați de genul lui –, căci acea reacție, fie conștientă sau inconștientă, era un semn că o vedea într-un fel tipic masculin ca fiind a lui.

Nu era prea deranjată de această perspectivă.

Dată fiind aversiunea ei pentru bărbați posesivi, adică aroganți – ca frații și verișorii ei –, i se păru ciudat faptul că nu se împotrivea.

O senzație ciudată, dar cumva liniștitoare.

Micul dejun copios pe care îl luaseră, format din budincă de ovăz cu miere, le prindea bine acum când înaintau în ritm constant. După cum prevăzuse Breckenridge, drumul o lua pe teren aproape plat preț de câțiva kilometri, șerpuind pe lângă dealuri și intrând într-o pădure. Dar apoi urca un deal, și, când se opriră pe coamă, văzură drumul care cobora ușor într-o vale înverzită. În depărtare se profilau alte dealuri, scăldate într-o lumină purpurie, începătoșată.

Heather îi arătă înainte.

- Astea sunt dealurile din spatele domeniului Vale. Își lăsă brațul jos, cercetă cu privirea partea îndepărtată a văii apoi îi arătă din nou. Iar acolo

se află Vale, dar nu putem vedea conacul de aici.

Breckenridge dădu aprobator din cap. În timp ce Heather se uita înainte, încercând să depisteze locuri cunoscute, el privi înapoi pe cărare – și îi îngheță sângele în vene.

De unde stătea nu zărea mare lucru din drumul pe care-l parcurseseră, însă chiar și așa, vedea până la Moniaive.

Pe drum se zărea un călăreț care venea încrezător după ei.

Bărbatul călărea pe aceeași potecă îngustă pe care o urmaseră ei, dar apoi ieșiseră în câmp deschis. Și până atunci nu văzuseră pe nimeni pe drum...

Breckenridge se întoarse și o luă din nou pe Heather de mână.

- Vino cu mine. Să mergem!

Ea se uită nedumerită la el, dar nu se împotrivi să pornească din nou la drum cu pași mari.

Dacă el îl vedea pe bărbat, atunci și acesta i-ar fi putut observa dacă-și ridica privirea. Breckenridge se gândi că era cel mai bine să ajungă cât mai repede la Vale. Cu Heather lângă el, nu putea iuți prea mult pasul, însă impuse un ritm susținut, la care ea se văzu nevoită să reziste.

După ce-i aruncă o vreme priviri întrebătoare, în cele din urmă îl întrebă:

- Ce s-a întâmplat? Ce-ai văzut?

El îi întâlni preț de o clipă privirea, se gândi să nu-i răspundă, ba chiar s-o mintă, însă îi spuse:

- Un bărbat calare. Un armăsar straşnic.

Ea făcu ochii mari.

- Crezi că e moşierul?

Heather întoarse imediat capul ca să se uite în urmă.

El o trase înainte.

- E încă departe – cred că a ieşit din Moniaive. Nu-mi dau seama dacă e tipul nostru cel rău. E limpede că armăsarul e unul zdravăn, iar bărbatul are părul brunet și pare foarte solid.

- Și e suficient de bogat cât să-și permită un cal bun.

El încuviință din cap și grăbi pasul, iar ea abia se putea ține după el.

- Dar am trecut de câteva drumuri, de câteva domenii. Doamna Croft a spus că sunt câteva prin împrejurimi. Poate bărbatul este un localnic care se duce acasă. Oricum, nu vreau să-l cunosc pe un drum atât de părăsit.

După ceva vreme, ea spuse ceva previzibil:

- Ce-ar fi dacă...

- Nu. Nu-i întindem o capcană, nu ne tupilăm undeva ca să-l vedem când trece, în caz că e moşierul. Se uită la ea amenințător. Trebuie să ajungem în siguranță la Vale.

Și nu avea de gând să lase un potențial răufăcător să îi oprească.

În buzunarul de la haină avea unul dintre pistoalele cumpărate. Era pregătit, însă, dacă-l scotea și-l îndrepta spre cel care-i urmărea... Erau prea multe necunoscute în acel plan. Dacă și călărețul avea un pistol sau, mai rău, o pușcă?

Dacă ar fi fost doar el, ar fi fost ispitit să dea curs impulsului, dar cu ea lângă el nu risca să încerce ceva ce putea să-i pună în primejdie viața. Nu putea să se lupte cu bărbatul de pe cal în caz că acesta *era* moșierul, iar el – Breckenridge – să piardă disputa.

Nu-i stătea în fire să fugă, însă... Se uită la ea.

- Să-mi spui dacă merg prea repede. O să înaintăm fără oprire. Putem mânca din mers.

Ea îi susținu privirea preț de o clipă, apoi, spre surprinderea lui – se aștepta să vocifereze, măcar să-l înțepe cu o remarcă acidă –, ea încuviință din cap și se uită înainte.

- Prea bine. După o clipă, adăugă: Pot să mai merg ceva vreme în ritmul ăsta.

Continuară să meargă, el ținând-o de mână mai strâns ca înainte.

Ea fusese tentată să se împotrivească, însă se uită în ochii lui, îi simți strânsoarea tensionată... Înțelese. Trebuia să o apere. Însă, în loc să o protejeze de adevărata primejdie care o păștea, în loc să o mintă sau să inventeze un motiv pentru care trebuiau să se grăbească, cum sigur ar fi făcut frații ei, el o tratase ca pe o femeie în toată firea și nu îi spusese numai adevărul, ci și concluziile pe care le trăsese.

Și numai pentru asta și tot se simțea obligată să-i ușureze situația, fiind de acord cu tot ce voia el.

Înainte, nu se gândise la asta, însă, datorită faptului că stătuse singur cu ea, își schimbase atitudinea față de ea: nu o mai trata ca pe o școlăriță.

Heather nu avea de gând să se plângă – într-adevăr, cel mai inteligent lucru pe care îl putea face o femeie, după cum învățase de la Lady Osbaldestone și de la Helena, mătușa ei, văduvă și ducesă de St. Ives, când un bărbat ca Breckenridge își schimba comportamentul în bine, atunci trebuia să fie răsplătit.

După cinci pași se opri brusc. El se întoarse imediat să vadă ce se întâmplase, ochii săi fiind ca niște nori furtunoși de culoarea agatei. Ea se apropie de el, îi cuprinse fața în mâini, îl trase în jos, se ridică pe vârfuri și îl sărută.

În ciuda situației în care se găseau, simți imediat reacția lui asemănătoare cu a unui câine flămând, pe care el îl puse din nou în lesă și-l trase înapoi.

Zâmbind în sinea ei, se smulse din îmbrățișarea lui; deschise ochii și își coborî mâinile.

El se încruntă.

- Asta pentru ce a fost?

Ea îi zâmbi.

- Felul meu de a-ți mulțumi. Îl luă din nou de mână și porni iar la drum. Vicontele făcu doi pași și ajunse din nou lângă ea. Se uită cu luare-aminte la chipul ei – ea îi simți privirea sfredelitoare –, însă apoi el pufni și se concentră la drumul din fața lui.

Îi luă din nou mâna și începu să meargă.

Fericită în sinea ei, încă zâmbind, se strădui să țină pasul cu el.

După un kilometru și jumătate ajunseră la prima colină. De pe coama dealului, drumul o lua mai abrupt decât la urcare, terenul fiind mai accidentat, erodat de topirea zăpezilor și de ploile primăvăratice.

- Ai grijă! Breckenridge o opri, căci văzuse mult grohotiș care căzuse de mai sus și ajunsese pe drum, blocând accesul. Mai dăduse peste grohotiș și când mersese prin Peak District; știa ce să facă. Urmează-mă!

Cu Heather de mână, trecu peste porțiunea cu grohotiș.

Deși se mai împiedicară de vreo două ori, ajunseră nevătămați pe partea cealaltă.

Răsuflând ușurată, Heather se uită înapoi la acea porțiune instabilă.

- Asta o să încetinească un cal, nu-i așa?

El încuviință din cap.

- Va trebui să fie extrem de atent, dar nu e un obstacol prea mare pentru un cal. Calul ar putea să se oprească, așa că depinde de cât de iscusit e călărețul și de cât de bine îl cunoaște calul.

- Cât de multă încredere are în el. Strângându-l de mână, Heather făcu semn cu cealaltă mână. Să mergem!

Breckenridge se simți mai sigur pe sine odată ce trecură de obstacol.

- Dacă încă se ține după noi, sigur va fi încetinit.

Porniră din nou la drum. Soarele se ridica tot mai sus pe cer în timp ce ei continuau să meargă. Drumul se surpa atât de mult, încât călărețul nu ar mai fi putut să-l parcurgă călare – dacă ținea la calul lui.

Primăvara părea hotărâtă să-și intre în drepturi și să scoată pământul din ghearele iernii năprasnice. Privighetorile și ciocârliile zburau sus pe cer; un cuc se auzea din adâncul pădurii care forma o barieră verde, greu de trecut, în fața lor.

Drumul ducea printre copaci. Tufișurile creșteau din ce în ce mai stufoase și mai înalte pe când ei doi coborau din înălțimile pușții. Breckenridge se uită în urmă de câteva ori, însă drumul ce șerpuia ascundea privirii orice eventual urmăritor.

Ajunseră la o răscruce. La stânga și la dreapta se făceau două poteci mai late. Se opriră și se uitară în ambele părți. Potecile mărginite de copaci și de tufișuri arătau la fel în ambele

- Cred c-ar trebui s-o luăm la dreapta, spuse Heather. Dacă-mi amintesc bine, o să fie un lac mic pe partea cealaltă a drumului, puțin mai încolo.

Breckenridge scoase harta și o consultă, apoi încuviință din cap.

- La dreapta.

Merseseră în ritm bun, iar drumul, imposibil de parcurs călare pe anumite porțiuni îl încetinise cu siguranță pe călăreț, dacă mai era pe urmele lor. Cu toate acestea, Breckenridge se simți cuprins de agitație când o luară pe drumul mai lat și mai puțin accidentat.

Lacul de care își amintea Heather apăru curând printre copaci, în stânga lor. Era întins și urma poteca – sau mai degrabă cărarea urma malul –, luând-o spre nord-vest.

Breckenridge trebui să se stăpânească să nu se uite în urmă. Putea auzi de la o distanță relativ mare un călăreț apropiindu-se; ar avea vreme să se ascundă și cum tufișurile care mărgineau cărarea erau atât de stufoase, cu siguranță aveau să găsească o ascunzătoare potrivită.

Deși nu avea habar dacă acel călăreț încă îi urmărea și nu se abătuse de la drum, instinctul îi spunea să fie prudent. Niciodată nu se simțise mai agitat, atât de... conștient. Și, deși înțelegea la nivel rațional că respectiva reacție se datora faptului că Heather era cu el, că ea – femeia pe care o alesese să-i fie mireasă – era în pericol, nu voia să se gândească la eventualele consecințe.

Voia doar să ajungă cu bine la Vale.

Heather mergea hotărâtă lângă Breckenridge, într-un ritm cât mai rapid cu putință. Se întrebă dacă el credea că ea nu observa agitația ce-l cuprinsese, care îl făcea aproape să tremure. Deși pe chip nu i se citea nimic, avea un aer grav, ridurile fiind mai pronunțate.

Toată ființa lui se concentra asupra primejdiei care îi păștea. Ea, pe de altă parte, nu simțea aceeași teamă care ar fi încercat-o dacă ar fi fugit singură. Era conștientă de pericol, însă, cu Breckenridge lângă ea, avea mintea limpede. Dacă într-adevăr îi păștea vreo primejdie, trebuia să rămână lucidă – ca să se asigure că amândoi scăpau și el nu făcea nimic nesăbuit sau poate de un act de curaj inutil.

De asta sigur ar fi în stare, dacă avea impresia că situația o impunea. Ea nu se îndoia câtuși de puțin.

Era conștientă de ironia situației. Pe când mergeau în lumina aurie a după-amiezii, își aminti ce o adusese în salonul lui Lady Herford în acea noapte fatidică de acum o săptămână.

Căutase un erou.

Și găsise unul.

El nu era cu siguranță eroul pe care credea ea că avea să-l găsească, însă chiar asta era.

Nu era eroul *ei*, cel pe care-l căutase. Era al ei doar temporar, nu pentru toată viața. Odată ce ajungea cu bine în Vale, drumurile lor aveau să se despartă, iar legătura dintre ei urma să se rupă. Însă acum, în aceste împrejurări, îl aprecia pe eroul de lângă ea.

Lacul întins și îngust se termină. Mergeau în tăcere. Poteca se ivi dintre copaci, urmând o porțiune de câmp deschis, apoi o pădure la stânga. Drumul era din ce în ce mai plat. În față văzură o casă printre copaci, apoi alta de cealaltă parte a drumului.

- Aici trebuie să fie Knockgray. Heather iuți pasul, mânată de dorința de a ajunge mai repede. De acolo nu mai avem mult până la intrarea în Vale.

Breckenridge se uită în urmă cu atenție pe când intrau din nou în umbra copacilor. Nu auzi nimic, nici un zgomot prevestitor de copite, însă instinctul îl punea în alertă.

Nu zărea nimic printre copacii din spate. Se uită în față și continuă să meargă cu pași mari, cu simțurile încordate. Încă puțin și aveau să fie în siguranță.

Ajunseră imediat în sătuc. Un fermier și o femeie dintr-o grădină întoarseră capetele și se uitară cum cei doi trec pe lângă ei, apoi se întoarseră la treburile lor.

- Pe aici. Heather indică spre stânga, apoi îl duse pe o potecă dreaptă și îngustă care scurta coborâșul de pe povârniș. La capătul acestuia, poteca se intersecta cu un drum pavat. Acolo! îi arătă Heather.

Ridicându-și privirea, Breckenridge văzu ce părea la prima vedere intrarea pe o altă potecă în fața celei pe care erau acum. Însă, odată ce coborâră cei câțiva metri, își dădu seama că de fapt era o alee cu intrarea străjuită de turnuri din piatră foarte înalte și cu ziduri ce se întindeau pe fiecare parte.

Cu cât coborau mai mult, lăsând Knockgray în urma lor, cu atât devenea mai limpede că poteca de alături ducea la o reședință importantă; zidurile de piatră se întindeau neîntrerupte de fiecare parte, iar terenul părea mănos

și bine lucrat, vizibil diferit de cel al fermelor pe lângă care trecuseră.

- Acesta-i drumul spre Ayr, îi spuse Heather cu veselie în glas când ajunseră la răscruce. Satul Carsphairn e pe acolo – arătă în dreapta –, iar Ayr e mai încolo. În stânga e New Galloway.

Breckenridge încuviință din cap, stabilind în minte poziția lor pe hartă. Fără a-i da drumul la mână, o conduse pe partea cealaltă a drumului.

- Cât de departe e casa? Încă simțea pericolul dându-le târcoale.

- Conacul – Carsphairn – e la vreo trei kilometri depărtare.

Îi aruncă o privire când el se opri pe alee în fața intrării și se uită în urma lui.

Drumul era atât de drept, încât putea vedea până la capăt, unde se intersecta cu poteca spre Knockgray.

Heather îl strânse de mână.

- Nu mai fi așa îngrijorat, am ajuns.

El îi întâlni privirea.

- Dar mai avem trei kilometri.

Ea zâmbi larg și porni din nou la drum.

- Așa e, dar nu cred că ar avea cineva îndrăzneala – dacă vrea să ne facă rău – să ne urmărească în Vale. Nu dacă știe cine este Catriona.

El avu prilejul să pună o altă întrebare:

- Cine sau ce e, de fapt, Catriona?

Buzele lui Heather schițară un zâmbet.

- Ea e stăpâna... stăpâna din Vale. Este... ei bine, cei care nu înțeleg spun că e vrăjitoare. Îi întâlni privirea preț de o secundă. O vrăjitoare cu puteri foarte mari.

- Dar ce spun despre ea cei care înțeleg?

- Că e stăpâna care îi protejează și are grijă să le meargă bine celor din Vale și din ținut.

- Noi nu locuim aici.

- Eu fac parte din familie, și tu ești protectorul meu. Crede-mă, asta face din noi protejații ei.

El făcu o grimasă și nu mai zise nimic, dar se gândi că nu avea să lase garda jos doar pentru că o vrăjitoare putea sau nu să fie la trei kilometri depărtare. Și putea sau nu să-i observe și să-i ajute.

Merseră înainte spre vest câteva sute de metri, apoi cărarea, mai degrabă un drum bine întreținut pentru trăsuri, începu să șerpuiască pe lângă un deal, spre sud. Odată ce treceau de cotitură, eventualii urmăritori nu aveau să-i mai vadă.

Heather merse cu pași mari până la cotitură, cu privirea ațintită înainte.

Dând drumul mâinii ei, el se opri și se întoarse, lăsând-o să meargă mai departe în timp ce el, mânat de instinct, cercata cu privirea drumul pe care îl parcurseseră până la răscrucea din Knockgray...

Iar călărețul brunet și bine făcut stătea pe roibul său chiar la capătul potecii, cu privirea ațintită asupra lor.

Breckenridge nu trebui să se uite mai îndeaproape ca să-și dea seama – era limpede că acel bărbat îi urmărise; era același călăreț pe care îl mai văzuse. Iar acum... poziția lui, concentrarea acestuia îi atrăgeau atenția. Era, desigur, misteriosul moșier din spatele răpirii lui Heather. Se potrivea descrierii. Nu doar ca fizic, ci și în toate celelalte privințe. Era ceva amenințător în neclintirea lui, o trăsătură primitivă, intangibilă, de care Breckenridge era conștient în ciuda distanței dintre ei și pe care o intuise fără nici cea mai mică problemă.

Bărbatul era un războinic înnăscut, la fel ca el. Un inamic redutabil, pe care nimeni sănătos la minte nu l-ar fi nesocotit. Breckenridge stătea nemișcat și se uita la el. Aștepta cu mâinile în șolduri. Dar călărețul nu o luă nici înainte, nici înapoi. Era o înfruntare. Breckenridge acceptă în cele din urmă acest lucru. Bărbatul, moșierul, oricine ar fi fost, nu prea voia să intre în Vale.

Și, deși Breckenridge era sigur că bărbatul era dușmanul lor, nu putea – nu voia – să o lase pe Heather și să meargă să-l înfrunte. Chiar dacă ar fi avut un cal la îndemână, nu voia să o lase pe Heather singură, chiar dacă avea mai puțin de trei kilometri până în locul care-i oferea siguranță.

Călărețul ar fi dispărut de mult, dacă Breckenridge aștepta ca ei să ajungă întâi la conac, de unde să pornească împreună cu Richard, călare, cât de repede cu putință.

Preț de un minut, îl fixă cu privirea pe călăreț, apoi își coborî mâinile pe lângă trup, se întoarse și continuă să meargă, unnând-o pe Heather si spre Vale.

Bărbatul care nu era McKinsey opri calul în vârful pantei abrupte și se uită de-a lungul drumului, la cei doi care treceau de cotitură. Îi privi cum cum dispar, îl văzu și pe bărbatul care se oprise și se uitase lung la el, ca un războinic care îl provoca la luptă, și întinsese mâna să o sprijine pe femeie. În ultima clipă înainte să-i piardă din vedere, bărbatul o luase de mână pe femeie.

Pe Heather Cynster. Nu o cunoștea, dar acum, că o văzuse, era întru câtva ușurat că soarta intervenise și trimisese pe altcineva – alt războinic –

să o salveze. Părea să fie ceva de capul ei; părea încrezătoare chiar și în aceste împrejurări, își ținea mândră capul sus, mergea sigură pe ea, părea inteligentă, curajoasă și independentă.

O asemenea femeie îndârjită i-ar fi făcut viața grea. Chiar mai grea decât era deja.

Poate chiar scăpase și trebuia să-i mulțumească bărbatului – războinicului – pentru că îi luase grija asta de pe cap.

Acum, că îl văzuse pe bărbat, era limpede că nu mai trebuia să-și facă probleme în privința femeiuștii sau a siguranței ei. Asta fusese principala lui grijă, motivul pentru care se simțise obligat să îi urmărească, însă era clar ca lumina zilei că bărbatul care părea foarte protector și ușor posesiv îi luase viitorul și viața în mâinile lui.

Timms, conțopistul fără slujbă, era conțopist cum era și el. Deși distanța dintre ei fusese prea mare ca să îl poată recunoaște pe bărbat – sau invers –, pur și simplu era ceva în postura lui, nu doar faptul că avea picioare lungi, ci felul în care mergea.

Bărbatul – protectorul lui Heather Cynster – era un nobil asemenea lui. Putea să jure.

Și cu siguranță nu-l chema Timms.

Era tentat să plece, să se întoarcă și să se ducă acasă, considerând că obligația lui față de Heather Cynster luase sfârșit, dar îl chinuia o întrebare: De ce aleseseră acel drum?

Poteca părea să o ia spre vest, spre următorul lanț de dealuri, Rhinns of Kells, care se întindeau de cealaltă parte a văii. Însă acele dealuri erau mai sălbatice decât cele pe care le traversaseră până atunci; nu avea să le fie deloc ușor. Oare chiar nu intenționau să o ia pe acolo?

Reuși să-i transmită neîncrederea și lui Hercule, care făcu câțiva pași în față și scutură din cap. Se străduia să calmeze animalul impunător, se uită din nou în jos, apoi la turnurile celtice și la zidurile din piatră care străjuiau intrarea pe alee, sugerând că era, de fapt, un drum pentru trăsuri care ducea la vreo casă de țară.

Nici urmă de vreo plăcuță din piatră sau ceva asemănător, ca să-și dea seama cui aparținea casa. Deși cunoștea geografia regiunii, nu știa a cui era proprietatea... dar avea o bănuială. Apucă din nou frâiele, întoarse roibul și o luă înapoi pe drumul spre Knockgray. Dacă întreba pe cineva la cea mai apropiată cârciumă, atunci avea să afle suficiente informații cât să se poată retrage cu conștiința împăcată.

Poteca se intersecta cu drumul spre Ayr, la sud de satul Carsphairn. O cârciumă în mijlocul satului era perfectă pentru intențiile lui. Descălecă,

îl priponi pe Hercule în curtea cârciumii şi intră.

Se sprijini de tejgheaua barului şi comandă o halbă. După câteva comentarii legate de vreme şi îşi dădu cu părerea despre recolta viitoare, cu pronunţatul lui accent scoţian, clienţii îl considerară unul de-al lor, aşa că îşi îngădui să le spună:

- Puţin mai departe am văzut intrarea spre un conac. Arătă înspre drumul ce ducea la sud. Nu ştiu al cui e, dar terenul pare mănos.

Un moşneag aşezat pe un scaun la bar dădu aprobator din cap.

- A, acolo e Vale.

- Vale?

Bătrânul făcu schimb de priviri cu barmanul, apoi ridică din umeri.

- Îi zice Vale of Carsphairn. E deţinut de o doamnă şi de soţul ei, domnul Cynster.

- Om de ispravă domnu' Cynster. Barmanul şterse bine un pahar. Mai trece pe aici.

El încuviinţă uşor din cap şi schimbă subiectul, întrebând de starea drumului până la Ayr. Nu că se ducea într-acolo, dar voia să ştie. Rămase la bar, sorbind din bere, simţind cum îl învăluie uşurarea. Aflase suficiente despre familia Cynster cât să ştie că Richard Cynster se căsătorise cu o vrăjitoare de origine engleză care, se pare, deţinea Vale of Carsphairn.

Nu-i de mirare de ce Heather Cynster şi protectorul ei o luaseră pe drumul spre Vale.

Asta însemna că erau în siguranţă. Înapoi în sânul familiei Cynster.

Puse jos halba goală, îi salută pe bătrân şi pe barman şi plecă din cârciumă. Cu toate că planul său eşuase, se simţea ciudat de uşurat; deşi rezultatul nu fusese cel planificat, cel dorit, cu atât mai puţin cel necesar, se simţea incredibil de mulţumit că reuşise să evite un dezastru. Soarta fusese de partea lui. Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, ar fi fost o tragedie cu care nu ar fi putut să trăiască şi care i-ar fi întunecat restul zilelor.

Afară, îl mângâie pe cap pe Hercule, apoi încălecă. Roibul simţi că bărbatul era mai calm şi se cabră, dornic să alerge. Bărbatul zâmbi larg şi bătu calul uşor pe grumazul puternic, apoi îl scoase din curte, dădu drumul frâielor şi îl lăsă să alerge în voie. Îşi înfipse mâinile în coama lui bogată şi se aplecă mult în faţă, cu aerul şuierându-i pe lângă urechi, simţind cum muşchii calului se destind şi se contractă sub el, şi în acea clipă gustă din plin minunata senzaţie.

Era liber.

Deşi era ceva iluzoriu, se mulţumea cu atât.

Se ducea *acasă*.

Pe de o parte, acel gând îi făcea sufletul să vibreze, la nivelul cel mai visceral al ființei sale. Pe de altă parte, se gândea fără să vrea la ce-l aștepta acolo – haosul și catastrofa pe care trebuia să le evite.

El trebuia să îndrepte lucrurile.

Cât putea de bine.

Avea să facă orice îi stătea în putere. Altă soluție nu exista.

Dar asta mâine. Azi era liber.

După-amiaza lăsa loc serii, apunea soarele dincolo de dealurile din vest, umbrele creșteau și aerul se răcea. Heather și Breckenridge trecură de ultimul deal și intrară în curtea mare din fața conacului Carsphairn.

Conacul era o clădire din piatră uriașă cu mai multe frontoane, cu trei etaje sub acoperișul de ardezie și cu trei turnuri ce se înălțau spre cer. Casa, făcută din piatră de un cenușiu-închis, avea o formă neregulată, însă părea cumva echilibrată, cocoțată cum era pe un delușor și cu un râu care curgea pe lângă clădire. Pe povârnișul lin dintre casă și râu erau grădini care acum se trezeau la viață. Breckenridge văzuse în spatele casei niște acareturi care păreau să aparțină unei ferme prospere.

Nici nu erau la jumătatea drumului spre conac, când masivele uși duble de la intrare se deschiseră și trei copii veniră în fugă.

- Heather!

- Mamă, tată! Heather e *aici*!

Breckenridge se strădui să nu tresară; după tăcerea, calmul și liniștea din acea vale întinsă, strigătele îi asaltară timpanele. Dar apoi se uită la Heather și văzu zâmbetul care îi înflorea pe chip pe când făcea un pas în față și își deschidea larg brațele, așa că se hotărî să-i ierte pe micuții derbedei. Dacă era așa fericită...

Cei doi copii mai mari se năpustiră asupra ei; el îi puse o mână pe spate, să o echilibreze, deși nu părea să observe asta pe când îi îmbrățișa cu putere.

- Lucilla! Heather sărută un căpșor cu părul de un arămiu strălucitor, apoi îl îmbrățișă pe băiețelul brunet. Marcus! Apoi își concentra atenția asupra celui mai mic copil dintre cei trei, aplecându-se pe când fetița venea la ea, ca să o poată o îmbrățișa. Annabelle!

După ce se lăsă îmbrățișată și pupată cu putere, Heather se îndreptă de spate și se uită spre ușă, pe când vărul ei Richard venea cu pași repezi spre ea.

- Mama voastră e acasă? îi întrebă ea pe copii în timp ce se uita la Richard.

- Da, dar era în camera copiilor cu Calvin și cu Carter, o puse la curent Lucilla, așa că probabil încă mai coboară grăbită scările.

Breckenridge îl pironi cu privirea pe bărbatul înalt cu păr brunet care mergea pe pietriș. Îl cunoștea pe Richard, slavă cerului, și el la fel. Oricum avea să fie destul de penibil.

Ochii de un albastru-închis ai lui Richard o cercetară pe Heather, apoi bărbatul veni la ei și o îmbrățișă strâns.

- Ne-am făcut cu toții griji, prostuțo. Era și vremea să-ți faci apariția pe undeva.

- Crede-mă, îi zise Heather, îmbrățișându-l, am venit cât am putut de repede.

Slăbind strânsoarea, Richard o ținu mai la distanță și, convins că era teafără, se uită fix la Breckenridge. După o clipă de ezitare, Richard înclină ușor capul și întinse mâna.

- Breckenridge.

- Richard. Breckenridge îi strânse mâna. Presupun c-ai auzit...

- Heather! Era și timpul!

Se simțea o ușurare în cuvintele ei, deși era reținută și calmă ca întotdeauna.

Uitându-se la casă, Breckenridge văzu o femeie frumoasă care venea ușor spre ei, cu fustele și cu șalul fluturându-i în spate în briza ușoară. Părul de culoarea aramei era mângâiat de soare și strâns într-un coc în creștet, câteva șuvițe încadrându-i chipul cu trăsături delicate și o bărbie surprinzător de fermă. Nevasta-vrăjitoare a lui Richard era un pic mai înaltă decât majoritatea femeilor, suplă și voluptuoasă, mai degrabă decât zveltă. Breckenridge o mai întâlnise pe Catriona o singură dată, la nunta lui Caro. Acum, la fel ca atunci, ea răspândea în jurul ei calm, seninătate și siguranță.

Când ajunse la Heather, Catriona o îmbrățișă călduros și o sărută pe obraz. Radiind, Heather o îmbrățișă la rândul ei și o sărută.

- A trebuit să venim aici – știam că nu o să vă deranjeze.

- Cum să ne deranjeze? Bineînțeles că nu! Suntem fericiți că ai ajuns teafără. Ochii Catrionei, de un verde intens cu pete aurii, se îndreptară spre Breckenridge. Se uită la el o clipă – cum foarte puțini o făceau, suficient de pătrunzător încât acesta să se întrebe ce naiba vedea –, apoi zâmbi din toată inima și îi întinse mâna. Breckenridge. Dacă nu a spus-o deja Richard, îți suntem îndatorați că ai salvat-o pe Heather și ai adus-o la noi

în siguranță.

În vocea Catrionei se simțea o oarecare satisfacție. Făcând abstracție de asta, Breckenridge îi luă mâna și – pentru prima oară după prea multe zile – redeveni cel de altădată și se aplecă deasupra acelor degete delicate.

- Catriona, ce plăcere să te revăd, deși mi-aș fi dorit să se întâmple cu alt prilej.

- Sunt convinsă. Dar acum ești aici, așa că hai să intrăm înainte să se întunece și să se răcească afară, spuse ea.

Se întoarse, își ridică brațele și le făcu semn înspre casă celor trei copii, lui Heather, lui Breckenridge și soțului ei.

Breckenridge, care se afla în spatele lui Richard, încheind șirul, cu copii mergând fericiți înainte, și asaltând-o pe Heather cu întrebări, profită de ocazie pentru a spune:

- A trebuit să mergem pe jos de la Gretna, și de aceea ne-a luat așa mult să ajungem aici.

Richard se uită preț de o clipă la el cu o privire împietrită.

- Vreau să știu tot ce s-a întâmplat.

Ajunseră la ușă și îi urmară pe ceilalți înăuntru – era o primire de care Breckenridge nu mai avusese parte niciodată. Din toate părțile apăreau oameni, printre care doamna Broom, menajera, o femeie mămoasă, preocupată de ceilalți și bună la suflet. După ce o întâmpină pe Heather, îl mângâie pe obraz de fericită ce era, mulțumindu-i din toată inima că o salvase pe fată.

Un bărbat mai în vârstă, uscățiv și obosit, care șchiopăta sprijinit într-un baston, îi spuse unui tânăr valet să închidă ușa, apoi îi zâmbi din toată inima lui Heather, care se întoarse și îl văzu, îi surâse și îi strânse mâna noduroasă.

- McArdle, mă bucur să te văd din nou. Ești bine?

- Cât se poate de bine, domnișoară. Ce drăguț din partea dumitale că întrebi.

Mulțimea de oameni care întâmpina continuă. Era un val cald și primitor care îi împinse încet mai departe. Richard se opri să-i spună unui bărbat pe nume Henderson, cam ursuz și cu trăsături aspre, să dea de veste în Anglia, unde era toată familia. Între timp, Catriona le dădea ordine lui McArdle și doamnei Broom în privința camerelor. În acel zgomot care creștea în intensitate, bucătăreasa, o femeie rotofeie și jovială, mărturie vie a meseriei sale, îl asigură pe Breckenridge că avea să pregătească la cină exact ce doreau el și Heather și le sugeră să mănânce niște biscuiți până atunci.

El îi mulțumi, iar Catriona, care auzi fără să vrea, se arătă de acord.

O femeie înaltă și demnă, cu păr negru încărunțit, cobora o scară în spirală cu doi băieței bruneți lângă ea. Fără să ezite câtuși de puțin, imediat ce piciorușele lor dolofane atinseră podeaua, cei doi copilași veniră drept spre ei, întâi la Heather, care îi ridică și le sărută obrajii. Apoi cei doi trecură în fugă pe lângă mama lor, trăgând-o ușor de fuste înainte să se ducă la frații lor mai mari, și insistară zgomotos să se alăture jocului acestora.

Dându-și brusc seama că femeia mai în vârstă care îi însoțise până jos pe acei drăcușori cu păr negru se oprise pe ultima treaptă pironindu-l cu privirea, Breckenridge întoarse capul și se uită la ea.

Asemenea Catrionei, femeia îl studie o clipă, apoi zâmbi – cu aceeași mulțumire de sine pe care o arătase și Catriona.

- Ea e Algaria, îl puse în temă Richard, care își făcuse din nou apariția lângă el.

- E și ea vrăjitoare?

Richard încuviință din cap.

- A fost îndrumătoarea Catrionei. Acum are grijă de copii și, când crede că nu e atentă Catriona, o îndrumă și pe Lucilla.

Breckenridge se uită la fetița cu părul arămiu.

- Va fi...?

- Următoarea Stăpână din Vale, așa e tradiția. Richard aruncă o privire spre copii lui strânși în jurul soției cu o mândrie nu prea bine mascată. Algaria mi-a spus că am avut gemeni ca să aibă Catriona o fetiță care să fie viitoarea Stăpână, iar eu un băiețel care s-o apere pe stăpână, să preia practic rolul meu. Dat fiind că Lucilla este o Cynster, la fel ca Marcus, nu știu cât de bine va reacționa când va auzi că fratele ei o să-i fie protector.

Amintindu-și cât de încăpățânate erau femeile din familia Cynster, Breckenridge se uită la Richard.

- Până să dai de veste și celorlalți, să-ți spun prin ce-am trecut.

- Prea bine. Odată terminată organizarea, Catriona se întorsese la timp ca să audă cuvintele lui. Dar să ne ducem în... Îi întâlni privirea soțului ei. În bibliotecă.

Richard încuviință din cap. Catriona le spuse copiilor să se ducă sus cu Algaria, promițându-le că vor primi biscuiți, smântână groasă și gem pentru a li se îndulci ,,exilul“. Împreună cu Heather, Catriona și Richard, Breckenridge se duse într-o cameră confortabilă dintr-o parte a conacului. Doamnele se așezară pe canapea, cu fața la șemineul în care trosnea vesel focul. Breckenridge se cufundă într-un fotoliu mare pus lângă șemineu,

cercetând decorul foarte masculin. Biblioteca era, desigur, teritoriul lui Richard.

În timp ce Richard stătea în celălalt fotoliu, o servitoare intră cu o tavă mare cu mâncarea promisă. Catriona turnă băutura pe când Heather și Breckenridge începură să mănânce cu poftă – biscuiți, smântână, gem de prune și sendvișuri cu șuncă.

Breckenridge văzu cu coada ochiului cum Catriona scutura din cap spre Richard, dându-i de înțeles să amâne interogatoriul până când cei doi își potoleau foamea.

Tăcerea domni preț de câteva minute, apoi Heather puse jos farfuria, luă ceașca și farfurioara și se lăsă pe spate, oftând ușurată.

- Nu prea am mâncat de când am plecat de la Gretna Green.

Catriona clipi și se uită la Heather.

- Gretna Green?

Heather dădu aprobator din cap.

- Acolo m-au dus răpitorii. Dar stați să o iau cu începutul.

Ceea ce și făcu.

După o clipă de gândire, Breckenridge se rezemă și o lăsă să spună povestea cum voia ea, din momentul când intrase în salonul lui Lady Herford.

Heather îi fu sincer recunoscătoare. Îi știa pe verii ei – pe Richard – prea bine ca să nu-și dea seama ce se ascundea în spatele acelei primiri neobișnuit de glaciale la adresa lui Breckenridge. Era hotărâtă ca el să nu fie câtuși de puțin învinovățit; era conștientă că fusese foarte înțelegător, că o susținuse cum putuse, ba chiar își înăbușise impulsul de a fi, asemenea verilor ei, exagerat de protector.

Se simțea îndatorată și profund recunoscătoare pentru ajutorul acordat. Se îndoia că alții ar fi făcut la fel – să accepte și să îi respecte dorința de a afla adevărul în privința răpirii, ca să-și protejeze surorile și verișoarele.

În loc să se certe cu ea, el făcuse tot ce îi stătuse în puteri ca să o apere, ceea ce îi îngăduise să-și joace încrezătoare rolul de femeie răpită, convinsă că, dacă exista o amenințare, el avea să fie undeva în preajma ei, pregătit și dispus să o scoată în afara oricărui pericol.

După tot ce făcuse și toate regulile pe care le încălcase pentru ea, nu voia nici în ruptul capului ca el să fie învinovățit.

Spre cinstea lui, o întrerupse doar să adauge acele detalii pe care ea nu le știa – și anume, cum o găsise la hanul de la Knebworth. Refuzul de a fugi cu el în acea noapte îl făcu pe Richard să se încrunte, însă motivul îl reduse la tăcere.

Amândoi povestiră în detaliu, dar concis, cum fusese răpită și cum o urmase el peste tot.

Breckenridge era impresionat de cât de coerentă și de deschisă era Heather; uitându-se întâi la Catriona, apoi la Richard, era încredințat că și ei își dăduseră seama că, în ciuda peripețiilor prin care trecuse, Heather scăpase din acel coșmar fără urmări grave, fără vreo temere care s-o bântuie. Nu numai din cuvintele ei, dar și din tonul și din iritarea care i se citea pe chip când povestea faptul că nu reușiseră să descopere identitatea misteriosului moșier, era limpede că voia cu orice preț să afle motivul răpirii mai mult decât orice altceva.

Evident că evitase cu abilitate să vorbească despre apropierea lor intimă. Heather își amintise să-i înapoieze inelul cu sigiliu pe când se apropiau de conac, așa că nici măcar acel amănunt nu mai ridica semne de întrebare. Cu toate astea, Breckenridge simțea privirea bănuitoare a lui Richard, dar se prefăcu a nu observa. Voia să discute cu Richard imediat ce recunoștea totul deschis față de el, însă nu cu doamnele de față.

Nu cu Heather de față și nici cu Catriona, cel puțin nu înainte de a se asigura de ce parte urma să fie aceasta.

Știa că impresia inițială a lui Richard – atitudinea marțială cu care îi întâmpinase în curtea din față – se schimbase treptat, pe când povestea tot ce făcuse el, Breckenridge, ca să o protejeze.

Heather nu-și dădea seama, dar Richard da. Privirile ocazionale, din ce în ce mai înțelegătoare, pe care Richard i le arunca stăteau drept mărturie.

Ajungând la sfârsitul povestii, Heather trase concluzia:

- Și așa am ajuns în Vale.

Breckenridge se foi și în cele din urmă îi întâlni privirea lui Richard.

- Călărețul ne-a urmat până la marginea domeniului.

- Poftim? Heather se uită lung la el. Nu l-am văzut.

- S-a oprit la capătul cărării dinspre ultimul sat – parcă se numea Knockgray? Când Richard încuviință scurt din cap, Breckenridge continuă: M-am uitat în urmă înainte să cotesc – acolo unde nu mai vezi drumul care coboară. Stătea pe un cal imens – un roib minunat. Am așteptat, dar nu a dat vreun semn că ar vrea să ne urmeze. În cele din urmă, m-am întors lângă Heather și am pornit încoace. E limpede că nu a venit după noi.

Catriona părea distantă, apoi scutură din cap și se concentră din nou.

- Nu a pus piciorul în Vale. Aș ști.

Breckenridge ezită, apoi spuse:

- Asta înseamnă că știe locul.

Richard se strâmbă.

- Nu neapărat. Oamenii nu mai vor să intre în Vale dacă au gânduri rele.

Heather, care se gândea la faptul că Breckenridge nu-i pomenise despre călăreț, era recunoscătoare pentru puterea Catrionei. Dacă bărbatul s-ar fi hotărât să vină după ei... Însă Breckenridge avea un pistol în buzunar, așa că ar fi fost în siguranță.

Richard se ridică ușor.

- Mai bine trimit un mesager în sud, cât mai repede.

Heather ridică privirea.

- Pot să trimit și eu un bilet mamei și tatei?

- Asta ar fi, desigur, ideal, spuse Richard. Îi făcu semn spre biroul care se afla în capătul îndepărtat al camerei, în fața perdelelor din catifea dincolo de care se lăsa înserarea.

În timp ce Richard și Heather stăteau la birou și scriau respectivele bilete – Heather către părinții ei, Richard către Devil, fratele său vitreg și capul familiei –, Breckenridge ședea lângă foc și o întreba pe Catriona despre Vale. El era curios, iar ea părea dispusă să-i risipească ignoranța, după cum bănuia el că vedea ea lucrurile. Pe el nu-l deranja. Se simțea ciudat de bine, mai relaxat decât se așteptase.

Mai ușurat.

Își dădu seama de ironia acestui lucru când, odată trimise scrisorile cu un călăreț, Catriona o duse pe Heather sus, ca să-i găsească haine și să-i pregătească baia, lăsându-l în cele din urmă singur cu Richard; dată fiind necesitatea de a sta lipit de Heather, ușurarea lui era cam deplasată.

Înainte să aibă prilejul să-și adune gândurile ca să abordeze subiectul, Richard, care se așeză din nou în fața focului după ce închisese ușa în urma femeilor și făcuse un ocol ca să toarne pentru fiecare câte un pahar bine-venit de whisky, se uită la el pe când îi întindea paharul, îi întâlni privirea și spuse:

- Apreciez și înțeleg tot ce a trebuit să faci. O cunosc pe Heather suficient de bine să-mi dau seama că nu prea ai avut de ales. Așadar, date fiind împrejurările și având în vedere cine ești tu și cine e ea, ce urmează?

Breckenridge aprecie faptul că Richard era atât de direct. Îi susținu privirea lui Richard și-i răspunse scurt:

- Bănuiesc că ar urma o nuntă.

Richard îi cercetă chipul, apoi expiră zgomotos.

- Ești de acord să te însori cu ea?

Avea să dea o *luptă* ca să se însoare cu ea, dar nu i se părea necesar să recunoască asta.

- Se pare că scopul nostru principal e să-i apărăm reputația. Eu consider că e foarte important, dat fiind că urmează să fie soția mea – dacă are reputația pătată, nu va putea să-și joace în societate rolul ce-i este destinat.

Richard încuviință din cap.

- Nici un membru al familiei Cynster nu se va împotrivi.

- Mi se pare normal. Breckenridge se opri să soarbă din whisky. Era dintr-un malț de foarte bună calitate, nu merita să-l bea dintr-o înghițitură. Gura lumii spune că trebuie să mă căsătoresc, și destul de repede, iar Heather are deja 25 de ani. Dacă nu se mărită până la anul, lumea o să considere că i-a trecut vremea. Eu propun să le zicem că, dacă tot ne cunoaștem, o anumită persoană bună la suflet – mă gândesc la Lady Osbaldestone – ne-a sugerat că ne-am potrivi și că situația amândurora s-ar putea rezolva printr-o simplă ceremonie. Așa că, în loc ca Heather și părinții ei să vina la Baraclough, am hotărât să ne întâlnim în secret aici, sub oblăduirea dumitale și a Catrionei pentru a vedea dacă putem cădea de acord asupra nunții.

- De ce nu sunt aici măcar Martin sau Celia?

- Celia mai are două fiice pe care să le însoțească la baluri și petreceri, iar brusca ei dispariție din viața socială, precum și a lui Heather, ar fi făcut lumea să vorbească, ceea ce familiile voiau să evite, dat fiind adevăratele împrejurări.

Richard căzu pe gânduri. Cu capul plecat, spuse:

- Din câte am auzit, familia a reușit să țină secretă dispariția lui Heather. Celia și doamnele au spus că Heather s-a îmbolnăvit și că e posibil să aibă ceva contagios, așa că nici una dintre prietenele ei – sau mamele lor – nu au venit la ea în vizită.

Breckenridge încuviință din cap.

- Asta o să meargă. Când se va afla adevărul, vor crede c-a fost vorba de-o idilă.

Richard pufni. Sorbi din pahar, apoi se uită la Breckenridge.

- Să-ți spun două adevăruri. Întâi de toate, fetele din familia Cynster se căsătoresc din dragoste.

Breckenridge ridică din umeri.

- Pur și simplu asta nu s-a întâmplat, și, cum Heather a ajuns la 25 de ani fără să-și întâlnească adevărata dragoste, a hotărât că titlul de vicontesă, urmat de cel de contesă, era de dorit decât să ajungă fată bătrână.

Richard încuviință din cap.

- Da, așa e. În al doilea rând, de ce ne întâlnim aici, nu la Baraclough?

Breckenridge zâmbi cinic.

- Asta-i uşor: pentru că Baraclough e la scurtă distanţă de Londra şi oricine ar fi putut să treaca să-l vadă pe tata cât eram acolo. Vale este însă foarte departe de oamenii indiscreţi.

Richard zâmbi larg.

- Aha, înţeleg. După ce statu o clipă pe gânduri, dădu aprobator din cap. Ar putea merge.

- Ce anume?

Amândoi îşi ridicară privirile şi o văzură pe Catriona închizând uşa după ea.

Veni spre ei, ridicând întrebătoare din sprâncene.

Richard o lămuri, nu în privinţa necesităţii nunţii – lucru despre care Breckenridge îşi dădu seama că Richard şi Catriona discutaseră –, ci că el, Breckenridge, era dispus să se însoare cu Heather şi să inventeze o poveste care să explice astfel absenţa ei de la Londra, protejându-i astfel reputaţia de gura lumii.

La sfârşitul discursului lui Richard, Catriona tăcu preţ de o clipă, apoi se uită la Breckenridge.

- Ai vorbit despre asta şi cu Heather?

El strânse din buze, mascându-şi reacţia ridicând paharul.

- Nu, nu încă.

- Păi, îţi sugerez s-o faci cât mai degrabă, îi zise ea, ridicând iar din sprâncene. Oricum, între timp, mai bine du-te în camera pe care Henderson a pregătit-o pentru tine şi pune-ţi la punct ţinuta. Îi cercetă cu privirea pe amândoi. Richard o să-ţi împrumute nişte haine.

Se ridică încet. Aşa făcu şi Breckenridge, simţindu-se obligat. Pe când punea jos paharul, Catriona îşi reluă vorba:

- Imediat este ora cinei. Orice altceva poate aştepta până mai târziu.

Reuşi să-i gonească pe el şi pe Richard din cameră. Pe hol, îi ceru lui Richard să-i găsească nişte haine lui Breckenridge şi îşi expedie soţul pe scări, apoi îl lăsă pe viconte în grija lui Henderson, care-l conduse pe o scară din piatră în spirală până la el în cameră, unde baia era pregătită.

Catriona stătea în capul scării în spirală, cu mâinile în şolduri, uitându-se la Breckenridge cum urca. Deşi nu îl mai vedea, nu se clinti, ci doar zâmbi, scutură din cap şi, cu acel zâmbet vag arogant pe buze, se duse apoi să se ocupe de celelalte treburi pe care le avea.

Revenind din camera lui Breckenridge, după ce îl condusese până acolo şi-l prezentase lui Worboys, majordomul lui extrem de corect, care

insistase că doar el putea să îmbrace cum se cuvine un domn de calibrul lui Breckenridge, și astfel îi răpise șansa de a-i alege și a-i aduce niște haine din dulapul lui, Richard intră din nou în încăperea pe care o împărțea cu soția lui, vrăjitoarea, și o găsi deja îmbrăcată pentru cină. Își peria părul lung, așezată la măsuța de toaletă.

Lumina focului îi poleia părul roșcat.

Luându-și ochii de la o priveliște pe care o găsea fermecătoare, închise ușa, încercă să se concentreze și își aminti ce voise să o întrebe.
Îi surprinse privirea în oglindă și se încruntă.

- Despre ce a fost vorba?

Nu trebui să spună prea multe – Catriona știa la ce se referea. După cum spusese ea, orice altceva trebuia să aștepte până mai târziu. Robert nu știa exact ce abordare urma să aibă ea, dar știa foarte bine care era poziția lui.

Cel puțin asta credea.

Ea se concentra pe suvița de păr pe care o peria.

- Ai observat cât de dornică era Heather să te asigure pe tine, pe mine și practic pe întreaga familie că Breckenridge nu a fost în nici un fel vinovat de faptul că a lipsit atât de mult?

Oprindu-se în spatele ei, privindu-i chipul în oglindă, Richard își vârî mâinile în buzunare și ridică din umeri.

- E de înțeles. Nu a prea mințit la viața ei și nici nu a spus jumătăți de adevăruri, așa că s-ar simți teribil de vinovată dacă ne-am înfuria pe Breckenridge din cauza unor lucruri întâmplate, de fapt, din vina ei.

- Nu a fost deloc vina ei. Tonul Catrionei nu se schimbă, dar Richard simți oricum dezaprobarea. Vina o poartă răpitorii și, cu asupra de măsură, acest moșier misterios.

Richard încuviință din cap.

- De acord cu tine, dar societatea nu va percepe lucrurile așa.

- Poate că nu, dar ne-am abătut de la subiect. Puse jos peria, își ridică mâinile, își dădu părul pe spate, pregătindu-se să-și facă obișnuitul coc îngrijit, care nu rămânea așa prea multă vreme. Ce mi s-a părut interesant la aventura lor a fost, întâi de toate, faptul că Heather a insistat că totul s-a întâmplat din vina ei și nu a lui Breckenridge și că el nu a fost de acord sub nici o formă cu deciziile ei, însă le-a acceptat și a sprijinit-o în mare parte fără să crâcnească. Asta mi se pare interesant, nu-i așa?

Richard se încruntă și căzu pe gânduri.

- Chiar nu-mi dau seama ce altceva ar fi putut să facă, zise el. Până la urmă, vorbim de Heather. Deși nu ne place, este o Cynster din cap până-n picioare, și, fiind amenințate surorile ei și probabil Henrietta și Mary, i-a

fost imposibil să renunțe la ce avea de gând.

Catriona îi susținu privirea o clipă, zâmbindu-i drăgăstos într-un fel prin care îi dădea de înțeles că uitase ceva extrem de important, apoi îi spuse cu voce blândă:

- Spune-mi, te rog, ce e Brekenridge? Nu cine, observă el, ci ce.

Știa la ce se referea, înțelegea ideea, însă... se strâmbă.

- Nu ne dăm seama ce s-a petrecut cu adevărat – cât de mult s-au contrat –, însă tot cred că, indiferent ce ar fi făcut, Breckenridge nu ar fi putut să o facă pe Heather să se răzgândească.

Era rândul Catrionei să ridice ușor din umeri.

- Poate că nu. Nu cred că vom ști vreodată, și nici măcar nu mai contează.

Începu să-și prindă cocul cu agrafe.

Richard îi cercetă chipul. Nu purta masca ei de stăpână, acea siguranță de sine pe care o avea chiar și în fața unor tragedii, însă era fericită și cu adevărat încântată de situație.

Se încruntă, nesigur în privința a ceea ce credea ea, a ceea ce aștepta – ce anume sesizase ea și el nu – și îi zise:

- Îți dai seama că vor trebui să se căsătorească.

Ea zâmbi larg.

- Îți dai seama de ce Stăpâna i-a adus pe acest drum?

Richard se îndreptă de spate.

- Stăpâna? Vrăjitoarea de nevastă-sa nu-și invoca zeița în van, și învățase să fie prudent când o făcea. E implicată în asta?

- Bineînțeles. Unde altundeva ar trimite ea doi îndrăgostiți care trebuie să-și rezolve situația? Cu părul aranjat exact cum voia, Catriona se întoarse pe scaun și se uită la el. Tu ar trebui să știi mai bine decât toți că Vale este un loc pentru îndrăgostiții care nu văd lucrurile evidente, nu înțeleg ce le e sortit.

Richard ezită, dar se văzu nevoit să întrebe:

- Ce le e sortit?

Catriona scutură din cap.

- Ar trebui să fii puțin mai atent. Chiar și eu știam că le era sortit să fie împreună, și i-am mai văzut pe amândoi doar de două ori înainte.

Își întinse brațele. Iar acum iată-i aici: totul este limpede.

- Da?

- Bineînțeles! Noi trebuie să-i convingem să rămână aici până își dau seama și ei. Se ridică, își scoase șalul de pe umerii ei de alabastru aproape goi, în rochia de seară foarte decoltată. Mă îndoiesc că va dura prea mult –

Heather nu a fost niciodată naivă, și sunt sigură că nici Breckenridge nu este. Dată fiind reputația lui în relația cu femeile, este conștient de mai multe decât alți bărbați.

„Asta n-o să-l salveze.“ Richard își ținu părerea pentru el.

Catriona puse șalul deoparte, își îndreptă rochia, apoi se întoarse și îi arătă spatele.

- Închide-mi rochia și schimbă-te. Acuși sună gongul, și trebuie să fim în salon când ajung ei – vreau să le văd reacțiile.

Neavând nimic împotriva acelui plan, Richard lăsă deoparte nedumerirea și reticența, apucă încet șnurul de dantelă și se supuse.

Chiar nu-i păsa dacă stăpâna era implicată, atâta timp cât Heather și Breckenridge ajungeau la altar. Asta era datoria lui față de familie, însă nimănui nu-i păsa... cum avea să se întâmple.

Îi legă șnurul Catrionei, apoi se dezbrăcă și luă pe el hainele pe care i le lăsase Worboys. Își amintea ce-i spusese lui Breckenridge. Nu credea că avea darul profeției, dar se pare că vorbele sale fuseseră un avertisment.

„Fetele din familia Cynster se căsătoresc din dragoste.“

Dacă intuia corect interesul stăpânei pentru Heather și Breckenridge, și era sigur de asta, atunci se pare că urma să aibă onoarea și încântarea de a-l primi pe Breckenridge în familia lor – Breckenridge, cel mai libertin dintre toți bărbații.

Zâmbind în sinea sa, își puse haina de seară, își aranjă manșetele, apoi o urmă pe Catriona până la ușă.

Capitolul 14

Câteva ore mai târziu, Breckenridge se întindea cu mâinile la ceafă sub cearșafurile din pânză scrobită, bucurându-se să fie din nou într-un pat

suficient de mare pentru el. Răsuflă ușurat, așteptând somnul să vină.

Se gândi din nou la cina din acea seară pe care o luase cu ceilalți într-o sală imensă care nu părea să se fi schimbat de-a lungul secolelor. Familia și musafirii erau așezati la masa înălțată pe o platformă, iar restul sporovăiau veseli în jurul meselor așezate pe podeaua sălii.

Își aminti din nou acea scenă și se trezi zâmbind, aducându-și aminte de căldura, afecțiunea și viața care parcă pluteau în jurul mesei înalte, în toată sala. Cu toții râdeau și zâmbeau. Chiar și el, un străin, simțise că făcea parte din acea efuziune generală.

La reședința, familiei lui lucrurile se desfășurau cam în aceeași manieră, dar aici în Vale, bucuriile și plăcerile simple ale vieții de familie se percepeau mai ușor, fiind exprimate mai deschis.

Fusese o seară interesantă.

Din mai multe privințe.

Se gândi din nou la multitudinea de conversații, examinându-le atât pe cele de la masă, cât și pe cele avute în orele petrecute în salon. Deși nu era surprins de calmul lui Richard, simțea din partea lui... ceva ce aducea a compasiune.

I se părea ciudat. Cum se putea ca lui Richard să-i pară rău pentru că el era forțat să renunțe la viața de libertin ca să se însoare cu o Cynster? Toți bărbații din familia Cynster le considerau pe verișoarele lor prințese ale casei. S-ar fi așteptat ca Richard și ceilalți să creadă că orice bărbat care se căsătorea cu una dintre aceste fete, indiferent de împrejurări, ar trebui să se simtă onorat, nu demn de milă.

Faptul că Richard se uita la el cu compasiune îl făcea să se simtă nelalocul lui.

Situația era chiar mai stranie din cauza încrederii cu care îl acceptase Catriona. Știa ca el și cu Heather aveau să se căsătorească, însă nu percepuse nici o dezaprobare a acestei legături dictate de normele sociale.

Catriona era soția lui Richard – și deci făcea parte din familia Cynster – de mai bine de nouă ani; era greu de crezut că încă nu se molipsise de crezul că „fetele familiei Cynster se căsătoresc doar din dragoste“.

Mai ales dată fiind legătura cu acea misterioasă „stăpână“.

Mai veridică i se păruse amenințarea voalată pe care o făcuse Catriona – și anume, că Heather, odată ce conștientiza ce se aștepta de la ea, avea să se împotrivească.

Doar la acest gând... simți cum i se încordează mușchii și încercă să se relaxeze.

Se străduí să nu se mai gândească la acel lucru deprimant, să-l îngroape

în conștiința lui, însă posibilitatea de a fi forțat să renunțe la ea se ridică asemenea unui spectru – și îl făcu mai hotărât. Nu voia să o părăsească – nici nu-și putea închipui cum ar putea trăi fără ea. Cum ar putea să o mai întâlnească și să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?
Putea recurge la subterfugii ca atâția alții, însă ar fi fost nedemn de el. Ideea de-a păstra distanța din trecut – ea să-l vadă ca pe un unchi – era de tot râsul.

Îl trecu un fior, apoi se întinse din nou în pat. Ca să poată dormi în acea noapte, se concentră asupra aspectelor pozitive – cum avea să fie după ce se căsătoreau. Aveau să stea la Brunswick House când erau în Londra, însă, cu excepția zilelor când trebuiau să fie în capitală, se gândea că ar fi fost bine să locuiască la Baraclough. Lui și tatălui său avea să le surâdă ideea.

Adevărul era că voia să-și întemeieze un cămin – nu doar casa, ci și o familie –, similar cu ce avea Richard aici. Richard părea mulțumit, așa că, dacă el era fericit, și Breckenridge avea să fie. Avea să fie fericit și împlinit.

Nu se mai gândise la acest lucru înainte, dar asta își dorea. Asta voia să realizeze – aceasta era calea pe care voia să o urmeze tot restul vieții.

Se pare că singurul obstacol era să o convingă pe Heather să se mărite cu el, în lipsa unor declarații solemne de dragoste. Din fericire, societatea și marile doamne aveau să fie de partea lui.

Cu buzele arcuite, închise încet ochii, se liniști și încercă să adoarmă.

Ar trebui să fie ușor; patul era foarte confortabil, și, datorită zidurilor groase de piatră, nici un zgomot nu ajungea la el.

Se foia în pat.

Se ridică în capul oaselor, își așeză perna și se întinse din nou.

În cele din urmă se întoarse pe spate și se uită țintă la tavan. Voia să se ridice din pat, să-și caute ceasul de buzunar, ca să vadă cât zăcuse, însă, deși i se păruse că trecuseră ore întregi, nu stătuse mai mult de o oră, după rapiditatea cu care se mișcaseră razele lunii prin cameră.

Era convins că o anumită activitate i-ar putea aduce somnul, însă principiile îl împiedicau să se ducă la Heather în pat, cel puțin cât locuia sub acoperișul lui Richard.

Pe deasupra, nici nu știa unde era camera ei...

Sunetul zăvorului îl făcu să se întoarcă. Să-și încordeze toți mușchii.

Heather deschise ușa cât de încet putu și se simți ușurată când balamalele nu scoaseră nici un sunet. Ghicise în ce cameră și în ce turn s-ar afla Breckenridge, dar nu avea habar dacă intuise corect.

Fusese nevoită să aştepte până când toţi se culcaseră, apoi stătuse o vreme pentru ca ochii să i se acomodeze cu întunericul de pe holurile conacului. Nici o clipă nu se gândise că avea să-şi petreacă noaptea singură în pat.

În seara asta, sau dacă avea noroc în următoarea, avea să fie ultima ei şansă să doarmă în braţele lui. Nu vedea de ce ar lăsa să-i scape un asemenea prilej. Odată ce se hotăra să plece, era decisă să nu se agaţe de el, ci să se comporte cu acel *savoir faire* cu care el era, desigur, obişnuit din partea iubitelor lui.

Erau amanţi, nimic mai mult. Un concurs de împrejurări îi adusese împreună, dar în curând avea şi să-i despartă. Ştiuse ce urma să se întâmple când îl sedusese; nu era suficient de naivă să creadă că el avea să se îndrăgostească de ea în două zile. În acele nopţi în care făcuseră dragoste cu pasiune.

Uşa era deschisă suficient de mult cât să intre în cameră şi să se uite la pat în întunericul scăldat în razele lunii...

El era acolo.

Inima îi bătea să-i sară din piept la propriu, ceea ce i se părea o prostie, dar fix asta simţea.

El stătea pe spate, scăldat într-o blândă lumină argintie. Cearşafurile foşniră în timp ce el se sprijini într-un cot ca să se uite la ea... Cearşaful alunecă, expunându-i pieptul.

Gura lui Heather se uscă. Aproape încetă să respire.

Apoi îşi aminti de ce venise la el – avea timp să-l studieze mai târziu. Se întoarse şi închise uşa cât mai încet cu putinţă, apoi se răsuci şi merse tiptil până la pat.

El o urmări cum se apropia şi, când se opri lângă pat, o întrebă:

- Ce faci aici?

Heather îi întâlni privirea şi, drept răspuns, slăbi cordonul halatului, apoi şi-l dădu jos de pe umeri, îl lăsă să cadă, mătasea alunecând pe lângă trupul ei gol şi ajungând pe podea.

- Nu ai de gând să te împotriveşti, nu?

El se uita acum la sânii ei. După o clipă de ezitare, murmură:

- Nu. Bineînţeles că nu, deşi, cu ochii încă aţintiţi asupra ei, ridică pătura.

Ea se sui în pat, se apropie de el şi lăsă aşternuturile să cadă la loc.

Îşi ţinu respiraţia când simţi pielea lui atingându-se de-a ei. A lui era mult mai caldă, trupul mai musculos.

Atât de masculin.

Breckenridge o trase mai aproape, lângă el, apoi întoarse capul, și buzele lor se întâlniră.

Ce ciudat... Deși buzele lui le atinseră pe ale ei până când se deschiseră și limba se strecură înăuntru, mișcându-se cu pricepere, Heather simțea că el era reținut, rece... se gândea la ceva.

Dar apoi se concentră, sigur pe el pe când se lipea mai tare de ea, îi apucă un sân și îi acapară simțurile.

De această dată mișcările erau diferite – o senzație sublimă, încântătoare pe când trupurile lor se întâlneau, se depărtau, în timp ce mâinile lui se jucau cu carnea ei și gura lui umbla de colo-colo, aducând un omagiu înainte de a-și cere răsplata.

Ea se ridică sub el, neliniștită și curioasă, însă Breckenridge nu-și pierdu nici o clipă controlul; dând dovadă de o experiență și de o execuție fără cusur, făcu un „recital“ de excepție, care, exact cum își dorise și ea, îi educă simțurile, ducând-o pe alte culmi ale senzualității, mai departe... într-o pasiune care-i tăie răsuflarea.

Într-o dorință dureros puternică.

Într-o căldură care se strecura pe sub pielea ei și o ardea.

Într-o dorință atât de profundă că se simțea de pe altă lume, așa cum stătea în brațele sale, în patul moale, înconjurată de el și de frumusețea căreia îi dădea naștere.

Se simțea prinsă în dulcea capcană a plăcerii pe care i-o oferea el.

Plăcerea creștea, amenințând să o copleșească, dar ea avea un plan. Se lupta să țină piept acelui val și reuși să inspire din nou ca să rostească:

- Nu, e rândul meu.

După câteva minute lungi de încleștare înfierbântată, îl convinse că vorbea serios, că n-avea să-l lase să o subjuge, așa că în cele din urmă el acceptă, cu un geamăt slab, să se întindă pe spate și să o lase pe ea să preia controlul.

Să îl mângâie și să-și satisfacă poftele.

Să-și contopească simțurile cu ale lui și să și le cufunde în el.

Poate nu mai avea altă șansă, iar ea voia să descopere asta cu el.

Să afle ce-i plăcea, ce mângâieri îi aduceau aceeași încântare ca ei. Ce atingeri îl ațâțau, ce puncte erau mai sensibile la buzele ei, la asprimea limbii ei, la blânda atingere a gurii ei.

Își dădu seama repede, căci învăța numaidecât. În acele momente înflăcărate, trupul lui era al ei, captiv dorințelor ei, voinței ei. Era al ei ca să exploreze, ca să cunoască, ca să se desfete.

Își satisfăcu poftele.

Breckenridge se străduia să pară reținut. Cu degetele în părul ei mătăsos, îndura acel chin erotic, pe care arareori îl îngăduia.

Faptul că îi permisese ei, dintre toate femeile, inocentă cum era, să îi satisfacă fanteziile, sfida orice logică. Era una dintre puținele care îi pusese stăpânirea de sine la încercare, care amenințase să-l deposedeze de stratul superficial de civilizație și să scoată la iveală masculul primitiv din el.

Cu pieptul încordat și cu mușchii întăriți ca piatra, el stătea pe spate și rezista, cu maxilarul încleștat...

Până când, cum era de așteptat, ea merse prea departe. Atunci când simți degetele ei delicate ducându-se spre scrot, îl cuprinse panica – sentimentul exacerbându-se pe când ea duse chinuitor de încet raiul gurii sale spre erecția lui dureroasă, apoi își înclină capul...

Înainte ca gura ei, cu buzele umflate de la sărut, să ajungă acolo, el se ridică, o întoarse și o puse din nou pe spate sub el, adâncind-o în salteaua moale pe când îi astupa gura cu a lui. Și preluă controlul.

Deveni din nou stăpân pe situație.

Nu voia să mai cedeze.

Odată ce se asigură că ea era înnebunită, odată ce mâinile ei nu mai căutau nimic, ci stăteau liniștite pe pieptul lui, el se dădu înapoi și se târî pe burtă mai în jos, o apucă de coapse, le despărți și își lipi buzele de moliciunea ei.

Rolurile se inversaseră.

Heather îi dăduse acest prilej; el intenționa să folosească această ocazie ca să întărească influența avută asupra ei. Se folosi de toată experiența acumulată ca să o ducă acolo unde nu mai fusese niciodată și fu răsplătit cu un strigăt moale, necontrolat, în momentul când ea ajunse pe culmile plăcerii.

Pentru prima dată. Nu era genul care să nu profite de noapte, însă continua să fie conștient de masculul primitiv din el – ființa pe care ea o scotea la iveală atât de ușor, încât instinctele lui primare ieșeau la suprafață.

Când Heather ajunse din nou la orgasm datorită degetelor lui care îi frământau teaca, nu mai reuși să-și țină în frâu pornirile animalice.
Se poziționă și se afundă în ea.

Era încântat peste măsură de felul în care îl acceptase, nu doar înlăuntrul ei, ci și în brațele ei. Mâinile lor bâjbâiau, iar ea îl cuprindea cât putea de bine pe când se ridica sub el, implorându-l fără cuvinte să continue, dându-și capul pe spate ca să-i ofere gura... El trase aer în piept și se cufundă.

Lua, revendica.

Nu doar gura ei, ci toată ființa.

O împingea, o aţâţa, îi cerea, o chinuia şi o acapara cu totul.

Voia totul – fiecare suspin, fiecare geamăt.

Iar ea îi dădea totul.

Fără rezerve, fără inhibiţii.

El cunoştea diferenţa, preţuia darul.

Era recunoscător.

Închise ochii şi îl ţinu aproape de inima lui pe când ea se zvârcolea sub el, iar de această dată el cedă şi se lăsă purtat alături de ea de valul uitării.

Acolo unde domneau satisfacţia şi fericirea, aidoma unui val care îi băga la fund.

Unul în braţele celuilalt, se trântiră în pat şi se lăsară în voia unui somn plin de vise extatice.

El se trezi mai târziu şi îşi adună puterile ca să plece de lângă ea. Ea se întoarse, protestă, se cuibări din nou în braţele lui, lipindu-se de el, moliciunea ei fiind o binecuvântare, apropierea ei – o consolare.

Aşezându-se lângă ea, pe jumătate sub ea, cum părea să prefere, lăsă somnul să-l acapareze... Dar, înainte să se întâmple asta, îşi dădu seama ce îl ţinuse treaz înainte.

Limpezimea minţii venea adesea în astfel de momente de semiconştienţă.

Nu reuşise să adoarmă pentru că Heather nu era în braţele lui.

Era limpede.

Cu buzele arcuite, complet relaxat şi împăcat îşi eliberă mintea şi se lăsă pradă somnului.

Heather era atât de cutremurată de plăcere, încât tot corpul îi era străbătut de senzaţii uimitoare.

Era în mrejele seducţiei.

Incapabilă să reziste, îl lăsa să o copleşească.

Să o ia, să o aibă, să intre în trupul ei şi să o umple de fericire. Să o completeze.

El pătrunse adânc, pe la spate, aducând-o pe culmile extazului.

Apoi o duse în paradis.

Şi o urmă, înăbuşindu-şi strigătul în scobitura gâtului ei.

Cu mâna în părul lui, cu trupul arcuindu-se în mâinile ei, îl ţinu înăuntru,

fericită.

Pe când valul de aur îi copleșea, apoi se retrăgea, lăsându-i istoviți, Heather își auzi inima bubuindu-i în piept, simți ecoul bătăilor în ființa ei și se prinse strâns.

De această apropiere.

De intimitate.

De senzația superbă de a fi unul.

Mușchii li se relaxară încetișor, își reveniră în simțiri.

Nu regreta deloc că era amanta lui.

Îi părea rău doar că avea să se termine curând și că avea să piardă șansa de a făuri o asemenea legătură incredibilă, una care depășea aspectul carnal și atingea partea spirituală.

Cu ochii închiși, îl simți cum se retrage de lângă ea. Simțea cum legătura dintre ei slăbește, se frânge.

El se lăsă, greu și fierbinte, în spatele ei.

Minute bune, tăcerea domni în timp ce bătăile inimii lor încetineau și respirația le revenea la normal, iar ei ajunseră în prezent, în lumina zorilor de dincolo de fereastră, la sunetul îndepărtat al ciocârliilor care vesteau ziua ce era pe cale să înceapă.

Cu un braț o ținea strâns de talie, iar cu degetele lui lungi îi cuprindea un sân.

Îl simți agitat, apoi se liniști.

Vorbi cu o voce gravă, în care se mai simțea pasiunea:

- Trebuie să fim realiști.

Heather încercă să se încrunte, dar mușchii îi erau încă prea relaxați. Începu să își vină în simțiri fără tragere de inimă.

- În ce privință?

- Trebuie să ne căsătorim.

Ea se trase de lângă el ca să se întoarcă și să uite lung la el.

- Poftim?

Cu siguranță nu auzise bine. Dar el părea impasibil, iar ochii lui verzi cu pete aurii rămaseră fixi.

- Nu-i altă soluție – trebuie să ne căsătorim și asta e.

- *Poftim?*

Se trase, îndepărtându-se de el șocată; Breckenridge se luptă cu instinctul de a o însșfăca și a o trage înapoi în pat. De a o ține acolo. Făcu eforturi să nu se miște și să-și mențină vocea calmă.

- Nu poți fi chiar atât de naivă, știi cum este lumea noastră. Fiindcă am fost plecați împreună atâta vreme, trebuie să ne căsătorim.

Ochii ei se măriră din cauza surprizei profunde și neprefăcute. Acum se întunecară, un albastru cenușiu încărcat de emoție.

- Nu. Bărbia îi era fermă. Se dădu jos din pat, își luă grăbită halatul și începu să se îmbrace. Asta se întâmplă când stai de vorbă singur cu Richard.

El se ridică în capul oaselor.

Cu halatul descheiat, arătă acuzator cu degetul spre el.

- Nu, nu încerca să negi. A vorbit cu tine și ți-a zis că trebuie să mă ceri de nevastă, dar...

- Nu a făcut-o. Deși nu-și dorea asta, vorbea printre dinții încleștați. Da, m-a întrebat ce am de gând și i-am spus că mă voi însura cu tine, și doar atât am discutat pe acest subiect.

Legându-și halatul, îl scrută cu privirea.

- Poate că Richard nu te-a obligat, dar știe cum să intimideze pe cineva – cu toții se pricep la asta.

- Nimeni nu trebuie să mă intimideze...

- Ceea ce amândoi nu ați înțeles e că eu nu vreau să mă căsătoresc cu tine – sau cu altcineva! Da, te-am sedus, dar asta nu înseamnă că m-am așteptat să mă ceri de nevastă!

„De ce nu?“ Își mușcă limba, refuzând să rostească acele cuvinte revelatoare. Strângându-și genunchii la piept sub cearșaf, se aplecă, apucându-și coapsele... întrebându-se dacă putea să se întindă după ea și să o înșface...

Ea făcu un pas mare înapoi. Trase aer în piept. Nu-și luă ochii de la el. Se îndreptă de spate, arătând aproape ca o prințesă. Se aplecă doar puțin.

- Apreciez simțul onoarei, date fiind împrejurările...

- Onoarea n-are a face deloc cu asta.

- Te simți obligat să-ți folosești numele ca să mă aperi de scandaluri, însă, așa cum ți-am zis mai devreme, nu vreau să mă mărit, iar viața și viitorul meu sunt deja organizate, așa că n-o să mă afecteze nici un scandal, iar obligația pe care simți că o ai față de mine e exagerată.

- Familia ta nu va fi de aceeași părere.

Heather își ridică bărbia.

- Poate ai dreptate, dar nu-mi pasă. Îți mulțumesc pentru gest, însă trebuie să te refuz.

Spunând acestea, se făcu nevăzută.

- Fir-ar să fie, întoarce-te!

- De ce? Ca să încerci să mă convingi să-ți accept oferta? Îți mulțumesc, dar nu.

- Trebuie să discutăm ca niște adulți responsabili.

- Nu-i nimic de discutat. N-o să mă căsătoresc cu nimeni, cu atât mai puțin cu un bărbat care vrea să facă asta constrâns de simțul onoarei.

- La naiba! Nu mă obligă nimeni...

Ajunse la ușă, se întoarse și arătă cu degetul spre el.

- Nu vrei să te însori cu mine – știi foarte bine asta, recunoaște.

El ezită.

- Vezi? Ochii îi scăpărau. Nu vrei să te însori cu mine, nici eu nu vreau să mă căsătoresc cu tine și nu văd de ce am face-o, așa că am încheiat discuția.

Deschise ușa, ieși repede și o închise după ea.

El se uită fix la ușă.

- Chiar vreau să mă însor cu tine.

Rostise aceste cuvinte prea încet ca ea să le poată auzi.

După ceva vreme, timp în care ea nu se întoarse, el se întrebă de ce o aștepta. Oftă, apoi își cuprinse fața în mâini.

- Acum ce să fac?

Evident că nu știa nici el.

Din ce în ce mai posomorât, dădu la o parte așternuturile și se ridică din pat, cu un singur gând în minte.

Ea și-o fi organizat viitorul, dar el?

Dacă se lua după ea, viitorul pe care și-l închipuise în noaptea precedentă, acel viitor splendid care începuse să i se contureze în minte, nu urma să rămână altceva decât un vis frumos, o viziune nemaipomenită a ceea ce ar putea fi...

Își puse hainele pe el, cu maxilarul încleștat.

Nu scăpa ea de el așa ușor.

Capitolul 15

O găsi la masa stăpânilor din sala cea mare, mâncând budincă stropită cu

miere. Deși erau și alți oameni împrejurul ei, câțiva bărbați la două dintre mesele mai joase, care sporovăiau și făceau previziuni pentru acea zi, nu mai era nimeni la masa de pe platformă.

Breckenridge își trase scaunul de lângă ea și se așeză.

Apăru imediat o servitoare micuță care îl întrebă dacă nu voia niște budincă. Reuși să-i zâmbească și să aprobe oferta ei. Fetișcana o zbughi de acolo și, când ea se îndepărtă suficient cât să nu-l audă, el îi spuse lui Heather:

- N-are rost să ne eschivăm. Trebuie să rezolvăm asta.

Ea îi aruncă o privire plină de... iritare?

Înainte să fie sigur, ea își coborî ochii în castron.

- „Asta“ înseamnă, după tine, că trebuie să facem nunta?

- Nu avem încotro.

Ea strânse din buze, dar fetișcana se întoarse chiar atunci cu un castron de budincă aburindă.

El îi mulțumi fetei, se servi cu miere din borcanul de pe masă, apoi amestecă nectarul auriu cu fulgii de ovăz.

- Situația e clară – eu, în caz că ai uitat, sunt considerat cel mai mare libertin din înalta societate. Nu mi-am dobândit această reputație jucând cărți. Vorbea încet, dar vocea îi era tăioasă, nu folosea obișnuitul său ton suav, convingător. Din acest motiv, orice domnișoară educată din nobilime cu care s-ar spune că am petrecut o noapte ar avea reputația distrusă, iar căsătoria ar fi singura soluție pentru a repara lucrurile. Și, înainte să obiectezi, îți spun că are mai puțină importanță dacă eu am fost de vină pentru acea noapte și contează mai mult dacă ne-am comportat într-un mod nepotrivit. El simți cum i se încleștează dinții; luă o lingură de budincă îndulcită. Înainte s-o ducă la gură, îi aruncă repede o privire; se uita în jos, dar îl asculta. Adaugă la asta faptul că tu ești cine ești – una dintre prințesele Cynster –, și nu mai încape vorbă că trebuie să ne căsătorim.

Ea îi aruncă o căutătură tăioasă.

- Așa zice societatea.

El nu catadicsi să-i răspundă; ea știa cum stau lucrurile.

Budinca era surprinzător de gustoasă, cu aromă de nuci, moale, cremoasă. Uitându-se în jos, mai luă o lingură plină. O savură, înghiți, apoi continuă pe același ton coborât și încordat:

- Întrucât n-am cum să evit căsătoria, nu văd de ce aș încerca să lupt împotriva tuturor. Nu există nici un motiv să nu ne căsătorim. Surorile mele mă tot bat la cap să-mi găsesc o nevastă, și tu ești liberă. Era sigur de

asta, căci, dacă ea ar fi fost atașată de vreun bărbat, nu l-ar fi lăsat niciodată s-o seducă. Iar familiile noastre sunt din aceeași lume, așa că uniunea noastră va fi considerată excelentă din toate punctele de vedere. Luând în considerare toate acestea, nu există nici o piedică, nici un obstacol, nici o dificultate între noi și altar.

- Cu excepția unui singur lucru. Heather își puse lingura pe masă – își pierduse pofta de mâncare. Îi întâlni ochii de culoarea alunei. Nu-mi pasă câtuși de puțin dacă obțin aprobarea societății sau nu, cel puțin nu în această privință. Încordarea din vocea ei nu era prefăcută, iar fermitatea îi alimenta mânia crescândă. Înțelege odată că mă împotrivesc din toate puterile unei căsătorii cu *tine!* În ciuda eforturilor ei, minciuna i se opri în gât. Trase aer în piept, îmblânzindu-și tonul. În aceste împrejurări. N-am nici o ambiție să mă mărit, nu cu tine și nici cu alt bărbat, doar pentru că societatea îmi dictează s-o fac!

Nu numai că-i tremura vocea, dar i se învârtea capul, era puțin amețită.

Când el îi spusese prima dată, cu atâta îndrăzneală, că trebuiau să se căsătorească, făcuse mari eforturi să fugă din cameră înainte să se dea de gol.

Pentru că, în clipa în care el pomenise despre căsătoria lor...

Se sufocase de mânie. Era furioasă atât pe ea însăși, cât și pe el. Cum naiba lăsase lucrurile să ajungă aici? Oare sperase în taină, proastă cum era, și se rugase ca, după câteva nopți de pasiune cu ea, el să-și dea brusc seama că era îndrăgostit până peste urechi de ea?

Trăgând cu dificultate aer în piept, îi înfruntă privirea.

- Nu mă interesează o căsătorie cu un bărbat care nu vrea să se însoare cu mine.

El strânse din buze, și chipul i se întunecă, prevestind ceva rău. Îi ridică bărbia.

- Cum intenționez să mă retrag la țară și să evit societatea de acum încolo, nu văd de ce m-aș supune imperativelor acesteia. E vorba despre viața mea, și mi-o voi trăi cum vreau.

El o asculta cu atenție; acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau la el, se concentra *așa mult* asupra ei, că uita de restul... „Nu!“

Ea clipi, încercând să nu se lase distrasă. Trebuia să se agațe de furia ei – furie față de el, pentru că, poate fără să știe, îi punea deodată în față o perspectivă pe care nu și-o închipuise niciodată, oferindu-i tot ce, spre marea ei uimire, își dădea acum seama, dorea cu fiecare fibră a ființei sale.

Doar că în mărul cel roșu se strecurase un vierme scârbos. Îi oferise tot ce inima ei naivă își dorise, pare-se, în tot acest timp, în afară de un lucru

vital, esențial, absolut necesar pentru ca relația lor să meargă.

Îl dorea de soț – oare dintotdeauna? Avea o tristă suspiciune că atitudinea ei înțepată de dinainte fusese o manifestare a sentimentelor neîmpărtășite – dar, indiferent cât de tare începuse să-i bată inima, ameți se la auzul declarației lui seci, indiferent cât de roz vedea partea naivă din ea viitorul lor împreună, indiferent cât dorea să pășească în viață alături de el, așa cum merseseră prin munți spre Vale, nu voia – *nu putea* – să se mărite cu el fără pic de dragoste din partea lui.

Întărindu-și inima și voința, își puse un cot pe masă și, cu ochii în ai lui, se aplecă spre el pentru a da mai multă fermitate cuvintelor ei:

- Gândește-te la asta. Ce fel de femeie aș fi dacă m-aș mărita de bunăvoie cu un bărbat obligat să mă ia de soție? Cum îți închipui că m-aș simți?

El se încruntă.

- N-am spus... Își schimbă poziția, cu o grimasă întipărită pe chip. Nu trebuie să muți munții din loc – trebuie doar să accepți inevitabilul, cum fac și eu.

- Nu.

- Nu avem încotro.

- Ba da!

Se uită chiorâș la el.

Ridicând din sprâncene, cu o expresie un pic arogantă, el se uita fix la spatele ei.

Ea șuieră printre dinți și se întoarse cu fața la el.

- Nu gândești limpede.

La naiba cu el! Presupusese că, în ciuda intimității dintre ei, Breckenridge avea să continue s-o considere mult prea tânără pentru el și că avea să accepte scăparea onorabilă pe care i-o oferea ea, că avea să fie destul de hedonist încât să admită că nu se potriveau și să revină la viața lui egoistă și dezmățată.

Întorcându-se cu fața la el, îi întâlni privirea și încercă din nou să-l convingă:

- Tu nu vrei să te însori cu mine –, eu nu vreau să mă mărit cu tine. Și nu există nici un motiv pentru care trebuie să ne căsătorim, pentru că eu vreau să-mi dedic viața copiilor orfani, iar pentru asta n-am nevoie de un soț. Și cu atât mai puțin de o reputație fără pată.

Nu putea să se mărite cu el. Mai ales nucu el.

Dacă ar face-o, el i-ar frânge inima – nimic nu era mai sigur, mai clar scris în cartea vieții. I-ar rupe inima pentru că nu o iubea.

Strânse tare din buze, căci îi venea să țipe. Singura cale de scăpare din

încurcătura asta oribilă era să refuze și să nu se răzgândească, indiferent de argumentele lui. Un refuz categoric.

- N-o să mă răzgândesc. În cele din urmă, ai să-ți dai seama și ai să te întorci la Londra, la toate doamnele parfumate care te așteaptă acolo.

Ochii lui se îngustară; atinsese un punct sensibil.

- Acolo este locul tău. Își lăsă capul în jos. În Londra, cutreierând sălile de bal și budoarele. N-ar fi în avantajul tău să fii legat de mine.
Dacă onoarea te împiedică să protestezi, atunci te dezleg de orice obligație. Își ținu respirația, apoi expiră aerul, spunând: Nu sunt atât de disperată să mă mărit încât să permit cuiva să-ți pună pistolul la tâmplă pentru a te forța să mă iei de nevastă. Ea se ridică în picioare și se uită în jos la el. Nu e corect să ne căsătorim. Trebuie să accepți... Ea așteptă să-și tragă și el scaunul și să se ridice încet, cu grație. Apoi se uită în sus, drept în ochii lui, și continuă: Să accepți că n-ai nici un motiv să rămâi aici – poți să pleci unde vrei. Lăsând la o parte tot ce s-a întâmplat, nu vreau să te opresc să-ți trăiești viața și nici pe mine să-mi văd de a mea, doar pentru că societatea crede că trebuie să ne căsătorim.

Înclinând scurt din cap, ea dădu să plece din sală.

Breckenridge o luă de braț ca să o oprească. Trebui să ducă o luptă cu sine însuși ca să slăbească strânsoarea.

Când îi întâlni ochii măriți, continuă lupta, așa cum o făcuse în timpul schimbului lor de replici, împotriva propriului său eu, a bărbatului primitiv care știa că ea era a lui, pentru totdeauna, dar nu îndrăznea să i-o spună în față. Avu nevoie de întreaga stăpânire de sine de care dispunea pentru a nu lăsa să i se citească pe față, în ochi sau în tremurul mâinilor toată furia care clocotea în el; nu mai gândea suficient de bine cât să-i contracareze argumentele.

Nu fără să riște să se piardă cu firea și să-i arate mai mult decât voia.

Nu-și putea permite să uite că ea era o Cynster, deci o fată deșteaptă. O singură scăpare... și ar putea zări destul pentru a începe să-și pună întrebări.

Să-și facă planuri. Dar el nu putea s-o lase să plece.

- Dacă ne căsătorim... nu văd de ce nu ți-ai putea urma... vocația. Cu averea mea, vei putea face mai mult în...

- Nu.

El strânse din buze.

- Dacă te-ai mărita cu mine, ai avea mult mai multe realizări.

- Poate. Își ridică bărbia și se uită drept în ochii lui. Dar nici măcar pentru asta nu vreau să mă mărit cu tine.

În ciuda stăpânirii lui de sine, simți cum se încruntă.

- De ce?

Ea îl privi în ochi. Trecu ceva timp până spuse pe un ton destul de calm:

- Faptul că nu știi răspunsul este dovada clară că nu trebuie să ne căsătorim.

Bărbatul din el fu cuprins de furie.

- Asta ce mai e? Nu-și putu stăpâni mânia din voce. Un fel de probă?

Ochii ei scăpărară la auzul tonului pe care îi vorbea. Se smuci și își eliberă brațul. Înclină din cap și îi spuse, semeață, ca un fel de avertizare:

- O să-mi petrec dimineața cu Catriona. Ne vedem la prânz.

Se întoarse și ieși din sală.

El nu se clinti din loc, ci o privi cum se îndepărta. Se simțea frustrat. Îl supunea la probe! Se părea că adevărata încercare – provocarea ce îi stătea în față – era să țească o plasă de ispite și de constrângeri sociale, apoi s-o prindă în ea, s-o lege bine și s-o târască la altar... Masculului primitiv din el îi surâdea ideea.

O savura.

Se jură s-o pună în practică – s-o lege prin pasiune și datorie, dacă era nevoie, și s-o ia de nevastă, în ciuda încăpățânării și a voinței ei de fier.

Și – o adevărată provocare – va face toate acestea fără să-i spună sau să insinueze ce simțea cu adevărat pentru ea.

Fără să facă vreo aluzie la sentimentele lui pentru ea, cărora nu trebuia să le dea glas.

Chiar și pentru un libertin – mai ales pentru un asemenea bărbat – era prea periculos să se gândească la anumite lucruri.

Heather coborî scara de piatră până la temnița de sub conac. Nu știa dacă fusese vreodată o închisoare acolo, dar acum era camera de lucru a Catrionei. Așa cum se așteptase, o găsi acolo pe verișoara ei prin alianță, ocupată cu pregătirea unuia dintre leacurile ei.

Mănunchiuri de plante medicinale atârnau de grinzile masive și înnegrite de vreme din tavan, răspândind arome în curentul de aer cald ce se ridica din șemineul în care pâlpâia și trosnea un foc firav. Încăperea era mare, luminată prin ferestrele mici aflate sus pe pereți și de lumânări din ceară fină. Algaria venea câteodată să lucreze cu Catriona, dar în ultimul timp stătea mai mult în camera copiilor, unde își ispășea păcatele tinereții având grijă de copiii lui Richard și ai Catrionei, mai ales de Lucilla, viitoarea stăpână de la Vale.

În acest timp, actuala stăpână de la Vale stătea la un capăt al marii mese din centrul încăperii, pisând de zor ceva într-un mojar. Își ridică ochii când observă că Heather se oprise la celălalt capăt al mesei și îi zâmbi.

- Mă gândeam că ai să vii pe aici.

Heather își trase un taburet înalt și se așeză.

- Breckenridge insistă să mă mărit cu el.

Catriona ridică o sprânceană frumos arcuită.

- La ce te așteptai? Voi doi ați călătorit singuri... cât timp? Unsprezece zile, nu?

Heather încercă să-și amintească.

- Nu, nu am călătorit împreună până n-am scăpat de ceilalți, așa că au fost numai trei zile. Făcu o strâmbătură. Nu că ar conta.

- Trei zile, trei nopți. Catriona ridică din umeri și se uită din nou la Heather. Trebuia să-ți dai seama că Breckenridge va face ce îi dictează onoarea.

Heather nu văzu nici un motiv să nu vorbească pe șleau.

- Dar nici prin gând nu mi-a trecut să mă mărit cu el.

- Hmm... e cam intimidant. Catriona se opri puțin să examineze conținutul mojarului, apoi luă din nou pisălogul. Dar, dacă nu poți să-l suporți pe Breckenridge din cauza trecutului vostru comun, atunci, deși eu aș fi ultima care să pretindă că înțelege pe deplin înalta societate și regulile ei, socot că o alternativă acceptabilă pentru tine ar fi să te măriți cu alt domn, poate al doilea fiu dintr-o familie, mai apropiat de vârsta ta, mai manierat și mai blând, un pretendent potrivit care ar fi dispus să uite de răpirea ta și de consecințele sale – adică timpul petrecut singură cu cel mai redutabil libertin din lumea bună –, cineva care să fie dispus să te ia de nevastă, probabil pentru poziția și averea ta, restabilindu-ți astfel reputația. Catriona se încruntă. Și totuși, n-am înțeles niciodată cum o căsătorie poate să repare o reputație iremediabil distrusă.

Heather aproape că nu auzi ultimele cuvinte ale Catrionei. Era prea zguduită de imaginea evocată de cele anterioare.

- Nu e... Clipi, încercând să vorbească mai tare. Deși nu am nici o dorință să mă căsătoresc cu Breckenridge, ideea de a mă mărita cu vreun papă-lapte care ar trece cu vederea... Se uită în ochii Catrionei. Asta ar fi o perspectivă și mai groaznică.

- Vai! Mă gândeam că poate ai pe cineva în vedere.

- Nu! Nu-i asta. Heather oftă. Adevărul e... că am hotărât că măritișul nu e pentru mine.

Oprindu-se din pisat, Catriona își ridică privirea.

- Da?

Heather încuviință din cap.

- Noi, Eliza, eu și Angelica, dar ea e cu trei ani mai mică, deci nu e așa aproape de final, dar mai ales eu și Eliza și am căutat, ei bine, domnul potrivit.

Catriona schiță un zâmbet și se uită în jos.

- V-ați căutat ursitul?

- Da. Știm ce vrem – ce fel de bărbat trebuie să fie... Pe neașteptate, îi apăru în fața ochilor imaginea lui Breckenridge – nu așa cum îl văzuse atât de des, întruchiparea unui Don Juan sofisticat, răsfățatul femeilor, ci așa cum fusese când umblaseră mână în mână pe dealuri. Oare ce căutase? Ce fel de bărbat?

Un bărbat care s-o iubească.

Breckenridge nu corespundea, nu în această privință.

Alungându-i chipul din minte, mai hotărâtă acum, se uită iar la Catriona.

- E clar, nu voi găsi un gentleman pe gustul meu, nu acum, că s-a întâmplat asta, așa că, am decis că, dacă soarta nu mi-a hărăzit dragoste, să-mi dedic viața copiilor necăjiți, care au fost lăsați singuri pe străzi – care nu au nimic din ce avem noi, cele trei surori, și toată familia noastră. Așa că mă întrebam dacă e posibil să stau aici o vreme și să-nvăț tot ce pot de la tine. Știu că supraveghezi îngrijirea unei mici armate de asemenea copii. Mă gândeam să rămân la tine până la vară, când se va stinge scandalul provocat de răpirea mea. Până atunci, am să învăț multe dela tine și de la ajutoarele tale. Voi putea să mă întorc în Somerset și să înființez ceva asemănător acolo.

- Hmm. Catriona se încruntă, băgă mâna într-un săculeț cu ierburi și adăugă niște frunze în mojar. Ridicând pisălogul, se uită la Heather, se opri și o studie cu privirea, apoi începu să piseze din nou. Asta e o idee demnă de laudă, în nici un caz una pe care s-o descurajez. Dar nu trebuie să uiți că îngrijirea copiilor străzii nu este decât una dintre activitățile mele. Sunt stăpâna de la Vale, și asta-i vocația mea – poziția mea în societate și rostul meu pe lume. Îngrijirea copiilor abandonați nu e toată viața mea. Făcu o pauză și întâlni privirea lui Heather.

Fata se încruntă.

- Nu sunt sigură că înțeleg.

Catriona își vedea de treabă cu ierburile ei.

- Ce încerc să-ți spun e că, înainte să te ocupi de lucruri mai puțin importante în viață, trebuie să te axezi pe cele principale, stâlpul de rezistență... Adică mai întâi trebuie să-ți croiești soarta și să ți-o pui la

adăpost.

- Dar soarta mea nu poate fi, oare, de a avea grijă de orfani?

Catriona își ridică ochii la Heather. O privire pătrunzătoare de un verde intens, care căuta și vedea, nu se știe cum, ce era în sufletul ei. Heather nu tresări sub privirea iscoditoare a ochilor verzi. După o clipă, Catriona își luă ochii de la ea.

- Nu asta văd sau simt în privința ta. În timp ce Heather se gândea ce s-o întrebe, Catriona schiță un zâmbet cam trist. Soarta ta se împletește cu a unui bărbat.

- Îl poți vedea?

- Nu în carne și oase. Îi văd... aura. Sufletul.

- Și soarta mea e legată de a lui?

- Potrivit Stăpânei de la Vale, soarta ta e să fii cu un bărbat... Dacă nu cu Breckenridge, atunci cu cineva ca el, din aceeași tagmă. Buzele Catrionei se arcuiră. Un bărbat ca verii tăi – Stăpâna știe, le poate recunoaște aspectul destul de bine.

- Deci, până la urmă, sunt sortită să-mi găsesc alesul?

- Da. Tot ce trebuie să faci e... Catriona se încruntă. Cuvintele pe care sunt tentată să le spun sunt „să-l vezi“ – poate asta înseamnă să-l recunoști.

Heather se gândi la cele auzite. Catriona nu făcea prea multe profeții, dar cele pe care le rostea se adevereau adeseori.

- Poate, după ce învăț de la tine cum să am grijă de copii și mă întorc în Somerset... Se opri; Catriona scutura din cap. Nu?

- În ochii Stăpânei, planul tău de a învăța să ai grijă de copii nu e ceva important... Cei puțin, nu acum. Catriona își înclină capul de parcă ar fi ascultat ceva venind de la mare depărtare. Ea te vede încercând să eviți viața ce îți este destinată. După o clipă, Catriona îi studie din nou chipul lui Heather, apoi îi spuse pe un ton ambiguu: Presupun că nu vrei să auzi așa ceva, dar toate instinctele îmi spun că ar trebui să te uiți mai cu atenție la Breckenridge.

- Nu mă iubește. Vrea să se însoare cu mine numai pentru că așa îi dictează onoarea.

- Ești sigură?

- Tot ce știu e ce-mi spune el...

- Ți-a zis că *nu* te iubește?

- Nu, dar...

- Dar nu ți-a spus nimic care să te facă să crezi așa ceva? Când Heather încuviință din cap, Catriona zâmbi. Asta, trebuie să-ți mărturisesc, nu înseamnă nimic. Oricine ar fi ursitul tău, sigur se aseamănă cu verii tăi, iar

de la bărbați ca ei nu e niciodată ușor să scoți o declarație de dragoste. Detestă să-și dezvăluie sentimentele cele mai intime, chiar și să admită că le au, dacă pot să evite acest lucru...

Catriona se opri, lăsând impresia că i-ar fi venit o idee.

- Ce e?

Schițând un zâmbet, Catriona îi întâlni privirea.

- Tocmai mi-a trecut prin cap că situația actuală cu tine și Breckenridge... Dacă ar fi îndrăgostit de tine, ținând cont de ce am zis adineauri despre bărbații de felul lui, nu crezi că s-ar gândi să profite de situație ca să se poată căsători cu tine fără să-ți declare că te iubește?

Heather nu trebui să reflecteze nici o clipă ca să știe răspunsul.

- E la fel de nesincer și de profitor ca verii mei. Făcu o strâmbătură. Așadar, chiar ar trebui să-l studiez mai bine.

Catriona încuviință din cap.

- Și, când faci asta, poate îți amintești – așa cum eu și soțiile fraților tăi depunem mărturie de bunăvoie – că merită să lupți pentru iubirea unui astfel de bărbat.

Heather pufni în râs.

- Măcar de-aș crede că, sub masca de bărbat atât de sofisticat, mi-aș putea descoperi alesul!

- Iubirea oferă rareori garanții. Și, cu un bărbat ca el, va trebui să riști să-ți pui inima în pericol ca să vezi ce e într-a lui. Catriona făcu o pauză, apoi adăugă: Uite o observație ce ți-ar putea fi de folos. Breckenridge este un hedonist din cap până-n picioare. Reversul acestei trăsături e că, dacă urmărește un scop, poți să fii sigură că asta își dorește cu adevărat. Altfel nu și-ar da atâta silință.

Dat fiind ce știa Heather despre el, asta părea foarte adevărat.

Ea se așeză și reflectă la toate acestea. Catriona își văzu de ierburile ei.

Minute întregi, Heather se gândi la tot ce-i spusese Catriona; după aceea se simți mai împăcată, mai dispusă să accepte realitatea. Deci... căutările ei nu se sfârșiseră încă. Și nu terminase cu Breckenridge.

Ridicând ochii, întâlni privirea atotștiutoare a Catrionei.

- Ai multe la care să te gândești, nu?

Heather încuviință din cap.

- Da... și îți mulțumesc că... m-ai citit. Știu că nu faci asta pentru oricine.

Catriona schiță un zâmbet.

- Mi s-a spus s-o fac.

- Așa deci! Heather se dădu jos de pe taburet. Să fii în preajma Catrionei când era „Stăpâna“ putea fi un pic descurajant. Cred c-o să mă duc sus la

copii...

- Așteaptă. Catriona se uită în mojar, apoi îl puse deoparte. O privi pe Heather cu ochii ei verzi în care apăruse un licăr de vagă nedumerire. Apoi scutură din cap. Dintr-un anumit motiv, trebuie să-ți dau asta. Băgă mâna în buzunarul șortului și scoase un lănțișor din aur cu mărgele micuțe, purpurii, și un pandantiv dintr-un cristal cât jumătate de deget.

Înconjurând masa, Catriona ridică lănțișorul, ajunse la Heather și i-l puse la gât.

Heather luă în mână cristalul și îl examină.

- E ceva scris pe pandantiv – gravat pe margini.

- Limba e atât de veche, că nici Algaria n-o cunoaște.

Heather își ridică ochii.

- Așa-i de veche?

Catriona încuviință din cap.

- A fost al mamei mele și al mamei ei înainte de asta. Îl purtam înainte să mă mărit cu Richard. Vârându-și mâna în decolteu, scoase de acolo un pandantiv violet cu un lănțișor asemănător, tot din aur, dar cu mărgele roz. Dar apoi Richard mi l-a dăruit pe ăsta – al mamei lui, care e și mai vechi. Îi arătă cristalul violet. Ăsta-i ametist, înseamnă inteligență. Lăsând pandantivul să-i cada din nou între sâni, făcu semn spre cel roz de pe lanțul de la gâtul lui Heather. Ăsta e din cuarț roz, care înseamnă iubire.

Cu bărbia în piept ca să examineze lanțul, Heather atinse cu degetele mărgelele purpurii.

- Și astea sunt ametiste?

- Da, ce porți tu este un amestec de iubire și inteligență, cu iubirea ca forță principală. E o podoabă potrivită pentru o femeie care caută să vadă ce e în inima alesului ei.

- Îți mulțumesc, dar trebuie să fie de mare valoare. Heather privi în sus. Ești sigură...

- Da. Catriona zâmbi. Știu că e bine să ți-l dau ție. Trebuie să-l porți până îți găsești ursitul și sunteți împreună, apoi să i-l dai Elizei, și după aceea Angelicăi. Catriona se opri din vorbit, apoi ridică din sprâncene. Și apoi trebuie să ajungă la Henrietta și, în cele din urmă, la Mary, înainte de a se întoarce aici la Lucilla. Deschise larg ochii. Se pare că Stăpâna s-a gândit deja la câteva destine.

Heather își vârî pandantivul în corsaj.

- Trebuie să recunosc că mă liniștește faptul că o am pe Stăpână de partea mea.

Catriona zâmbi.

- Știam că trebuie să ți-l dau ție – de aceea l-am adus aici azi-dimineață. Dar nu știam restul, în privința celorlalte. Cred că mi s-a spus că, dacă Lucilla își va găsi în cele din urmă ursitul, va fi răsplata mea pentru că am făcut ce trebuia pentru tine.

Heather atinse lănțișorul.

- Trebuie să-ți fie greu să dai ceva ce a aparținut bunicii tale.

- Și da, și nu. Catriona luă mojarul și îl puse pe o banchetă. De-a lungul anilor, am învățat să nu pun întrebări – doar să cred și să mă supun.

Zâmbindu-i la rândul ei, Heather se întoarse să plece.

- Mă duc la copii – ai ceva să le transmiți?

- Spune-le gemenilor să nu se mai certe pentru bile. Era să uit, continuă Catriona, ridicându-și privirea, încă un lucru mai voiam să-ți zic: nu uita că un bărbat care își declară prea ușor iubirea te va face să te întrebi dacă e sincer, iar contrariul este și mai adevărat.

Ridicând din sprâncene, Heather reflectă puțin, apoi dădu aprobator din cap. Îi făcu ușor cu mâna și începu să urce scările.

Pe la jumătatea dimineții, Breckenridge trecu pe lângă locul de pe aleea conacului unde, după-amiaza trecută, se oprise și îl urmărise cu privirea pe omul pe care-l bănuia că pusese la cale răpirea lui Heather și care se uita atunci la ei.

- Și-a oprit calul la capătul drumului – îi arătă lui Richard drumul care ducea mai jos de Knockgray – și s-a uitat pur și simplu la noi. După o clipă, adăugă: N-am avut impresia că vrea să se apropie de noi. Se uită la Richard, călare pe armăsarul negru de lângă el. Face Catriona cumva o vrajă care să-i alunge pe dușmani?

Richard pufni.

- Nu o întreb așa ceva, dar bănuiesc că tuturor celor care ne vor răul le e acum ciudat de greu să treacă granițele domeniul nostru. Nu a fost întotdeauna așa, dar, cu timpul, ea a dobândit puteri tot mai mari.

Când ajunseră pe drumul spre Ayr, Richard făcu semn înspre alee.

- Să vedem dacă-i putem lua urma.

Călăriră repede spre capătul aleii, încetinind când ajunseră în vârful povârnișului abrupt. Aplecându-se în șa, Richard cercetă pământul, apoi zâmbi.

- Frumos cal și foarte mare, se vede după urmele lăsate de copite. Dădu pinteni calului, trecând pe lângă căsuțele din sat. Pe aici!

Ajunseră la capătul sătucului, dar urmele duceau mai departe, așa că

Richard zâmbi şi se îndreptă în şa.

- Foarte bine. Drumul ăsta ajunge la cel de lângă Carsphairn. Dacă avem puţin noroc, localnicii trebuie să-l fi văzut.

Breckenridge îşi mână murgul pe care îl călărea acum lângă Richard.

- Dacă e un cal aşa mare cum se pare, nu va fi greu să aflăm dacă au văzut omul potrivit.

- Cât de solid putea să fie?

Breckenridge îi aruncă o privire lui Richard, comparându-i înălţimea cu aceea a calului.

- Dacă avea un cal mai mare ca al tău – ceea ce este foarte posibil –, atunci e foarte solid; cu cel puţin câţiva centimetri buni mai înalt şi mult mai masiv ca tine, mai lat în umeri şi-n piept.

- Un tip cât un munte, dar, aşa cum zici, asta îl face mai uşor de urmărit. Ce culoare de păr are?

- De la distanţă, mi s-a părut negru.

Se uită fiecare la părul celuilalt. Părul lui Breckenridge era şaten-închis, pe când al lui Richard – negru ca pana corbului. Dar era greu să faci deosebirea de la oarecare distanţă... Richard se strâmbă.

- Păr închis la culoare să fie.

Nu le luă mult timp să ajungă în locul unde poteca se intersecta cu drumul spre Ayr. Chiar înainte de răscruce, era o căsuţă îngrijită.
Un bătrân care stătea pe verandă într-un balansoar îi salută fluturând din mână.

- Frumoasă zi, domnule Cynster.

- Aşa e, Cribbs. Oprindu-şi calul cel negru, Richard îl întrebă: Zi-mi, nu cumva ai văzut trecând pe aici ieri după-amiază un bărbat cât un munte pe un cal foarte mare?

- Pe la patru, adăugă Breckenridge.

Dar Cribbs dădea deja din cap aprobator.

- Nu putea să-mi scape, solid cum era. Boieraş sau moşier, după cum arăta. Călărea un roib frumos. Calul trebuie să fie puternic ca un bou să poarte asemenea greutate.

- Pare să fie omul pe care îl căutăm.

- A luat-o spre sat. Cribbs făcu semn cu capul spre nord, către Carsphairn.

- Mulţumim. Richard şi Breckenridge îl salutară şi porniră la trap.

Ajunşi pe un drum mai plat, îşi lăsară caii la galop până după următoarea cotitură. Când ajunseră la biserica parohială, Richard îşi opri calul.

- E un singur loc unde putem bea ceva – Greystones.

Breckenridge îl urmă pe Richard un pic mai încolo pe drum, până la o clădire joasă, îngrijită, proaspăt văruită. Richard intră călare pe o alee îngustă, apoi descălecară amândoi în curtea cu pietriș din spatele cârciumii. Lăsând caii priponiți de un stâlp, Richard trecu primul pe ușa deschisă din spate. Atât el, cât și Brechenridge trebuiră să se aplece ca să nu dea cu capul de pragul de sus. Odată intrat, Breckenridge se îndreptă de spate și se pomeni într-o cârciumioară intimă.

Avea pereții lambrisați cu lemn închis la culoare, mese și scaune din aceeași esență și un bar lung pe o parte, încăperea fiind luminată de focul dintr-un șemineu de piatră și de soarele ce pătrundea prin cele două ferestre orientate spre drum. Era cald, și, în încăperea lungă și îngustă domnea o atmosferă veselă.

- Domnule Cynster, cu ce vă pot servi? Privirea barmanului trecu de la Richard la Breckenridge. Omul zâmbi și îi salută. Dar pe prietenul dumneavoastră?

- Două beri, Henry! Și să mă asculți puțin.

Zâmbind, Richard se aplecă spre tejghea.

Breckenridge veni lângă el, măsurându-i cu privirea pe ceilalți clienți. Patru moșnegi, care nu aveau altceva de făcut decât să stea la căldură, să bea bere și să se uite la drum – exact ce căutau el și Richard.

Barmanul le puse în față două halbe cu guler. Breckenridge îi mulțumi în șoaptă. Luă o gură de bere, apoi îi aruncă lui Richard privirea pe care acesta o aștepta. Breckenridge zâmbi și ciocni cu Richard fără nici o vorbă.

- Care-i secretul tău?

Berea era ca ambrozia.

Richard ridică din umeri și sorbi din bere.

- N-am simțit niciodată nevoia să-l spun la conac, unde exista riscul să mă audă femeile.

Barmanul se întoarse după ce le dusese celor patru bătrâni berile oferite de Richard; aceștia îi mulțumiră și ciocniră în cinstea lui, recunoscători.

Henry, barmanul, scoase o cârpă și șterse bine tejgheaua.

- Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

- Un bărbat foarte solid, călare pe un roib voinic, a trecut pe aici ieri după-amiază. Richard se întoarse spre cei patru bătrânei. L-a văzut bine careva dintre voi?

- Mai mult de-atât, zise Henry. A intrat aici. Să bea o bere.

- Da, spuse unul dintre bătrâni, și a întrebat de conac. A vrut să știe ce e la capătul aleii.

- Așa e, aprobă Henry, încuviințând din cap. Chipeș gentleman era.

- Mai înalt și mai lat în umeri ca mine? întrebă Breckenridge.

Henry și moșnegii îl măsurară din priviri pe Breckenridge, care era un pic mai înalt decât Richard.

- Da, cam așa, își dădu cu părerea unul dintre bătrânei. Era și tare chipeș, da' nu ca domnia ta.

Cu firea lui plăcută, Breckenridge își ridică halba când ceilalți izbucniră în râs.

- Era englez sau scoțian? întrebă Richard.

- Categoric scoțian, sau maică-mea e englezoaică, spuse unul dintre clienți.

Ceilalți încuviințară din cap.

- Nu l-am văzut niciodată pe aici, zise Henry. Și el a spus că era doar în trecere.

- A plecat spre nord, spuse omul de lângă fereastră. Și avea un cal mamă-mamă, așa mare și puternic, pe cinstea mea!

- Cum arăta de aproape? îl întrebă Richard pe Henry.

- Părul negru – ca al domniei tale. Ochii... Henry se opri, apoi se cutremură. Să fiu sincer, dacă n-ar fi fost un domn așa prezentabil, ochii ăia m-ar fi înspăimântat.

Breckenridge puse jos halba.

- Cum așa?

- Erau deschiși de culoare – mi-au amintit de gheața formată iarna pe pâraie. Reci și albaștri... dar ardea ceva în ei.

Un moment de tăcere accentuă turnura poetică luată de vorbele lui Henry.

- Dar la fața cum arăta? întrebă Richard.

Henry se strâmbă un pic și se uită la ceilalți.

- Așa cum te aștepți să arate un moșier, aș zice.

- Da, cu trăsături pronunțate, bine bărbierit. Și purta haine scumpe. Și cizme la fel.

Chiar dacă încercară și un alt gen de abordare, nu mai aflară nimic în plus.

După ce băură câte două beri fiecare, Breckenridge și Richard își luară rămas-bun de la cei cinci oameni din cârciumă și ieșiră în curtea din spate.

Amândoi se opriră acolo și se uitară la povârnișul din spatele cârciumii în timp ce își puneau mănușile de călărie.

- N-am aflat cine știe ce, doar ne-au confirmat că e moșier – nu s-ar fi putut înșela în privința asta.

- Și ce ochi are, spuse Breckenridge. Din tot ce știm acum despre el,

ochii sunt trăsătura cea mai distinctivă. Asta și statura, plus faptul că e moșier... Poate nu e suficient ca să-l identificăm, dar ar trebui să fie de-ajuns ca să-l recunoaștem dacă vine după Heather sau urmărește o altă fată Cynster.

- Așa e. Richard luă hățurile calului și sări în șa.

Breckenridge încălecă mai încet, gândindu-se ce variante existau. Odată urcat în șa, întâlni privirea lui Richard.

- Există posibilitatea, dar nu prea mare, ca omul care s-a oprit aici să fie chiar ce a spus că este – un moșier scoțian în drum spre nord. Poate a fost doar curios să afle cine suntem.

- Dar nu crezi așa ceva.

Richard își struni calul agitat.

- Nu. Breckenridge își scoase roibul de pe alee pe drum. Pentru că nu pot nega asemănările dintre descrieri, cea pe care a scos-o Heather de la Fletcher și de la Cobbins și aceasta pe care tocmai am auzit-o.

Richard veni lângă el, și o luară înapoi, în galop mic, spre Vale.

- Și cum merg planurile de nuntă? întrebă Richard după ce ieșiră din sat.

- Nu există asemenea planuri. Breckenridge își auzi vocea tăioasă și iritată. Nu-i păsa dacă sesizase și Richard. Și-a băgat în cap ideea stupidă că nu trebuie să mă însor cu ea, că o să înființeze un orfelinat undeva la țară sau ceva de genul ăsta, așa că nu contează dacă e compromisă în ochii societății.

- Aha! Richard dădu din cap cu înțelepciune. Face pe îndărătnica.

- *Face?* Breckenridge îi aruncă o privire iritată. Este chiar întruchiparea acestui epitet. Am încercat s-o iau cu binișorul. De două ori.

- Îmi pare rău că-ți spun asta, amice, dar vorbele tale dulci n-o să facă să se răzgândească.

Breckenridge izbucni:

- Am încercat și altfel – până acum, nu am obținut decât...

„Un sentiment și mai profund că sunt legat irevocabil de ea.“

Richard se uită la el, curios.

- Ce?

Breckenridge făcu o grimasă, mormăi:

- Să mă ia naiba dacă știu!

Richard zâmbi.

- Ei bine, oricare ar fi prețul, consolează-te cu gândul că, până la urmă, strădaniile tale vor fi încununate de succes.

Breckenridge îi aruncă lui Richard o privire tăioasă când îi văzu mulțumirea întipărită pe chip. Se simți obligat să-l întrebe:

- Da’ tu ce-a trebuit să faci?

Zâmbetul se lăți pe fața lui Richard.

- Ce trebuie să facem cu toții – să ne aruncăm la picioarele lor gingașe, să le jurăm iubire veșnică și să fim sinceri.

„Pentru tine e ușor.“ Totuși, nu rosti acestea cuvinte, pentru că, imediat ce-i veniră în minte, se gândi că, foarte probabil, nu erau adevărate. Soarta lui Richard semăna mult cu a lui, chiar și prin natura nașterii sale. Richard reprezentase scandalul care nu fusese totuși scandal; Helena, ducesa tatălui lui Richard, pretinsese că era al ei la scurt timp după nașterea lui și după moartea mamei sale naturale, când îi dăduse naștere – și nici un om cu puțină minte nu o contrazisese pe Helena.

Breckenridge era și el bastard, cu deosebirea că tatăl lui îl dorise și îl ceruse, tot de la naștere.

Atât el, cât și Richard fuseseră crescuți în înalta societate, cu toată bogăția și privilegiile unor aristocrați. Totuși, bănuise întotdeauna că, asemenea lui, Richard avusese tot timpul o problemă ascunsă în străfundurile minții lui. O dilemă referitoare la locul ce i se cuvenea în societate.

În cazul lui Richard, trebuise să-și găsească unul, și reușise pe deplin aici în Vale. Desigur, nu fusese ușor; deși petrecuse mai puțin de o zi pe această moșie, Breckenridge simțise că stăpâna recunoscută a locului era Catriona, iar Richard își făcuse un loc lângă ea.

Cât despre el... problema lui era un pic diferită. Avea o poziție care îl aștepta – în locul tatălui său. Când murea părintele său, avea să devină conte de Brunswick. Chiar dacă îndeplinea deja multe dintre obligațiile legate de acest titlu, făcea o parte din munca zilnică de administrare a domeniului, încă se întreba dacă avea să fie la înălțimea așteptărilor la momentul potrivit.

Dintr-un anumit motiv, știa că va corespunde dacă Heather avea să-i fie alături.

Dacă ea va fi acolo, așteptând încrezătoare de la el să fie tot ce putea fi, atunci va fi tot ce trebuia să fie, ba chiar mai mult.

Galopând lângă Richard, Breckenridge intră pe aleea spre Vale, îndreptându-se în ritm constant către pacea și liniștea conacului, întreruptă doar de zgomotul făcut de copitele cailor. În acest timp, încercă să-și dea seama de ce era atât de convins că avea nevoie de ea și numai de ea ca să reușească în viață... În cele din urmă, decise că nu avea nici un răspuns.

Dar poate Richard avea dreptate.

Pentru Breckenridge, miza era mai mare decât știa Heather, decât o

lăsase vreodată să afle, dar poate obţinea ceva dacă făcea unele concesii, dezvăluindu-i de ajuns cât să-i aţâţe curiozitatea şi, în cele din urmă, interesul.

Asta şi o atitudine mai agresivă, mai poruncitoare în relaţia căreia ea părea să-şi închipuie că el avea să-i permită să-i pună capăt.

Breckenridge se întâlni din nou cu Heather la micul dejun. Locul de lângă ea era liber; el dădu să se aşeze acolo, dar copii mai mari ai Catrionei – prima pereche de gemeni, Lucilla şi Marcus – veniseră şi ei la masa stăpânilor şi îşi aleseseră scaunele de vizavi.

El îşi dădu repede seama că gemenii de opt ani erau hotărâţi să se achite de obligaţia socială de a întreţine conversaţia.

Subiectele alese de ei mergeau de la tunsorile domnilor – Marcus comparând-o pe a lui Richard cu a sa – la comentarii despre proveniența fripturii de miel, păreri despre vinul de păpădie al Algariei şi până la speculaţii asupra apropiatei lor vizite la Londra.

Gemenii vorbiră despre ultimul subiect pe îndelete, cu o voioşie şi o curiozitate naivă care nu-i păcălea însă pe el şi pe Heather.

El schimbă o privire cu ea, apoi se străduiră amândoi să le distragă mesenilor atenţia de la acest subiect, care îi preocupa vizibil pe toţi.

Breckenridge aruncă doar o privire prin sală şi îşi dădu seama că toţi se aşteptau să audă din clipă în clipă un anunţ de logodnă. Această observaţie nu făcu decât să-i sporească frustrarea şi iritarea fiindcă nu obţinuse încă de la ea promisiunea ei de a se căsători cu el, aşa că rămase tăcut.

Se gândi să folosească mijloace nonverbale pentru a-şi atinge scopul, dar, în afară de faptul că erau urmăriţi de privirile tuturor, nu putea să prevadă cum avea să reacţioneze Heather. Cu oricare altă femeie, nu ar fi ezitat, dar cu ea şovăia pentru că, de această dată, scopul lui nu era numai să continue relaţia dintre ei.

Nu mai făcuse niciodată curte unei femei. Pentru un bărbat cu experienţa lui, era tulburător să-şi dea seama că era mai greu să câştigi inima unei femei decât s-o seduci.

Când se goliră platourile şi toţi erau sătui – iar Algaria îi chemă pe gemenii neastâmpăraţi la lecţiile de după-amiază şi le făcu vânt din sală înaintea ei –, el întinse mâna şi, sub masă, atinse mâneca lui Heather. Când aceasta se întoarse spre el, se aplecă mai aproape de ea, o privi în ochi şi îi şopti:

- Trebuie să vorbim.

Ea îi aruncă o privire scurtă și încuviință.

- Bine.

El se dădu înapoi și se gândi puțin.

- Știi vreun loc unde putem vorbi fără să fim întrerupți sau auziți – și, preferabil, nici văzuți?

Ea făcu o grimasă.

- E greu să nu fim văzuți în casă, dar, dacă mergem în grădina de plante medicinale, vom fi destul de departe. Nu ne va vedea sau auzi nimeni.

El încuviință din cap, se ridică și îi trase și ei scaunul.

Ea ieși înaintea lui din sala care se golea; ignorând atât privirea întrebătoare pe care i-o aruncă Richard, cât și pe cea senină a Catrionei, Breckenridge se luă după ea.

Grădina de plante medicinale era mare, lucru perfect previzibil; umplea porțiunea întinsă ce cobora de la zidurile conacului până la malul pârâului. în straturile cu forme neregulate, unele exemplare abia scăpate din ghearele iernii dădeau muguri verzi, iar alte plante aveau deja frunziș bogat. La capătul pantei, pârâul curgea umflat, clipocind peste pietre, împroșcând bolovanii de pe maluri. Susurul apei era voios, ciudat de alinător.

Cu mâinile în buzunare, Breckenridge o urmă pe Heather mai departe în jos, în grădina cu plante dese, bogate, fără o ordine evidentă. Cântecul păsărelelor era acoperit de bâzâitul albinelor care zburau printre florile de lavandă și alte sortimente cărora nu le știa numele. Soarele, aflat sus pe cer, scălda cu razele lui calde plantele; amestecul de parfumuri care se răspândea în jurul lor îi amețea puțin.

Heather îl duse spre râu, la o mică scobitură, săpată în malul înalt și înconjurată cu pietre. În interiorul acesteia erau îngrămădiți mai mulți bolovani care formau un fel de bancă. Heather se îndreptă spre banca improvizată, cu fustele foșnindu-i, și se așeză la un capăt. Când se uită în sus la el, ridicând o sprânceană, el ridică din umeri aproape imperceptibil și luă loc lângă ea.

Soarele strălucea deasupra lor ca o binecuvântare blândă; piatra încălzită din jurul lor îi proteja ca un cocon; ceața formată din stropii râului năvalnic îi împresura din când în când.

- Bună alegere. Breckenridge se rezemase de zidul de piatră și își ațintise privirea asupra chipului ei. O vedea doar din profil. Trebuie să rezolvăm chestia asta – și să nu-mi spui că e deja rezolvată, pentru că nu e. Făcu o pauză, încercând să elimine asprimea din voce sau măcar s-o atenueze.

Cu ochii închiși, ea își ridică fața, lăsând soarele s-o mângâie senzual.

- Ai să vezi lucrurile ca mine destul de repede – e o chestiune de timp.

El făcu un efort să nu scrâșnească din dinți.

- N-o să mă răzgândesc, și, spre deosebire de tine, nu cred că avem atâta timp la dispoziție. Din câte știm, părinții tăi ar putea fi deja pe drum încoace – trebuie să avem un punct de vedere comun înainte de sosirea lor.

Când îl auzi pomenind de părinții ei, Heather se întoarse și îl fixă cu privirea. Apoi se încruntă.

- Le-am scris că sunt foarte bine și că nu e nevoie să bată atâta drum până aici.

- Poate nu i-ai convins. Dar, oricum, trebuie sa discutăm rațional despre căsătoria noastră. Poate te-ai atașat de ideea unui viitor imaginar fără un inel pe deget, dar, fii realistă, în lumea noastră, asta nu e o opțiune, nu pentru tine.

Așa îi spusese și Catriona; pandantivul de cuarț de pe pieptul ei îi amintea și ce altceva mai zisese Catriona; așadar, nu se mai opunea unei discuții despre eventuala lor uniune. Se întoarse cu fața la el.

- Foarte bine. Atunci de ce nu-ți susții punctul de vedere? Și, poate, dacă îl asculta și îl observa cu atenție, avea să înțeleagă ce era în sufletul lui, în spatele vorbelor și al măștii impasibile. Adică propriul tău punct de vedere, nu cel al societății.

- E dificil, deoarece punctul meu de vedere se bazează pe obligațiile impuse de societate.

- Totuși, ai putea să *încerci* măcar să-ți lărgești baza.

Cu coada ochiului, îl văzu uitându-se în sus, de parcă implora ajutorul divin – sau poate, mai prozaic, se întreba „De ce eu?“ – și fu nevoită să-și ascundă un zâmbet.

În cele din urmă, își lăsă capul în jos și se uită la ea cu ochii lui de culoarea alunei.

- În regulă, să încercăm să avem o perspectivă mai largă. Ești o Cynster, educată, influentă, cu o zestre apreciabilă și mult mai atrăgătoare decât altele.

Ea își înclină capul.

- Mulțumesc, ești foarte amabil.

- Nu-mi mulțumi încă. Ești atât de îndărătnică, uneori teribil de încăpățânată, ai prea multă voință, vrei să dovedești mereu că ai dreptate. Oricum ai fi, dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg, am reușit să ne împăcăm destul de bine în ultima săptămână, când am avut un scop comun. Consider acest fapt un indiciu că, dacă ne vom căsători și vom avea scopul comun de a administra moșia tatălui meu, care va fi a noastră la timpul potrivit, ne

vom afla iarăși pe un teritoriu comun, lucru cel puțin suficient pentru a face o căsnicie să meargă.

Vorbele lui o surprinseră.

Se rezemă pe spate și îl privi. Se sprijinise de zid, punându-și un braț pe marginea de sus a acestuia, și își întinsese picioarele lungi în așa fel că cizmele lui îi atingeau poalele rochiei. În largul său, relaxat și binedispus, părea întruchiparea rafinatului libertin londonez – ceea ce și era.

Dar era și o enigmă.

La un moment dat, pe când umblau prin munți, își dăduse seama că, indiferent ce o lăsa el să vadă, exista ceva diferit, ceva și mai atrăgător, sub masca lui sofisticată.

- Ai împărți cu mine responsabilitățile administrării unei moșii?

Ea nu se așteptase să-l audă vorbind așa.

- Te întreb dacă ai vrea să te implici în asta. El îi studie chipul. De pildă, să știi că sunt întotdeauna niște copii de salvat pe moșia mea și în jurul ei, ca peste tot în țară.

Ea oftă.

- Prin urmare, eu o să rămân la Baraclough să am grijă de gospodărie în timp ce tu te distrezi în capitală?

Uitându-se în jos, el își scutură o frunză de pe pantaloni.

- Contrar credinței generale, în ultimul timp nu-mi petrec prea multe zile în capitală – sunt mai mult la Baraclough.

- Hmm. Bine. Ea dădu aprobator din cap. Asta-i ceva la care trebuie să mă gândesc. Cu ce altceva mai poți să mă tentezi?

Breckenridge își reținu un zâmbet atotștiutor; ghicise că, la fel ca toate femeile din familia Cynster, era atrasă de ideea de a conduce o casă mare și pe oamenii de pe moșie. Avea în sânge spiritul organizatoric.

- Cred că ți-am spus că surorile mele îmi impun să mă însor. Deloc surprinzător, motivul întemeiat pentru care mă bat la cap e să ofer neamului un moștenitor sau mai mulți, care să asigure succesiunea. Pentru ca nu cumva domeniul să fie luat de Coroană. Așa că ți-ai putea considera rolul de viitoare contesă a mea ca parte din lupta aristocrației împotriva regelui George și a prietenilor săi.

Ea îl privi cu ochii mijiți.

- N-am auzit niciodată un mod mai inventiv de a spune că vrei copii.

El schiță un zâmbet, apoi redeveni serios.

- Eu vreau, dar tu?

Ea se uită drept înainte.

- Da, bineînțeles. După o clipă, adăugă: Să fiu sinceră, nu-mi pot

imagina o femeie care să nu vrea copii.

- Bine, deci ne-am înțeles în privința asta.

- Nu te entuziasma, încă nu m-ai convins că trebuie să ne căsătorim.

El ezită, apoi spuse:

- Poate e timpul să vedem de ce refuzi. Își aținti privirea asupra chipului ei. Nu eziți din cauză că sunt un „ fiu nelegitim“, nu?

Nu o întreba asta pentru că ar fi crezut că ea ar avea ceva împotrivă – ci pentru că era un mijloc grozav de a-i atrage compasiunea... Dar, imediat după ce îi puse această întrebare, își dădu seama, undeva în adâncul sufletului său, că încă îl mai frământa problema apartenenței, a propriei identități și a recunoașterii lui în rolul pe care și-l asumase.

Dar neliniștea fu alungată din mintea lui de privirea pe care i-o aruncă ea – o căutătură încruntată care îi reproșa atât înșelătoria, cât și ofensa adusă modului ei de a gândi.

- Nu fi prost! Se încruntă și mai tare. Nu m-am gândit niciodată la asta. De ce mi-ar fi trecut prin minte așa ceva? Doar ai aceeași origine nobilă ca mine și ești moștenitorul contelui de Brunswick. Făcând semn spre conac, adăugă: Gândește-te la Richard. Heather se opri, sincer uimită că el se putuse gândi la așa ceva... Dar poate nu acesta era motivul adevărat pentru care deschisese un subiect atât de delicat pentru el. Cu ochii țintă la râu, dar nevăzându-l, ea continuă: Tu ești tu, ești prea matur, prea experimentat, prea monden pentru a fi judecat după orice alte criterii în afară de propria ta personalitate. Îi aruncă o privire rapidă și îi văzu obișnuita mască impenetrabilă. Propriul tău comportament. Uitându-se din nou la râu, își înclină capul spre el. Oricât de greu îmi e s-o recunosc, te-ai dovedit protector și onorabil – într-adevăr, cât timp am fost împreună, ai fost aproape de întruchiparea calităților unui gentleman.

- Doar aproape?

- Da. Pentru că mi te-ai împotrivit prea mult și ești mult prea încăpățânat.

- Tu vorbești!

- Da, chiar eu. Se uită iar la el și, de această dată, îi întâlni privirea. Oi fi tu foarte priceput să seduci femei, dar, dacă este un lucru la care mă pricep și eu, atunci pot spune că mă pricep la aristocrații aroganți și la felul în care se poartă. Am avut de la naștere în jurul meu cele mai sofisticate exemplare ale acestei specii – și în tine am recunoscut imediat pe unul dintre acestea.

Cu o înclinare a capului pentru a-și întări concluzia, ea se uită din nou la râu.

Nu fu prea surprinsă că el rămase tăcut un timp, nu se grăbi să aducă alt

subiect în discuție.

Dar nu mult timp, desigur.

- Bine, deci nu-i vorba despre originea mea și e clar că nu ești intimidată de mine sau de poziția mea. Așa că nu te simți stânjenită să ai de-a face cu mine.

Nu-i scăpară chicotul ei batjocoritor și privirea nepăsătoare.

- Atunci, ce anume – vocea îi deveni mai profundă, mai blândă și suavă, ceea ce o făcu să se înfioare – trebuie să fac pentru a te convinge că s-ar cuveni să te măriți cu mine?

O lăsă să îl privească în ochi.

O lăsă să vadă că era serios, sincer în dorința lui de a ști ce gândește ea.

Ea trase adânc aer în piept, se uită iar la râu și scoase un oftat lung. Se întrebă de ce îi păsa. Dacă el chiar nu știa...

Poate ar trebui să-i spună.

- Foarte bine. Dacă ești hotărât să mă asculți, iată care sunt motivele mele. Nu le rostise niciodată, nu pe toate, dar, dacă verișoara ei avea dreptate, și el îi era ursitul, era datoria ei să găsească vorbele potrivite. Am hotărât cu mult timp înainte că singurul lucru fără care nu voi accepta niciodată să mă mărit e... afecțiunea sinceră. Amintindu-și ce-i spusese Catriona, înlocuise cuvântul la care se gândea cu unul mai puțin precis, mai puțin înspăimântător pentru bărbați. O afecțiune destul de puternică pentru a dura ani de zile, pentru a călăuzi și a cunoaște, destul de profundă pentru a sta la baza unei vieți comune. Îmi doresc pasiune și veselie, interes și implicare, o tovărășie măcar la nivel practic, dar și ceva mai profund, la nivel personal. Aș vrea... să fiu dorită, să simt că cineva are nevoie de mine, să știu că joc rolul pe care numai eu îl pot interpreta. Ea făcu o pauză, apoi se strădui să continue: Dar, și mai mult decât atâta, îmi *doresc* ca acea afecțiune profundă să-mi fie dăruită mie, Heather Cynster, nu pentru că *sunt* Heather Cynster, o moștenitoare influentă – se uită în direcția lui –, considerată de unii „mai atrăgătoare decât altele“, ci pentru că sunt *eu*. Se bătu în piept și simți pandantivul de sub corsaj. Vreau să fiu dorită, necesară – și luată de nevastă – pentru cine sunt, nu pentru ce sunt. Dându-și brusc seama de analogie, îi întâlni privirea. În lumina neliniștii tale privitoare la propria origine, ar trebui să înțelegi ce simt – ce important e pentru mine să fiu prețuită pentru mine însămi și s-o știu.

Breckenridge îi susținu privirea – și se întrebă cum de o lăsase să-l ducă într-o asemenea situație, aproape fără ieșire. Pentru că înțelegea, ba, mai mult decât atât, vorbele ei îi răsunau până în adâncul ființei sale, a bărbatului care era cu adevărat. Își simți adevărata fire reacționând, scoasă

la iveală de impulsul de a-i satisface ei dorința.

Îi stăteau pe limba dintr-odată slobodă cuvintele pe care nu voia să le rostească, care ar fi însemnat să capituleze în fața ei, adică fix ceea ce își dorea Heather – să-i jure că avea să fie întotdeauna totul pentru el, sprijinul său în viață...

Nu bănuise că testul lui ar putea lua o asemenea întorsătură, că răspunsul l-ar face și mai susceptibil. Căutase o cale prin care să nu se tulbure mai mult decât era. În schimb...

Ea dorea ca el să-i spună că o iubea.

Dar asta însemna că trebuia să audă și el aceste cuvinte.

Cuvinte pe care jurase să nu le mai rostească niciodată... Jurase să nu-și mai deschidă niciodată sufletul, să nu mai sufere așa mult...

Cunoștea suferința, încă îi mai purta cicatricile.

Niciodată în viață.

Se priveau insistent. Aproape îi simțea dorința ca el să deschidă gura și să-i vorbească despre...

Timpul stătea în loc, se lungea la infinit, iar el bănui că ea știa, văzuse ceea ce el se făcea a nu observa.

Acest gând îl șocă, îl ajută să-și țină buzele strâns lipite.

Când ea își dădu seama că el nu avea să-i spună nimic – când acceptă acest lucru – își coborî pleoapele, apoi se trase treptat înapoi, ridicându-și bărbia și întorcându-se cu fața la râu.

- Indiferent de argumentele pe care tu sau alții le puteți aduce, nu mă voi mărita fără acest gen de afecțiune.

O declarație, o provocare fățișă.

El se agită și mușchii i se încordară, apoi se strădui să și-i relaxeze.

- Acest gen de „afecțiune“.

Cuvintele îi ieșiră din gură înainte să se gândească; fuseseră rostite de masculul primitiv care o considera deja a lui. Care îi auzise declarația intransigentă și o luase drept un imbold la acțiune, care îi interpretase provocarea ca pe un afront.

Dar insistența lui agresivă nu avea să-i înfrângă încăpățânarea. Nu avea șanse de reușită.

Avea și alte arme la dispoziție, cele pe care și le perfecționase de-a lungul anilor petrecuți în înalta societate.

- Ei?

Ridicând din sprâncene, ea îi aruncă o privire.

- Poate... Redevenind bărbatul cuceritor, dând fiecărei mișcări ale sale o grație languroasă, el se mută mai aproape de ea. Ai putea să-mi explici

care îți sunt dorințele. Își plimbă privirea de la ochii la buzele ei. S-a spus întotdeauna despre mine că învăț repede, iar acum sunt dornic de învățătură, aș vrea să mă dedic studiului a ceea ce dorești tu cu adevărat...

Ea își depărtă ușor buzele. El o privi din nou în ochii albaștri în care se citea zbuciumul. Îi ghici dorința, știu că toată atenția ei se concentra asupra lui.

Schiță un zâmbet.

- Dacă jur că voi face tot ce-mi stă în putință pentru a-ți satisface toate dorințele, oare nu ai accepta și tu... provocarea, dacă preferi așa, de a mă lua așa cum sunt și a mă modela după bunul-plac? Susținându-i privirea, rezistând impulsului de a-și îndrepta ochii spre buzele ei ispititoare, el ridică o mână și o mângâie ușor pe obraz cu dosul palmei. Ai putea, dacă ai vrea, să-ți asumi misiunea de a-l îmblânzi pe cel mai mare libertin din înalta societate, de a face din el sclavul tău credincios... Dar va trebui să te străduiești nu glumă, să faci mari eforturi și să ai răbdare să mă transformi pe mine, un mascul arogant și egoist... Însă totul ar fi mult mai ușor dacă ne-am căsători. La urma urmei, nimic important nu se realizează ușor sau repede. Dacă eu sunt dispus să-ți dau mână liberă să mă modelezi după cum dorești, n-ai vrea oare să ne logodim?

Ea se gândea, reflecta; vedea asta în ochii ei. Îi asculta argumentele, mintea ei o lua pe calea dorită de el.

O prinse de bărbie și îi ținu fața nemișcată, de parcă ar fi vrut s-o sărute.

- Și gândește-te, murmură el, fixând-o cu privirea, cu buzele schițând un zâmbet studiat, la gloria ce te așteaptă ca singura femeie care m-a prins în mrejele ei.

Ea era tot mai atentă. Se uită în ochii lui, îi cercetă.

Apoi își luă ochii de la el și își trase bărbia din mâna lui.

- Ești foarte abil, dar n-o să meargă.

El se uită fix la ea. Nu o convinsese; fusese cu el, îl ascultase, păruse de acord...

Cu fața spre râu, de parcă îi citea gândurile, ea scutură din cap.

- Erau o mulțime de ,,dacă“ și ,,dar“ în chestia asta, și nu au putut schimba nimic. Mijindu-și ochii, se uită la el cu o privire tot mai pătrunzătoare. Ai sperat să mă vrăjești într-atât încât să te iau de bărbat, nu?

,,Da.“

Strângând din buze, Breckenridge se rezemă iar de zid și se uită la cer. Puține femei rezistau farmecului său, dar ea era, cu siguranță, una dintre ele. Înjurând în sinea sa, își reconsideră repede opțiunile.

Renunță la orice prefăcătorie și se ridică brusc.

- Uite ce este, nu mai putem continua așa, fără să luăm nici o decizie.

- Dimpotrivă, nu avem nimic de decis. Tu mi-ai cerut mâna din simțul onoarei, iar eu te-am refuzat.

- Nu se va termina așa.

- Ba da – și, dacă vrei să repeți ce ai mai spus deja, atunci, crede-mă, nu mai avem nimic de discutat. Cu nasul în vânt, Heather dădu să se ridice.

Breckenridge o opri, punându-i pe umăr mâna lui grea.

- Nu, n-ai să pleci. Ai să stai aici și ai să mă asculți.

Vocea lui autoritară și gestul lui posesiv o înfuriară. Se răsuci și îl sfredeli cu privirea.

- De ce? Ca să mă intimidezi și să accept?

Îi dădu mâna la o parte și sări în picioare.

El se puse în fața ei, ca s-o oprească.

- Heather...

- Nu! Din ce în ce mai furioasă, ea îi înfipse un deget în piept. E rândul *tău* să asculți – și să asculți cu toată atenția. Dacă nu simți pentru mine acel gen de afecțiune pe care o cer de la un soț, atunci n-am să mă mărit cu tine – și n-am de gând să accept o căsătorie de conveniență!

Cu o expresie sumbră pe față, care îi indica mânia, el o privi chiorâș.

- La naiba! Asta-i tot ce pot să-ți dau, să-ți ofer.

- Ai putea să-mi dai orice – dacă ai dori cu adevărat! El se mută mai aproape, pândind-o, sfredelind-o cu ochii lui ca agatul. - Trebuie să ne căsătorim. E ceva inevitabil. Trebuie să ajungem la o înțelegere ca să facem nunta – asta înseamnă că tu trebuie să te maturizezi, să renunți la visurile tale iluzorii și să te adaptezi la realitățile lumii în care trăim. Trebuie să-ți reconsideri poziția, să fii rațională și apoi să-mi spui ce-ți pot oferi pentru a accepta să-mi devii soție.

El îi înfruntă privirea. Simțea furia clocotind în ea.

Fiindcă începuse să bănuiască faptul că verișoara ei avea dreptate, că, dincolo de rafinamentul și de calmul lui, Breckenridge ar putea simți pentru ea fix ce își dorea ea să știe că simțea. Ba, mai mult, că era conștient de ceea ce simțea, dar, după cum stăteau drept mărturie cuvintele lui fermecătoare și argumentele lui complicate, dintr-un motiv specific masculin greu de explicat, refuza să recunoască adevărul, indiferent sub ce formă.

Deci avea să-i dea bătăi de cap. Dar dacă exista o șansă oricât de firavă ca el, arogant, înfumurat și enervant cum era, să se dovedească eroul ce-i fusese sortit, dacă asta era șansa ei de a-și asigura un viitor atât de luminos

pe cât și-l dorise dintotdeauna, atunci nu exista nici o șansă ca ea să renunțe – să poată renunța – și să meargă mai departe.

Cuvintele Catrionei îi răsunară în minte: ,,Dragostea unui asemenea bărbat merită să lupți pentru ea“. Se ridică pe vârfuri, îl privi fix în ochi și îi spuse:

- Dă-mi un motiv *bun* pentru care aș face-o.

Furia lui stătea să răbufnească, la fel ca a ei. Îl văzu că era gata să izbucnească, dar el își lipi buzele mai strâns și își reținu răspunsul impulsiv și aproape sigur revelator...

În cele din urmă, spuse pe un ton atent controlat:

- Trebuie să ne căsătorim pentru că asta este singura alternativă acceptabilă.

Ea îi susținu privirea și îi simți dorința, neîndurătoare și profund convingătoare, vibrând până la ea.

Simțea cum îi creștea încăpățânarea. Tot mai mult.

Clocotea de furie.

Deschise gura să-i spună ce gândea – furia o îneca, așa că scoase doar un sunet înăbușit, își ridică brațele și fugi de-a lungul grădinii.

Breckenridge se uită la ea cum pleca. Auzi pietrișul scârțâindu-i sub tălpi, îi simți furia în fiecare pas, în fiecare formă a trupului ei zvelt.

Îi răsunau în minte atât cuvintele pe care le rostise, cât și cele pe care doar le gândise. ,,Trebuie să ne căsătorim pentru că asta e singura alternativă acceptabilă... pentru mine.“

Dacă ar fi fost îndeajuns de sincer – de curajos – să rostească aceste ultime vorbe... oare l-ar fi lăsat să scape doar cu atâta?

Râse sfidător în sinea sa. Ce speranță nebunească! Când venea vorba de acea ,,afecțiune“ aparte, ea, precum și surorile ei, care gândeau la fel, ar insista s-o primească pe de-a-ntregul. Dacă i-ar da de înțeles că simțea ceva pentru ea, n-ar avea liniște până nu l-ar vedea la picioarele ei, jurându-i iubire veșnică. Și oferindu-i inima pe tavă.

Ceva ce el n-ar putea să facă niciodată.

Singurul lucru pe care nu l-ar mai face din nou, pentru că nu își mai putea permite să aibă atâta încredere în nici o femeie.

Heather ajunse la intrarea laterală în conac și dispăru înăuntru.

Reflectă, cu toată vâltoarea de sentimente contradictorii din suflet, apoi, încruntat, alese altă alee – cea care ducea la grajduri.

Stând la ceva distanță de fereastra încăperii din turn de sub dormitorul pe

care îl împărțea cu Richard, Catriona, cu brațele încrucișate, îl urmări cu privirea pe Breckenridge, care se îndrepta cu pași mari spre grajduri.

- Ei bine, asta mi se pare promițător.

- Într-adevăr. Lângă ea, Algaria încuviință din cap. Înainte n-am fost sigură, dar acum...

- Nici eu nu eram sigură. Catriona se întoarse de la fereastră. Mă întrebam dacă ea era potrivită pentru el sau el pentru ea, dar, după scena asta, nu mai poate încăpea îndoială.

Catriona transformase acea încăpere în salon, iar Algaria îi aducea de multe ori acolo pe Lucilla și pe Marcus pentru lecțiile mai puțin protocolare. Gemenii mai mari stăteau turcește pe podea, sortând diferite frunze, învățând plantele pe care mama lor și locuitorii din Vale le foloseau ca leacuri pentru diverse boli, atât de oameni, cât și de animale.

- Fie cum o fi – Algaria se întoarse să se uite la gemeni, am avut de la început senzația că el este... foarte rezervat.

Catriona aprobă din cap.

- De asta am fost foarte nesigură în privința lui – pare un bărbat atât de deschis, atât de fermecător și în largul său, dar în jurul inimii sale sunt ziduri înalte. Groase, impenetrabile.

Algaria încuviință.

- Dacă o va avea vreodată, va trebui să dărâme singur aceste ziduri.

- Sau măcar să spargă o poartă ca s-o lase și pe ea înăuntru. După o clipă, Catriona continuă: Tot ce putem face este să avem credință – și să așteptăm să vedem ce se mai întâmplă.

Capitolul 16

Zece ore mai târziu, Heather era întinsă în patul cu baldachin din camera unde stătea de obicei la conac, cu mâna pe colierul de la gât, și se uita în sus.

Majoritatea locatarilor din castel sforăiau până acum. Dacă ar vrea să i se alăture lui Breckenridge, atunci s-ar putea duce acum în camera lui, fără să fie văzută. Învăluită în întunericul protector, nu făcea nici o mișcare, doar stătea întinsă, cu ochii ațintiți în sus.

Se gândea, analiza. Făcea planuri.

Punea lucrurile la cale.

La cererea lui, își declarase intențiile – îi spusese ce dorea de la un bărbat pentru a accepta să se căsătorească. Făcuse efortul de a-i dezvălui cele mai tainice sentimente și visuri... Și el cum îi răspunsese?

Prin tăcere. Apoi încercase s-o vrăjească.

Când văzuse că nu reușea așa, recursese la argumente forte, încercase s-o domine. Ea îi dăduse ocazia să-și exprime cele mai profunde sentimente – chiar și să le sugereze ar fi fost de-ajuns –, dar el se ținuse tare și nu-i spusese nimic. Nu recunoscuse nimic.

În restul zilei, în timpul serii ce se scurgea cu greu, el păstrase o distanță corectă. De n-ar fi fost focul din privirea lui, ar fi crezut că se hotărâse s-o trateze la fel ca în trecut, că pentru el interludiul dintre Londra și Vale nu avusese loc niciodată... Dar acele priviri insistente și înflăcărate îl dădeau de gol.

El admisese că încă nu era nimic hotărât în privința căsătoriei lor. Ceea ce o punea pe ea într-o mare încurcătură. Oare refuzul lui de a recunoaște că simțea o puternică ,,afecțiune“ pentru ea însemna că, de fapt, simțea, dar făcea tot posibilul s-o ascundă, într-o manieră tipic masculină?

Sau refuzase să-i dea speranțe pentru că nu simțea nici un fel de afecțiune autentică pentru ea, ci doar atracție fizică, un lucru despre care știa probabil totul, și, fiind conștient de asta, era prea onorabil pentru a pretinde că simte ,,afecțiunea“ cerută de ea, pentru a-i smulge prin înșelătorie consimțământul de a se mărita cu el?

Ar putea cu greu să-i găsească vreo vină în ultimul caz. Dacă așa era, ea n-avea să se mărite cu el. Ceea ce însemna că nu avea să se dea jos din pat, să se strecoare pe coridoare spre camera și spre patul lui.

Poate dorea să experimenteze mai mult, ca să aibă destule amintiri în anii de singurătate care o așteptau, dar... dacă ar merge la el, i-ar întări credința că, dacă perseverează, va reuși până la urmă să-i înfrângă rezistența – s-o epuizeze – și s-o facă să accepte să-l ia de bărbat fără acea ,,afecțiune“ pe care o căuta ea.

Asta nu avea cum să-i iasă, dar mai era, din păcate, un lucru serios pe care trebuia să-l ia în calcul.

Dacă rămânea gravidă?

Atunci nu mai putea să evite altarul. Mai ales că el își dorea un moștenitor.

Apariția unui copil era singurul lucru capabil s-o oblige să renunțe la dorința ei de „afecțiune“ și să se căsătorească și fără.

Probabil ghicea și el asta.

Era ceva de care el, dată fiind hotărârea lui de a se însura cu ea, se putea folosi în caz că ea continua să-l refuze, iar atunci nu ar ști niciodată care a fost adevăratul lui motiv de a-și dori căsătoria: „afecțiune“ autentică sau onoare combinată cu poftă carnală.

Așadar, gata cu plăcerile. Cel puțin până când avea o dovadă mai solidă că o iubea cu adevărat.

Nu se temea să folosească acel cuvânt, deși simplul gând îi evoca un izvor nesecat de dorințe, o nevoie profundă a inimii ei pustii, care devenise tot mai puternică în ultimele zile.

Un vid pe care se ruga să-l umple într-o zi un partener, un amant, un soț care s-o iubească.

Oftă, apoi se ridică în capul oaselor, își aranjă perna și se trânti pe o parte, cu obrazul în materialul moale.

Nu era aceeași senzație pe care o avea când își punea capul pe pieptul lui.

Nici pe departe atât de minunată.

Dar era mai în siguranță așa.

În plus... era foarte posibil ca abstinența să-i înmoaie inima.

Nu știa însă dacă avea să-i facă și lui sufletul mai ușor de citit.

Ea nu venea.

Cu mâinile sub cap, Breckenridge stătea întins pe spate, cu privirea ațintită în tavan, și conștientiza acest lucru cu toată ființa. Nu știa dacă să se simtă ușurat sau întristat.

Până la urmă, îl cuprinse tristețea.

Cum putea s-o convingă pe afurisita asta de femeie să se mărite cu el, dacă ea îl evita? Mai ales dacă îl evita aici, noaptea, când puterea lui de convingere era la cote maxime?

Se gândi preț de cinci minute întregi ce să facă, dar, fără nici o tragere de inimă, ajunse la concluzia că, dacă ea nu venea la el, nici el nu avea să se

ducă la ea. Un asemenea act de voință îl solicita enorm, dar nu-i putea spune cât de mult o dorea, că nu voia să petreacă nici o noapte fără ea: ar fi fost mult prea grăitor.

Pe lângă asta, dacă ea nu voia să doarmă în brațele lui...

Acest gând îl cutremură, făcându-l să se întrebe de ce nu venise Heather la el.

Lăsând orgoliul deoparte, știa că ei îi plăceau îmbrățișările lor la fel de mult ca lui, și, chiar dacă se menținea fermă pe poziții, respingând ideea de a se mărita cu el, de ce și-ar refuza o plăcere pe care, dacă avea câștig de cauză, n-avea s-o mai poată savura mult timp de-acum înainte?

De ce să pună capăt relației lor înainte de vreme?

De ce să-l pedepsească pentru că nu îi declarase acea ,,afecțiune profundă“?

Sau voia să-l forțeze s-o facă?

Sau ambele?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convins că adevărul era la mijloc.

Cu un zâmbet amar, se întoarse pe o parte, se acoperi cu pătura și închise ochii.

Într-un cuplu, ce este bun pentru bărbat este bun și pentru femeie.

*

La micul dejun de a doua zi dimineață, o zi de sâmbătă, era aceeași atmosferă sărbătorească, veselă și gălăgioasă pe care și-o amintea Heather din alte vizite la Vale.

Din păcate, larma efervescentă a conversațiilor, întreruptă doar de clinchetul paharelor și de zgomotul tacâmurilor, nu făcea decât să-i intensifice durerea de cap.

Nu dormise bine. Și știa a cui era vina.

Breckenridge ședea lângă Richard spre celălalt capăt al mesei; între o gură de ceai și o bucățică de pâine prăjită, ea arunca în direcția lui priviri mânioase – pe care el părea hotărât să le ignore. Furia nu îi atenua deloc migrena. Dimpotrivă. În cele din urmă, masa luată cu toți cei din conac se termină. Catriona, care stătuse la mijlocul mesei stăpânilor, se ridică și se uită la Heather.

- Am nevoie de cineva care să ducă un coș la una dintre ferme – sunt câteva lucruri de folos pentru o tânără mamă. Copilașul ei are doar două

luni. Poți să-l duci tu?

O plimbare lungă în aerul proaspăt al primăverii era exact ce îi trebuia. Încuviință din cap și împinse scaunul în spate.

- Cu multă plăcere, dacă îmi spui cum să ajung acolo.

Catriona le aruncă o privire gemenilor, așezați la dreapta lui Heather.

- Ce-ar fi să faceți voi doi pe călăuzele?

- Sigur!

Marcus sări de pe scaun.

Catriona zâmbi.

- E ferma familiei Mitchell.

- Știm drumul, o asigură Lucilla. Uitându-se la Heather, fetița adăugă: Cu noi nu te rătăcești.

Lui Heather îi veni să zâmbească pentru prima oară în acea dimineață.

- Mulțumesc. Am încredere în voi.

Se uită întrebătoare la Catriona.

- O cheamă Megan Mitchell și pe bebeluș – Callum. Este un băiețel sănătos, dar, dacă simțiți că ceva nu e-n ordine – Catriona se uită și la Lucilla –, să-mi spuneți neapărat când vă întoarceți.

- Da, mămico. Lucilla o luă de mână pe Heather, apoi se uită în jos. Bine, ești deja încălțată cu cizmele. Atunci putem să luăm coșul imediat. Bucătăreasa îl are pregătit.

- Da, e-n regulă. Lăsându-se dusă în jurul platformei și pe trepte în jos, Heather schimbă o privire voioasă cu mama copiilor, apoi se predă și îi lăsă pe gemeni s-o târască mai departe – prefăcându-se în tot acest timp că nu observă expresia încruntată de pe fața lui Breckenridge.

În clipa în care Heather dispăru dincolo de arcada din fața bucătăriei, Breckenridge îl opri pe Richard din peroraţia despre recoltele din zonă și îl întrebă:

- Cât e până la ferma Mitchell?

Richard îi răspunse cu bunăvoință:

- Puțin peste doi kilometri, poate ceva mai mult, mai departe în Vale.

Când trecu pe lângă ei, Catriona se opri.

- Nu trebuie să-ți faci griji. Sunt în perfectă siguranță. Drumul e pe pământurile din Vale, la urma urmei. Aș ști imediat dacă îi pândește vreo primejdie.

Zicând acestea, își văzu de drum. Richard îi aruncă o privire înțelegătoare.

- Să înțeleg că ești ocupat în dimineața asta?

Breckenridge se mulțumi să mormăie ceva. Lui Richard îi ajunse acest

răspuns.

După ce se gândi câteva secunde, Breckenridge se ridică de pe scaun și îl salută din cap pe Richard, care zâmbi, dar nu spuse nimic, căci înțelegea despre ce era vorba. Apoi Breckenridge părăsi sala și o luă spre ușa din față a conacului.

Dădu ocol prin grădina de plante medicinale; stătea în umbra aruncată de unul dintre colțurile conacului, când Marcus ieși în fugă pe ușa din spate, urmat de Lucilla, care sărea într-un picior. După ei venea Heather, cu un coș în mână.

Coșul nu părea prea greu. Breckenridge se abținu cu greu să nu se folosească de pretextul puterii sale pentru a-i propune să care el coșul și, astfel, să li se alăture. Dată fiind situația dintre el și Heather, știa destul de bine că nu era momentul să-i forțeze mâna – să-i impună compania lui –, dar nici nu suporta s-o vadă plecând la drum fără o escortă potrivită.

Poate era în siguranță, dar instinctul său masculin îi spunea să nu rișteze câtuși de puțin.

Când cei trei se îndepărtară suficient, se luă după ei, mergând încet, cu mâinile în buzunare, hotărât să se ascundă de câte ori era necesar.

Heather ajunse la ferma Mitchell după o jumătate de oră de drum plăcut pe malul râului șerpuitor, apoi pe o cărare ce urca printre copaci un povârniș, până la micul podiș pe care se afla ferma.

Razele soarelui scăldau fațada casei văruite, scânteind în geamurile ce flancau ușa verde de la intrare. Una dintre ferestre era întredeschisă; apropiindu-se, Heather îl auzi pe bebeluș agitându-se.

Se opri în fața ușii, ezită un pic, apoi bătu.

Un chip palid apăru la fereastră, o văzu pe ea și pe Lucilla și pe Marcus, care veneau în fugă dintre copaci, apoi dispăru imediat.

După jumătate de minut, ușa se deschise, și în prag apăru o tânără femeie cu un chip necăjit, care își netezi fustele.

- Da?

Heather zâmbi.

- Megan Mitchell?

Femeia încuviință din cap.

- Da, domniță.

- Ți-am adus câte ceva de la conac.

Heather arătă înspre coș. Megan Mitchell i se părea mai tânără ca ea. Privirea tinerei mămici se îndreptă spre coș.

- De la Stăpână?

- Da. S-a gândit că lucrurile astea îți vor fi de folos. Heather citi ușurarea de pe fața lui Megan când femeia văzu pâinea din coș.

- Pot să intru? Heather se uită în spate la Lucilla și la Marcus, care jucau gălăgioși șotron pe fâșia de iarbă din fața fermei. Și, dacă bebelușul – Callum, nu-i așa – îți dă bătăi de cap, mai bine îi lăsăm afară pe cei doi. Întorcându-se din nou spre Megan, Heather îi zâmbi cu înțelegere.
Aș putea să... cel puțin să-l țin în brațe pe Callum până îți termini unele din treburi.

Megan suspină de ușurare.

- Mulțumesc, domniță, ar fi foarte drăguț din partea dumitale. Dar n-aș vrea să te deranjez...

- Nici un deranj. Mă bucur să-ți fiu de ajutor. Trecând peste prag, Heather văzu o încăpere aproape dureros de ordonată, care ținea loc și de salon, și de bucătărie. În ciuda sărăciei, era o atmosferă caldă, înveselită de băiețelul care gângurea arătându-și pumnișorii în căruțul pus la soare în fața unei ferestre.

- Poftim! Heather îi dădu coșul. Vezi de astea, iar eu mă duc să fac cunoștință cu Callum.

Megan luă coșul și îl puse pe masă. Heather îi simți privirea urmărind-o când se duse la căruț, se aplecă peste copilaș să-i gângurească, apoi să se joace cu pumnișorii lui.

Bebelușul avea ochi mari, de un albastru clar. Un smoc de păr castaniu îi împodobea capul rozaliu, iar nasul ca un năsturaș, fețișoara rotundă și obrajii trandafirii aduceau cu ai unei păpuși vii.

- Le-am ajutat pe cumnatele, verișoarele mele și soțiile verilor mei să aibă grijă de copilașii lor. Heather vorbea fără să se uite la Megan și, după ce ea și bebelușul se acomodară unul cu altul, îl luă cu grijă în brațe. Și au avut mulți – și te asigur că majoritatea erau mai agitați decât drăgălașul ăsta.

Callum se uită la ea, parcă fascinat de timbrul și de ritmul vocii ei, cu care nu era familiarizat.

Megan îi privi o vreme, apoi, încredințată că micuțul Callum era pe mâini bune, își îndreptă atenția spre coș. Îl desfăcu, ducând iute diversele produse în bucătărie.

- Te rog mulțumește-i Stăpânei din partea mea – și bucătăresei – pentru pâine. Așa nu va mai trebui să coc eu.

- Așa voi face. Heather îl legănă pe Callum în brațe. Copilul se liniști ca un mielușel, dar continua să se uite în sus la ea, probabil la buclele care îi

ieșeau din coc.

După câteva minute, Megan întrebă:

- Domniță, nu știți cumva pentru ce e asta?

Heather întoarse capul și o văzu pe Megan ținând în mână o sticluță în care părea a fi o doctorie.

- A, da. E esență de mărar în sirop. Zâmbi. Catriona – Stăpâna – vede în viitor. E pentru momentul în care pruncul va avea colici. Dându-și seama din privirea perplexă a lui Megan că habar n-avea ce „bucurii“ o așteptau, Heather îi explică.

Megan se uită la sticluță, de data aceasta cu respect.

- E o doamnă minunată. Transmite-i, te rog, cele mai calde mulțumiri ale mele.

Heather înclină din cap, apoi se întoarse în lumina soarelui. Privindu-l pe Callum, încă perfect treaz, dar foarte liniștit, spuse:

- Pare că s-a potolit.

- Da, îi place să fie legănat, exact cum ai făcut și dumneata.

Megan puse coșul gol lângă ușă. Apoi ezită un pic.

Fără să-și ridice privirea, Heather murmură:

- Dacă mai ai treabă, mă ocup eu de el.

- Dacă ești sigură...

Heather îi zâmbi.

- Da. Nu-ți stăm în drum aici, nu?

- O, nu. Mai am de spălat rufe și, dacă fac și ceva de mâncare, ar fi grozav.

Un pic aplecată, Heather rămase la soare, în fața ferestrei, legănându-l pe Callum... și întrebându-se ce ar simți dacă ar fi copilul ei.

Desigur, dacă ar merge pe firul acestui gând până la capăt, copilul ar avea păr negru și ochi de culoarea alunei. Nu se putea închipui având un copil cu alt bărbat în afară de Breckenridge, lucru care spunea multe. El zisese că își dorea copii, iar ea se și văzuse legănându-i fiul. Ținea la acest vis, dar era doar unul dintre multe altele.

Acelea pe care ei – el și ea – le-ar putea împlini dacă...

Dacă ar iubi-o suficient cât să-și declare dragostea.

În timpul noptii, între perioadele de somn agitat, își reconsiderase decizia, ca una luată în miez de noapte, când omul încearcă să-și găsească drumul printr-un labirint schimbător, întrebându-se pe unde s-o ia la fiecare răscruce. Se întrebase dacă nu l-ar accepta și fără să-i declare că o iubește.

N-avea nici un rost să pretindă că nu-i păsa de el, că nu îl iubea. Dacă nu

ar fi nutrit asemenea sentimente pentru el, nu ar fi stat ceasuri întregi să se gândească la el, nu ar fi obsedat-o în așa o măsură comportamentul lui enigmatic.

Așadar, ar putea oare să accepte căsătoria cu el fără să știe, să fie sigură că îi împărtășea iubirea? Oricât întorsese lucrurile pe toate părțile, răspunsul rămăsese același. Pentru că îl iubea, nu putea risca să-l ia de bărbat fără această asigurare. Fiindcă, fără să fie sigură de iubirea lui, ar fi trăit într-o teamă continuă, n-ar fi avut nici o garanție că el n-avea să-i frângă inima ducându-se la alte femei.

Nu era nici oarbă, nici proastă. Știa foarte bine ce reputație avea el. Dar și alți libertini se schimbaseră; cunoștea mai mulți care deveniseră exemple de virtute după ce se căsătoriseră. Însă cu toți fuseseră îndrăgostiți; până peste urechi, lulea. Doar iubirea era o garanție că avea să fie întotdeauna al ei.

Iar ea era cum era; avea nevoie de o iubire veșnică. Așa că nu, trebuia să-i declare dragostea... sau măcar să i-o arate într-un mod foarte clar. Chiar dacă nu auzea niciodată acele cuvinte, cât timp se știa iubită...

Vorbele erau doar vorbe, la urma urmei, ușor de spus, ușor de uitat. Faptele sunt mai grăitoare...

Erau oare unele fapte indicii mai presus de orice îndoială că o iubea cu adevărat, în ciuda refuzului său de a rosti cuvintele magice? Avea oare vreo șansă să se convingă de iubirea lui fără ca el să-i facă o declarație? Momentan, nu găsea răspuns la această întrebare, dar, dacă se convingea că iubirea lui era sinceră și adevărată, chiar dacă nu o recunoștea niciodată, oare nu merita să-și asume riscul de a-și clădi viața cu el pe baza acestui sentiment? Oare merita aproape orice risc?

Catriona o avertizase că, pentru a se asigura de iubirea lui Breckenridge, putea să-și pună inima în primejdie. Oare ce voise să spună cu asta?

Când tot restul era dat pe față, era ea oare dispusă să-și pună inima în pericol pentru a-și asigura viitorul atât de mult dorit? Și dacă o făcea și nu câștiga? Nu-și câștiga iubirea împărtășită, soțul și viata pe care le dorea? Era un risc enorm.

- Iată-mă. Megan veni lângă ea. Mi-am terminat treaba din dimineața asta, iar scumpetea mea doarme profund. Zâmbi dulce și întinse mâna după bebeluș.

Heather îi dădu pruncul în brațe, îi studie fața lui Megan, luminată de iubire maternă în timp ce își privea bebelusul.

- Te las acum.

Megan își ridică privirea și zâmbi.

- Mulțumesc, domniță. Mi-ai făcut ziua mult mai ușoară – aveam nevoie de o mână de ajutor, și ai apărut dumneata.

Heather îi zâmbi și mai larg.

- Mulțumește-i doamnei.

Schițând un salut, luă coșul și trecu pragul ușii deschise.

Soarele strălucea puternic. Se opri în pridvor, închise ochii, ascultă cântecul păsărelelor și bâzâitul insectelor, vocile vesele ale gemenilor, care se jucau acum la umbra unui copac de la marginea pajiștii.

O clipă de pace într-o zi plină de gânduri și de frământări.

Oftând când deschise ochii, Heather o porni pe potecă, înspre copaci.

- Haideți, copii. E timpul să ne întoarcem.

Lucilla îi făcu semn cu mâna. Marcus chiui, apoi o luă în jos pe potecă, sărind ca un mieluțel, și Lucilla îl urmă, strigând în urma ei îndemnuri de-a grăbi pasul.

Heather pufni în râs. Pentru că nu mai avea greutate de cărat, ținu pasul cu ei, legănând coșul într-o mână.

Intrase din nou în zona mai întunecată dintre copaci, când văzu cu coada ochiului o umbră în mișcare, fapt ce o făcu să întoarcă brusc capul. Abia o zărise, dar ghicise a cui era.

Reținându-și o înjurătură, ieși de pe potecă și își croi drum prin vegetația deasă până la un copac mare, aflat la cinci metri distanță de cărare.

Înconjură trunchiul cel gros, se opri și se uită chiorâș:

- Ce *mama naibii* faci aici?

Breckenridge deschise ochii pe care îi închisese într-o clipă de exasperare.

- Ce crezi că fac aici? Când nu știi ce să răspunzi, pune o întrebare. Îi veni deodată inspirația. Fac ce am făcut mereu de când am plecat din salonul lui Lady Herford – te protejez.

Ea îl privi cu ochii mijiți, furia și exasperarea citindu-i-se în fiecare trăsătură a feței.

- Nu ți-a trecut niciodată prin minte că, dacă în salonul acelei doamne ai fi procedat cum trebuia și te-ai fi prefăcut că nu mă vezi, în loc să mă „protejezi“ târându-mă afară și trimițându-mă acasă, atunci nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea?

Pe el îl copleși sentimentul de vină, dar mai degrabă îl sufocă o teamă atât de intensă, că îl amuți. Se uită la ea impasibil preț de câteva secunde, apoi o întrebă cu o voce lipsită de inflexiuni:

- Ai fi preferat ca *nimic* din toate astea să nu se fi întâm...

- Uită ce am spus. Ea făcu un gest brusc cu mâna, de parcă ar fi vrut să-și

retragă vorbele. Nu asta-i problema. Problema e că nu e nici un pericol aici – nu trebuie să te ții după mine. N-am nevoie de un paznic în Vale. Făcu un semn spre dealurile din jur. Nu sunt în primejdie aici!

- Ai putea fi. Iritarea ei o stârni pe a lui. Poate că Fletcher și Cobbins ne-au urmărit până aici și așteaptă momentul potrivit să pună iar mâna pe tine.

- Ce? Heather păli și se uită înspre potecă. Lucilla și Marcus. Au luat-o la fugă înainte...

- Nu, îmi retrag vorbele. Dezgustat că nu-și putea permite nici măcar s-o sperie, el șuieră printre dinții încleștați: Nu e nici un pericol iminent.

Ea îi aruncă o căutătură încruntată.

- Cum poți să fii sigur? Tocmai ai spus...

- Știu ce am spus. O luă de braț și o duse spre potecă. Richard a trimis călăreți – urmăritori – la granițele domeniului, însă n-au găsit nici o dovadă că ar fi intrat cineva aici, și toți cei din Vale au fost puși în alertă, dar nimeni n-a văzut vreun străin stând la pândă. Când ajunseră la potecă, îi dădu drumul la braț. Se uită în jur, cu o strâmbătură. Și, cu toate că nu vreau să insist asupra puterilor supranaturale ale Catrionei, ea spune că în prezent nu este nici o primejdie în Vale, iar toată lumea o crede... Ridică din umeri. Își potrivi pasul cu al ei, și o luară înapoi pe potecă. Băgându-și mâinile în buzunare, cu ochii la drum, el se simți obligat să recunoască: E puțin probabil să fii în pericol pe acest domeniu, dar, dacă m-am străduit să te aduc până aici nevătămată, nu văd de ce mi-aș asuma vreun risc.

Îi simți pe obraz privirea tăioasă, încă iritată. Nu încercă să i-o întâlnească, în schimb, își adună tot curajul pentru un nou atac din partea ei.

Când văzu că el nu vrea să se uite la ea, Heather oftă, își aținti privirea drept înainte și încercă să-și pună sentimentele în ordine. Să decidă ce simțea.

Copacii se răreau, și poteca o lua în jos pe malul râului. Înaintea lor, copiii se opriră să arunce pietricele în apă; se uitară înapoi, îi văzură pe ea și pe Breckenridge și alergară mai departe. Mergând mai ușor pe cărarea lină ce urma cursul apei, Heather își aminti cu câtă plăcere făcuse drumul la dus, doar cu gemenii. Și, spre surprinderea ei, observă că acum plăcerea era mai mare, mai deplină, doar pentru că Breckenridge mergea lângă ea.

Nici măcar n-o ținea de mână, dar legătura dintre ei încă exista, poate nu pentru mult timp, dar acum era incontestabilă.

Chiar dacă era supărată pe el.

Chiar dacă făcea pe supărata fiindcă el voia s-o „păzească“, nu putea să

nege că se obișnuise să se știe păzită, ocrotită. Cel puțin când el era cel care o păzea. Și ar minți dacă ar spune că nu o impresionase faptul că el avusese grijă să verifice dacă mai era urmărită sau dacă răpitorii mai prezentau o primejdie pentru ea.

Se simțea în perfectă siguranță știind că lângă ea era un bărbat solid, protector, care ar fi apărat-o cu orice preț. Era un sentiment care o înduioșa până în adâncul sufletului. Un sentiment pe care știa că avea să-l piardă, și n-avea să-l mai regăsească, probabil, niciodată după ce el se întorcea la Londra. Acest gând îi înfipse o săgeată drept în inimă.

- Ai putea să nu te mai ții mereu după mine, să vezi cum e – oricum vei pleca în curând la Londra. Întoarse capul și îi întâlni ochii enigmatici, de culoarea alunei. Își ridică bărbia, aducându-și aminte de ceasurile lungi de singurătate din noaptea trecută. Nu te reține nimic aici. Când ai de gând să pleci?

El îi susținu privirea, cu o expresie dură, ca întotdeauna.

Breckenridge nu-i interpretase greșit sfidarea și-i observase sclipirea de mândrie încăpățânată din ochi. Ambele erau însă înecate în acea emoție aparte.

- Ai să știi când voi ști și eu. Își păstră tonul egal, privirea inexpresivă –, acceptându-i provocarea. Poți fi absolut sigură de asta.

Ea își mai ridică puțin bărbia, își arcui ușor sprâncenele și privi drept înainte. Și el se uita numai în față, încercând să meargă nepăsător, neamenințător pe lângă ea, să-și reprime pornirea de a se opri și a o lua în brațe, de a-și exprima cât se poate de clar intenția de a nu o mai lăsa niciodată să plece sau de a-i permite să fugă de el. Masculul din el nu accepta nici măcar ca ea să se gândească la așa ceva, darămite să o spună.

Dar bărbatul civilizat din el era prea experimentat pentru a da frâu liber unei astfel de porniri nesăbuite. Ea dăduse înapoi, nevrând să insinueze că și-ar fi dorit ca aventura lor să nu fi existat niciodată... Trebuia să fie prudent, să-i dea timp să-și revină. Acum nu era momentul să facă presiuni asupra ei.

Nu încă.

În timp ce se întorceau spre conac, în strălucirea dimineții, el se gândi la următoarea etapă a planului de a o cuceri, căci era o cucerire ieșită din comun, una la care nu putea renunța...

O cucerire pe care nu-și permitea s-o piardă.

După masa de prânz, Breckenridge se duse la Richard în bibliotecă.

Își descoperiseră o pasiune comună pentru pescuitul cu momeli artificiale; nu te plictiseai niciodată să pui diverse momeli în cârligul undiței.

Pe o latură a bibliotecii, stăteau față în față la o masă rezervată acestei ocupații. Pe tăblie erau împrăștiate cutiuțe cu mărgele, pene și cârlige de toate felurile, precum și role cu fire de diverse dimensiuni, pe lângă un sortiment variat de unelte. Richard folosea un fel de menghină să țină momeala la care lucra. Breckenridge prefera o simplă clemă în același scop.

Domnea o liniște plăcută, și atmosfera în care amândoi se concentrau asupra a ce făceau era calmă. Se auzea doar ticăitul pendulei din colț. În cele din urmă, Breckenridge legă momeala pe care o concepuse, tăie vârful firului, apoi dădu încet drumul momelii din clemă și o puse deoparte. Punând jos clema, se rezemă în scaun, se întinse.

Observând că și Richard terminase, migălind mai puțin, Breckenridge ezită, apoi se aplecă din nou în față. Alese un cârlig și începu să strângă pene și mărgele pentru o altă momeală.

Cu ochii la ce făcea, spuse în șoaptă:

- Mă văd obligat să-ți pun o singură întrebare: înainte să accepte căsătoria, toate femeile din neamul Cynster se poartă atât de inexplicabil ca Heather?

Se uită puțin în sus, dar Richard nu-și ridică ochii de la momeala pe care o lega, ci îi răspunse imperturbabil:

- Țâfnoase în cel mai bun caz, apoi se iau de tine în clipa în care pui piciorul în prag. Dar, ce zic eu picior, poate doar degetul mare, nu?

- Exact.

- Atunci, răspunsul e da. Richard se îndreptă, înclinând capul să-și examineze momeala. Se pare că e un defect al familiei, chiar și dacă nu s-au născut în clanul Cynster.

Breckenridge oftă. Tocmai punea un alt cârlig în clemă, când Richard continuă:

- Totuși, au aproape toate înțelepciunea de a se mărita nu numai din dragoste, ci și pentru ceva care se ridică la același nivel. Se pare că și-au băgat în cap că, fără o asigurare beton, preferabil o declarație de dragoste din partea noastră, iubirea nu va fi destul de puternică pentru a rezista timpului. Deșurubând clema ca să scoată momeala de acolo, Richard făcu o grimasă. Par să creadă că, dacă nu ne exprimăm sentimentele cu voce tare, nu știm ce simțim. Pufni. De parcă n-am fi în stare să observăm că viețile noastre s-au schimbat, că se învârt doar în jurul lor și al bunăstării lor.

Breckenridge mormăi ceva în chip de aprobare, din solidaritate masculină.

- Din nefericire, spuse Richard, alegând un alt cârlig, e inutil să speri că ele se vor împotrivi naturii caracteristice familiei din care vin.

Tăcerea se prelungi încă o data, căci amândoi se concentrau – Richard să facă altă momeală, Breckenridge să meșterească și el una în timp ce cântărea în minte spusele lui Richard și le compara cu propria lui părere despre situația în care se aflau el și Heather.

Faptul că ea îi cerea să-și declare sus și tare sentimentele întărea vorbele lui Richard. După o clipă de gândire, ajunse la concluzia că tot nu era de acord să-i facă o asemenea declarație de dragoste. În afară de faptul că devenea vulnerabil dacă recunoaștea că însemna enorm pentru el, pentru viitorul și fericirea lui – o vulnerabilitate pe care o aveau și Richard, și toți ceilalți bărbați ca el cărora le fusese sortit să se îndrăgostească, ceva similar cu un ghimpe în inimă –, ceea ce era destul de rău, din experiența lui în dragoste știa că nu trebuia să fie atât de nesăbuit să-i spună unei femei că o iubește.

Gândul s-o mai facă o dată...

Întreaga sa ființă – atât bărbatul sofisticat, cât și masculul primitiv din el – se împotrivea. Cu fermitate, încăpățânare și inflexibilitate... Totuși, trebuia să-i smulgă consimțământul pentru căsătoria lor.

În timp ce degetele lui trebăluiau, răsuceau și legau, mintea sa căuta cu febrilitate o soluție. Trebuia să existe una. Trebuia să găsească un mijloc prin care s-o mulțumească fără să fie necesar să-i facă o declarație siropoasă de dragoste eternă. Nu se aștepta ca ea să-i declare așa ceva; prefera să-l iubească, să-i împărtășească dragostea cu la fel de multă înflăcărare, dar nu era pregătit să spere că ea chiar avea să o facă.

Nu avea să-i mai ceară nimic în afară de acest consimțământ. Nu mai avea alte lucruri să-i pretindă; cum și ea își dorea copii, acest subiect nu mai trebuia adus în discuție.

Dar tot îi rămânea de rezolvat cea mai mare problemă: Cum să-i declare că o iubește așa cum vrea ea să fie iubită... La acest gând, simți că se sufocă.

Tot farmecul său atât de cunoscut și întreaga sa putere de convingere nu aveau să-l ajute cu nimic; rostirea unei declarații nu era, categoric, o opțiune pentru el. Dacă era atât de nesăbuit încât să încerce... o încercare nereușită nu ar face decât s-o înfurie, s-o convingă că el nu era serios, că nu avea să se ridice niciodată la înălțimea așteptărilor și a pretențiilor ei.

Asta nu avea să meargă.

Degetele îi rămaseră nemișcate. Se uita la momeala pe jumătate terminată fără s-o vadă, pe când ceasul ticăia și timpul se scurgea implacabil, când îi veni în minte singura opțiune pe care o avea la îndemână.

Capitolul 17

Odată ce locuitorii conacului se retraseră la culcare și nimeni nu mai umbla pe coridoare cu lumânări în mână, când se așternuse tăcerea și trecuse destul timp pentru ca și ultimii întârziați să se bage în paturile lor, Breckenridge deschise ușa camerei sale și ieși în întunericul de pe scările din turn.

Închise ușa și aşteptă să i se adapteze ochii la întuneric. Din fericire, scările înguste de piatră și coridoarele conacului erau aproape goale, așa că nu se putea lovi de nici o mobilă, singurele repere fiind tapiseriile sau tablourile de pe pereți. Altminteri, toate coridoarele arătau aproape la fel, mai ales pe întuneric.

Sperând sa nu se rătăcească, de îndată ce reuși să zărească scările, coborî la nivelul inferior, primul etaj de deasupra sălii celei mari, și o luă prin galeria despre care Worboys, valetul lui Richard, care avea grijă de puținele lui haine, îi spusese binevoitor că duce spre camera lui Heather.

Când îl întrebase cu îndrăzneală în ce cameră stătea ea, Worboys îi răspunsese imediat, confirmându-i bănuiala că toți cei din casă abia așteptau să facă pe mijlocitorii. Deoarece, în momentul de față, scopul lor – să-i vadă căsătoriți pe el și Heather – era acalași cu al lui, acceptase ajutorul lui Worboys cu nimic mai mult decât o tresărire interioară.

Trebuia să găsească o cale prin care să obțină de la Heather consimțământul pentru căsătoria lor. În acest scop, trebuia s-o convingă de profunzimea sentimentelor sale și, cum nu putea rosti cuvintele respective, îi rămânea un singur mijloc de comunicare.

Din fericire, era un mijloc pe care îl cunoștea la perfecție. Deși nu mai folosise asemenea mijloace în acest fel, se simțea suficient de încrezător că experiența și priceperea lui aveau să transmită mesajul pe care i-l cerea ea.

Pe deasupra, nu vedea de ce să mai petreacă o noapte singur. Din ce îi spusese Richard, din tot ce văzuse el însuși, dat fiind că înțelegea cum stătea treaba, era puțin probabil să obțină ceva departe de ea.

Ajunse la capătul coridorului, de unde se făcea camera lui Heather. Trecu de colț...

Și se ciocni de ea.

O prinse. Știa că era ea, recunoscuse imediat căldura și moliciunea ispititoare a trupului de femeie lipit de al său.

Îi atâța simțurile. Purta și acum o cămășuță de mătase și nimic altceva. O apucă strâns de brațe, prinzându-i încheieturile ca în niște cătușe.

- Uf!

Ea își suflă firele de păr de pe față, apoi își ridică privirea.

- În camera ta.

Masculul din el, salivând de poftă, încercă s-o întoarcă din drum.

- Nu! Cu mâinile pe pieptul lui, ea se opunea. În camera ta, e mai mare.

Bună observație! El încuviință din cap, îi dădu drumul și o luă de mână.

Nerăbdător, el o porni înapoi, pe coridoarele ce duceau la palierul unde era camera lui.

Trase zăvorul, deschise larg ușa, o ținu așa și îi făcu semn să intre.

El o urmă.

N-avea să-i lase timp să vorbească, să pună întrebări sau să aștepte răspunsuri. Să se certe. Pentru el, cuvintele nu erau de ajutor; era mai bine să evite orice schimb de replici.

Ea mergea acum mai încet.

El se întoarse cu spatele să închidă ușa.

Când reveni cu fața spre cameră...

Ea era acolo.

Se apropie de el. Cu ochii într-ai lui, cu mâinile plimbându-i-se pe piept, apoi în sus pe umeri, pentru a-l lua de gât, se întinse, unduindu-se, spre gura lui, mătasea cămășuței ei foșnind pe haina lui. Ea închise ochii, îi cuprinse capul în mâini și își apăsă buzele pe ale lui.

Și îl sărută.

Îl sărută într-un fel care nu mai admitea discuții sau întrebări.

Îl sărută până simți că i se învârte capul, că amețește.

El era profund tulburat de dorința pe care ea îl ruga să i-o satisfacă.

Îl ispitea cu apăsarea buzelor ei, gura care i se oferea voluptuoasă, îi promitea fără cuvinte să fie cu el, să se lase în voia lui, să-i facă toate plăcerile pe care le dorea.

Ispita lui încarnată. O sirenă ca nimeni alta.

Buzele i se deschiseră sub ale lui; cu gura ei dulce, suculentă, oferită ca o delicatesă, cu limba ei care îl incita cu înflăcărare – nu, îi cerea – să reacționeze, îl invita să-și ostoiască pofta. Dorința, nevoia.

Se lipi de el, sânii ei tari împingându-se în pieptul lui, șoldurile atingându-i vintrele, abdomenul ei ferm legănându-i erecția din ce în ce mai mare, coapsele ei zvelte alunecând pe ale lui ca o promisiune a pasiunii năvalnice, a căldurii ispititoare și a plăcerii nestăvilite.

Cu o mână ridicată ca să-i mângâie fața, bărbia, el o săruta înainte să știe ce făcea – dar reacția lui n-avea nevoie de gândire, de nici o logică.

Dacă ea îi oferea, el lua.

Bucuros.

Cu celălalt braț îi înconjură talia, o strânse lângă el, îi simți răsuflarea întretăiată, tensiunea momentului, apoi ea se topi, cedă. Se predă.

Chiar când îi luă frâiele din mână, când preluă conducerea sărutului și începu să-i jefuiască deliciile gurii – încet, savurând, luând ce era al lui –, chiar când, din instinct și din intuiție, evalua și menținea ritmul interludiului, anticipând cadența dansului următor, se întreba ce planuri avea ea.

Avea sigur măcar unul.

La fel de sigur, nici al ei nu presupunea rostirea de cuvinte.

Oricum, cu gurile contopite, fremătând de dorința arzătoare care creștea în ei, cu mâinile ei care îi alunecau de pe ceafă, una în sus, să-i răvășească părul, cealaltă plimbându-i-se pe umăr, apoi în jos pe piept pentru a i se strecura sub haină, zăpăcit din cauza apropierii trupului ei, îi era imposibil să se mai gândească la ceva. Sau să se întrebe ce urma ea să facă.

Fără îndoială avea să afle mai târziu. Acum...

Ea îi dăduse ocazia perfectă de a demonstra și de a prezenta tot ce voia și trebuia să-i dezvăluie, pentru ca ea să vadă, să știe și să înțeleagă toate lucrurile pe care el nu le putea rosti.

Tot ce simțea pentru ea.

Tot ce îi umplea inima.

Nu și-ar fi putut dori o ocazie mai bună, un decor mai potrivit pentru scena dintre ei.

Tot ce trebuia să facă acum era să profite de acest moment.

Heather știa că el avea propriile planuri. Chiar de când reacționase la invitația ei evidentă și apoi insistase să preia controlul asupra sărutului, iar ea îl lăsase, știuse că avea un scop numai al lui.

Nu fusese surprins când dăduse peste ea pe coridor; era în drum spre camera ei.

Avusese intenția s-o atragă din nou în brațele lui... Lăsându-se în voia sărutului, fiind dispusă să-l urmeze oriunde voia el s-o ducă, era curioasă ce avea el să facă, unde avea să ajungă și, mai ales, de ce.

La urma urmei, acesta era motivul pentru care plecase din camera ei și se îndreptase spre a lui. Încercase să-l încurajeze prin vorbe, să-l constrângă prin abstinență. Nici o metodă nu dusese la rezultatul dorit. Așa că se hotărâse s-o încerce pe ultima, infinit mai riscantă, să arunce odată zarurile.

Își înclină capul și o sărută mai apăsat, cu buzele lui poruncitoare și cu limba înfometată. Îi răspunse cu sinceritate, fără șiretlicuri sau rezerve. Își lăsă limba să mângâie, să se încurce cu a lui, să invite, să incite. Să aprindă flacăra dorinței care mocnea între ei. Îl sărută la rândul ei cu fervoare, își lăsă dorința să-i cuprindă buzele, gura, trupul pe când se lipea de el.

I-o cerea fără cuvinte și îi dădea de înțeles cât se putea de clar că, dacă era nevoie, avea să-l roage, chiar să-l implore.

Ea nu-i ascundea nimic. Nimic din reacția ei la sărutul lui pasional, care îi răspândea în trup căldură și senzații minunate. Afundându-și degetele în părul lui, și le încleștă acolo în timp ce limba lui mângâia, apoi sonda provocator, iar dorința îi curgea prin vene ca mierea, pentru a se strânge în cele din urmă, ca o masă incandescentă, între coapse.

O durere cunoscută, din ce în ce mai puternică.

Se zvârcoli lipită de el. Își puse o palmă pe pieptul lui, în dreptul inimii. Își undui șoldurile spre el într-o rugă mută.

Încurajată fără cuvinte. Revoltător de incitată.

Stârnită înadins.

Cu buzele, limba, corpul și mâinile se străduia să-și exprime dorința, pofta și foamea de el, să le scrie cu litere de-o șchioapă pe tăblița senzualității lor... În următorul moment de vulnerabilitate, deși trecător, înțelese de ce ezita el să-și pună inima pe tavă.

Iar ea trebuia să încerce – dar nu să-și dezvăluie întreaga dorință, întregul suflet. Catriona îi spusese că ar putea risca să-și pună inima în primejdie pentru a o câștiga pe a lui. Îl dorea – își dorea un viitor cu el – suficient cât să-și asume acest risc.

Se ruga cu înverșunare ca el să n-o dezamăgească, să nu întoarcă spatele dorinței ei disperate, să n-o ignore, ci s-o conștientizeze.

Ca el să i-o satisfacă, nu să se folosească de ea.

Punea rămășag pe propria inimă că între ei se înfiripase ceva mai presus de atracția fizică, ceva care însemna mai mult pentru amândoi. Punea

rămășag că, dacă și-ar lua inima în dinți și și-ar deschide prima sufletul, el ar reacționa, i-ar urma exemplul și și-ar asuma și el acest risc – mai mic, dacă ea și-l asuma înaintea lui – dacă ar ști că ea îl iubea. Punea rămășag că, dacă i-ar arăta dragostea ei, fără echivoc sau rezerve, atunci el i-o va împărtăși pe a lui... măcar atât cât să-și poată da ea seama că și el se simțea legat de ea în același fel, că sub rezerva lui zăcea aceeași iubire.

Pentru a se face înțeleasă... la un moment dat va trebui să-l convingă să-i lase ei conducerea.

Dar nu încă.

Nu acum, când îi răspândea în gură foc și plăcere pură, ducând-o încet spre pat.

Se lovi cu picioarele de saltea. El o luă de talie, o strânse să nu cadă în timp ce intra mai adânc în gura ei, flămând și vorace.

Cu lăcomie.

Ea se înfioră la gândul plăcerii care o aștepta. Ca urmare, trupul îi luă foc, invadat de o dorință din ce în ce mai poruncitoare, care îi zdruncina hotărârea, îi slăbea voința...

Cuprinsă de disperate, se trase înapoi, întrerupând sărutul.

- Nu.

Îi seducea atât mintea, cât și trupul. Dacă îl lăsa să continue, avea să-i prindă rațiunea în capcana pasiunii și a plăcerii, și nu ar mai avea niciodată puterea și voința de a prelua controlul pentru a face ce venise să facă.
Îi susținu privirea în lumina slabă.

Apoi, intenționat, își linse buzele umflate de atâtea sărutări pătimașe.
Se simți cu atât mai hotărâtă cu cât îl văzu cu ochii ațintiți asupra gurii ei.

- Eu întâi. Vorbele rămaseră suspendate între ei, arzătoare, dar și hotărâte. E rândul meu să conduc.

El era expert în domeniul său și, cel puțin cu ea, nu acționase altfel decât intenționat. Controlul era ceva pe care Breckenridge îl exercita fără nici un efort, atât de total pe plan fizic, sexual... încât ea nu știa dacă el își dădea seama că tocmai acest control și tot ce făcea ca să și-l exercite putea să dezvăluie, să reflecte ce simțea.

Căci Heather dorea din tot sufletul ca el să conducă dansul împerecherii, să-și dea pe față cât putea din sentimente, dar nu înainte de a-i dovedi ea iubirea, de a-i face o declarație fără cuvinte. Luându-și mâna din părul lui, retrăgându-și-o pe cealaltă de sub haină, îl apucă de revere, se aplecă și, în loc să-l sărute, îl atinse ușor cu buzele pe bărbie, distrăgându-i atenția în timp îi dădea haina jos de pe umeri.

Lăsându-se pe spate, susținută de mâinile lui puternice – i le pusese în

talie, dure, grele, încălzindu-i pielea acoperită doar de mătasea fină –, îi dădu jos haina, trăgând și împingând până îl obligă să scoată din mâneci întâi un braț, apoi altul. Simțindu-i privirea pasională, ea întinse o mână și aruncă haina pe jos.

- Doar dacă îmi vine și mie rândul.

Trăgându-l de cravată, ea se uită în sus și îi întâlni privirea pentru o clipă. Zări pasiunea acumulată în ochii lui.

- Putem face cu rândul, dar eu sunt prima.

Atentă la ce avea de făcut, ea dezlegă iute nodul simplu pe care îl prefera el.

El nu-i răspunse imediat, ci abia după ce îi scoase fâșia de mătase din jurul gâtului:

- Dacă insiști.

- Da.

Hotărârea îi revenise pe deplin. După ce trimise cravata lângă haină, îi atacă vesta.

Se uită în sus pe când deschidea ultimul nasture.

- Ca să fac ce vreau, trebuie să preiau inițiativa.

- Chiar așa? Când ea încuviință din cap, apoi îi trase de vestă, se văzu nevoit să cedeze și să și-o scoată. Și ce-ai de gând să faci?

- Nu vreau să-ți spun. Se uită în ochii lui și îi desfăcu în grabă nasturii de la cămașă. Am să-ți arăt.

Își coborî privirea.

- O să-mi arăți. Nu era o întrebare, ci o remarcă sceptică.

Ea nu-i răspunse, ci, lăsându-i cămașa deschisă, îi luă una din mâneci, scoase butonul, apoi făcu același lucru și la cealaltă manșetă.

- În arena asta, ai să-mi arăți de ce e în stare cel mai vestit taur din înalta societate... așa-i, nu?

Ea îi întâlni privirea, i-o susținu, în timp ce deschise nasturele de la betelia pantalonilor.

- Am să-ți arăt ceva ce nu ți-a arătat până acum nici o femeie. Fără să-și ia ochii dintr-ai lui, își vârî mâna în prohab, îi găsi mădularul tare, îl mângâie, apoi îl luă cu îndrăzneală în palmă. Am să-ți fac ce nu ți-a mai făcut nici o femeie până acum.

Avea să facă dragoste cu el.

Îi trecu prin minte că exista un motiv pentru care actul era descris în acest fel. Un motiv pe care il putea folosi. Un mijloc de a-i comunica mesajul ei, apoi de a-l încuraja să-i răspundă în același limbaj. Era o tactică îndrăzneață, dar, dacă mergea... era mai mult decât dispusă să încerce.

Își înăbuși un oftat. Îi simți mușchii încordându-se, devenind tari ca oțelul în timp ce degetele ei îl dezmierdau... Apoi strânse pumnul.

El închise ochii, și îi puse din nou palmele pe spate, apăsând mai tare cu vârfurile degetelor.

Strângându-l bine în mână, ea se apropie mai mult. Mătasea cămășuței îi atinse pieptul gol. Se întinse să ajungă la locul sensibil din spatele urechii și își puse buzele acolo, apoi și le coborî până la baza gâtului puternic, unde îi simțea pulsul. Accentuă strânsoarea și auzi un geamăt slab. Depuse un sărut lung pe locul în care îi simțea pulsul, apoi i-l linse, simțindu-i căldura pielii, gustând dorința arzătoare și pofta nebună care zvâcneau sub piele.

Se bucură de forța lui când o luă în brațe, iar mâinile lui mari și atât de masculine se desfăcură s-o țină mai strâns. El doar o ținea, nu o grăbea, nu o ghida; aștepta, cu ritmul respirației mai normal decât de obicei, să vadă ce avea să facă ea.

Cu un zâmbet firav, se apucă să-și îndeplinească sarcina pe care și-o trasase. Încet, după o mângâiere insistentă, își luă mâna de pe erecția lui rigidă, căci avea nevoie de ambele să-i dezmierde cum trebuie pieptul, mușchii mari ce se întindeau acolo, sfârcurile plate înconjurate de firișoare de păr negru ondulat, să-i aprecieze cum se cuvenea oasele solide ale umerilor, mușchii calzi și duri de pe spate.

Deschizându-i larg cămașa, i-o trase de pe umeri, cu buzele, limba, dinții și gura ei umedă, fierbinte, apoi aduse omagiul cuvenit părților recent descoperite.

Tot timpul se muta dintr-un loc în altul, alunecând cu senzualitate, trupul ei învăluit în mătase fină lipindu-se de corpul lui puternic.

Îi simți fascinația, plăcerea, mișcările când își luă mâinile de pe ea și își scoase cămașa și o aruncă pe jos. Apoi mâinile lui reveniră pe spatele ei, trăgându-i în sus cămășuța de mătase.

Ea îi mușcă ușor un sfârc. Îi auzi respirația precipitată, îi simți reacția în mușchii tensionați și căldura răspândindu-se sub piele.

- Ce faci?

Ea se uită în sus, îi întâlni privirea: pasiunea îi întuneca ochii de culoarea alunei.

- Fac ce doresc, ce vreau – ce trebuie.

Erau din ce în ce mai înfierbântați amândoi; ea ar fi trebuit să simtă răcoarea nopții, dar, în locul acesteia, simțea doar strălucirea crescândă a dorinței, fierul înroșit al pasiunii devastatoare.

Îi puse mâna pe obraz și îi trase gura spre a ei, atât de dornică, mai mult

luându-i-o în stăpânire decât oferind-i-o pe a ei... uimită că el i-o îngăduia, era îndeajuns de subjugată ca să ceară mai mult. Să posede mai mult.

Când ea se trase înapoi și buzele li se despărțiră, amândoi gâfâiau, învăluiți de o căldură ce anticipa incendiul iminent.

Cu ochii în ai lui, nevăzând, dar simțind controlul puternic pe care îl exercita el, ea murmură în timp ce răsuflarea i se contopea cu a lui:

- Ești foarte bun.

Răspunsul lui fu doar un mormăit sumbru:

- Deocamdată.

Ea sesiză avertizarea insinuată, așa că nu-i dădu nici o șansă să preia controlul; trăgându-se înapoi din strânsoarea lui, își plimbă palmele pe trupul său viril în jos, de pe piept spre abdomenul cald și tare ca piatra, apoi și le trecu pe coapsele lui zvelte, apucând de pantaloni și trăgându-i în jos aceștia alunecară pe gambele sale lungi până ajunseră la picioarele patului.

Ea îi alunecă din brațe și se puse pe vine pe podea. Îi văzu mușchii puternici de la șolduri și coapse. Ignorând faptul că el o apucase brusc de umăr, trase de un ciorap, îi ridică piciorul ca să i-l scoată împreună cu pantoful și cu cracul pantalonului. După ce repetă și cu celălalt picior, împinse pe podea ciorapii, pantofii și pantalonii și, întorcându-se spre el, își strecură mâinile pe partea posterioară a coapselor, prinzându-se de mușchii mari pentru a-și păstra echilibrul, și se uită în sus – până ajunse la ochii lui.

Cu picioarele încordate și cu degetele care îi mângâiau umerii, cu trupul lui impresionant gol acum, ale cărui linii puternice erau subliniate de lumina palidă a lunii, el se uită în jos la ea; în acea clipă, Breckenridge părea mai frumos, mai puternic decât orice zeu.

Înainte ca el să se poată mișca, ea își duse mâinile mai sus, sub genunchii lui, apoi mai departe, până la coapse și la fese.

În lumina slabă, îl văzu strângând din dinți, îi simți mâinile atingând-o.

Se puse încet în genunchi și îi privi trupul și erecția care i se ițea mândră, aflată chiar sub capul ei. Îi cuprinse mădularul tare și fierbinte cu ambele mâini. Îi auzi respirația gâfâită, încordată. Simți cum crește brusc tensiunea în corpul lui, cum i se încordează mușchii și mai tare. Nu putea decât să-i savureze așteptarea înfiorată; plecându-și capul, ea îi atinse cu buzele vârful umflat, parcă de mătase, pe care abia aștepta să-l ia în stăpânire.

Pentru a-i împlini orice dorință ar fi putut avea, ea își folosi gura, limba și dinții ca să-i ofere plăcere după plăcere. Îl luă adânc în gură, îl supse

puțin, apoi îl mângâie cu limba. Îi simți tot corpul încordându-se și mâinile lui bâjbâind până îi găsi capul. Până când degetele lui îi ajunseră în păr și se încleștară acolo.

Și rămase așa.

În timp ce ea îi dăruia plăcere.

În timp ce ea își încorda întreaga voință pe care o avea pentru a-i transmite intențiile ei. Mesajul ei. Declarația ei fără cuvinte.

Știa că erau în camera lui, la picioarele patului, dar simțurile o părăsiseră și pierduse contactul cu realitatea de când începuse să-l iubească în acest fel.

Să facă această demonstrație de senzualitate.

Breckenridge își înăbuși un geamăt de plăcere profundă, când ea îl luă și mai adânc în raiul incandescent al gurii ei, folosindu-și apoi limba tiranică pentru a-l tortura și, totodată, a-l desfăta.

Cu plăceri senzuale de care avusese rareori parte, care îi fuseseră rareori dăruite de alte femei. Nici măcar nu putea înțelege de ce. Gura ei pe el nu era mai prejos ca raiul; un colț de rai în lumea muritorilor.

Ridicându-și capul ca să respire mai bine, el se uită în jos printre gene și o urmări – atunci simți că se schimba ceva în el. Se mărea, devenea tot mai puternic. Mai dar.

Lua o formă mai mare, mai intensă, mai incontestabilă.

Cu mâinile în părul ei și cu degetele încleștate în șuvițele mătăsoase, îi simți hotărârea, voința de neclintit.

Din felul în care îl sugea, din mângâierile aspre, energice ale limbii reieșea clar scopul care o îndemna să facă toate acestea.

Nu era doar o încercare de a descoperi ceva nou.

Nu era o simplă explorare, ci adorație plănuită.

Era pasiune înfrânată și canalizată. Mânuită cu o intenție clară.
Cu intenția de a...

Ea îl acapară și mai mult, până când mușchii gâtlejului îi mângâiau vârful sensibil al erecției. Nu se putea gândi la nimic în timp ce îl sugea cu putere, apoi îl mângâia cu limba.

Îi mângâie scrotul cu toate degetele, apoi îi strânse într-o mână testiculele și se jucă...

El respiră chinuit și gemu:

- Ajunge!

Cuvântul îi ieși din gură aspru, răgușit, aproape indescifrabil; obișnuitul lui sânge-rece, detașarea sa dispăruseră de mult...

Ea îi răspunse cu o mângâiere a limbii chinuitor de lentă, delicios de

aspră.

Aproape își pierdu controlul, testiculele i se întăriră.

Abia reținându-și o înjurătură, el își vârî un deget între buzele ei senzuale și își scoase mădularul din gura ei umedă. O apucă de umeri și o trase în sus – în brațele lui – și o strânse aproape disperat.

Sărutul lui ardea, mistuia, avea gustul pasiunii sălbatice...

Își pierduse controlul sau era pe aproape. Pentru o clipă, când se ospăta cu o poftă evidentă din gura ei mult dorită și îi simțea degetele mici desfăcute pe pieptul lui, fu pe punctul de a ceda – de a da frâu liber, pentru prima dată în mai bine de cincisprezece ani, masculului primitiv din el, ca să-și potolească foamea.

Să o posede pur și simplu, fără să se gândească la subterfugii sau protecție.

Fără nici un gând de a se ascunde, de a se apăra.

Dar nu putea. Era prea periculos.

Chiar și într-o situație limită ca aceasta, mintea lui tot era în defensivă.

Cufundat în gura ei, înconjurând-o cu brațele, strivindu-i de el trupul acoperit cu mătase, se luptă – și găsi putere în parfumul subtil pe care îl răspândea ea, care se ridica din pielea ei încinsă și îi pătrundeau în minte, oferindu-i o oarecare stabilitate.

Găsi și mai multă putere în atingerea mâinii ei pe obrazul lui, în felul în care răspundea – pe deplin, cu sinceritate, dorință și pasiune arzătoare – sărutului său devorator.

Ea era o flacără constantă, un far ce îl călăuzea înapoi spre propria sănătate mintală. Spre obișnuita sa stăpânire de sine.

Spre mijloacele pe care intenționase să le folosească.

Spre scopul său.

Heather îi răspunse sărutului și aşteptă să vadă în ce direcție se îndreptă el. Când renunțase să se mai stăpânească, fusese aproape orbit de patimă, iar ea sperase să își dea jos armura și să o lase să-l vadă așa cum era.

Dar își revenise.

Se gândise o clipă să-l provoace, dar știa că nu avea atâta putere. Însă acceptase faptul că în acel moment trebuia să-i predea lui conducerea și că, dacă avea nevoie de ea în acest fel, atunci ea trebuia să-l mulțumească.

Dorința lui era arzătoare, ca lava topită – o pasiune întunecată.

Pe care i-o comunica ușor prin apăsarea mâinii sale grele, posesive și pricepute pe sânul ei.

Cu sinceritate. Dacă el avea un mesaj să-i transmită, acesta va avea ca temă posedarea înflăcărată.

Degetele lui găsiră pandantivul de cuarț trandafiriu și se jucară câteva secunde cu piatra, însă apoi atenția îi fu atrasă în altă parte.

Buzele îi rămaseră lipite de ale ei, sărutând-o lacom, posesiv, poruncitor, în vreme ce mâinile i se plimbau pe trup, pe sub mătase, frământând, cântărind și evaluând; apoi îi scoase cămășuța, o lăsă să cadă pe podea, își puse palmele, degetele, gura, buzele și limba pe pielea ei goală, pe carnea dureroasă și o însemnă.

Dacă dorința era o flacără, el o ardea.

Dacă pasiunea era un bici, el o biciuia.

Dacă nevoia era o furtună, el o dezlănțuia asupra ei.

În genunchi în fața ei, o prinse cu mâinile lui mari de coapse și, după ce i le desfăcu, își puse gura pe moliciunea ei.

Și se ospătă.

Cu mâinile în părul lui, ea nu putea decât să țipe. Cu ochii închiși, abia suporta senzațiile – mai puternice și mai profunde – pe care i le trimitea prin tot corpul.

Limba lui mângâia, și lumea se învârtea cu ea.

Îi mai savurase locul tainic și înainte, dar atunci fusese în pat, printre cearșafuri, nu expusă ca acum, goală în lumina lunii.

Era a lui, posesia nu fusese niciodată așa deplină. Atât de evidentă.

Atât de inevitabilă.

Chiar și când, cu ochii închiși și capul dat pe spate, se agăța și suspina în timp ce el îi răvășea simțurile, un colțișor al minții ei recunoștea și aproba.

O încuraja să se lase în voia acestui gen de plăcere, să-i permită să facă întocmai ce voia... pentru că și acesta era un aspect al iubirii pe care i-o purta. Să-l lase să fie el însuși.

Să-l accepte așa cum era, fără nici o rezervă.

Pasiunea era puterea lui, iar dorința – arma ei. Limba lui pătrunse mai adânc în ea, cu mângâieri umede și atingeri spre a o grăbi spre punctul culminat, apoi se înfipse acolo suficient pentru a o face să plutească.

Să-și simtă nervii întinși la maximum și senzațiile sfâșiind-o.

Îi scăpă un țipăt scurt – și apoi îl văzu acolo, pregătit, cu brațele în jurul ei și cu pielea caldă și păroasă lipită de a ei, îmbrățișând-o cu trupul lui tare ca oțelul, sărutând-o –, iar ea își gustă propriul nectar de pe limba lui.

Îl sorbi din gura lui care o hrănea, în timp ce el își strecurase o mână între coapsele ei și o străpungea cu mișcări repetate.

Și orgasmul veni în valuri ce nu se mai sfârșeau...

Când se domoli în sfârșit, el o ridică în brațe și o purtă în jurul patului. Îngenunchind pe saltea, o întinse pe cuvertura de mătase, apoi veni lângă

ea și, aplecându-se peste ea, îi puse o mână posesivă pe abdomen.

Și începu să o ducă din nou în paradis.

De data aceasta, pe o rută mai lungă, pe care înaintarea era constantă, dar lentă, și fiecare etapă se extindea... până storcea ultimul strop de plăcere, după care începea o altă etapă...

Oricât de lent parcurgeau acest drum, era cu mult mai bogat, mai intens, și fiecare secundă, fiecare clipă era mai pătrunsă de simțire.

El o mângâie, iar ea făcu la fel, dăruindu-i aceeași plăcere. Corpurile lor se întâlniră, goale și dornice, membrele lor goale se încolăciră unul de celălalt. Pielea înroșită, înrourată de dorință li se freca, se atingea, iar nervii le scoteau scântei. Senzațiile se răspândeau în valuri calde ce se înălțau și coborau, doar ca să se ridice și mai înalte și să-i poarte mai departe.

Mâinile le rătăceau pe trupuri cu singurul scop de a provoca plăcere – de a dărui, a primi, a împărtăși.

Fiecare voia să-l vadă pe celălalt zvârcolindu-se, icnind și apoi oftând.

Să facă același lucru, să dea același lucru la rândul său.

Înaintau împreună pe tărâmul pasiunii. Întâi conduse el, apoi ea. Nu mai fuseseră niciodată împreună ca acum, împărțind totul; nu era o luptă pentru supremație, ci o adevărată uniune; se mișcau amândoi în același ritm, fără efort, domol, ca o dorință nerostită.

Privirile li se întâlneau, ochii le rămâneau pironiți în ai celuilalt. Respirația lor fierbinte se amesteca atunci când se sărutau sau le mângâia pielea.

Senzațiile erau tot mai puternice, mai intense, deveneau acute. Fiecare atingere transmitea căldură, devenea grăitoare.

Fiecare mângâiere însemna mai mult, încărcată cu simțăminte. Cu emoții neexprimate, dar sincere.

Ea primi totul; uluită de puterea iubirii, sorbea minunea, savura plăcerea, vedea pe fața lui, dincolo de trăsăturile aspre, vedea în ochii lui strălucitori, verzi și aurii, că aprecia la fel ca ea această abundență.

Așa erau ei – cu adevărat.

Breckenridge o știa, simțea în adâncul sufletului ecoul adevărului, ce răsuna, se afunda mai adânc și îi aparținea. Ea era a lui.

Se lăsă în voia dorinței – pe de o parte controlând-o, pe de alta răspunzându-i fără rezerve așa cum voia masculul din el, natura sălbatică a pasiunii lui fiind înfrânată de sentimentale profunde pe care le nutrea pentru ea.

Era în stare să împartă *asta* cu ea.

Femeia lui. Doamna lui. Singura lui iubită adevărată.

Nu mai urmase niciodată această cale, și totuși simțea primejdia. Dar, dacă aceasta era calea pe care trebuia să meargă pentru a o lega de el, avea să păsească pe ea și să-și asume fără ezitare orice risc.

Nu aveau nevoie de cuvinte, ceea ce era bine, pentru că lui nu-i venea în minte nici unul. Nici unul care să poată descrie corect asta.

Apropierea, adevărata intimitate.

Când îi despărți coapsele, cu intenția de a se strecura între ele, ea îi opuse rezistență – îi puse o mână pe umăr, îndemnându-l să se retragă. Mișcându-se în ritm lent – vraja îl subjuga –, el îi făcu pe plac și se rostogoli pe spate.

Îi permise să vină peste el. Să-l încalece și, goală în lumina lunii, să-l posede. Și să-l călărească.

Un dans lent; ea se sui pe el, apoi alunecă în jos, folosindu-și toți mușchii pentru a-l mângâia.

Pentru a-i oferi plăcere.

Cu ciudatul colier la gât și cu pandantivul între sânii goi, arăta ca o zeiță păgână. El o strângea de șolduri, o ținea bine, dar nu o ghida, o lăsa pe ea să stabilească ritmul.

Fascinat de priveliștea pe care o avea în fața ochilor.

Hipnotizat de ochii ei întunecați de pasiune când se mișca peste el și... îl iubea.

Îi simțea intenția, o simțea în concentrarea ei, în hotărârea de neclintit de a-i dărui plăcere.

Asta îl emoționă enonn, declanșă în el o avalanșă de sentimente, impulsuri și dorințe, un amestec de reacții puternice care îi invadau ființa.

Scrâșnind din dinți, încercă să și le rețină, să-i dea ei timp.

De parcă simțise asta, ea scutură tare din cap, părul de aur fluturându-i pe umeri.

- Vino cu mine! Acum!

Auzind cererea ei răgușită, zăgazul din el se rupse. O strânse mai tare, ținându-i șoldurile, și se ridică sub ea, înfigându-se în sus când ea se lăsă pe el.

Ea începu de îndată să suspine, îl strânse de încheieturile mâinilor, își dădu capul pe spate și îl călări în ritmul impus de el.

Cu respirația accelerată, el se ridică într-un cot și își puse gura pe sânul ei.

Supse tare, sălbatic și o ațâță.

Se înfipse mai adânc, iar ea țipă și se topi de plăcere.

Dorința îl prinse în gheare, disperată și nebună, dar el voia tot mai mult – explozia finală de bucurie.

Binecuvântarea supremă care, pentru prima oară în viață, îi era la îndemână.

Și nu încetini ritmul.

Iar ea îl urmă.

Temerară, se agăță de el și, împreună cu el, se cufundă în vulcanul clocotitor al dorinței lor.

În pasiune și în flăcările lacome, în erupția zgomotoasă, drept în vârtejul dorinței nebune, sfâșietoare.

Nu era un dar făcut cu blândețe, ci o luptă crâncenă, disperată, de a ajunge la un acord perfect.

Și ajunseră împreună.

Și zburară. Prin focul pasiunii, prin flăcările dorinței, dincolo de vârful vulcanului nesațului lor comun.

Simțurile le explodară, realitatea se făcu fărâme, iar extazul îi luă locul.

Ea scoase un țipăt. El gemu.

Splendoarea înflori, se dilată și îi umplu, îi nimici și îi făcu din nou, altfel.

Și ei nu se opuseseră. Contopiți mai mult decât fizic, se țineau strâns în brațe, asudați, cu pielea în flăcări, cu plămânii însetați de aer. Cu privirile unite, răsuflările amestecate, se agățau unul de altul, savurând clipa.

Aducând nu doar un omagiu, ci o adevărată reverență, o prostrație copleșitoare în fața unui zeu mai mare, a unui lucru mai presus de înțelegerea lor.

Era o predare ca nici o alta în fața acelui ceva care îi lega, îi unea.

Care le atrăsese de la început atenția unul la celălalt și le spusese: „Acesta este“.

Acea putere clocotea în ei, prin ei, erupea și îi înghițea.

Îi ținea împreună și îi contopea.

Se făcură totuna cu ea.

Strălucea în inimile lor, le copleșea simțurile, le lumina sufletele.

Momentul se prelungi, se scurse încet.

Uitarea bătea la ușă, și închiseră ochii, simțiră cum se scurgea acest moment atât de prețios... și îl lăsară să se scurgă.

Căzură într-un întuneric alinător, în care pofta satisfăcută îi ancora pe o mare aurie, iar lumea cunoscută era cu o secundă mai departe.

Noaptea îi învălui, prinzându-i în brațele ei.

Epuizați, adormiră.

Frigul nopții târzii îl aduse în cele din urmă pe Breckenridge înapoi la realitate. Își reveni fără tragere de inimă. Strecurându-se din brațele lui Heather, adăpostul lui minunat, din strânsoarea caldă a trupului ei, se ridică de pe ea, apoi se trânti alături și observă, spre surprinderea sa, că amândoi stăteau pe așternuturi.

Adunându-și puterile, se dădu jos din pat, trase așternuturile de sub ea, apoi se urcă lângă ea, și-o înveli.

Ea murmură ceva și se întoarse spre el, căutându-și drumul în brațele lui, apoi căzură amândoi într-un somn adânc.

În lumina slabă, îi studie fața, dar nu putea citi nimic în trăsăturile ei destinse.

Nu voia să se gândească la ce se întâmplase între ei, la tăria legăturii dintre ei... la revelație. Trecuseră cu mult de tot ce este lumesc, banal, obișnuit, ajunseseră în altă dimensiune temporală și spațială.

Ceva ce era sigur că văzuse și ea, recunoscuse; fuseseră împreună mână-n mână.

Ceea ce însemna că totul trebuia să fie bine acum, că ea nu se mai putea eschiva de la căsătoria cu el.

Închise ochii, iar buzele îi schițară un zâmbet. Se cufundă într-un somn fără vise.

Capitolul 18

- Heather!

Ieşind de sub arcada de la sala cea mare, Breckenridge se luă după Heather, care pornise pe un coridor ce ducea la alte încăperi din conac. La chemarea lui, ea se opri, se întoarse şi zâmbi.

Îl trecu un fior văzând-o. Nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de emoţionat şi de tensionat.

Se străduí să-i zâmbească şi îşi continuă drumul spre ea. În afară de ei, nu mai era nimeni pe coridor, dar în curând aveau să vină şi alţii. Nu aveau nici o şansă să discute în acea dimineaţă; nu vorbiseră deloc despre noaptea trecută. El se trezise mai devreme, dar zăcuse în pat ca un drogat şi îi veghease somnul. Până să se foiască ea, să se întindă ca o pisică, să deschidă ochii şi să zâmbească – aşa cum zâmbea şi acum, cu o sclipire în ochi care lui îi încălzea inima –, era prea târziu pentru orice; ea trebuise să se ducă degrabă în camera ei înainte să se trezească gemenii şi să mişune pe acolo.

Masa stăpânilor la care luaseră micul dejun împreună cu toată lumea nu era un loc unde să poată deschide subiectul căsătoriei, chiar dacă el spera ca ea să accepte acum. După noaptea trecută, cum să nu fie de acord să-l ia de bărbat?

Fusese atât de pasională şi se potrivise atât de bine cu el, era perechea feminină a masculului din el, dorinţa şi faptele ei reflectând tot ce simţise el, aşa că lăsase să-i cadă şi ultimele zale şi fusese el însuşi.

O libertate înspăimântătoare. Una pe care o câştigase cu toată fiinţa lui. Însă acum, în lumina dimineţii friguroase, se simţea vulnerabil, îl obseda gândul că spusese prea multe, deşi nu rostise nici un cuvânt.

Îl bântuia ca un spectru ameninţător.

Cel puţin nu-i scăpase revelaţia. Adevărul lui.

Cu buzele încă arcuite, el se opri în faţa ei şi îşi coborî privirea la ochii ei catifelaţi, de un albastru-cenuşiu.

Heather îi întâlni privirea şi simţi că-i tresaltă inima de bucurie. Acesta trebuia să fie momentul mult aşteptat. Speranţa o împresură.

Se gândise în fiecare minut care trecuse de când plecase din camera lui la ce putea să-i spună el. Nu-i mai trebuia o declaraţie, ci doar un cuvânt, o atingere – orice aluzie la ceea ce împărtăşiseră noaptea trecută. Un cuvânt, chiar şi o privire prin care să recunoască noua lor situaţie. După care puteau să înainteze pe drumul ce-i ducea spre noua lor viaţă.

Străduindu-se să-şi ţină în frâu speranţele, să nu-şi arate nerăbdarea şi să nu pună mâna pe pandantivul dintre sânii ei, când văzu că el nu vorbeşte, deschise ea conversaţia:

- Trebuie să mă duc la Algaria în grădina de plante medicinale – i-am

promis ieri, și are multă nevoie de ajutorul meu.

Ceva se schimbă în expresia lui de obicei indescifrabilă. Coborându-și privirea, își înclină capul cu grația lui caracteristică.

- Da, desigur, nu te reții. El ezită puțin, apoi, sfidător, aproape spontan, îi spuse: Mă întrebam când ne întoarcem în capitală. Va trebui să ne anunțăm logodna și să facem față inevitabilelor comentarii. Făcu o pauză, așteptând ca ea să-i răspundă, dar Heather nu spuse nimic. Îi întâlni privirea, trase aer în piept și continuă: Ar trebui să dau un anunț în *Gazette* – probabil înainte să ajungem noi, ca să pregătesc terenul. Ar trebui să trimitem scrisori și familiilor noastre – trebuie să fie cu toții pregătiți.

Rămase tăcut, așteptă.

Heather știa că fața îi încremenise – pentru a ascunde valul de furie care o năpădea. Îi venea să țipe.

Oare ce trebuia să facă pentru ca el să admită că o iubește?

După noaptea trecută, era sigură că o *iubea*.

Se clătina în sinea ei, simțea că îi fugea pământul de sub picioare, chiar dacă stătea pe o lespede zdravănă.

Era un expert recunoscut... Era oare posibil ca noaptea trecută să fi fost o prefăcătorie, o înșelătorie, ceva ce născocise ca s-o satisfacă? Știind ce dorea ea de la el, oare îi oferise acel lucru chiar dacă nu asta simțea?

Oare în noaptea trecută făcuse o simplă cucerire, deși cu un scop diferit?

Ea îi declarase prima iubirea – o confesiune nerostită. Oare el o indusese apoi în eroare?

O sfâșie o durere mai puternică decât simțise vreodată.

Clipi, se uită în ochii lui – din ce în ce mai disperată – căută ceva, dar nu văzu nimic.

Nimic.

Nici un licăr din iubirea ce se aștepta să strălucească acolo.

Asta nu însemna că afurisitul de Breckenridge nu simțea nimic pentru ea – își stăpânea atât de bine emoțiile... Dar tot ce făcuse noaptea trecută fusese pentru a-l liniști, a-l încuraja și a-i oferi ocazia de a-i spune *un singur cuvânt*, de a-i da un indiciu cât de mic că o iubea.

Dacă el nu o făcea... Se mai gândise la acest aspect. Nu putea să meargă înainte dacă el nu-și recunoștea iubirea.

Breckenridge devenise din ce în ce mai agitat, ceea ce nu-i stătea în fire.

- Gândește-te la asta și spune-mi mai târziu ce hotărâre ai luat.

Se întoarse pe jumătate și dădu să plece.

- Nu, așteaptă! Când el se întoarse cu fața la ea, strângând din dinți, ea își ridică bărbia. Se pare că ai înțeles greșit. N-am acceptat încă nici o cerere

în căsătorie – de fapt, nici nu mi s-a cerut mâna, cel puțin nu într-o formă verbală pe care s-o găsesc acceptabilă.

Expresia, ochii lui se aspriră. Ea trase aer în piept, îi înfruntă privirea și se strădui să-și exprime dorința cât mai clar.

- Știi ce vreau. Până nu-mi dai asigurarea de care am nevoie, nu voi fi de acord să mă căsătoresc cu nimeni, cu atât mai puțin cu tine.

Nu voia să audă ce gândea el despre spusele ei. Făcând stânga împrejur, o porni pe coridor spre ușa laterală.

Pironit locului, Breckenridge o privi cum pleca, simțind cum i se strânge inima.

Până nu mai putu să respire.

Noaptea trecută făcuse tot ce dorise ea și își pusese inima pe tavă – și toate acestea nu erau de-ajuns?

„Cu atât mai puțin cu tine.“ Se simțea de parcă primise un pumn în stomac; mai auzise acele cuvinte și înainte. Ultima dată – cu cincisprezece ani în urmă –, Helen Maitland râsese când le rostise.

Reținându-și o înjurătură, cu fața împietrită, se întoarse și plecă.

Așa cum făcuse și cu cincisprezece ani în urmă.

O părăsise pe Helen Maitland fără să arunce o privire înapoi.

Dar Heather Cynster era altceva.

O femeie cu totul altfel.

O cerere în căsătorie total diferită.

Ieșise călare cu Richard, sperând ca aerul proaspăt și mișcarea să-i mai alunge gândurile, dar n-avusese noroc. Breckenridge plecase de la grajduri și traversase curtea pietruită din spate, apoi își aminti vorbele lui Heather și o luă spre grădina de plante medicinale.

Oprindu-se la umbra zidurilor conacului, scruta cu privirea grădina în pantă. O zări imediat pe Heather, care tăia tulpini de ierburi cu foarfeca de grădinărit. Mai examină o dată întreaga grădină și îi mulțumi lui Dumnezeu că Algaria nu era acolo.

Începu să coboare poteca șerpuitoare. Heather era cu spatele, nu-l văzuse încă.

În pofida intransigenței ei, el nu avea de gând să plece. Oricât i-ar plăcea să-i considere insistența de-a primi o „asigurare“ o încăpățânare tipic feminină, asta n-avea să-l ducă nicăieri.

„Știi ce vreau.“

Așa îi spusese, iar această afirmație îl blocase.

Trebuia să-și dea seama că nu putea fi vorba despre o declarație de dragoste din partea lui – cel mai faimos libertin din înalta societate. Chiar dacă nu punea la socoteală experiența lui cu domnișoara Maitland, de care probabil Heather nu știa nimic, aventurile lui trecătoare cu aristocrate măritate – de acestea știa și ea – îi formaseră o părere foarte clară despre valoarea iubirii.

Adică nu avea deloc încredere în femei.

Pentru el, cuvântul *iubire* nu însemna nimic.

Sau nu însemna nimic bun, frumos, demn de dorit.

Nici o doamnă din înalta societate n-ar da crezare unei promisiuni de iubire veșnică venite din partea unui domn cu reputația lui.

În plus, fusese acolo cu el în fiecare clipă a nopții trecute. Era inteligentă și intuitivă; era imposibil să-i scape adevărul fundamental pe care i-l dezvăluise el, așa că trebuia să se fi lămurit, măcar în această privință. Trebuia să-și fi dat seama de profunzimea sentimentelor lui pentru ea, trebuia să fi înțeles adevărata natură a devotamentului său. Își pusese inima pe tavă, era cât se poate de clar; trebuia să fi văzut și să fi înțeles și ea.

La rândul ei, i se destăinuise și își pusese inima pe tavă. Dacă el observase și interpretase gestul ei, felul cum se purtase, mânată de iubirea pentru el, era imposibil ca ea să nu fi văzut că modul lui de a se comporta echivala cu o declarație de dragoste făcută altfel decât prin viu grai. Femeile sesizau mai ușor asemenea nuanțe, iar faptele contau mai mult decât vorbele într-o asemenea relație.

Cu această problemă terminase. O rezolvase.

Atunci de ce altceva putea s-o mai asigure?

„Cu atât mai puțin cu tine.“

Bănuia că era o aluzie la reputația lui, dar n-avea idee în ce fel, din ce perspectivă sau în legătură cu ce. Femeile ca Heather Cynster erau greu de înțeles. Trebuia s-o convingă să se mărite cu el, deci era necesar să-i dea toate asigurările pe care le considera ea obligatorii. Ceea ce însemna că trebuia să rostească vorbele pe care voia ea să le audă.

Ea îi auzi pașii care se apropiau, se uită în direcția din care venea zgomotul, cu un mănunchi de tulpini pufoase în mână și cu altele mai mari în cealaltă.

El se opri la doi pași de ea. Ea îi întâlni privirea și ridică din sprâncene. El ezită un pic, apoi se așeză pe bordura de piatră înaltă de la marginea stratului pe care îl tundea ea. Heather începu din nou să culeagă pelin.

- Presupun că n-ai venit aici doar să stai la soare.

- Nu, mă gândesc și la altceva mai plăcut.

Ei începură să-i tremure buzele; se stăpâni.

- Nu încerca să mă vrăjești, n-o să meargă.

El oftă ușor teatral. Ea mai tăie o tulpină. Nu avea de gând să-i facă misiunea mai ușoară...

- Mi devreme, când am stat de vorbă aici, am atins majoritatea problemelor care apar de obicei într-o decizie de căsătorie. Voce lui era măsurată, tonul relaxat, de parcă vorbea despre lucruri banale. Poziție socială, avere, moșie, copii. Rolul meu de acum și cel pe care am să-l joc când voi moșteni titlul de conte de Brunswick, precum și acela pe care ai să-l joci tu alături de mine. Desigur, vor fi în plus obligațiile sociale ce revin unei vicontese. Cât timp vom sta în Londra, vei avea nenumărate prilejuri să strălucești in societate, dacă îți vei dori asta.

Ea îl privi nedumerită.

- De ce îți închipui că toate acestea ar fi importante pentru mine?

El nu se încruntă, dar ea observă supărarea din ochii lui.

- M-am gândit că ți-ai putea dori așa ceva.

Ea îi aruncă o privire exasperată și reveni la activitatea ei.

După o scurtă pauză, el continuă:

- Va trebui să redecorezi casa – casele, gândește-te la asta. Atât reședința din Londra, cât și conacul de la Baraclough. Mama a murit de peste zece ani, iar Constance și Cordelia s-au mutat de mult la casele lor – ambele locuri au mare nevoie de amprenta unei femei. Vei avea mână liberă...

Ea scoase un sunet exasperat și se întoarse spre el:

- De ce-mi spui mie toate astea?

El se posomorî de-a binelea.

- Încerc să-ți spun ce cred că dorești să auzi. Când o văzu că se încruntă la el, adăugă răspicat: Sunt pe-aproape?

- Nu!

El se ridică. Ea se întoarse cu fața la el și îi văzu maxilarul încleștat cu putere. Sub unul din ochi îi zvâcnea un mușchi în timp ce îi arunca priviri severe și intimidante.

- Ce naiba ai vrea să-ți spun? Își deschise larg brațele. Pentru numele lui Dumnezeu! Zi-mi, și asta o să-ți spun.

De asta îi fusese ei frică.

Provocată de izbucnirea lui, simți că se înfurie, strânse tare din buze, îi înfruntă privirea și încercă să ignore prăpastia ce i se căsca în suflet.

El îi spunea toate acele lucruri pe care nu voia să le audă, însă nu pe cel atât de dorit. Îi era din ce în ce mai teamă că făcuse o eroare de tactică noaptea trecută; era clar că el îi interpretase corect declarația nerostită – iar

acum, că se știa iubit, credea că totul se aranjase...

Și așa ar fi fost dacă el n-ar fi fost cum era – așa de priceput, încât, dacă se gândea mai bine, nu putea fi deloc sigură că, în urma celor întâmplate noaptea trecută, nu avea altă dorință decât, așa cum tocmai afirmase, să-i dea – să-i spună – ce credea el că voia ea să audă.

Acum credea, probabil, că avea să se mărite cu el fără să-i mai spună nimic.

Nu îi era ușor să-i susțină privirea, nu când era atât de aproape de ea și toate simțurile îi aminteau de ce se petrecuse între ei cu o noapte înainte.

- Dacă nu știi...

- Nu știu.

- ...Atunci – îl privi sfidător – n-ar folosi la nimic dacă ți-aș spune.

Ochii lui se îngustară până ajunseră niște fante de agat.

- Dacă nu veri să-mi spui ce dorești, cum aș putea să-ți dau acel ceva?

- Nu e un lucru pe care îl doresc, ci de care am nevoie.

- Și care e acela?

Inima lui, de ce nu înțelegea? Avea nevoie de inima lui.

Ajunseseră aproape nas în nas. Ea strânse din dinți și se strădui să spună:

- Ți-am mai zis că, pentru a mă căsători, am nevoie de... afecțiune adevărată.

Pronunță aceste ultime cuvinte scrâșnind din dinți, dar nu avea nici un rost să insiste ca el să-i declare dragostea – poate s-ar simți constrâns și ar spune ceva, iar ea ar fi sigură că vorbele lui nu erau sincere. Că le rostea doar pentru că socotea căsătoria lor absolut obligatorie pentru reputația lor, a amândurora... Dar, dacă acesta era scopul lui, s-ar fi purtat oare așa noaptea trecută, iar dimineață i-ar fi cerut să stabilească ziua nunții? Nici nu trebuia să se gândească prea mult ca să știe că răspunsul era *da*. Că ar putea, dacă îl bătea suficient la cap, să pronunțe cuvântul „iubire“ doar pentru a o convinge să se mărite cu el. Cu cât insista mai mult, cu atât era mai puțin probabil ca lucrurile să iasă bine. Dar trebuia să încerce.

- Și îmi doresc să mi se ofere această afecțiune profundă din tot sufletul – *nu* pentru poziția mea socială, pentru că sunt cine sunt, nu pentru numele pe care-l port și *nu* pentru a mi se salva reputația, ci pentru că sunt *eu însămi*.

El stătea cu spatele la soare, așa că nu putea fi sigură, dar i se păru că pălise. Trase aer în piept și încheie:

- *Asta-i* ce doresc, și dacă...

- Credeam că ți-am dat asta ieri noapte.

Tonul lui măsurat o făcu să-și înghită vorbele.

Îi căută ochii, dar nu citi în ei nimic altceva în afară de o hotărâre implacabilă.

- Credeam – continuă el pe același ton rece, groaznic de indiferent – că ieri-noapte n-a fost vorba decât despre afecțiunea *adevărată* pe care o dorești tu. Credeam că ne-am împărtășit simțămintele – chiar dacă nu am făcut și un legământ în această privință. Credeam că noaptea trecută ne-am cercetat *afecțiunea* reciprocă și am făcut încă un pas spre altar.

„O, Doamne!“ Îi căută disperată ochii, încercând să se asigure că nu vedea acolo confirmarea celor mai mari temeri ale ei.

Știuse, înțelesese ce făcuse ea și plănuise – cu sânge-rece – să facă același lucru ca ea, să-i ofere ce dorea. Nu îl copleșise pasiune, nu îl emoționase declarația ei nerostită – plănuise la rându-i să se folosească de actul sexual pentru a-i transmite că știa ce voia ea să audă... Venise s-o caute cu intenția asta clară în minte. Primise răspunsul pe care se străduise să-l obțină de la el, dar acum nu avea nici un motiv să creadă că era sincer, ci doar că folosise prilejul pe care i-l dăduse ea ca pe un mijloc excelent prin care să-și atingă scopul. Simțea și mai tare golul din inima ei. Ochii lui de culoarea alunei îi săgetară pe ai ei, vocea îi deveni mai profundă:

- Vrei să-mi spui că noaptea trecută n-a fost o dovadă de afecțiune sinceră?

Ea își feri privirea. Își ridică puțin umerii, apoi capul.

- Noaptea trecută... a fost o noapte ca oricare alta. Nu-i așa? Îi aruncă repede o privire, dar nu văzu decât cum i se împietresc trăsăturile. Se uită în altă parte și continuă grăbită: Poate mai înflăcărată, dar...

De ce naiba își pusese inima pe tavă? Era *dureros*. Simplul gând că el făcuse dragoste cu ea cu un scop precis în minte, dornic s-o convingă de iubirea lui, chiar dacă nu o iubea – era clar pentru ea – îi străpungea inima ca un cuțit.

Trase aer în piept, își înălță capul și minți cu tupeu:

- Nu mi-am dat seama că a fost ceva deosebit. Cel puțin nu în ceea ce mă privește.

Afirmația ei fu urmată de tăcere.

Nu se putea uita la el, nu îndrăznea. Dacă îl privea, el îi putea citi în ochi emoțiile ce o sfâșiau.

- Înțeleg.

Tonul vocii nu i se schimbase câtuși de puțin.

Voia să se uite la el, dar nu o făcu. Nu putea, se simțea prea expusă, prea vulnerabilă.

Îi simți răsuflarea profundă.

Apoi, pe un ton mai detașat, aproape normal, Breckenridge îi spuse:

- Scuză-mă, tocmai mi-am amintit că am ceva de făcut.

Până să se uite în direcția lui, Breckenridge se și răsucise pe călcâie și o luase înapoi pe potecă, spre conac, pe drumul pe care venise.

Își ținea capul sus, spatele drept.

Mai fusese respins și înainte.

Dar nu-și amintea să-l fi durut atât de tare.

Noaptea trecută nu fusese nimic deosebit pentru ea. Faptul că își pusese inima pe tavă – și sufletul – nu însemnase nimic pentru ea.

Se abținu cu greu să nu înjure și să nu dea cu piciorul în ceva.

Iar acest efort îi mai alungă puțin gândul la ce se întâmplase.

Știa foarte bine că într-o astfel de stare nu trebuia să încalece pe un cal necunoscut. Când era atât de zbuciumat. Își continuă drumul, trecu de grajduri și o luă pe o potecă dintre două garduri.

Iuți pasul – acum mergea mai repede și mai furios. Se opri doar când nu mai văzu conacul și turnurile. Cu mâinile în șolduri, gâfâind, își lăsă capul în jos.

Închise ochii.

Se gândi... Cu capul pe spate, se uită la cerul de un albastru intens.

Crezuse că îl iubește.

Dar nu era așa.

Dintr-un motiv anume, nimeni nu putea să-l iubească pe cel mai mare libertin din lumea bună.

Poate pentru că *avea* această reputație... Dar ajunsese așa din cauză că Helen Maitland nu-l iubise. Se gândise să-i arate ce pierduse, devenind amantul pe care toate doamnele nobile îl implorau să vină în patul lor...

Și astfel ajunsese un bărbat pe care nimeni nu-l mai putea iubi.

Nu știa cum se întâmplase; dacă ar fi știut, ar fi încercat să se schimbe.

Dar acum era prea târziu. Era așa cum devenise, și, orice ar fi crezut el că se întâmplase în acea noapte de pasiune, Heather Cynster nu avea să-i dea inima ei.

În grădina de plante medicinale, Heather rămăsese pe locul în care o lăsase el, cu privirea ațintită acolo unde îl văzuse ultima oară, înainte să se îndepărteze prea mult.

Plecase.

Pur și simplu, se întorsese cu spatele la ea și plecase... Oare pentru că își dăduse seama că nu își atinsese ținta, așa că renunțase pe moment și se

dusese să se gândească la alt mijloc de a o constrânge?

Probabil.

Se gândi la discuția lor, dar concluzia îi rămase aceeași.

Noaptea trecută, el folosise intenționat mijlocul conceput de ea pentru a-i arăta cât de mult îl iubește, dar intenția lui nu era decât să-i spună ce voia ea să știe. Ea era cu adevărat îndrăgostită de el, dar el nu. Voia să se însoare cu ea doar pentru că își băgase în cap că acesta era singurul lucru corect de făcut și se gândise că era destul de convenabil pentru el.

După cele aflate de ea adineauri, el trebuia să se răzgândească.

Cât despre ea... Trebuia să accepte că nu aveau să fie împreună.

Că soarta hotărâse să nu formeze un *cuplu*.

Breckenridge înțelesese în cele din urmă ce înseamnă să pierzi inima cuiva.

Avea o senzație de gol în suflet, abia mai putea să gândească, să se comporte cât să lase impresia de normalitate normalității.

Nu putea să piardă asta – s-o lase să plece. Se simțea nevoit să insiste dincolo de limitele acceptabile și să mai încerce s-o convingă.

Chiar dacă ea nu-l iubea, el o iubea.

O știa, o bănuise întotdeauna în străfundurile minții sale, dar acum nu se mai putea ascunde de acest adevăr. Nu după noaptea trecută, când fusese convins că ea îl iubea – și se agățase de această șansă, se bucurase de ea – și își dăduse, în sfârșit, seama că asta era tot ce dorea de la viață.

Recunoscuse cu o claritate uimitoare sentimentul pe care nu îl mai avusese niciodată și nu avea să-l mai aibă pentru altă femeie în afară de ea. Ea era singura femeie pe care avea s-o iubească vreodată.

Și, dacă merita să lupți pentru iubire, atunci șansa la iubire era pentru un bărbat ca el mult mai importantă.

Astfel de gânduri, o asemenea conștientizare îl îndemnară s-o caute din nou.

Ca de obicei, prânzul era servit tuturor celor de la conac în sala cea mare. Între el și Heather stăteau gemenii și Algaria. Nici el, nici Heather nu încercară să comunice în vreun fel, nici măcar din priviri, iar dacă alții găseau ceva neobișnuit în faptul că se evitau reciproc, nimeni nu lăsă să se înțeleagă acest lucru.

După ce se termină masa și toți plecară să-și vadă de treburile lor, el se luă după Heather. O ajunse din urmă în firida întunecoasă din capul scărilor, pe unde urca în turn.

Auzindu-i pașii, ea se opri și se întoarse spre el.

El era hotărât să fie concis.

- Mă duc să călăresc cu Richard. În timpul mesei, o auzise stabilind cu Algaria să prepare leacuri din ierburile culese de dimineață. Înainte să plec, am vrut să-ți spun că m-am săturat. A trecut prea mult timp de când ocolim realitatea. Nu-și putu stăpâni asprimea expresiei; chipu-i era sculptat în piatră. Ți-am lăsat suficient timp să te obișnuiești cu realitatea – cât de multă am putut, cât ne putem permite, cât ne îngăduie situația în care ne aflăm. Oricum, lucrurile nu s-au schimbat și tot ne dictează să ne căsătorim. El îi susținu privirea furioasă. Trebuie să accepți asta, să recunoști că nu avem de ales, să te hotărăști odată și apoi să ne facem planuri pentru plecarea la Londra. Nu ne putem ascunde la nesfârșit aici.

Heather se uită fix în ochii lui de agat, dar nu văzu nimic acolo – în afară de o hotărâre de nezdruncinat, o inflexibilitate de neînduplecat.

Izbucni furioasă, vrând să-i dea o replică usturătoare, când auzi...

- Breckenridge!

Era Richard care îl striga din holul de la intrare.

Întoarseră amândoi capul în direcția din care venea glasul. Ea se uită din nou la Breckenridge. Înainte să plece, el îi întâlni privirea și dădu scurt din cap.

- Ne vedem când mă întorc, și vom lua deciziile care se impun.

Zicând acestea, plecă de lângă ea. Heather îl privi cum se îndepărta pe coridor. Furia i se potoli.

Simți cum golul de gheață din suflet se face tot mai mare.

Și se întrebă unde greșise atât de mult în relația cu el.

Lui Heather i se strânse inima dureros de tare.

Se părea că îl vedea în sfârșit așa cum era cu adevărat, îi vedea hotărârea neclintită de a-i pune pe deget inelul lui, la naiba cu iubirea.

Iubirea – „afecțiunea ei adevărată“ – nu era pentru el decât un mijloc prin care să-și atingă scopul.

După ce el plecă, Heather se duse în camera de lucru a Catrionei. Algaria veni și ea acolo, dar nu stătu decât să-i arate cum să procedeze cu pelinul, virnanțul și calapărul pe care le culesese de dimineață. Lăsând-o să lege tulpinile în mănunchiuri, Algaria plecă în grabă să-i supravegheze pe gemeni la lecții.

În camera de lucru plăcută și răcoroasă, Heather sortă cu atenție plantele și le legă. Se uita la ce făcea, degetele ei separau cu dibăcie frunzele

delicate înainte să prindă cu sfoară tulpinile. Dar mintea îi era în altă parte, la argumentele ei, la discuțiile avute cu el, încercând să revadă, să reexamineze totul, în speranța disperată că îi scăpase ceva important sau interpretase ceva greșit. Dar nu.

Dincolo de vorbele lor, la baza faptelor lor un lucru rămânea incontestabil.

Îl iubea – și, din acest motiv, pentru că era femeia care era și el bărbatul care era, trebuia să fie absolut sigură că o iubea și el.

Da, aceasta era o nevoie emoțională, una alimentată de o temere și un vis.

Marea ei temere era că, dacă îl accepta fără să fie sigură de iubirea lui, fără ca el să i-o mărturisească printr-o declarație, după aceea, la un moment dat, nelegat printr-un asemenea jurământ, el avea s-o ia pe căi greșite. Avea s-o părăsească pentru una sau mai multe dintre doamnele care îl ademeneau în patul lor. Această temere era destul de justificată, greu de contracarat, dar visul ei era mult mai adânc înrădăcinat în ea, așa că nu voia să renunțe la el. Pentru ea, căsătoria însemna o relație în care ambii parteneri se devotau unul altuia, fiind liberi să se iubească fără constrângeri. Fără rezerve, fără limite. Nici o căsătorie nu putea avea loc fără ca ambii parteneri să creadă sincer în acest ideal. Nici o căsnicie nu se putea baza pe actul de credință al unui singur soț. Amândoi trebuiau să se iubească, altfel căsnicia nu rezista.

Își limpezise gândurile, își reafirmase deciziile, când, după două ceasuri, auzi coborând scările pașii distincți ai lui Breckenridge, încălțat în cizme.

El stătea în prag, dar ea nu-și ridică privirea, ci continuă să lege cu atenție mănunchiuri de ierburi.

Breckenridge se aplecă sub arcada fără ușă. Heather ședea la capătul îndepărtat al mesei, cu o mulțime de ierburi împrăștiate în fața ei. Ea se uita în continuare la ce făcea, lăsând impresia că n-avea habar de prezența lui acolo, dar bineînțeles că o simțea.

Oprindu-se, se uită și el la ce făcea ea, la tulpinile pe care le strângea în mănunchiuri.

Știa că aceasta era o mișcare oarecum riscantă, o ultimă încercare de a o convinge să se mărite cu el, dar nu știa ce altceva ar mai putea să facă.

Se uită repede la chipul ei.

Nu-i plăcea expresia ei îndărătnică. Nu văzu ceva care să-i dea speranță.

Rareori se simțise atât de neputincios. Atât de nesigur pe el.

Stăpânindu-și impulsul puternic de a o mângâia pe păr, își vârî ambele mâini în buzunarele de la pantaloni și trase adânc aer în piept. Apoi îi

spuse:

- Așadar, când plecăm?

Tonul pe care pusese întrebarea era mult mai aspru decât intenționase.

Ea continuă imperturbabilă să-și vadă de treabă, luând tulpină cu tulpină.

- Nu mă interesează când pleci tu. Eu am hotărât să rămân deocamdată aici.

- Heather...

- Nu. Ascultă-mă! Și te rog să nu-mi spui ce pot sau nu pot să fac. M-ai rugat să mă hotărăsc și am făcut-o – am decis să nu mă mărit cu tine.

El rămase pe loc, șocat de vorbele ei rostite pe un ton atât de hotărât, simțind cum i se înfige un cuțit în inimă.

- Dar – Heather puse deoparte mănunchiul terminat, mai luă câteva fire și făcu ultima încercare disperată; bărbații ca el erau posesivi, cel puțin cu femeile pe care le iubeau – nu trebuie să te temi de repercursiunile sociale. Dacă mai târziu voi considera că am nevoie de un soț în viața mea, sunt oricum o moștenitoare bogată, cu influență și destul de atrăgătoare. Sunt sigură că se va găsi un domn dispus să ierte această aventură, mai ales că familia mea trebuie să fi născocit vreo poveste care să-mi justifice absența. Așa că, vezi, poți pleca având conștiința liniștită. Se opri, aștepta, dar el nu spuse nimic. Trase aer în piept și se strădui să continue: Nu ai de ce să mai stai aici. Nimic nu te reține.

Se așternu tăcerea.

Lui Breckenridge i se făcu frig, un frig până în măduva oaselor, simțea că îngheață. Orb, surd, cutremurat de revelația că, dacă trebuia să se mărite, avea să ia pe oricare alt bărbat în afară de el.

Asta îi spusese adineauri, în cuvinte imposibil de răstălmăcit.

Cuțitul se înfipse mai adânc și se răsuci în inima lui.

Durerea aproape că-l făcu să se încovoaie.

Respiră cu greu – Doamne, nu-l duruse niciodată ca acum – și, cu un efort supraomenesc, reuși să strângă cioburile rămase din inima și mândria lui. Agățându-se de cea din urmă, se strădui să-și alunge gândurile.

Să înceteze a se mai gândi la același lucru, la ce sperase și abia îndrăznise să viseze...

Trebuia să se fi obișnuit cu femeile care îl foloseau, apelau la el pentru o plăcere trecătoare, fără să se implice din punct de vedere sentimental; ea nu-l tratase mai rău decât multe altele dinaintea ei. Nu-i putea găsi nici o vină.

Nu putea s-o învinovățească pentru că nu-l iubea așa cum o iubea el.

Trebuia să plece de acolo cât timp se mai putea încă stăpâni.

Unde rămăseseră? O, da. El avusese ideea „strălucită“ de a-i da un ultimatum, iar ea reacționase.

Lăsându-i în față o singură cale. Un drum de urmat. Singur.

- Foarte bine. Chiar și în propriile urechi, vocea îi suna distantă, nu chiar detașată, dar indiferentă. Dacă asta dorești, așa să fie. Abia reuși să se urnească. Abia vedea pe unde mergea când se îndreptă spre ușă. Ajuns acolo, se opri, apoi spuse peste umăr: O să plec mâine.

„Singur.“ Nici nu mai era nevoie s-o spună.

În ciuda oricărei rațiuni, în ciuda celor întâmplate între ei, se opri, aștept, speră, se *rugă* ca ea să-și dea brusc seama de greșeala făcută, să-i vorbească și să-i spună că s-a răzgândit.

- Așa e cel mai bine.

Speranța muri.

Respirând anevoie, el se aplecă sub arcadă și începu să urce încet scările.

Heather îi ascultă pașii ce se îndepărtau.

Se întrebă dacă avea să-i mai fie vreodată cald; se simțea înghețată până în miezul ființei sale.

El pleca – pleca pentru totdeauna. Se întorcea la viața lui din capitală. O lăsa acolo, singură și îndurerată... Așa cum voise ea să fie. Era cel mai bine, nu?

Dacă mai avusese vreo îndoială că-l iubea enorm și etern, acum se spulberase. Nimic în afară de iubire nu putea provoca o durere atât de atroce.

Dar cunoștea toate argumentele, știa că n-avea să meargă niciodată, că, de fapt, nu existase nici o altă opțiune. Pentru ei.

Încă simțea dorința prostească, dar irezistibilă de a alerga după el și de a-i spune că se răzgândise, că avea să se mărite cu el indiferent... Dar nu. Dacă după căsătorie s-ar fi dus la altă femeie... Asta chiar că n-ar fi în stare să îndure.

Privind în jos, își obligă degetele să strângă ultimele ierburi. Simți un gust amar în gură și lacrimi în ochi.

Își spuse că lacrimile și frigul teribil din ființa ei erau un preț mic pentru a evita dezastrul de care ar fi avut parte altminteri.

Iubindu-l din adâncul sufletului și nefiind iubită de el, dacă accepta să se mărite cu el... când s-ar întâmpla inevitabilul, poate n-ar fi murit, dar ar fi fost ca și moartă.

În pofida durerii și a zbuciumului, în pofida furiei și a disperării, alesese calea cea bună; o știa.

Mai bine să se termine așa.

Se însera când, în munții Scoției, un moșier se îndrepta călare spre castelul său.

Deși era singur, se bucura că ajungea acasă.

Descălecând de pe Hercule, îi zâmbi și îi răspunse la salut feciorașului care veni în grabă să ia hățurile marelui armăsar. I le dădu.

- Țesală-l bine și dă-i o porție de ovăz. M-a purtat kilometri întregi. Dă-i lui Mulley sacii de la oblâncul șeii.

- Da, stăpâne.

Moșierul mai mângâie o dată grumazul lui Hercule, apoi se întoarse și se îndreptă spre intrare. Urcând treptele de piatră, se uită în sus la arcada de deasupra ușii masive cu ținte de fier.

Blazonul familiei, acum al său, era dăltuit acolo pe un scut în piatră.

„Onoarea mai presus de orice."

Deviza abia se mai putea citi acum; spera să nu fie semn rău.

Deschise ușa cea grea, trecu pragul și simți pe umeri din nou povara invizibilă a responsabilității.

Cu toate că nu o uitase câtuși de puțin în nici una dintre zilele cât fusese plecat.

Auzi coborând din turn pașii grăbiți ai mamei sale. Se opri când ajunse în sala cea mare, răspunse la salutul majordomului și schimbă câteva vorbe cu el, apoi intră ea și veni sprintenă spre el, cu fustele negre fluturându-i în urmă.

- Ei? Unde e fata? Se uită în jurul lui, de parcă ar fi lăsat-o pe Heather Cynster undeva prin sală, împachetată ca o boccea.

El porni spre platforma din capătul celălalt al sălii.

- Nu e aici, *dar* îți poți împlini dorința și așa.

Spera sincer să nu o facă, dar...

După ce se convinse că nu era nici o prizonieră în spatele lui, ea se întoarse și se luă după el.

- Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat?

Urcând pe platformă, înconjură masa lungă de stejar până la masivul scaun sculptat de la mijlocul său, de unde se vedea întreaga sală.

- Ți-am spus deja că oamenii pe care i-am tocmit s-o răpească au adus-o până la Gretna – și o țineau acolo conform instrucțiunilor.

Trăgând scaunul cel masiv, se trânti pe el și se rezemă de spătar. Simți în spate și sub coapse lemnul vechi atât de cunoscut. Era unul dintre lucrurile care îi spuneau că ajunsese acasă.

Mama lui se opri la câțiva pași de el și se încruntă arțăgoasă.

- Da, da, de aia te-ai dus în sud. Dar ce s-a întâmplat când ai ajuns acolo?

- Până să ajung acolo, ea evadase. Se întoarse să-i zâmbească recunoscător menajerei care urcase pe platformă cu o tavă în mâini. Mulțumesc, doamnă Mack, mi-ai salvat viața.

- Păi, ați fost plecat mai bine de o săptămână. Îi puse repede în față o halbă de argint cu bere, un castron de tocană și un platou cu o pâine de țară. Mâncați toate astea, o să vă țină de foame cel puțin până la cină.

După ce frânse pâinea, el dădu din cap aprobator. Se stăpâni să întrebe de băieți; în partea cealaltă a sa, mama lui abia reușea să nu scrâșnească din dinți.

- A evadat? șuieră ea în clipa când doamna Mack se îndepărtase suficient cât să n-o audă.

El încuviință din cap. Mormăi cu gura plină de pâine:

- Da, dar nu singură. Cu un bărbat. Nu văzu de ce să-i spună mamei sale că bărbatul părea un gentleman, dacă nu un nobil cu un titlu asemănător cu al său.

Mama lui se îndreptă de spate, cu un licăr de pură răutate în ochi.

- Un bărbat? repetă ea, apoi murmură: Așadar, prostuța aia are oricum onoarea pătată, nu?

El făcu un efort să dea din cap afirmativ.

- Foarte probabil. Cu puțin noroc, prostuța aia se îndreptă chiar acum spre altar. Pe deasupra, până să fugă, a fost în mâinile răpitorilor, singură cu ei timp peste zece zile, o știe toată lumea din Londra. Mai mult decât suficient ca reputația să-i fie distrusă iremediabil. Ridică o sprânceană. Asta ai vrut, nu? Atâta timp cât are de suferit după cele întâmplate, fata nici nu trebuie adusă aici. Nu asta ai vrut?

- Nu! Cu brațele încrucișate, mama se bosumflă de-a binelea. Vreau *s-o văd* cum suferă! Se uită urât la el. Voi, bărbații, nu înțelegeți niciodată!

Avea perfectă dreptate.

- Oricum, în afară de a o vedea batjocorită și condamnată de societate, cu puțin noroc, vei obține tot ce-ți dorești.

Moșierul pufăi batjocoritor.

- Nu va fi nici un scandal. Nenorocita ei de familie trebuie să fi inventat ceva care să-i explice absența.

- Poate pentru câteva zile. Dar pentru mai bine de o săptămână? E dificil oricând, darămite în plin sezon? Probabil a primit multe invitații, și aceeași scuză repetată mereu dă de bănuit. Trebuie să fi pus lumea întrebări, să fi avut suspiciuni. El își duse la gură ultima bucată de pâine înmuiată în

tocană. Mestecă, înghiți, apoi se uită în jos. Din câte știu eu – sau tu –, probabil a dispărut de pe fața pământului până acum.

Avea îndoieli serioase în această privință, îl vedea cu ochii minții pe bărbatul care o însoțise pe Heather până la domeniul familiei Cynster. Părea ciudat să ai atâta încredere într-un străin, mai ales englez, dar situații ca aceasta sunt parcă făcute pentru amanți ciudați.

Dădu scaunul deoparte și se ridică. Se uită la mama lui, cu o expresie descurajantă pe chip.

- Oricum, dacă nu aflăm cu certitudine că reputația ei e nepătată, înțelegerea noastră rămâne valabilă.

Trecând pe lângă ea, se îndreptă spre turn.

- Așteaptă! Alergă după el și îl apucă de mânecă. Ai putea să te duci după una dintre celelalte. Când văzu că fiul ei nu încetinește, fugi după el, tot trăncănind: Adu aici pe una dintre fetele acelea, și îți voi da înapoi pocalul. Îl vrei în mâinile tale cât mai curând cu putință, nu?

El se opri și se uită în jos la ea.

- Doamnă, dacă se află că am distrus reputația uneia dintre surorile Cynster, voi considera înțelegerea noastră îndeplinită. Îi căută ochii negri, apoi îi spuse calm, dar apăsat: Dacă și până când nu aflăm altceva, nu am de gând să mă ating de nici o altă fată Cynster.

Abia stăpânindu-și un zâmbet, se eliberă din strânsoarea ei și plecă.

Cât despre Heather Cynster, fie ce-o fi. În acest timp, avea să caute din nou în tot castelul pocalul furat de mama sa. Unde naiba l-o fi ascuns... nici el și nici servitorii lui de încredere n-aveau idee. Trebuia să fie pe undeva, dar castelul era mare; un pocal pentru ceremonii, încrustat cu pietre prețioase, putea fi ascuns în mii de locuri.

Principalul său scop era să-l recupereze. Dacă nu reușea, avea să-și piardă castelul și toate pământurile – iar cei care depindeau de el aveau să piardă totul. Casele, slujbele, moștenirea lor. Aveau să rămână săraci lipiți pământului și, cu toate că el avea destui bani cât să se descurce, nu avea să-i mai poată ajuta –, iar să-i vadă plecând, părăsind vâlceaua și lacul, asta avea să-l distrugă la fel de mult ca pe el.

Castelul era casa lui. Aici își avea rădăcinile, adânc înfipte în pământul Scoției. Să piardă castelul, pământul, oamenii... Ar putea și să moară încercând să le apere pe toate, căci pierderea lor ar fi mai rea ca moartea.

Ajunse la turnul său și începu să urce scara în spirală.

Era convins că singurul mijloc prin care putea evita să fie obligat să răpească o altă fată din familia Cynster și să-i distrugă reputația era să găsească afurisitul ăla de pocal pe care mama lui îl ținea deasupra capului

său ca sabia lui Damocles.

Capitolul 19

Cerul de peste Vale căpăta nuanțe trandafirii și liliachii în timp ce soarele apunea.

Catriona stătea la fereastra dinspre vest a salonului din turn și, cu brațele încrucișate, se uita după Heather, care se îndepărta încet de conac.

Umbla de parcă era obosită, de parcă acea zi o istovise.

- Ceva nu merge cum trebuie.

Lângă Catriona, stătea și Algaria, cu o expresie dezaprobatoare pe chip.

- Totul mergea atât de bine. Ce naiba au făcut?

- S-au certat. Nici nu contează despre ce o fi fost vorba. Oricum, au făcut-o. Problema e ce putem face acum.

Vorbeau încet, cât se poate de conștiente că Lucilla și Marcus, care jucau arșice pe jos, la câțiva metri mai încolo, aveau auzul fin și erau curioși.

Acolo jos, Heather trecu pe lângă grajduri și o luă pe aleea dintre padocuri.

Algaria oftă.

- Mă uimește întotdeauna cum doi oameni inteligenți pot fi atât de proști când este vorba despre dragoste, cel puțin când suferă din această cauză.

Catriona oftă și ea, amintindu-și propriile chinuri și temeri. Se uita la Heather, care se opri langă gardul înalt de la padoc, apoi, tot mișcându-se ca o femeie bătrână, se sui pe bara de sus și privi în urmă, spre conac. Catriona scutură din cap.

- Orice s-ar fi întâmplat între ei, trebuie să se împace.

Algaria îi aruncă o privire.

- Ești sigură? Nu-i o greșeală?

- Nu. N-am fost *absolut* sigură la început, dar acum sunt. Sunt sortiți unul altuia. Își mușcă buza de jos. După o clipă, adăugă: Tare aș vrea să știu ce e de făcut.

- Nu știi?

- Nu mi-am primit instrucțiunile – nu încă.

Pe covor, la zece paşi de cele două femei, Lucilla şi Marcus îşi vedeau de jocul lor.

Marcus, aşezat turceşte, luă arşicele şi i le întinse surorii lui.

Cum ea nu le adună din palma lui, el îşi ridică privirea la faţa ei, apoi oftă încet.

Punând oasele jos între ei, îşi sprijini coatele pe genunchi şi bărbia pe palme.

Şi aşteptă.

În faţa lui, Lucilla, îngenuncheată, cu tălpile în direcţia lui, păstra o tacere deplinã. Privirea ei ciudat de distantă era aţintită în depărtare.
O privire pe care Marcus o cunoştea.

Nu fu surprins când, o clipă mai târziu, sora lui reveni în starea ei obişnuită şi începu să se ridice.

Înclinându-şi capul înspre uşă, Lucilla şopti:

- Hai! Aruncând o privire suavă la spatele mamei sale, fetiţa adăugă: Trebuie să facem ceva.

Marcus nu protestă. Nu era rolul lui s-o contrazică. După mama lor, Lucilla avea să fie următoarea stăpână din Vale. Chiar dacă era destinat să îmbrace mantia de protector al stăpânei, îşi ştia locul.

Fără să scoată o vorbă, ieşi după Lucilla şi închise încetişor uşa.

Heather îşi ţinea echilibrul pe bara de sus a gardului de la padocul pentru vite, gol acum, şi se uita fix la conac, fără să-l vadă.

Era nefericită. Distrusă, descurajată. Se trezise cu atâta speranţă în inimă, cu credinţa că viitorul lor împreună era asigurat şi că avea să fie minunat.

Acum... îşi simţea sufletul mort şi pustiit.

Ce avea să facă mai departe? Exista vreo opţiune?

Sau aceasta era cu adevărat sfârşitul?

Se părea că, de această dată, Catriona şi Stăpâna se înşelaseră.
Nici măcar vraja colierului n-o ajutase.

Cu gândul la Catriona, se uită cu atenţie la conac. Cu mâinile întinse de fiecare parte, ţinându-se de bara de sus, studie clădirea din piatră cenuşie, scăldată în lumina aurie a apusului. Era o casă plină cu iubire, cu o energie tangibilă şi o atmosfera încărcată de grijă şi de afecţiune, care îi învăluia şi îi pătrundea pe toţi cei care locuiau acolo.

Aceasta era creaţia, rodul iubirii dintre Catriona şi Richard. Un cămin plin de lumină nesecată, de râsete şi de viaţă vibrantă. De viaţă eternă, cuprinzând trecutul, prezentul şi viitorul.

Căminul unei familii cu bucurii și obligații împărțite de comun acord.

Așa ceva dorea și ea să creeze cu Breckenridge. Vorbiseră despre asta, dar ideea nu îmbrăcase încă o formă concretă în mintea ei.

Acum că avea în fața ochilor conacul, un exemplu prea concret, cu o rezonanța prea puternică pentru a fi omis, așa cum refuzase să conștientizeze viitorul, cel mai drag vis al ei, un vis pe care îl purtase în suflet, făcuse așa mult parte din ea, încât nu se străduise niciodată să-l examineze, fiindcă nu avusese nici un motiv s-o facă. Sau să-l recunoască.

Acum putea să renunțe la el.

Dacă îl lăsa pe Breckenridge să plece singur, să iasă din viața ei, nu urma să mai aibă nici o șansă de a-și împlini visul.

Pentru că visul ei nu se putea împlini decât cu bărbatul pe care îl iubea.

Fără el, viitorul avea să-i fie mereu sumbru, lipsit de iubire, de scânteia vieții.

Era tentant să se lase cuprinsă de disperare, să abandoneze cursa și să se cufunde în mlaștina deznădejdii, dar undeva, în străfundurile minții ei, auzea niște clopoței veseli și cristalini și un cor.

Aproape că distingea vocile: erau a mătușii ei Helena, a lui Lady Osbaldestone, a mătușii ei Horația, a mamei sale și altele care se auzeau mai slab.

,,Ai de gând să renunți așa, pur și simplu? Nu vrei să-ți împlinești visul? Dacă da, cât ești dispusă să riști pentru asta? De pildă, ți-ai sacrifica mândria? Ai de gând să-l lași să plece și să permiți ca viitorul de aur pe care l-ai visat să-ți scape printre degete? Sau ai de gând să lupți pentru ce îți dorești?“

Cu ochii minții, vedea expresiile șocate, privirile uimite sau dezamăgite ce ar însoți întrebările în caz că dădea răspunsuri greșite. Bărbiile lor ridicate cu fermitate.

Stătu mai mult timp așa, pe bară, cu privirea ațintită spre conac, gândindu-se la toate aspectele.

Treptat, mintea i se limpezi.

Toate lucrurile mai puțin importante dispărură încet, până când hotărârea ei rămase de nezdruncinat.

Până văzu clar singura cale pe care putea s-o urmeze, singura prin care putea să-și rămână credincioasă ei înseși, visului ei, ambiției care o trimisese la salonul lui Lady Herford cu atâtea seri în urmă.

Acela fusese începutul drumului ei, la al cărui sfârșit nu ajunsese încă.

Nu putea să renunțe acum doar pentru că drumul din fața ei devenise insuportabil de greu. Trebuia să lupte dacă voia să reușească.

Pandantivul din cuarț roz dintre sânii ei îi stimula simțurile.

Catriona îi spusese că trebuia să-și pună inima în pericol dacă voia s-o câștige pe a lui. În naivitatea ei, crezuse că trebuia să-i arate iubirea ei pentru ca el să-i răspundă în același fel. Dar asta ar fi fost prea ușor, nu o încercare grea.

Acum se afla în fața adevăratei probe – să-și ia curajul în ambele mâini, să revină cu el la Londra, să-i accepte cererea în căsătorie, să continue strădaniile și lupta pentru a-l face s-o iubească așa cum îl iubea ea, să pună la adăpost viitorul de aur pe care îl preconiza pentru amândoi.

Acesta era riscul cel mai mare – ultima aruncare a zarurilor.

Să-și lase viața în mâinile sorții.

Sau, cum părea să fie cazul, ale Stăpânei.

Scoase un oftat. Nu era deloc sigură de felul în care aveau să meargă lucrurile, dar... în ea era o hotărâre neclintită, o certitudine izvorâtă din străfundurile ființei sale, ambele sprijinind-o și ancorând-o.

Mintea ei lucra febril, evaluând mai multe mijloace prin care să-și exprime schimbarea de atitudine, când, auzind niște voci cristaline, privirea îi fu atrasă în direcția conacului.

Spre Lucilla și Marcus.

Ieșind din umbra zidurilor, amândoi își ridicară ochii, o văzură și o arătară cu degetul. Și îl traseră de mână pe bărbatul din urma lor.

Breckenridge.

Sporovăind cu vocile lor subțirele, gemenii îl trăgeau spre ea.

Ea făcu ochii mari, îngrozită la gândul că gemenii hotărâseră să facă pe mijlocitorii și voiau să-l aducă pe Breckenridge în fața ei, apoi să le facă morală amândurora.

- O, nu!

Ba da, trebuiau să discute – ea trebuia să-i spună că se răzgândise, trebuia să găsească o punte peste prăpastia ce se căscase între ei, dar să aibă această confruntare cu de-a sila și în fața unui public curios... o, nu.

Însă nu avea cum să se sustragă.

Cei trei se apropiau, Breckenridge fără nici o tragere de inimă, dar, neavând prea multă experiență cu copiii, mai ales cu unii ca gemenii aceștia, nu știa cum să scape de ei.

În plus, Lucilla sporovăia mereu și nu-i dădea „prizonierului“ lor nici o șansă să se opună.

Lucilla și Marcus ajunseră la începutul potecii, cam la douăzeci de metri de locul în care stătea Heather. Lăsând brusc mâinile lui Breckenridge, cu ochi strălucitori și chipuri vesele, gemenii veniră în fugă spre ea, râzând și

făcându-i semne.

Privirea lui Heather se aţinti asupra lui Breckenridge – şi a lui asupra ei.

El încetini, apoi se opri la începutul potecii. De parcă nu ştia cum avea să fie primit.

Dar acestei nesiguranţe îi luă repede locul obişnuita aroganţă, care o săgetă drept în inimă.

Gemenii erau acum aproape de ea, aşa că îşi mută privirea la ei. Aveau braţele ridicate, fluturându-şi-le deasupra capetelor, părând a vrea s-o prindă de mâini.

Reuşind să zâmbească slab, ea îşi luă ambele mâini de pe bară. Într-un echilibru fragil – preţ de numai o secundă –, îşi întinse braţele spre ei, de fiecare parte.

Ei ajunseră la ea. Două palme micuţe le atinseră pe ale ei.

Instinctiv, ea îşi lăsă greutatea în spate, aşteptându-se ca ei s-o prindă şi s-o tragă, dar nici unul nu schiţă un asemenea gest.

Spre marea ei uimire, simţi că se clatină.

Scoase un ţipăt.

Cu braţele larg deschise, căzu de pe gard.

În acest timp, îl auzi pe Breckenridge strigând-o.

Buf! Căzuse pe un petic de iarbă moale ca o pernă. Terenul de după gard era un pic mai jos decât poteca. Trăgând aer în piept, îşi suflă părul de pe faţă. Îşi dădu seama într-o clipă că nu avea nimic rupt, că stratul de iarbă de lângă gard, mai puţin păscut de animale, fusese destul de gros ca s-o salveze. Era puţin şocată şi avea ţinuta în dezordine, dar nimic altceva. Încercă să se ridice pe coate şi zări două feţişoare palide, îngrozite, uitându-se la ea printre şipcile gardului.

Reuşi să le zâmbească tremurat.

- N-am păţit nimic.

Pământul se cutremură sub paşii lui Breckenridge, care venea în fugă la ea. Strângându-şi fustele în jurul picioarelor, îşi ridică glasul şi spuse:

- Sunt bine.

Îndreptându-se de spate, se mai uită o dată la gemeni...

Erau fascinaţi de ceva din spatele ei şi păreau din ce în ce mai înspăimântaţi...

Cu nervii încordaţi şi cu simţurile alertate, ea se întoarse încet şi se uită în padoc – la taurul scoţian masiv cu blana jerpelită, cu capul în jos şi coarnele ascuţite îndreptate spre ea, cu ochii galbeni şi fioroşi aţintiţi asupra ei, care lovea pământul cu copitele la vreo douăzeci de paşi distanţă, gata de atac.

Monstrul fornăi furios.

Înainte să vadă ea mușchii taurului încordându-se, Breckenridge sări gardul și ateriză lângă ea.

- Repede!

O înșfăcă, o ridică în aer și o trecu peste gard.

Când o lăsă jos, ea se împiedică, dar își reveni imediat.

Taurul începuse să atace. Când se repezi furios spre gard, copitele sale zguduiră pământul.

Breckenridge își aruncă un braț peste bara de sus.

Ea îl apucă de mânecă folosindu-și ambele mâini și îl trase.

- Repede! Grăbește-te!

El se urcă pe o bară...

Taurul se izbi în gard.

Gardul se clătină, se cutremură, se înclină.

Breckenridge icni, ochii i se măriră, orb de durere.

Privindu-l, lui Heather i se tăie respirația.

Se uită în jos și văzu un corn cu vârful plin de sânge ieșind printre șipci.

- O, nu!

Fornăind hidos, taurul își scoase brusc cornul și dădu înapoi.

Ochii lui Breckenridge se închiseră. Leșinase.

- *Nu!*

Taurul se învârtea furios. Suindu-se până la jumătatea gardului, Heather îl înșfăcă pe Breckenridge de spatele hainei și trase din toate puterile.

- Hai odată! *Trebuie* să ajungi în partea cealaltă.

El făcu un efort supraomenesc să-și revină. Mușchii îi tremurau când reuși să sară pe o altă bară.

Trăgând, târând, Heather se uită la gemenii care rămăseseră încremeniți, cu ochii holbați și cu gurile căscate.

- *Ajutați-mă!*

Marcus își reveni primul din șoc. Veni în fugă, urcă gardul, îl apucă și el pe Breckenridge, trăgându-l apoi cu toată puterea.

Apoi veni și Lucilla, dar, în loc să asiste la scena de groază, se dădu mai în jos pe gard, îl amenință pe taur cu degetul și începu să îngâne un cântecel ciudat.

Heather aruncă o privire taurului – cu o imensă ușurare, văzu că fiara se uita nedumerită la Lucilla și se oprise din atac.

- Slavă Domnului! Sau Stăpânei.

Breckenridge își pierdea puterile cu rapiditate. Nici cu ajutorul ei și al lui Marcus, nu reușise să ajungă decât la a doua bară de sus – apoi se prăbuși

peste aceasta. Ea îl prinse în brațe, iar Marcus se străduí să-i întârzie căderea; apoi vicontele căzu pe spate pe cărarea cu iarbă puțină.

Iar ea văzu în sfârșit rana oribilă din șoldul lui drept.

- O, Doamne!

Sângele se revărsa din gaura făcută de cornul taurului. Îngenunchind lângă el, își puse palmele să oprească șuvoiul fierbinte și apăsă cu putere. Îi privi chipul, pleoapele lăsate, liniile albe din jurul gurii și înțelese că nu-și pierduse cunoștința.

Aruncă o privire înspre gemeni.

- Dați fuga acasă și chemați-le aici pe mama voastră și pe Algaria. Spuneți-le ce s-a întâmplat. Hai, repede!

Ei se și întorseseră cu fața spre conac când rosti ea ultimele cuvinte. O luară la fugă pe potecă, apoi trecură de grajd, către ușa din spate a clădirii.

Ea își îndreptă din nou atenția asupra lui Breckenridge, la sângele care îi șiroia printre degete. Palmele ei alăturate abia acopereau rana. Avea nevoie de un tampon să oprească șuvoiul.

Fără șal, neavând mâinile libere, să-i desfacă cravata, înșfăcă pulpana hainei lui, o făcu ghem și o apăsă pe rană – apoi o luă de acolo, sări în picioare, își scoase juponul și se lăsă iar în genunchi. Făcu un ghemotoc din material, îi ridică haina și apăsă pe rană cu tamponul astfel improvizat.

Mai bine. Apăsă mai cu putere pe bandaj și sângerarea încetini.

Se uită la fața lui. Văzându-i buzele strânse, își dădu seama că era conștient. Oare era mai bine dacă rămânea așa? Privindu-i chipul, trăsăturile atât de îndrăgite acum, simți un fior de gheață în suflet.

Putea să moară.

- Nu mă înțelege greșit, *dar cum ai îndrăznit să-ți riști viața?* Ce naiba a fost în capul tău de ai sărit așa peste gard? Puteai să stai în partea cealaltă și *doar să mă ajuți să sar*.

Chiar și în propriile ei urechi, vocea îi suna isteric. Sub degetele ei, materialul alb începea să se înroșească.

Respiră cu greu.

- Cum ai putut să-ți riști viața? *Viața ta*, prost ce ești!

Apăsă cu tot corpul pe bandaj, mai trase aer în piept.

El tuși ușor și își mișcă puțin capul.

- *Să nu îndrăznești să mori în fața mea!*

El își mișcă buzele, dar ochii îi rămaseră închiși.

- Dar, dacă mor – vorbele lui erau mai mult șoptite –, nu va trebui să te căsătorești nici cu mine, nici cu altcineva. Chiar și cei mai severi oameni

din înalta societate vor considera că moartea mea pune capăt întregii chestiuni. Vei fi liberă.

- Liberă? Apoi își aminti primele lui cuvinte. *Dacă mori?* Ți-am spus, să nu îndrăznești! N-am să te las, îți interzic! Cum m-aș putea mărita cu tine dacă mori? Și cum naiba să trăiesc dacă tu nu mai ești în viață? Pe când îi ieșeau din gură aceste cuvinte pe jumătate isterice, dar încărcate de sentimente, își dădu seama că spunea purul adevăr. Viața ei n-ar mai merita trăită fără el. Ce am să fac cu viața mea dacă tu mori?

El oftă încetișor, aparent neimpresionat de panica ei – sau nu o conștientiza?

- Te vei mărita cu alt biet nătărău, așa cum te gândeai.

Vorbele lui o dureau.

- *Tu* ești singurul nătărău cu care vreau să mă mărit. Răspunsul ei vag ironic veni odată cu un val crescând de spaimă. Se uită în jur, dar nu văzu pe nimeni. Ajutorul nu venise încă.

Se uită iar la el și aplică presiune mai mare pe tamponul ce se înroșea încet. Nu vreau doar să mă mărit cu tine, ci și să te duc de nas tot restul vieții tale. Este cel mai mic lucru pe care îl pot face pentru a te pedepsi pentru asta – pentru șocul pe care l-am suferit din cauza ta. Trebuie să știi că mă răzgândisem chiar înainte de acest incident; mă hotărâsem să devin vicontesa ta și să-ți dau atât de mult de furcă prin săli de bal și saloane, încât să încărunțești în doi ani.

El oftă încet, resemnat, dar o asculta. Studiindu-i fața, ea își dădu seama că aiurelile ei îi distrăgeau atenția de la durere. Făcu un efort de imaginație și turui mai departe:

- Am hotărât să redecorez Baraclough în stil imperial francez – totul în alb și auriu, și scaune cu picioare atât de delicate, că nici nu îndrăznești să te așezi. Cât despre casa noastră de la țară, am ceva în minte legat de trăsura mea, aceea pe care o să mi-o cumperi drept cadou de nuntă.

Ea îi dădea înainte, prea puțin atentă la ce zicea, lăsând pur și simplu să-i iasă din gură cuvintele și imaginile la care visase, realizând astfel un tablou plin de fantezie, în culori vibrante, dar în cea mai mare măsură fidel speranțelor și aspirațiilor ei. Viziunea ei despre viața lor împreună.

Când sângele încetă să mai curgă, când vocea începu să i se îngroașe de la lacrimile provocate de spaima că nu vor mai apuca să se bucure de toate cele descrise de ea, încheie spunând:

- Așa că vezi, n-ai voie să mori acum. Cu o furie clocotitoare în glas, izbucni: Nu acum când m-am răzgândit și accept să mă întorc la Londra cu tine.

El își umezi buzele și șopti:

- Într-adevăr?

- Da! Vocea lui slabă o sperie și mai tare. Ca reacție, ridică tonul: Nu-mi vine să *cred* că ești atât de prost să-ți riști viața așa! Nu trebuia să te pui în pericol ca să mă salvezi pe mine!

- Ba da. Vocea îi era mai fermă acum, șuierând cuvintele printre dinții încleștați.

Ea îi sesiză furia. Era bună furia? Îl ajuta să nu moară?

El își încruntă sprâncenele negre.

- Cum poți să fii atât de proastă să crezi că nu mi-aș risca viața pentru tine, după ce te-am protejat atâta, am avut grijă să fii în siguranță pe tot acest drum, am vegheat asupra ta în tot acest timp? Ce altceva să fi făcut?

Ea se uită fix la el, la chipul lui. Se uită la boabele de mărgăritar care îi curgeau din ochi.

- O, Doamne! șopti ea atât de încet, că el nici n-o putu auzi. Înțelese dintr-odată totul, tot ce luase de bun înainte.

Bărbații ca el își protejau ființele iubite, fără egoism, fără rețineri, până la moarte.

Această descoperire o șocă. Piesele mozaicului ce reprezentau felul în care îl înțelegea ea se potriveau acum, reconstituiau întregul la perfecție. Viața lui atârna acum de un fir de ață. Trebuia să fie sigură – iar armura lui era cât se poate de fragilă.

Privindu-i mâinile ce apăsau pe tamponul aproape îmbibat cu sânge, el își căută cuvintele, tonul corect și îi spuse cu multă blândețe:

- Moartea mea, chiar și rănirea mea gravă, te-ar fi eliberat de orice obligație de a te căsători cu mine. Societatea ar fi acceptat și acest rezultat.

Se mișcă, fiind clar că avea dureri mari. Ea trase aer în piept – simțindu-i durerea de parcă era a ei –, apoi el îi prinse cu degetele lui lungi încheietura mânii drepte și o strânse.

Heather simțea că el o folosea ca pe o ancoră cu care să se agațe de viață, pentru lume.

Când vorbi din nou, tonul îi era aspru:

- O da, după ce am făcut atâtea eforturi, în toți acești ani, ca să te feresc de primejdii, chiar și de mine, cum crezi că aș fi putut să te las pradă unui taur înfuriat? Oftă încet. Slab. Trase puțin aer în piept, cu buzele schimonosite de durere, dar continuă pe un ton hotărât: Crezi că puteam să te văd rănită când, în sfârșit, după toți acești ani lungi, am înțeles de ce te-am dorit întotdeauna: pentru că ești singura femeie cu care vreau să mă însor? Și ai crezut că pot să te văd atacată fără să mișc un deget? Chipul îi

fu străbătut de o umbră de supărare. Te întreb, chiar asta ai crezut? Îți sună logic?

El continuă, rostind cuvintele din ce în ce mai greu, căci limba i se împleticea și vocea îi slăbea. Ea asculta, încordându-și auzul să prindă fiecare vorbă, pe când el era la un pas de delir, aiurând în frânturi de fraze pe care ea le sorbea, le păstra în inima ei.

Îi împărtășea visurile, dar într-o altă formă, mai rafinată.

- Nu stil imperial francez – stejar englez rezistent, masiv. Poți folosi ce culori vrei, dar nimic aurit, îți interzic. În cele din urmă, se avântă mai mult ca ea. Îmi doresc cel puțin trei copii – nu doar un moștenitor.
Cel puțin trei – și mai mulți, dacă ești de acord. O să avem doi băieți, cu siguranță – surorile mele cele urâte ne vor bate la cap în privința asta.
Dar pe urmă... câte fete ai să vrei... numai să arate ca tine. Sau poate ca sora mea Cordelia – ea e cea mai drăguță din cele două urâte.

Își iubea surorile cele urâte și rele. Heather îl asculta cu lacrimi în ochi, dar el era din ce în ce mai puțin conștient, și vocea îi slăbea treptat.

Până la urmă, obținuse declarația la care ținea atât de mult, dar nu în cuvintele la care se așteptase, ci prin alte metode mai convingătoare, mai presus de orice îndoială.

Fusese protectorul ei, statornic, neclintit, întotdeauna lângă ea; la un astfel de bărbat, îndrăgostit de o femeie ca ea, faptele erau mult mai presus de o declarație de dragoste. Iubirea pe care insistase ea să i-o declare fusese acolo în tot acest timp, dovedită zi de zi chiar sub ochi ei, dar ea n-o văzuse.

N-o văzuse pentru că o interesau alte lucruri și pentru că, fiind constrânsă să reziste aceluiași gen de protecție din partea fraților și a verilor ei, nu o apreciase pe a lui, nu își dăduse seama că a lui era expresia sentimentelor sale pentru ea.

Până acum.

Până acum, când aproape își dăduse viața pentru ea.

O iubea – o iubise întotdeauna. Pricepuse acum, privind în trecut la toți acei ani. O iubea de pe vremea în care se îndrăgostise și ea de el – din clipa în care se văzuseră la nunta lui Michael și a lui Caro, în Hampshire, cu patru ani în urmă.

Păruse indiferent, rezervat – o ținuse la distanță –, crezând, în mod greșit, că nu era un soț potrivit pentru ea.

Se înșelase și în această privință.

Acum înțelegea totul. Și, pe când îi șiroiau lacrimile pe obraji, știa în adâncul sufletului ei cât de potrivit era el pentru ea. Știa și se bucura.

Și se temea.

Vocea lui abia se mai auzea, devenea letargic; nu se mai înțelegea ce spunea.

Degetele care o prinseseră tare de încheietură își slăbeau strânsoarea.

Ea adulmecă, se uită în jur.

- Unde naiba sunt cu toții?

Cel puțin încetinise sângerarea, dar se gândea că el pierduse mult prea mult sânge.

Trase o gură de aer, își adună puterile fizice și mentale, se aplecă și îi atinse buzele cu ale ei.

- Ssst. Ține-te de mine mereu – nu-mi da drumul niciodată. Vocea ei amenința să se frângă. Mai inspiră o dată, în culmea disperării, clipi des, apoi continuă: Nu mai durează mult și o să vină cineva. Rezistă până atunci, rămâi cu mine, nu pot trăi fără tine.

Continuă să-i vorbească încet, în același ritm, să-i insufle dorința de a trăi, dar îl simțea din ce în ce mai departe de ea.

Abia auzi zgomot de pași, abia simți energia emanată de sosirea celor de la conac, nu-și putea lua ochii de la chipul lui.

El își pierdu cunoștința când ei se apropiau.

Apoi Catriona, Algaria, Richard și ceilalți ajunseră acolo, agitându-se în jurul lor, preluând controlul, dând-o deoparte cu blândețe.

Richard o apucă de umeri cu mâinile lui mari și o ridică, apoi o duse mai încolo.

- Lasă-le pe ele să aibă grijă de el.

Ea icni și încuviință din cap, dar, când Richard o lăsă în grija doamnei Broom, care îi sugeră cu blândețe să se întoarcă la conac, refuză scuturând scurt din cap.

- Rămân cu el.

Nu accepta să plece de lângă el.

Catriona adusese ceva să bandajeze rana înainte să-l ridice de acolo. Ea și Algaria lucrau repede; îi tăiară hainele, apoi îi curățară rana. Heather respiră adânc și se liniști puțin; în ciuda stării în care era, deveni mai fermă. Cu un zâmbet, mai degrabă o grimasă, îi mulțumi doamnei Broom, apoi înaintă spre trupul nemișcat de pe jos.

Se opri lângă Catriona și spuse:

- Trebuie să ajut și eu. Spuneți-mi ce să fac.

Atât Catriona, cât și Algaria îi aruncară priviri pătrunzătoare, apoi Catriona dădu aprobator din cap. Îi indică borcanele cu alifii de alături.

- Asta cu capac albastru. E doar pentru moment, dar trebuie să facem tot

ce putem împotriva infecției.

Heather luă borcănașul, scoase capacul și se pregăti să aplice alifia.

El o salvase.

Viața lui era acum în mâinile ei.

Capitolul 20

Bărbații îl cărară pe Breckenridge pe targă până în casă. Începea să se însereze pe când Heather îi urma pe ușa laterală în casă. Catriona și Algeria se duseseră în grădina de plante medicinale, în căutare de ingrediente pentru poțiuni și infuzii. Doamnele Broom și Henderson plecaseră înaintea lor în grabă, ca să-i facă patul lui Breckenridge.

Se aprindeau luminile în toată casa. În vreme ce Heather trecea prin holul de la intrare, cineva îi dădu un mic felinar. Un valet apăru în fața tărgii cu un felinar mare, ca să lumineze drumul celor care-l cărau pe viconte.

Scara principală era mare și în spirală. După ce bărbații se hotărâră cum să urce, se întoarseră spre turn și spre camera lui Breckenridge de la următorul etaj, doar ca să o găsească pe doamna Broom făcându-le cu mâna la o altă ușă aflată în galerie.

- N-o să puteți urca scările din turn fără să-l zgâlțâiți. Am făcut aici patul.

Odaia în care intrară era un amestec între un dormitor și o cameră de zi. Două servitoare puneau cearșafuri și înfoiau pernele unui pat cu baldachin. Henderson și un valet ațâțau focul care trosnea deja în cămin.

Richard și ceilalți trei care cărau targa îl duseră pe Breckenridge la marginea patului, cât mai aproape de cămin. Puseră targa pe podea, apoi, îndrumați de Richard și de doamna Broom care îngenunchease pe pat ca să ajute bolnavul, puseră trupul greu al vicontelui pe un cearșaf simplu din bumbac, întins peste cuverturi și perne.

Imediat ce Breckenridge fu întins, ceilalți trei bărbați luară targa și plecară. Richard ramase la căpătâi, uitându-se la Breckenridge.

Heather stătea la picioarele patului cu privirea ațintită asupra lui.

Apoi Catriona intră valvârtej, urmată de Algaria și de alte trei femei mai în vârstă. Catriona se duse direct la pat, oprindu-se la capul lui Breckenridge. Îl strânse ușor de mână pe Richard, apoi și-o retrase.

- De-acum ne ocupăm noi.

Heather simți cum Richard o pironește cu privirea, apoi se uită la soția lui.

- Cât de grav e? Să trimit după Caro și Michael?

Catriona îl cercetă pe Breckenridge cu privirea, apoi îi puse mâna pe obraz. Ezită, trase aer în piept și zise:

- Nu e deloc bine. Nu cred că o să moară, însă... da, ar trebui să trimiți după Caro.

- Mai are și două surori, Constance și Cordelia. Vocea lui Heather părea să vină de la mare depărtare. El... sunt apropiați. Caro știe cum să dea de ele.

Richard se uită la ea o clipă, apoi încuviință din cap.

- O să trimit imediat un mesager la Michael. Scuturând ușor din cap înspre Catriona, se duse la Heather, se opri, îi puse o mână pe umăr și o strânse încet. E în viață, așa că mai există speranță.

Ea dădu aprobator din cap, fără să-și ia ochii de la fața nemișcata și palidă a lui Breckenridge.

Richard plecă din cameră.

Cele trei femei din spatele și din jurul ei așezau pe diferite suprafețe bandaje, sticluțe, oale și instrumente. Un valet apăru în pragul ușii cu un coș pentru jar în mână. Catriona îl văzu și îi arătă un loc în mijlocul camerei.

- Pune-l acolo!

Algaria se opri lângă pat, în fața Catrionei, uitându-se cum aceasta din urmă îi examina ochii lui Breckenridge. Algaria îi aruncă o privire lui Heather, apoi o luă pe lângă pat și se opri alături de ea.

- Du-te să te speli pe mâini.

Heather se încruntă, își privi mâinile și își dădu seama că erau pline de sânge uscat.

- Du-te în camera ta, spală-te bine de tot și pune-ți niște haine călduroase și confortabile. Tonul Algariei era egal, sigur și plin de compasiune. Apoi du-te la bucătărie și spune-i bucătăresei să-ți dea ceva de-ale gurii. După ce-ai făcut toate astea, poți să te întorci și să te uiți la noi. Am mai făcut asta de multe ori și nu avem nevoie de ajutor. N-ai cum să-l ajuți în următoarea oră, însă, după aceea... atunci trebuie să fii aici, când el s-ar putea să aibă nevoie de tine. E preferabil să fii atunci într-o stare bună, ca

să-i fii de folos.

Algaria vorbise încetișor și cu fermitate. Heather o ascultă și nu găsi nici un motiv să se împotrivească. Trase aer în piept, apoi încuviință din cap.

- În regulă.

După o ultimă privire aruncată bolnavului nemișcat din pat, se întoarse și plecă din cameră.

Se întoarse o oră mai târziu, după ce se spălase, mâncase și se îmbrăcase cu o rochie din lână pe care o servitoare săritoare o găsise pentru ea; avea și un șal tricotat pe umeri.

Poate se simțea mai bine fizic, dar înlăuntrul ei... nu fusese niciodată mai cuprinsă de o teamă atât de îngrozitoare.

Intră în cameră și le văzu pe cele trei femei în vârstă strângând cearșafurile, ce mai rămăsese din hainele lui Breckenridge, bandajele pline de sânge și ligheanele cu apă roșiatică. În ciuda efortului depus, pe chipuri li se citea îngrijorarea. Ieșiră, luând cu ele toate boccelele.

Heather se apropie de pat, în tăcerea care se așternuse. Algaria era ghemuită în fața focului, punând mai multe lemne. Perdelele de la baldachin aflate cel mai aproape de ușă și de capătul patului erau trase, ca bolnavul să nu stea în curent. Trecând de ele, se uită în patul cufundat în întuneric.

Breckenridge zăcea întins pe spate sub cuverturi, cu brațele pe lângă trup. Era palid, dar trăsăturile sale frumoase și severe rămăseseră neschimbate. Buzele îi erau ca o linie subțire, nemișcată.

Ținea ochii închiși, genele lui lungi fiind ca două semicercuri negre, în contrast cu pielea palidă a feței. Părul său brunet și lung îi fusese dat de pe frunte.

Arăta ca o efigie.

Catriona stătea lângă pat, cu brațele încrucișate, uitându-se la el.

Cu ochii mari, Heather o privi speriată și implorator pe Catriona.

- E în viață.

De ușurare, pământul aproape îi fugi de sub picioare.

Catriona nu-și ridică privirea.

- Am oprit sângerarea, continuă ea. Te-ai descurcat bine. Noi am făcut restul și, fie Stăpâna binecuvântată, nici un organ vital nu a fost afectat.

- Adică o să se facă bine?

Catriona ezită, apoi spuse:

- N-o să moară de la rană. Infecția este adevăratul pericol. Am făcut tot

ce-am putut. I-am pus niște comprese cu ierburi foarte puternice. O să-i punem altele de două ori pe zi, de fiecare dată când îi schimbăm bandajele. Însă ca să lupte cu infecția, trebuie să aibă putere și voință. Ridicându-și în cele din urmă privirea, Catriona se uită la Heather. Tot ce putem face e să așteptăm, să ne rugăm și să-l ajutăm cum putem.

Trăgând adânc aer în piept, Heather încuviință din cap.

- Îi voi fi alături.

Catriona o studie o clipă – cu privirea ei care pătrundea până în sufletul omului –, apoi își lăsă brațele pe lângă corp și înconjură patul, făcându-i lui Heather semn să-i ia loc la căpătâiul lui Breckenridge.

- Clopoțelul e lângå policioară. Să suni dacă se agită sau dacă ai nevoie de ceva. Să ne ceri ajutorul.

- Sau sfatul. Algaria se ridică din dreptul focului. Și ea o cercetă cu privirea pe Heather. Nu uita, credința e soluția. E singurul lucru pe care li-l putem da când sunt treji, când se agită, când delirează. Trebuie să credem. Să credem. Să-i convingem de asta. Doar credința noastră absolută, neclintită va fi suficient de puternică să-i facă și pe ei să creadă.

Heather se uită în ochii Algariei – ochi bătrâni, ochi înțelepți. Vorbea despre viață sau despre dragoste? Sau despre amândouă?

Poate că, în cazul acesta, viața și dragostea erau același lucru.

Ridicând privirea, Heather dădu aprobator din cap.

- Înțeleg.

- Bine. Întorcându-se să o urmeze pe Catriona, care, după ce asistase la schimbul de replici, părăsea odaia, Algaria adăugă: Una din noi o să vină la câteva ore, în caz că apare vreo schimbare sau ai nevoie de ceva. Nu cred că se trezește în noaptea asta, însă, atâta timp cât respiră, nu trebuie să ne facem griji că este ceva în neregulă.

Recunoscătoare pentru că o liniștise, Heather le urmări pe cele două femei ieșind din odaie și închizând ușa.

Apoi îi aruncă o privire lui Breckenridge, care stătea atât de tăcut pe pat.

Un scaun cu spătar era așezat între pat și cămin. Îl trase spre pat, se așeză pe el, se sprijini cu coatele pe cuverturi, îi luă una din mâini – atât de rece și de lipsită de viață – și i-o ținu între palmele ei.

Îl motiva să trăiască.

Făcând abstracție de senzația de gol imens din odaie, de sentimentul dezolării ce plana deasupra lor, își concentră toată energia asupra unui singur scop.

El trebuie să trăiască.

Trebuia să facă orice îi stătea în putere.

El era totul pentru ea, lumea ei. Știa asta acum, credea asta – credea cu mintea, cu inima, cu sufletul, cu fiecare părticică a ființei sale.

Nu avea, cu nici un chip, să-l lase să moară.

Nu se trezi. Nici în acea lungă noapte, nici în ziua care urmă.

Heather părăsi odaia, plecă de la căpătâiul lui doar câteva minute. În timpul perioadei de veghe din prima noapte, se pusese lângă el în pat; dormea – moțăia – cu una din mâinile lui într-a ei, în caz că se trezea.

El nu se mișcase deloc.

A doua zi era mohorâtă și friguroasă și în geamuri bătea o ploaie răzleață. Catriona și Algaria tot intrară și ieșiră din odaia lui pe tot parcursul zilei, îi schimbară bandajele și compresele folosite pentru a scoate infecția din organism.

Heather le ajută; toate trei reușeau împreună să-l miște, să-l dezbrace, să-l spele, să-l curețe, apoi să-l bandajeze din nou.

Heather nu vorbi mult; nu prea avea ce să spună.

Ei i se părea că rana era mai curată, însă tot arăta îngrozitor – o rană urâtă la șold. Văzând cât de grav era, se rugă de două ori mai fierbinte lui Dumnezeu, Stăpânei, oricărei zeități care ar asculta-o. Heather era recunoscătoare că vicontele supraviețuise, însă era și mai dornică să-și continue viața.

Catriona și Algaria schimbau păreri în șoaptă. Heather nu trebuia să asculte ca să știe despre ce vorbeau. Deducea totul din vocile și din expresiile serioase întipărite pe chipuri.

Breckenridge trăgea să moară.

Când se lăsă din nou seara, tot nu se mișca. În conac domnea liniștea. Catriona mai veni la el o ultimă dată înainte să se ducă la culcare. După ce îl examină, se îndreptă de spate și oftă. Apoi puse o mână pe umărul lui Heather și o strânse ușor.

- Să ai credință.

Catriona îi dădu drumul și părăsi odaia. Heather stătea pe scaunul de lângă pat, cu privirea ațintită asupra chipului bărbatului. Fără să vrea, degetele ei atinseră pandantivul de cuarț trandafiriu dintre sâni.

„Să ai încredere. Să crezi.“

Era încrezătoare.

Înțelegea acum ce voia soarta de la ea – să aibă puterea de a rezista indiferent de situație. Să-l iubească până la moarte, chiar dacă el se prăpădea, o părăsea.

Dragostei nu-i păsa de toate acestea. Pur și simplu, era acolo.

Dragostea era necondiționată.

Dragostea era pentru totdeauna.

Avea încredere în dragoste. Credea în dragoste.

Avea să-l iubească până când moartea avea să-i despartă.

Și, dacă i se oferea prilejul, avea să-l convingă de asta.

Pe când noaptea o învăluia, închise ochii și se rugă.

El își reveni, însă nu era ca de obicei. Se simțea... detașat. La mare depărtare. Încă era printre cei vii, însă părea separat de lume printr-un văl subțire.

Plutea.

Nu mai simțea durerea care-l chinuise zile întregi.

Nu mai simțea trupul în care stătuse 35 de ani – trupul care zăcea, slăbit și chinuit în patul imens.

Acel trup – trupul lui – era înghețat bocnă.

Vedea, dar nu cu ochii. Vedea, dar nu știa cum și de ce. Nu-și mai dădea seama care simțuri îi spuneau ce știa acum.

Frigul și durerea... îl împinseseră afară.

Din trupul său, în noapte.

După acel văl.

Simțea o senzație ademenitoare care îl încuraja să renunțe și să plutească departe de lume, de durere, de frig și de chinul îngrozitor.

Trebuia doar să se hotărască și să se rupă de realitate, legătura cu lumea avea să se frângă, iar el avea să găsească o binecuvântată pace.

Acea pace era la o bătaie de inimă distanță.

El – trupul lui din pat – mai răsuflă o dată adânc și dureros... Și se gândi să ia acea decizie.

Ultima lui decizie.

Ce motiv avea să trăiască?

Ce mai rămăsese să-l lege de acea lume?

În vreme ce gândul ăsta i se contura în minte, răspunsurile îl năpădeau.

Tatăl lui.

Dragele lui surori, rele și urâte.

Heather.

Se opri la ea, întrebându-se de ce mai era pe listă. Nu îl iubea, îi ceruse să plece, să dispară... Atunci de ce mai era legat de ea?

Putea să simtă... acea legătură în această stare ciudată. O simțea, o vedea. Ca o coardă strălucitoare, tensionată, dar rezistentă; îi lumina mintea, era plină de viață, adevărată, puternică...

Era reală.

Crezuse că era singur, cuprins de frig și de agonie, tăcut în patul imens, însă acea coardă strălucitoare... ducea undeva. Era fixată cumva. Îl lega de această lume, de viață.

O șoaptă din cealaltă lume îl înfioră, chemându-l, ispitindu-l.

Dar acum văzuse ce trăia în el, fusese fascinat de frumusețea acestui lucru – trebuia să știe, înainte să facă acel ultim pas hotărâtor și să întoarcă spatele minunii, bucuriei.

Nețărmuritei frumuseți a dragostei.

Simțurile îi reveneau – nu pipăitul sau vederea, ci corespondentul lor în lumea asta – și știu imediat unde se termina coarda cea strălucitoare.

Heather stătea la căpătâiul lui, însă își încrucișase brațele pe pat și își pusese capul jos. O mână gingașă era în palma lui slăbită. Părul ei era dispus în evantai, ca un fel de văl auriu peste așternut, câteva fire aurii formând o rețea delicată pe obrazul ei.

Dormea.

Se gândi imediat că nu stătea confortabil, că trebuia să se ridice și să o așeze ca lumea în pat...

Se opri, se gândi.

Își aminti că ea îl respinsese.

Își aminti că totuși își riscase viața – ajunsese în pragul morții – ca să o salveze.

Dacă trăia, ar face-o din nou.

Dragostea pentru ea era o parte integrantă din el – cea mai puternică, cea mai strălucitoare, cea mai bună parte din el.

Nu avea să-și mai scoată acest lucru sau pe ea din inimă și nici să-și vândă sufletul... Sau mai degrabă își vindea sufletul decât să piardă dragostea, să o piardă pe ea.

Chiar dacă nu era a lui în sensul lumesc, obișnuit.

Avea să fie mereu a lui, să o protejeze în orice privință care conta pentru el.

Să o iubească.

Se uită la ea, o studie de la acea nouă distanță, prin acea imagine distorsionată de văl.

Spusese că nu-i păsa dacă pleca... așa că de ce era acolo?

De ce era – își extinse simțurile și se asigură că era doar ea – la căpătâi, stând de veghe pe timpul nopții?

Se concentră din nou asupra ei, văzu, simți urmele lacrimilor pe care le vărsase.

Era convins că le vărsase pentru el.

Știa că îi păsa.

Alte cuvinte îi răsunau în minte; se concentră și își aminti.

Acolo, lângă țarcul taurului, când viața se scurgea din el și îi era atât de frig, Heather îi spusese că se răzgândise – îi spusese că voia să se mărite cu el. Vorbiseră despre viitorul lor, despre lucrurile pe care aveau să le facă, să le înfăptuiască.

Amintirile îl copleșiră.

Îl iubea.

Minunea acestui lucru îi distrase atenția. Pe când el savura acest nou aspect strălucitor al realității, pluti din nou acolo unde fusese mai devreme.

Oscila între viață și moarte.

Simți din nou acea chemare, auzi acele voci, parcă mai insistente acum. Să renunțe la viață și să părăsească lumea pe care o știa.

Să o părăsească pe Heather. Să abandoneze dragostea lor.

Se uită din nou – cu detașare, cu calm – la trupul său din pat. Rănile erau grave. Sub mirosul de ierburi și poțiuni care i se dădeau, trupul său se zvârcolea în chinuri. Dacă se întorcea în acel trup, avea să petreacă zile întregi în chinuri, săptămâni într-o durere cruntă.

Se concentră asupra lui Heather cu acele simțuri ciudate. O văzu așa cum era în acel moment – vulnerabilă, pierdută și fără apărare. Și părea așa fragilă pentru că îl iubea și pentru că acceptase acest lucru.

Era atât de vulnerabilă emoțional.

Dacă el o părăsea... cine avea să o mai țină în brațe, să o protejeze? Să aibă grijă de ea, să o apere?

Cine ava să o iubească?

Nu putea să plece. Indiferent cât se chinuia, în ciuda prețului pe care trebuia să-l plătească, nu putea să o părăsească – nu dacă exista vreo speranță de a sta, de a rămâne lângă ea.

Auzi din nou acele chemări, mai clar de această dată. Să plece sau să rămână – trebuia să se hotărască.

Nu-i trebui mult timp ca să știe ce avea de făcut. Pur și simplu se gândi și rosti un singur cuvânt:

- Nu.

Și era iarăși în trupul său.

Iar durerea îl cuprinse din nou.

- Arde. Heather își ridică privirea spre Catriona. Ce facem?

Expresia îngrijorată de pe chipul Catrionei nu reuşi să-i înăbuşe teama care o prinsese în gheare. După ce pielea lui îi fusese rece la atingere în prima noapte şi a doua zi, în această dimineaţă, când se trezise şi se uită la Breckenridge, văzuse puţină culoare în obrajii săi. Mâna pe care i-o ţinuse fusese caldă.

Din pricina inocenţei şi a lipsei de experienţă în privinţa unei răni grave, Heather crezuse că el avea să se facă bine. Vorbind încetişor, spunându-i toate lucrurile pe care aveau să le facă odată ce el se va însănătoşi, ea aşteptase nerăbdătoare să se trezească.

În schimb, făcuse febră, care tot crescuse până acum, iar după-amiaza târziu ajunsese foarte mare, ameninţând să-l cuprindă şi să-l distrugă cu totul.

Acum nu-i mai ştergeau fruntea cu apă rece, ci ajunseseră să-i pună cearşafuri înmuiate în apă rece, schimbându-le mereu, dar nimic nu-i scăzuse temperatura.

Continua să urce.

Cu braţele încrucişate, Catriona se uita în jos la el, apoi, de parcă ar fi tras o concluzie, încuviinţă scurt din cap.

- Are nevoie de o baie cu apă rece ca gheaţa. Am încercat orice fără rezultat, aşa că trebuie să facem asta. Ezită, apoi îi întâlni plivirea lui Heather. E riscant cu o asemenea rană, dar, dacă nu-i scădem temperatura, oricum îl pierdem.

- Acum? Fu singurul răspuns al lui Heather.

Catriona dădu ordine. În câteva minute, Henderson veni cu doi valeţi care duceau o cadă mare din tablă. Catriona le spuse să o pună în cealaltă parte a camerei, departe de cămin, deşi focul se stinsese de ceva vreme.

Primul valet care căra două găleţi cu gheaţă veni cinci minute mai tarziu.

Algaria venise din camera copiilor şi supraveghea totul. Richard apăru cu Henderson şi cu alţi doi bărbaţi. Erau pregătiţi să-l ridice pe Breckenridge din pat şi să-l ducă până la cadă.

- O să trebuiască să-l cufundam, apoi să-l scoatem, le zise Catriona.

Improvizară un fel de targă dintr-un cearşaf. Când Algariei i se păru că era suficientă gheaţă, bărbaţii îl puseră pe Breckenridge pe cearşaf, îl ridicară şi îl aşezară în cadă.

Cu braţele încrucişate, Heather se uita şi tremura.

În clipa în care bărbaţii se îndepărtară, lăsându-l pe viconte să se cufunde în apa cu gheaţă, ea se duse într-o parte a căzii, îngenunche şi îi luă o mână în ale ei.

De partea cealaltă a căzii, Catriona stătea aproape, observând totul. După

câteva minute, Heather își dădu seama că femeia se uita la buzele lui Breckenridge.

Când începură să pălească, spuse:

- Scoateți-l! Acum!

Heather se dădu înapoi, iar bărbații intervenira.

Îl scoaseră din cadă, apoi îl puseră jos pe mai multe prosoape, înfășurat în cearșaful rece ca gheața. Catriona și Algaria îi schimbară repede bandajele cu altele uscate.

Îl mai puseră în cadă de două ori înainte de miezul nopții.

După ce pendulele din tot conacul anunțară ora douăsprezece, iar Breckenridge stătea din nou pe pat acoperit doar cu cearșaful umed, Heather se puse pe scaunul de lângă el, cu mâna într-a lui, privindu-l cum dormea.

De cealaltă parte a patului Catriona stătea și ea de veghe, într-un balansoar, înfășurată într-un șal călduros.

În acea tăcere, Heather își adună curajul să întrebe ceva ce o frământase toată ziua:

- De ce nu s-a trezit?

Catriona, care se uita și ea la Breckenridge și se legăna cu scaunul, îi spuse încetișor:

- Cred că din cauză că a pierdut mult sânge. Nu cât să moară, dar suficient cât să... doarmă profund. Acesta-i adevărul. Plus că mai avea și infecție. Fără să-și ia ochii de la el, continuă: Trupul și mintea au diferite căi de apărare – mintea poate trimite trupul într-o stare de hibernare, nu de inconștiență, ci un somn profund, ca să se vindece mai bine. Ridicând o mână ca să-și aranjeze șalul, Catriona îi aruncă o privire lui Heather. Nu mi se pare un semn rău dacă nu se trezește – cel puțin nu deocamdată. Poate fi chiar opusul – un indiciu că organismul lui e rezistent și se vindecă. Febra e un semn că organismul lui luptă cu infecția.

Heather dădu aprobator din cap. Cuvintele erau o consolare; îi pătrundeau până în suflet.

Catriona se întinse și își puse degetele pe încheietura lui Breckenridge. După o clipă, îi dădu drumul.

- Pulsul îi e încă stabil. Nu foarte puternic, dar nu e semn că ar scădea, iar momentan temperatura e bună. Însă mă aștept ca febra să-i mai crească până dimineața. Așezându-se pe scaun, își puse șalul pe umeri și îi întâlni privirea lui Heather. Propun să-l veghem cu rândul. Una din noi trebuie să fie trează în caz că temperatura îi crește brusc – cum mă aștept – sau dacă îi scade și începe să tremure. Închise ochii și se foi pe scaun. Dacă începe

să tremure sau să-i crească temperatura, trezește-mă imediat.

- În regulă.

Heather se aplecă pe pat, cu mâna lui Breckenridge într-a ei și se așeză ca să se uite la el toată noaptea. După două ore, Catriona se trezi și insistă că Heather avea nevoie de odihnă. Heather știa că nu avea rost să se opună; închise ochii și puse capul pe pat.

Mai târziu, Catriona o zgâlțâi să se trezească. Heather clipi, se concentră. Încă era noapte. Sub palma ei, mâna lui Breckenridge ardea.

- Trebuie să-i scădem din nou temperatura. Catriona îi zise să se scoale de acolo și să se ducă într-o parte a patului.

Heather se ridică și se dădu deoparte, clipind surprinsă când îi văzu din nou pe Richard și pe ceilalți bărbați. Umpluseră deja cada cu gheață.

Repetară procedura cunoscută.

Odată ce Breckenridge era din nou pe pat, cu pielea rece și umedă, iar Richard și ceilalți bărbați plecaseră, Heather se trânti din nou în scaun.

În fața ei, Catriona îi luă pulsul lui Breckenridge, apoi se uită la Heather.

- O să mă duc la mine în cameră. Temperatura n-ar mai trebui să-i crească până dimineață. Cu brațele încrucișate, se uită încruntată la el. Dacă începe să tremure sau îi crește febra, promite-mi că mă chemi imediat.

Heather încuviință din cap.

- Promit.

Catriona dădu să plece din odaie.

- Încearcă să dormi dacă poți.

Heather oftă, îi luă iar mâna într-a ei și se puse din nou de veghe.

Zilele care urmară se dovediră cele mai grele din viata ei. Deși nu se mai văzură nevoiți să-l cufunde în apă cu gheață, temperatura lui Breckenridge nu rămânea constantă, crescând imprevizibil – lucru care o speria de fiecare dată.

Apoi deveni din ce în mai agitat, dând la o parte cuverturile și foindu-se în pat, gemând. Heather nu-l lăsa singur prea multă vreme. Răsplata ei veni spre sfârșitul celei de-a treia zi, când vocea, cuvintele ei reușiră să-l aline.

Catriona răsuflă oarecum ușurată când observă acest lucru.

- E exact cum credeam – nu e chiar inconștient. E pe drumul cel bun.

Păru mai încrezătoare după ce spuse asta.

Însă Heather nu se simțea mai alinată – voia să-i vadă din nou ochii, voia

să o recunoască și să o înțeleagă. Îi era teamă că, atunci când urma să se trezească după atâtea zile de „hibernare“, nu avea să-și mai aducă aminte. De ea sau de oricine altcineva.

Ca să uite de aceste temeri, ori de câte ori era singură cu el vorbea – despre trecutul lor, despre prezentul lor, de viitorul lor. Îi vorbea fără oprelişti, îndemnată de iubire. Mai mult decât orice altceva, în acele momente când dragostea lor strălucea se simțea și ea mai bine.

Cu toții ajutau cum puteau. Bucătăreasa trimitea tăvi cu mâncare la intervale regulate, iar Algaria se asigura că Heather mânca. Lucilla și Marcus, neobișnuit de cuminți, se furișau să-l vadă au să întrebe de viconte, dar nu rămâneau multă vreme. Richard venea adeseori să-i mai spună ce se mai întâmpla în lumea de afară.

Dar Catriona era adesea sprijinul ei, mai ales în timpul orelor de veghe, deși acum, că starea lui Breckenridge se îmbunătățea, dormea la ea în cameră. Se întorcea periodic să vadă cum se mai simțea vicontele, să o consoleze pe Heather și să-i țină de urât o vreme.

Spre sfârșitul unei asemenea vizite, cu Heather la locul ei obișnuit lângă pat, cu mâna lui Breckenridge într-a ei, Catriona stătea în balansoarul de pe cealaltă parte a patului și o certeta cu acea privire cu care Heather credea că vede în străfundurile ființei sale.

După ceva vreme, Catriona o întrebă:

- Ați reușit să vă rezolvați problemele și v-ați hotărât să aveți un viitor împreună?

Heather nu se aşteptase la o asemenea întrebare. *Un viitor*. Catriona făcuse să sune de parcă nu aveau altă alegere decât aceea, de parcă un viitor împreună era tot ce puteau avea.

- Da. Heather se încruntă. Cel puțin... cred că da. Când Catriona își arcui sprâncenele, ea continuă: Înainte să vină toată lumea, am vorbit, ne-am spus anumite lucruri. Dar a fost așa o încurcătură, că până la urmă nu știu dacă el... Trase aer în piept. Nu știu cât o să-și amintească.

- Păi, în cazul acesta, îți sugerez să-i împărtășești punctul tău de vedere imediat ce se trezește și e în stare să înțeleagă. Catriona îi susținu privirea. E foarte important, Heather. De obicei nu le spun oamenilor asemenea lucruri – nu trebuie să vă influențăm – dar voi sunteți sortiți să fiți împreună. Însă, înainte de a te bucura de roadele viitorului, trebuie să crezi. Din tot sufletul, ca să se întâmple. Trebuie ca acest lucru să te călăuzească în tot ce faci, în felul în care vorbești, chiar și în gânduri. Catriona se opri, apoi continuă, fixând-o pe Heather cu privirea. Nu știu de ce e atât de important, însă așa trebuie să fie, sunt convinsă. Ca totul să fie

bine între voi, trebuie să credeți amândoi în iubirea voastră.

Heather îi sorbi cuvintele și le simți adevărul. Aflase că logica și rațiunea nu erau mereu valabile când era vorba despre dragoste; poate că încrederea în dragoste era singurul criteriu adevărat. Poate era riscant să ai încredere oarbă într-o emoție, însă ea nu mai avea nimic de pierdut. Dădu aprobator din cap.

- Da, așa voi face.

Spre surprinderea ei, răspunsul păru să o liniștească pe Catriona, care se relaxă vizibil, zâmbind aproape cu tristețe.

- Prea bine. Se ridică, se înfășură cu șalul, apoi se uită la Breckenridge. N-o să-ți dea de furcă în noaptea asta. Dormi. N-o să te părăsească.

Spunând acestea, se întoarse și se duse apre ușă.

Heather o privi cum pleca, iar ușa se închise în urma ei. Se gândi din nou la conversația dintre ele, apoi, simțindu-se mai bine, se așeză în pat lângă Breckenridge, puse capul pe pernă și închise ochii.

Zilele și nopțile i se păreau la fel; pierduse noțiunea timpului. În după-amiaza următoare, Heather cedă insietențelor celorlalți și făcu o baie relaxantă. Se spălă pe cap, își puse haine curate și își prinse părul în coc. Luă o masă ca lumea.

Revigorată, se întoarse la căpătâiul lui Breckenrige pentru a o înlocui pe Algaria. Deși febra scăzuse și părea mai puțin bolnav, nu se trezise încă, însă Catriona și Algaria se așteptau ca asta să se întâmple cât de curând.

Abia se așezase în scaunul cu spătar, când ea și Algaria, care rămăsese în dreptul ușii, auziră tropăit de copite și zgomot de roți în curtea din față.

Algaria îi întâlni privirea.

- Cineva a venit într-un suflet.

Cinci minute mai târziu, intră valvârtej în odaie o doamnă elegantă și zveltă, cu un par castaniu strălucitor care-i înconjura chipul.

Heather zâmbi.

- Caro! Se ridică. Caroline Anstruther-Wetherby se duse direct spre pat. Cu privirea ațintită asupra bărbatului care zăcea acolo, se întoarse ca să ajungă la Heather, apoi se uită la ea cu ochii albaștri-argintii și o îmbrățișă, parfumul ei răspândindu-se în toată odaia.

- Draga mea! Am auzit ce s-a întâmplat și am venit degrabă. Caro îi dădu drumul lui Heather și se uită din nou la Breckenridge. Cum se simte?

Heather se opri, apoi zise:

- Mai bine.

Caro se aplecă și luă mâna moale pe care o ținuse Heather. O atinse ușor, de parcă prin intermediul atingerii putea să-i spună lui Breckenridge că era acolo, apoi o puse jos și se întoarse spre Heather.

- Spune-mi tot!

- Spune-ne tot!

Heather și Caro se întoarseră imediat să-l vadă pe Michael Anstruther-Wetherby, care traversa camera spre ele. Caro era legată de familia Cynster prin căsătoria cu Michael, căci Honoria, sora lui Michael, era ducesă de St. Ives, căsătorită cu Devil Cynster, capul clanului Cynster, fratele mai mare al lui Richard și cel mai mare văr al lui Heather.

Michael, care era un bărbat înalt, brunet, cu relații, implicat în politică, o îmbrățișă călduros pe Heather. O bătu pe umăr pe când se trase din îmbrățișare.

- Am venit să le țin locul fraților și tatălui tău, ca să nu mai pomenesc de Devil și de restul. Cum Caro era hotărâtă să vină degrabă aici, iar Breckenridge se simțea rău, ne-am gândit că e mai bine ca restul să aibă răbdare și să rămână la Londra, până înțelegem noi ce se petrece aici.

Ușurată, Heather închise câteva secunde ochii.

- Mulțumesc. Vorbea din inimă. I-ar fi trebuit mult efort și tact ca să le facă față fraților ei și nu s-ar fi simțit în stare. Deschise ochii și îi zâmbi lui Michael. Era, într-adevăr, un politician până în măduva oaselor. Îți rămân profund recunoscătoare.

Îi zâmbi și el.

- Mă gândeam eu. Însă trebuie să ne spui totul. De la început.

- Prea bine. Se uită la Breckenridge și se asigură că încă ,,dormea“, apoi arătă spre canapeaua și spre scaunele din cealaltă parte a camerei.

După ce se așezară confortabil, le povesti totul de la început, de la casa lui Lady Herford.

Nu omise nimic, ci le povesti aventura lor pas cu pas. Nici Michael, nici Caro nu erau proști; ascultară și înțeleseră cu o ușurință remarcabilă povestea ciudată și complicată a răpirii ei, motivele pentru care insistase să rămână și să afle mai multe, precum și problemele pe care le întâmpinase cu Breckenridge până reușise să scape din mâinile răpitorilor.

Când ajunse la punctul în care intraseră în Vale și se adăpostiseră la conac, se opri, apoi își ridică privirea și continuă:

- Eu și Breckenridge am discutat despre viitorul nostru, dar nu aș vrea să mai abordez acest subiect până nu se trezește.

Caro și Michael se uitară unul la altul, însă Heather nu înțelese semnificația, apoi Caro dădu aprobator din cap.

- Prea bine. Cum s-a rănit? Richard ne-a zis că l-a atacat un taur.

Îi era mai ușor să răspundă la asta. Însă, retrăind momentele dinaintea accidentului lui Beckenridge, Heather fu surprinsă – cum fusese și atunci, dar uitase în vâltoarea evenimentelor – de felul ciudat în care mâinile gemenilor o împinseseră în loc să o înșface. Oare ce plănuiseră?

- Și cum e de atunci? o întrebă Caro.

Încercând să uite acele momente, ea le spuse că la început zăcuse aproape înghețat.

- Catriona a zis că a fost în șoc. Apoi a făcut febră.

Michael se uită spre pat și se încruntă.

- Încă nu și-a recăpătat cunoștința?

Heather se uită și ea prin cameră.

- Catriona spune că nu e inconștient, ci doarme un somn foarte profund, vindecător. Febra i-a scăzut, dar mai are puseuri. Ea și Algaria sunt de părere că va scăpa și se va trezi în scurt timp.

- Măcar a fost aici când s-a întâmplat și s-au îngrijit de el oameni pricepuți. Caro se ridică. Dacă vrei, stau cu tine o vreme. Am vești de la surorile și de la mama ta. Stăm de vorbă cât îl veghem.

- Desigur.

Heather se ridică.

Michael făcu la fel. Se uită la Caro, îi zâmbi ei, apoi lui Heather.

- Cum nu e nevoie de mine, o să mă duc să-l caut pe Richard.

Le salută și se îndreptă spre ușă, lăsând-o pe Heather să o conducă pe Caro înapoi la patul bolnavului.

Să stea de veghe la căpătâiul lui Breckenridge.

Mai târziu în acea noapte, Heather se așeză pe scaunul de lângă patul lui Breckenridge. Uitându-se la chipul său inexpresiv, destul de sever în somn, se gândi la speranțele ei, la temerile ce-i dădeau târcoale. Se gândi la tot ce văzuse în acea seară, la căsătoriile celorlalți, la traiul lor împreună.

Pentru că ea nu voia să plece de la căpătâiul lui, ceilalți – Caro, Michael, Catriona și Richard – cinaseră acolo, în partea cealaltă a camerei. Sporovăiseră mult, chiar și râseseră. Heather sperase ca zgomotul să-l scoată pe Breckenridge din somnul profund, însă el nu se mișcase.

Starea lui nu se schimbase, însă a ei era limpede.

În familia ei, unde căsătoriile erau bazate pe dragoste, crezuse că știa cum funcționau aceste aranjamente. Însă acum, probabil din dorința de a avea așa ceva, un parteneriat comun bazat pe afecțiune cu el, Heather

devenise mai conștientă, mai profundă, fusese mai sensibilă la relația dintre Michael și Caro, Catriona și Richard. La acea senzație constantă, adesea nerostită și greu de remarcat prin care primeau și dădeau.

Observase că întâi se dădea afecțiune.

Și acest lucru se făcea de la sine, fără presupunerea că acel gest avea să fie răsplătit la fel, deși era evident că acest lucru era inevitabil între cupluri.

Acum înțelegea că dragostea, oferirea ei, era mai importantă decât orice altceva, că totul intra pe planul doi în fața iubirii necondiționate.

Luându-i mâna lui Breckenridge într-a ei, spuse încetișor:

- Dacă te întorci la mine, indiferent dacă mă iubești sau nu, mă voi căsători cu tine și te voi iubi necondiționat până la moarte.

Rostirea cuvintelor și angajamentul luat schimbară lucrurile. Se simțea sigură pe sine, ancorată în realitate.

Știa unde se găsea.

Înțelegea că, și dacă nu primea nimic în schimb, dacă onora dragostea pe care fusese binecuvântată să o simtă, atunci acesta avea să fie adevărata măsură a succesului ei în viață.

Se aplecă, se sprijini în coate pe pat, îi luă o mână într-ale ei și închise ochii.

Și se rugă lui Dumnezeu și Stăpânei – în definitiv, erau în Vale.

- Dacă mă lași să-mi făuresc un viitor alături de el, voi profita de acest lucru și mă voi bucura cât voi putea de mult. Voi respecta acel jurământ făcut lui și dragostei ce i-o port. De-a pururi în vecii vecilor. Amin.

Capitolul 21

Se trezi în lumina zorilor care scălda toată odaia într-un argintiu-trandafiriu perlat. Preț de o clipă, se întrebă ce o trezise – apoi se uită la Breckenridge, la ochii lui căprui.

- Te-ai trezit!

Reuși să nu icnească. Bucuria pe care o simțea era aproape imposibil de stăvilit.

El zâmbi slab. Pleoapele îi atârnau grele.

- Sunt treaz de ceva vreme, dar n-am vrut să te scol.

Vocea lui era aproape o șoaptă.

Heather își dăduse seama că se trezise datorită presiunii slabe a degetelor lui. Degete care nu mai erau calde. Îl atinse pe frunte.

- Ai temperatura normală. Ai scăpat de febră. *Slavă cerului.*

Își trase mâna și se concentră din nou asupra chipului său. Ușurarea o năpădea ca un val puternic ce aproape o mătura.

- Trebuie să te odihnești. Era un ordin; simțea nevoia să se asigure că el înțelesese. Ești pe drumul cel bun. A trecut perioada critică, și o să te faci mai bine din zi în zi. Catriona spune că o să fii ca nou în scurt timp.

Algaria o sfătuise să-l asigure de asta.

El înghiți în sec. Închise ochii și întoarse capul. I se păru că dă aprobator din cap.

- O să mă odihnesc într-o secundă. Dar întâi... Ai vorbit serios acolo lângă țarc? Îți dorești un viitor alături de mine?

- Da. Îi strânse mâna mai cu putere. Am vorbit foarte serios.

El își arcui buzele o clipă, apoi oftă. Cu ochii încă închiși – Heather avea impresia că vicontelui îi era foarte greu să-și țină ochii deschiși –, șopti:

- Bine. Pentru că și eu am vorbit serios.

Ea zâmbi printre lacrimile care începeau să i se scurgă pe obraji.

- Chiar și ce-ai zis despre fiicele noastre, că să arate precum Cordelia?

Zâmbetul i se lărgi.

- Am spus asta cu voce tare? Da, am vorbit serios, dar te implor să nu-i spui – o să mă tot bată la cap, iar Constance o să-mi pună pielea pe băț.

Începea din nou să vorbească neclar; îl cuprindea iarăși acel somn vindecător.

Cuvintele Catrionei, avertismentul ei, răsunau în mintea lui Heather. Își aminti jurământul făcut. Se aplecă deasupra lui; ținându-i încă mâna într-ale ei, îi ceru cu o voce firavă:

- Dormi și fă-te bine, însă, înainte de asta, trebuie să-ți spun ceva. Te iubesc. Până la moarte. Nu mă aștept să mă iubești și tu, nu mai

contează. Oricum te voi iubi de-a pururi.

Îl sărută din nou, își dădu seama că auzise și era surprins, mirat. Nu-i răspunse. Ea se dădu înapoi.

- Acum trebuie să te faci bine. Că doar avem de făcut o nuntă.

Știa că auzise – trăsăturile i se îndulciră.

În vreme ce-l fura somnul, pe chip îi înflori un zâmbet delicat.

Breckenridge se întoarse în cele din urmă în lumea celor vii înainte de amiază. Deschise ochii și o văzu pe Algaria pe un scaun lângă pat. Îl împinsese mai în spate și tricota de zor, însă, ca și cum ar fi simțit, își ridică privirea – și se uită la el într-un chip ciudat, cum numai ea și Catriona erau în stare –, apoi dădu aprobator din cap.

- Bine ai revenit. Puse deoparte tricotajul. Cum te simți?

Spre surprinderea și iritarea lui, își dădu seama că se simțea slăbit ca un pisoiaș, iar rana, deși se vindeca, îl mai durea suficient cât să-l țină locului. Însă cu ajutorul lui Henderson reuși să se ridice, să-și facă nevoile, apoi o baie. Reuși chiar să stea drept cât să se bărbierească, apoi Algaria îi puse din nou un bandaj.

Catriona, care fusese chemată și venise mai devreme, se întoarse cu una dintre cămășile de noapte ale lui Richard.

- N-are rost să te îmbraci, îl lămuri ea. N-o să poți părăsi odaia asta – și nici să te dai jos din pat – până nu te faci bine, și asta n-o să se întâmple peste noapte.

Mai fusese bolnav o dată, și știa că femeia avea dreptate. Ridică o mână, lăsându-se păgubaș.

- În regulă. Nu ies din cuvântul tău.

Cu cămașa de noapte pe el, îl lăsă pe Henderson să-l ajute să se suie în patul abia făcut. Catriona și Algaria se consultau în cealaltă parte a camerei. Uitându-se la ușă, întrebă:

- Unde-i Heather?

Catriona se uită la el.

- Doarme. A stat la căpătâiul tău tot timpul în ultimele șase zile. Acum, că te simți mai bine, am insistat să se odihnească. O s-o trezesc la cină, însă nu înainte.

El încuviință confuz din cap. *Șase zile?* Imposibil.

- Fiindcă ești treaz, o s-o trimit pe Caro să stea cu tine.

- Pe Caro?

Dacă ajunsese aici, atunci chiar trecuseră șase zile.

- Ea și Michael au sosit ieri.

Întorcându-se spre Algaria, Catriona mai făcu un comentariu, apoi se duse spre ușă.

Algaria se întoarse să-și ia tricotajul.

- Caro vine imediat – a mâncat de prânz. O să trimit pe cineva să-ți aducă de-ale gurii. Ce-ai vrea?

Era mort de foame, dar știa din experiență că nu avea să poată mânca foarte mult. Algaria fu de acord cu opțiunea lui pentru ciorbă și pâine și se duse să dea ordinele necesare.

La cinci minute după ce se închise ușa în urma ei, se deschise din nou, și intră Caro. Ochii ei de un albastru-deschis se ațintiră imediat asupra lui. Apoi zâmbi.

- Slavă cerului că ești bine!

El ridică o mână și făcu un semn vag spre balansoar.

- Bine ai venit în odaia bolnavului. Am înțeles că o să mai rămân aici ceva vreme.

- Într-adevăr. Veni spre el, își ridică un pic fustele și se așeză, cercetându-i chipul cu ochii ei strălucitori, zâmbind larg, lăsând să se înțeleagă că era încântată de ce vedea. Arăți mult mai bine decât ieri. Faptul că ești treaz e categoric un semn bun.

Schițând un zâmbet, el își lăsă din nou capul pe pernă. Caro se rezemă de balansoar.

- Trebuie să-mi fii profund recunoscător că am venit doar eu și te-am scutit astfel de prezența surorilor tale. Constance și Cordelia erau chitite să vină încoace imediat ce-au auzit – a trebuit să mă folosesc de toată puterea mea de convingere să le împiedic.

- Îți mulțumesc foarte mult. Îi zâmbea amar. Oricât le-aș iubi, sunt foarte autoritare, și acum chiar nu sunt în stare să le țin piept.

Caro îi zâmbi înțelegătoare.

- Le-am promis că le țin la curent și că voi trimite vești la Londra, așa că nu-i nici un pericol să apară aici.

- Dacă mă gândesc, cred că tu și Michael îmi sunteți datori de data trecută. Atunci m-ați lăsat în plata Domnului.

Cu patru ani în urmă fusese împușcat pe când încercase împreună cu Michael să o apere pe Caro.

Ea scutură din cap.

- Atunci eram la Londra – nu prea aveam ce face.

El pufni disprețuitor, însă zâmbi. După ce-i cercetă chipul o secundă, Caro zise:

- Sunt mulțumită – foarte mulțumită – c-ai făcut o alegere în cele din urmă. Era și vremea să-ți vii în fire.

El se încruntă.

- Chiar dacă a fost nevoie de o răpire?

Ea încuviință din cap atotștiutoare.

- Chiar și așa. Se opri, apoi întrebă mai cu blândețe: Ea este aleasa ta, nu?

El îi susținu privirea, apoi dădu aprobator din cap.

- Da. Fără nici o îndoială. Ezită, apoi adăugă: Nu aș putea trăi fără ea.

Zâmbetul lui Caro se lărgi până când radie toată.

- Minunat! Așa și trebuie să fie.

El nu era așa sigur că voia să audă asta; trebuia să se acomodeze cu acele sentimente de vulnerabilitate și de dependență; încă se îndoia că reușise.

- Din păcate, se pare că de câte ori sunt pe cale să fac pasul cel mare, mă rănesc. Cu tine și cu Michael am fost împușcat și era să mor. De această dată, am fost străpuns de cornul unui taur și am ajuns la un pas de moarte. Trebuie să mă bucur că surorile mele Constance și Cordelia sunt deja căsătorite.

Caro râse.

- Pesemne ai scăpat atunci pentru că sunt mult mai mari ca tine – erai doar un puști când s-au măritat ele. Caro se opri și își înclină capul într-o parte, să se uite la el. Încă zâmbind, continuă: Ești protector, să știi. Asta ești, asta faci. Iar acum ai găsit femeia pe care trebuie să o aperi tot restul vieții. Zâmbetul i se lărgi pe față. Odată ce te însori cu ea, o să fii în siguranță.

El pufni, dar continuă să zâmbească, fără nici o intenție să o contrazică.

Pentru că avea dreptate.

Heather era femeia pe care avea s-o apere tot restul vieții.

Cinci zile mai târziu, se dăduse jos din pat, însă stătea mai mult în odaie. Deși coborâse o dată în sala mare, ca să ia masa împreună cu ceilalți, Catriona și Algaria îi interziseseră să mai facă acest efort.

Cum avea de gând să fie la fel de sănătos ca odinioară – pentru ca el și Heather să se căsătorească –, tăcuse din gură, își mușcase limba și se supusese ordinelor celor două.

Așadar, întâlnirea care trebuia să aibă loc între el, Richard și Michael se petrecu în odaia lui. Măcar era îmbrăcat. Caro adusese geamantane cu haine pentru el și Heather. Cu o cămașă lălâie și pantaloni bufanți, peste

care pusese o haină colorată din mătase, stătea rezemat confortabil într-un colț al canapelei, uitându-se la musafirii săi, în timp ce Richard se lăfăia la celălalt capăt și Michael într-un fotoliu.

- În regulă. Michael se uită la Breckenridge. Ce știm despre acest netrebnic?

Breckenridge făcu o grimasă.

- Din păcate, nu prea multe.

Richard se foi pe canapea.

- Știm că e un moșier scoțian. Asta e sigur.

Breckenridge încuviință din cap.

- E un scoțian înalt, brunet, solid, cu fața palidă, ochi reci – trăsătura caracteristică – și e cel puțin un gentleman, aproape sigur un aristocrat și cu siguranță un nobil scoțian.

- Și a pus la cale să fie răpită Heather la Londra și dusă la Gretna Green, de unde să o ia el.

Michael era negru la față de supărare.

- De fapt, nu, spuse Breckenridge. A pus la cale răpirea „uneia dintre surorile Cynster“ – nu conta care dintre ele – și, după cum susține Heather, ăsta e un lucru relevant.

Richard se încrunta.

- În ce sens relevant?

- Ea și Eliza sunt moștenitoare bogate, dar Angelica nu. Iar Heather nu și-a dat seama dacă Henrietta și tânăra Mary erau și ele ținte posibile.

Michael se încruntă.

- Deci, indiferent de motivele lui, e puțin probabil să fie vorba despre bani.

Breckenridge încuviință.

- Și, considerând câte resurse a investit în răpire – banii pentru răpitori și costurile adiacente –, putem trage lesne concluzia că nu e strâmtorat.

- Atunci clar nu a răpit-o pentru bani. Richard îi întâlni privirea lui Breckenridge. Am vrut să te întreb: crezi că Gretna Green, locul de preluare, a avut vreo semnificație?

Breckenridge făcu o grimasă.

- E posibil! Poate voia să se însoare cu ea acolo sau poate îi era mai ușor așa dintr-un motiv pe care nu-l cunoaștem.

Richard dădu aprobator din cap.

- Tipul pe care l-am trimis să pună întrebări la Gretna s-a întors ieri. Nimeni de acolo, nici măcar funcționarul, nu a putut să ne mai dea detalii. Iar Fletcher și Cobbins au fost eliberați de moșier – și au fost plătiți

regește – și au dispărut imediat spre Londra cu buzunarele pline.

Breckenridge pufni.

- Mă îndoiesc că-i vom găsi prea repede. Pun pariu că au fost plătiți să se ascundă. Pe deasupra, nici nu cred că știu mai multe decât noi – Heather s-a descurcat de minune și a scos de la ei tot ce știau.

Michael încuviință din cap.

- Trebuie să presupunem că acest bărbat e suficient de viclean și că are destui bani să-și acopere bine urmele. Așadar, ce facem?

- Nu avem habar cine e sau ce motiv a avut. Breckenridge adăugă cu o mină serioasă: Și să nu uităm că știa familia destul de bine cât să descrie fetele și să evite să vină până în Vale. Când ne-a văzut că ne apropiem de conac și a aflat că e domeniul Cynster, a făcut cale întoarsă.

Toți trei rămaseră tăcuți, întorcând pe toate fețele informațiile avute.

În cele din urmă, Richard spuse:

- Nu mai avem ce concluzii să tragem. Avem o descriere care se potrivește multor moșieri scoțieni și suficiente probe ca să excludem banii ca mobil. E inteligent, descurcăreț, capabil, însă nu știm mai multe.

Breckenridge încuviință din cap.

- Ideea e că mai sunt două surori Cynster în Londra, poate chiar patru, dacă Henrietta și Mary sunt și ele vizate. Dacă a dat greș cu Heather, oare misteriosul moșier va încerca să o răpească pe o alta?

- Până nu aflăm cine e de vină și nu înlăturăm orice amenințare, pericolul e încă prezent.

Richard dădu aprobator din cap.

- Deja l-am pus în alertă pe Devil, însă i-am zis care-i treaba doar în linii mari.

- Eu și Caro plecăm mâine, spuse Michael. În Londra o să ne oprim mai întâi la Grosvenor Square, unde o să spun tot ce i-am transmis lui Devil. O să se asigure că restul fetelor sunt în afara oricărei primejdii și că familia e în alertă.

Richard tresări.

- Parcă văd formându-se liniile de atac. Domnișoarelor n-o să le convină să stăm de pază.

Breckenridge ridică din umeri.

- Atunci să fim subtili! Ce naiba, să vorbim cu Wolverstone. Trebuie să știe cum să procedăm.

Richard scutură din cap.

- E o idee bună, dar nu putem. El – la fel ca mine – și-a descoperit originile în nord. Stă în castelul său din Northumbria și nici una dintre

marile doamne, cu atât mai puțin altcineva, n-a reușit să-l scoată de acolo în sezonul acesta.

- Tot ne poate ajuta, spuse Breckenridge. Și Dumnezeu știe că are mulți colegi însurați dispuși să ne ajute.

Michael încuviință din cap.

- Ai dreptate. O să-i sugerez. Se uită la ceilalți. Și o să-l fac să înțeleagă gravitatea situației. Dintr-un motiv neînțeles, se pare că femeile din familia Cynster sunt în primejdie.

Două nopți mai târziu, Breckenridge stătea în pat și se uita la bolta cerească.

Michael și Caro plecaseră cu o zi în urmă cu veștile că el și Heather aveau să se căsătorească în curând, dar și cu un anunț pe care el îl scrisese pentru *Gazette*, lucru pe care Heather îl acceptase cu dragă inimă.

Totul era bine din acest punct de vedere.

Nici nu fusese nevoit să spună cuvântul pe care nu voia să-l rostească, să jure ce nu voia.

Să admită ce nu voia.

Heather îl scutise de acest lucru, și îi era profund îndatorat.

Dacă nu i-ar fi promis Catrionei că nu se va mișca din pat până a doua zi, s-ar fi dus în camera lui Heather să-i arate cât de recunoscător era.

În acea seară îi scoseseră bandajele care îl strânseseră atât de tare în ultimele săptămâni. Catriona îi cosese rana cu finețe, iar priceperea ei la doftoricească făcuse minuni; nu-i rămăsese decât o cicatrice mică într-o parte a taliei, și nu mai simțea durere. Totuși, Catriona insistase să rămână în odaie până a doua zi dimineață; voia să vadă cum evolua cicatricea expusă înainte să-l lase în lumea mare.

Dar de mâine avea să fie liber. Liber să cutreiere grădinile, apoi împrejurimile, redobândindu-și puterea picioarelor. Era liber să călărească după aceea. Liber să facă toate lucrurile de dinainte să fie rănit.

Evident că se concentra asupra unei anumite activități. Cu mâinile sub cap, se uita în sus, fără să vadă nimic, incapabil să nu se gândească... Ceea ce nu-l ajuta deloc. Promisese să nu plece din cameră.

În spatele satisfacției era o neliniște crescândă, cum nu mai avusese până atunci. Era nerăbdător. Nerăbdător să-și continue viața, să o ia pe Heather de mână și să pornească spre viitorul lui – lor – recent planificat.

Poate că nu era surprinzător. De când își venise în simțiri, petrecuseră ore întregi discutând și făcând planuri. Glumind și tachinându-se adesea,

spunând clar cum doreau să fie căsnicia lor – viitorul lor trai în comun.

Știa că trebuia să doarmă, căci Catriona nu avea să se arate încântată dacă îl vedea cu ochii cârpiți de somn dimineață, însă nerăbdarea și pofta trupească îl țineau treaz.

Cineva trase zăvorul de la ușă; când întoarse capul, avu un sentiment de déjà vu.

Care se transformă în realitate când Heather se furișă în camera lui.

Îl văzu uitându-se la ea, zâmbi, închise ușa și se apropie de pat.

Ca de obicei, avea cămășuța de mătase pe ea.

Tot ca de obicei, Heather se opri lângă pat, trase de șnur și lăsă cămășuța să îi cadă de pe umeri până jos, dezvăluind-o așa cum era – cu pielea moale și cu rotunjimile apetisante.

Îi promisese el Catrionei că nu se dă jos din pat – dar nu dis cutară și despre cazul în care venea cineva în patul lui. Zâmbi larg. Își desfăcu degetele și dădu la o parte cuverturile; ea i-o luă înainte, ridicând așternuturile și strecurându-se înăuntru.

Dar, în clipa în care se întoarse să se uite la ea, ea îi puse o mână pe umăr.

- Nu. Trebuie să stai nemișcat, întins pe spate.

- Da?

Ea încuviință cu fermitate.

- Cu tot corpul.

Pe când vorbea, se cuibărea sub cearșaf. Își puse un picior pe șoldurile lui și se mișcă până când îl încălecă.

Senzația oferită de pielea ei care o mângâia pe a lui, amintirile pe care i le trezea erau ca nectarul pentru simțurile lui. Acea distragere îl făcu să se piardă preț de câteva clipe. Așa reușea să-și țină în frâu mâinile care voiau să o apuce de șolduri, precum și pofta animalică.

Sprijinindu-se cu coatele de pieptul lui, Heather se uită în jos la el. Și zâmbi larg.

- Catriona a zis că totul o să fie bine atâta timp cât rămâi întins pe spate. Să nu încerci nici măcar să stai în capul oaselor sau să pui presiune pe locul cusut, altfel...

Își coborî capul și îl sărută, anunțând parcă îndelungata plăcere senzuală ce avea să vină. Colierul pe care-l purta ea îl atingea pe piept, pandantivul din cuarț producându-i o senzație de căldură.

Când se dădu înapoi ca să răsufle, el o întrebă.

- Ai discutat asta cu Catriona?

Buzele i se arcuiră și le atinseră pe ale lui.

- Nu chiar – am întrebat-o doar la ce riscuri fizice s-ar supune un bărbat cu o rană ca a ta. A înțeles imediat la ce mă refeream.

El își închipuia.

- Bănuiesc că de aceea vrea neapărat să examineze cicatricea în fiecare dimineață, șopti el, buzele lui mișcându-se în ton cu ale ei. Ca să vadă dacă măiestria ei a rezistat efortului.

- Hmm. Heather nu avea chef de vorbă. Îi acoperi gura cu buzele și-l reduse la tăcere, încântată peste măsură că putea să facă așa ceva. La fel de încântată și când el o sărută, când se luă după ea, mișcându-se în ritmul dansului condus de ea. Ea deținea puterea, iar el era dispus să se lase îndrumat, el – cel mai mare libertin – era de acord să-i facă pe plac și să o urmeze întru totul.

Acesta era momentul ei să reafirme, fără cuvinte, însă într-un limbaj înțeles de amândoi, tot ce-i spusese în acea noapte cu atâta timp în urmă, înainte să o ia pe căi greșite. Până să se gândească prea mult, să vorbească prea mult, poate să aibă așteptări prea mari unul de la celălalt.

Toate astea rămăseseră în trecut acum, toate neînțelegerile fuseseră date uitării datorită actului său de curaj, reacției ei și rănii pe care o căpătase el apărând-o.

Devotamentul ei față de el, față de ei amândoi, era acum mai puternic, căci fusese supus la multe încercări și trecuse prin spaima de a-l pierde.

Punându-se încet peste el, își lăsă mâinile și apoi buzele să-l dezmierde, își deschise inima, și își lăsă toate simțămintele să se reverse asupra lui. Lăsă toate să se scurgă prin mâinile, buzele ei, prin membrele pe care le folosea ca să-l răsfețe. Lăsă dragostea ei să pătrundă în fiece gest, pentru că despre asta era vorba: îl iubea.

Îl iubea nespus, din toată inima ei recunoscătoare.

Cu fiecare răsuflare, fiecare atingere, fiecare bătaie a inimii.

Din tot sufletul.

Se ridică și îl primi înăuntru, îl adăposti în trupul ei, cu pasiune și cu dorință arzătoare; îi aducea plăcere, plătea un tribut acelei realități a lor și o elibera, lăsând-o să strălucească.

Să o umple și să o copleșească.

Să îl umple și să îl copleșească.

Breckenridge o apucă de șolduri, o ținu în vreme ce îl călărea, sigură pe ea și devotată. Cu ochii aproape închiși, o vedea, o simțea doar pe ea și curenții puternici care treceau prin ei. Era purtat în altă lume de acele senzații minunate pe care ea le revărsa asupra lui.

Îl iubea.

Simți valul de emoții – ale ei și ale lui – combinându-se într-un torent suficient de puternic să-i copleșească pe amândoi.

Și el era din nou cu ea, prins din nou în acel act uimitor de generos, în acea minunată comuniune a sufletelor. Dar, de această dată, el ajunsese aici de bunăvoie, dorindu-și asta nu doar pentru acum, și pentru totdeauna.

Își dorea această uniune impresionantă fără nici un motiv ascuns.

În vreme ce ea își dădea capul pe spate și trupul i se încorda, în vreme ce corpul lui răspundea chemării ei, el văzu ceea ce îi făcea să continue – nici un scop, nici o dorință în afară de o dragoste profundă și trainică, puternică și triumfătoare.

Heather se întinse după ea, se agăță de ea, iar el îi era alături.

Amândoi ajunseră pe culmile plăcerii și se bucurară, savurară acel sentiment.

Își lăsară simțurile răvășite, intensificate, până când se simțiră zdrobiți și aruncați în gol.

Extazul veni și îi prinse, îi ancoră.

Îi cufundă într-o mare de fericire și de satisfacție.

Îi lăsă în cele din urmă pe un țărm îndepărtat, sfârșiți, însă mulțumiți, în siguranță unul în brațele celuilalt.

Noaptea îi învălui în mantia ei mângâietoare.

În cele din urmă, se desprinseră unul de altul cu sărutări blânde și cu șoapte liniștitoare. Cu promisiunea acelui viitor minunat și plin de dragoste strălucind în inimile lor, în mintea lor, în sufletele lor, el o luă în brațe, iar ea rămase acolo. Adormiră.

- Catriona mi-a spus că nu mai am pojar, așa că ne putem întoarce când vrem la Londra.

Cu mâna într-a lui Breckenridge, Heather se uită în sus la el.

Cu buzele arcuite, el scutură din cap, mimând neîncrederea.

- Pojar! Mă mir că mama ta a marșat la așa ceva.

Fiindcă primise permisiunea să iasă din cameră și scăpase de toate restricțiile impuse de Catriona în acea dimineață, el și Heather luau o gură de aer – aer proaspăt și binecuvântat. Se plimbau încetișor prin grădina de plante medicinale. Deși se simțea sigur pe el, îi era recunoscător lui Heather că îl ajuta să-și mențină echilibrul. Avea nevoie de o zi sau două ca mușchii să îi revină la forma de odinioară.

- Mama și ceilalți au ajuns la concluzia că prezența noastră aici, faptul că ne-am retras să ne gândim dacă ne căsătorim, departe de lumea dezlănțuită,

nu poate explica o ședere prelungită. Ea îi întâlni privirea și zâmbi.
Ar trebui să fii mulțumit – faptul că m-ai adus aici să mă înzdrăvenesc, ascunsă de ochii lumii, și apoi ai stat lângă mine pe durata convalescenței îți conferă o aură romantică.

El pufni. După o clipă, adăugă:

- Bănuiesc că minciuna cu pojarul le-a distras atenția clevetitorilor de la răpirea ta.

- Mama spune că nu s-au prins, așa că stai liniștit. Se uită din nou la el, zâmbindu-i cu încredere și cu blândețe. Iar veștile despre logodna noastră le vor scoate din cap alte idei.

- Așa e.

Nu putea să facă abstracție de valul de virilitate care îl năpădea când vedea un zâmbet atât de feminin. Când o scosese din salonul lui Lady Herford în acea noapte fatidică din urmă cu atâtea săptămâni, fusese... ca o crisalidă pregătită să iasă din cocon. În timpul răpirii și al călătoriei lor, prin încercările cărora le făcuseră față de atunci, se transformase într-o femeie frumoasă, sclipitoare, sigură pe ea, care avea să fie vicontesa lui.

Iubita lui, soția lui.

Ea plecă ușor capul într-o parte, studiindu-i chipul.

- Ce e?

Se maturizase atât de mult... dar el.

Stătu locului. Începu să se gândească, să evalueze situația. Se opri. Trase aer în piept, se întoarse spre ea și o mângâie pe mână. Se uită în ochii ei.

- Mi-ai dat toate lucrurile de care am nevoie. Mulțumită ție, am tot ce-mi dorește inima, tot ce credeam că nu voi avea vreodată. Tot ce am nevoie pentru un viitor minunat și împlinit. Și era să pierd totul.

Ea îi susținu privirea, dar fu drăguță și nu îl întrerupse. Dacă o făcea...

El trase aer în piept și continuă:

- Totul mi-a devenit limpede când trăgeam să mor. Când ești la hotarul dintre viață și moarte, lucrurile importante sunt ușor de identificat. Unul dintre lucrurile pe care le-am văzut și pe care le-am înțeles în cele din urmă este că doar nebunii și lașii nu exprimă ce simt cu adevărat. Doar cei slabi iubesc fără să o spună.

Susținându-i privirea, aproape pierdut în albastrul strălucitor al ochilor ei, îi duse mâna la buze și i-o sărută cu blândețe.

- Draga mea Heather, deși o știi deja, lasă-mă să rostesc adevărul – adevărul meu – în cuvinte simple. Te iubesc. Din toată inima, cu tot sufletul meu. Și te voi iubi mereu, până când o să mor.

Zâmbetul ei avea darul să lumineze lumea.

- Prea bine. Fericirea i se oglindea în privire. Îl strânse de mână. Pentru că vreau să fiu cu tine, alături de tine până la sfârșitul vieții, iar apoi cu spiritul. Sunt a ta pe veci.

Zâmbind, el o luă de mână.

- Te voi apăra mereu cu prețul vieții.

„Da.“ Nici unul din ei nu rosti acest cuvânt, însă plutea în aer, vibrând în jurul lor.

Un chicotit subțirel rupse vraja și îi făcu pe amândoi să se uite pe cărare.

Lucilla și Marcus ieșiră de după un rând de plante și alergară spre ei.

Când ajunseră aproape, râzând bucuroși, cei doi se rotiră chiuind în jurul lor.

Heather se uită în stânga și în dreapta, încercând să nu-i piardă din vedere pe gemeni, neștiind de ce erau așa agitați. Atât de nerăbdători.

De parcă reacționau la emoțiile care o încercau pe ea și pe Breckenridge. Viitorul ei soț.

- Te căsătorești! strigă Lucilla.

Uitându-se la Lucilla când cei doi se opriră din învârtit, Heather încuviință din cap.

- Da, așa e. Și cred că voi doi o să veniți la Londra, tu ca să fii fata cu florile, iar tu ca să fii cavaler de onoare.

Lucilla se însenină toată. Se uită la fratele ei.

- Vezi? Ți-am spus eu – Stăpâna nu greșește niciodată. Și dacă faci ce spune, primești ceva în dar.

- Bănuiesc că da. Marcus se uită în sus la Breckenridge. O să fie distractiv la Londra. Apoi își îndreptă privirea spre Lucilla. Haide! Să le spunem mamei și tatei!

Cei doi o rupseră la fugă pe poteca ierboasă.

Heather, care stătea lângă Breckenridge, se uita la ei cum alergau. Își aminti...

- Am vrut să te întreb, începu vicontele, cum ai reușit să ajungi în spatele gardului. Se uită la ea. M-am luat cu altele și am uitat.

Heather îi întâlni privirea.

- Și eu.

El îi citi răspunsul în priviri, apoi se uită încruntat în direcția în care o luaseră gemenii.

- Sau poate nici nu trebuia să întreb.

- Mai degrabă e mai bine să nu-ți răspund. Își trase mâna dintr-a lui și îl luă de braț. Începură să se plimbe.

O vreme, Breckenridge nu scoase nici un cuvânt, apoi se uită la conac și

spuse:

- Ți s-ar părea ciudat să plecăm din Vale, să scăpăm de rudele tale cam agitate uneori și să ne căsătorim cât mai repede?

- Ce zici de mâine?

Se uită la el. El îi întâlni privirea.

- Imediat după micul dejun. Este prea târziu să pornim azi la drum.

Ea încuviință din cap.

- Ai dreptate. Se uită înainte. Și oricum am planuri pentru diseară.

- Da?

- Desigur. Îi observă privirea iubitoare și neașteptat de înțe legătoare. Vestea pe care mi-ai dat-o acum câteva minute merită un răspuns pe măsură, nu crezi?

El înclină capul.

- Fără îndoială. După o clipă, adăugă: Cine știe? Dacă răspunzi cum trebuie, poate voi rosti din nou acele vorbe.

Ea râse.

- O provocare. Se uită în ochii lui. O provocare cu care ne putem lupta mereu, câte zile om mai avea.

- Desigur. El îi susținu privirea iubitoare și îi duse degetele la buzele lui. Până când moartea ne va despărți.

Epilog

O săptămână mai târziu, moșierul care pusese la cale răpirea lui Heather

intră în sala cea mare.

Având mai mult de o oră la dispoziție până să ia prânzul, se gândi să se ducă în biroul său, ca să mai piardă timpul. În schimb, văzu pe bufet un exemplar din *Gazette de Edinburgh* de ieri, înșfăcă ziarul, își puse bere din urciorul pregătit și se duse să ia cuțitul de tăiat carne de pe masa înălțată pe platformă.

Stătea pe scaun, trecând liniștit în revistă știrile, când un strigăt furios rupse tăcerea. Din fericire, sunetul era destul de îndepărtat, înăbușit de zidurile solide de piatră, ca să nu-l ia în seamă. Se întrebă în treacăt ce o supărase pe maică-sa de această dată, apoi, convins că avea să audă cât de curând din gura ei, se puse din nou pe frunzărit ziarul.

Cum era de așteptat, peste un minut o auzi cum cobora scările din turn. Intră ca o furtună în sala cea mare, îl văzu și se duse într-o clipită spre platformă. Ajunse în dreptul lui și trânti *London Gazette* peste ziarul din Edinburgh.

- Nu este distrusă! Îi arătă cu degetul un anunț. Țipă din toți rărunchii: Femeiușca aia nu e *distrusă* – este *logodită!* Cu Breckenridge!

El luă ziarul londonez, găsi și citi anunțul redactat într-un stil plictisitor în care se pomenea despre logodna lui Heather Cynster cu Timothy Danvers, viconte Breckenridge. Încercând să-și aducă aminte de Breckenridge de când fusese la Londra și de bărbatul care o condusese pe Heather Cynster la Vale... Da, Breckenridge putea fi acela. Bărbatul care-i zădărnicise planurile.

- Interesant, murmură el.

Și își regretă imediat spusele.

- Interesant? Interesant? Ba nu este deloc – e de-a dreptul *revoltător!* E...

Încercă să facă abstracție de perorațiile mamei lui. În schimb, se gândi la propriile sale sentimente. Trecu în revistă impresiile lui despre acel bărbat – Breckenridge – și despre relația lui cu fata... De-ar fi și el așa norocos. Așadar, nu putea să-l pizmuiască pe Breckenridge, să protesteze față de faptul că acea fetișcană din neamul Cynster era a lui.

Se întinse după halbă, sorbi, ridicând-o în tăcere în cinstea celor doi. Să fie soarta de partea lor! Măcar ei scăpaseră de acest coșmar.

- Tu! Mama lui îi înfipse o unghie în braț, aducându-l cu picioarele pe pământ. Se apropie de el și îi șuieră: Trebuia s-o aduci aici și să te asiguri că reputația avea să-i fie distrusă. Batjocorită în fața lumii. În schimb, ea se mărită acum cu unul dintre cei mai mari nobili din Anglia! Ai dat greș cu ea, dar știi prețul meu. Prețul care nu se negociază. Ce-ai de gând să faci?

El nu-i răspunse imediat, ci ridică halba și, cu privirea ațintită drept

înainte, sorbi din bere. Ea se apropie și mai mult de el și reluă:

- Spune-mi dacă greșesc, *dragul meu* – acel apelativ drăgăstos mustea de batjocură și de furie –, însă timpul se scurge în defavoarea ta.

Avea dreptate, dar voia să-i ascundă fiorul ce-l străbătuse când se gândise la miză. Rămase relaxat și ridică din umeri aproape cu indiferență.

- O să trebuiască să te mulțumești cu una dintre surorile ei. Înțelegerea noastră a fost *una* dintre surorile Cynster, și oricare din ele va fi o alegere bună.

În fiecare oră cât așteptase să audă ce soartă o păștea pe Heather Cynster, căutase din nou, peste tot, pocalul pe care mama lui îl furase și-l ascunsese. Pocalul de care avea nevoie ca să salveze tot ce-i era drag. Mama lui nu fusese niciodată în stare să-l supună voinței sale, cum nu reușise nici să-l influențeze pe tatăl lui. Dar ea aflase de pocal, cât de mult însemna pentru el și profitase de prilej.

Acum ea avea la dispoziție o armă foarte eficientă pe care putea să o mânuiască, și chiar asta făcea, ca să-l constrângă să acționeze întocmai cum voia ea.

Dorința ei, obsesia ei erau nebunești. Era conștient de asta.

Mai știa și că nu avea altă soluție decât să ducă la îndeplinire poruncile ei iraționale.

Însă, în vreme ce sorbea din bere, se gândi, ca de atâtea ori, să-i spună să facă întocmai ce o vrea și să se ducă naibii...

O ușă din adâncul turnului se deschise. Două perechi de piciorușe călcară cu zgomot peste steaguri. Își ridică privirea și puse halba jos, pe când doi băieți cu păr ciufulit veniră în fugă, aducând cu ei aerul proaspăt al lacului, mirosul de pini și de brazi și trei spanieli de aport.

Băieții îl văzură și zâmbiră larg.

Dacă o văzuseră pe mama lui lângă el, nu schițară nici un gest, ci, chiuind, traversară alergând sala cea mare, se urcară pe platformă și i se aruncară în brațe.

El puse cuțitul înapoi, ca să poată să-i apuce, să-i ciufulească, să-i hârjonească, apoi să-i țină în poală.

Se țineau ca maimuțele de el, pălăvrăgind întruna, povestindu-i ce făcuseră dimineața cu Scanlon, paznicul de vânătoare.

Căldura degajată de cei doi îi pătrunse în oase, alungând fiorii reci pe care-i simțise când stătuse de vorbă cu mama lui.

Ea știa că nu trebuia să spună nimic despre băieți, deși se uita urât la ei, enervată de întrerupere, dar și mai mult de faptul că el îi întorsese spatele. Doar ei mai rămăseseră din familia la care ținuse enorm. Vărul lui Mitchell

crescuse alături de el, însă Mitchell și Krista, scumpa lui nevastă, erau morți, iar băieții de cinci și șase ani erau singura familie pe care o mai avea...

El trase adânc aer în piept. Făcu eforturi să-și țină în frâu furia care îi clocotea în vene – era mânios că femeia care stătea lângă el ar putea îndrăzni să-i amenințe pe băieți, viitorul lui și viitorul oricărui suflet aflat în grija sa.

Câinii se învârteau, scheunau, mai conștienți de sentimentele lui decât băieții care i se foiau în poală. Gwarr, unul dintre câinii mai bătrâni, se postă între el și mama lui, cu ochii țintă la ea și cu limba scoasă între fălcile lungi pline de dinți albi și puternici.

Mama lui se dădu un pas înapoi, încordată și strângând din buze.

El făcu un efort să se uite la ea, zâmbetul pe care li-l adresase băieților ștergându-i-se de pe față. Ascunzându-și din voce mânia, revolta și dezgustul pe care i le stârneau ea și planul ei ticălos – pentru ca băieții să nu le perceapă și să se tulbure –, îi întâlni privirea și dădu nonșalant din umeri.

- Înțelegerea noastră era să o aduc aici pe una dintre surorile Cynster și să-i distrug reputația. O s-o respect. Îi susțin privirea. Și tu să faci la fel.

Cu ochii îngustați, fața congestionată și cu obșnuita ei acreală, îi înfruntă și ea privirea, apoi pufni disprețuitor, se răsuci pe călcâie și părăsi odaia.

Furia lui se domoli.

Întinse nepăsător mâna să mângâie capul lui Gwarr și se întoarse spre năzdrăvanii din poala lui. Băieței se uitau încrezători cu ochii lor albaștri strălucind de speranță naivă și cu așteptări nevinovate.

Ar da orice să se asigure că ei vor avea parte de tot ce e mai bun în viață.

Uitându-se la marea pendulă rotundă de pe perete, văzu că mai era jumătate de oră până la prânz. Privi în jos la băieți și li se adresă cu cel mai pronunțat accent scoțian:

- Mergem să ne uităm la cai?

Mai târziu se putea gândi la cum să o răpească pe Eliza Cynster.

Dar mai întâi trebuia să-și amintească de ce-ar face asta.